

Инфо ДАР

ВЕЩЕРЪТ

МЕЧ НА СЪДБАТА



Анджей Санковски

АНДЖЕЙ САПКОВСКИ МЕЧ НА СЪДБАТА

Превод: Васил Велчев

chitanka.info

Гералт от Ривия отново броди из фантастичния свят на нашето вчера или утре. Той е наемник, убива чудовища, но си има свой морален кодекс, който му забранява да наранява хора, освен при самозащита. Гералт ще пътува в компанията на ловци на дракони и ще се сприятели с дракон, ще страда от мъките на любовта, ще спаси поредния град от василиск, и дори ще стане преводач на влюбен княз и русалка, но вечно ще е следван по петите от онази, на която никой не може да избяга — смъртта.

Това е уникално по рода си фентъзи, в което хуморът, приказките и мъдростта се преплитат така, че не можем да се откъснем от самобитния му свят. Ще придружим вещера в странстванията му, които макар привидно да нямат определена посока, често следват свой, неотклонен маршрут към предопределението.

ГРАНИЦАТА НА ВЪЗМОЖНОТО

I

— Няма да излезе оттам, казвам ви! — рече пъпчивият, клатейки уверено глава. — Вече час и четвърт, откакто влезе. Свършено е с него.

Жителите на града, скупчени сред руините, мълчаха, загледани в зеещия черен отвор — затрупания с камъни вход на подземиеето. Дебелакът с жълта салтамарка пристъпи от крак на крак, изкашля се, свали от главата си измачканата шапка, изтри потта от редките си вежди и каза:

— Ще почакаме още.

— Че защо? — изсумтя пъпчивият. — Там, в подземиеето, има василиск, забравихте ли, кмете? Който влезе там — изчезва. Малко ли хора загинаха? Защо да чакаме още?

— Нали сме се договорили? — промърмори неуверено дебелият. — Как така?

— С живия сте се договорили, кмете — обади се спътникът на пъпчивия — гигант с кожена престилка на касапин. — А сега той е мъртъв. Ясно е като бял ден. От самото начало беше ясно, че отива на смърт, като другите преди него. Даже и огледало не взе, отиде само с меч. А без огледало не можеш да убиеш василиск, всеки го знае.

— Спестихте някой и друг грош, кмете — добави пъпчивият. — Защото сега няма на кого да платите за василиска. Идете си спокойно вкъщи, а ние ще вземем коня и вещите на магьосника, да не пропаднат така.

— Аха — каза касапинът. — Хубава кобила, а и дисагите са добре натъпкани. Ще погледнем какво има вътре.

— Как така? Редно ли е?

— Мълчете, кмете, и не се бъркайте, да не си изпросите някоя цицина — предупреди го пъпчивият.

— Хубава кобила — повтори касапинът.

— Остави коня на мира, драги.

Касапинът се обърна бавно към непознатия, който излезе иззад срутената стена зад гърбовете на хората, струпали се около входа на

подземието.

Непознатият имаше гъста къдрава кестенява коса, кафява туника върху памучния кафтан и високи ботуши за езда. И не носеше никакво оръжие.

— Дръпни се от коня! — повтори той, като се усмихваше заядливо. — Как така? Чужд кон, чужди дисаги, а ти си ги зяпнал с гурелясалите си очи и протягаш към тях мърлявата си лапа? Бива ли така?

Пъпчивият бавно бръкна в пазвата на връхната си дреха, поглеждайки към касапина. Онзи кимна към събралите се. Излязоха още двамина — яки, късо подстригани. И двамата държаха тояги — от онези, с които в кланиците зашеметяват животните.

— Кой си ти — попита пъпчивият, без да измъква ръка от пазвата си, — че да ни казваш кое е редно и кое — не?

— Не е твоя работа, драги.

— Не носиш оръжие.

— Вярно е — усмихна се още по-заядливо непознатият. — Не нося.

— Това не е хубаво. — Пъпчивият измъкна от пазвата си дълъг нож. — Даже хич не е хубаво, че не носиш.

Касапинът също измъкна нож, дълъг като малка сабя. Онези двамата пристъпиха напред, вдигайки тоягите.

— Няма нужда да нося — рече непознатият, без да се помръдва от мястото си. — Моето оръжие върви подире ми.

Изад руините с лека и уверена походка излязоха две девойки. Тълпата веднага се разпръсна, отстъпи назад и оредя.

Девойките се усмихваха, зъбите им проблясваха; бяха примижали, а между ъгълчетата на очите им и ушите им бяха татуирани широки сини ивици. Мускулите на здравите им бедра играеха под кожата от рис. Играеха и мускулите на голите им ръце над ръкавиците от броня. Зад гърбовете им, също прикрити с брони, стърчаха дръжките на саби.

Пъпчивият приклекна бавно и пусна ножа на земята.

От дупката в развалините се разнесе грохот от падащи камъни и след малко от тъмнината се подадоха две длани, които се вкопчиха в назъбения ръб на стената. Подир тях се появи и глава с бели

напрашени коси, после бледо лице и ръкохватка на меч, стърчаща над рамото. Тълпата зашумя.

Приведен, белокосият издърпа от дупката странно същество, покрито с прах и омазано с кръв. Хвана го за дългата гущерова опашка и безмълвно го хвърли в краката на дебелия кмет. Той отскочи и се спъна в една отломка от стената. Не откъсваше поглед от извития птичи клюн, ципестите криле и покритите с люспи лапи, от изпъкналия подгушник, някога карминов, сега — мръсночервен, и от стъклените хлътнали очи.

— Ето го василиска — рече белокосият, докато изтупваше прахта от панталоните си. — Както се бяхме договорили. Ще благоволите ли да ми дадете моите двеста линтара? Истински линтари, плитко изсечени. Ще проверя, предупреждавам.

Кметът измъкна кесията си с треперещи ръце. Белокосият се огледа и задържа за миг поглед върху пъпчивия и лежащия в краката му нож. После се взря в мъжа с кафявата туника и жените с кожи от рис.

— Както винаги — каза той, поемайки кесията от треперещите ръце на кмета. — Заради вас си рискувам кожата за никакви пари, а през това време вие се опитвате да докопате вещите ми. Никога няма да се промените, дявол да ви вземе!

— Не сме ги докосвали — замърмори касапинът и отстъпи назад. Двамата с тоягите отдавна се бяха изгубили в тълпата. — Не сме докосвали нещата ви, господине.

— Много се радвам — усмихна се белокосият. При вида на тази усмивка, разцъфнала върху бледото лице като рана, тълпата започна бързо да се разпръсква. — И заради това, братко, и аз няма да те докосна. Иди си с мир. Само че по-бързо.

Пъпчивият отстъпваше, явно също се готвеше да се измъкне. Пъпките се открояваха грозно върху внезапно пребледнялото му лице.

— Ей, почакай малко — каза му човекът с кафявата туника. — Забрави нещо.

— Какво... господине?

— Ти вдигна нож срещу мен.

По-високата от двете девойки внезапно се залюля на широко разтворените си крака и се завъртя. Неусетно извадената сабя изсвистя рязко във въздуха. Главата на пъпчивия излетя нагоре, описа дъга и

падна до зеещия вход на подземието. Тялото рухна сред натрошените тухли — тежко, като отсечено дърво. Тълпата нададе вой. Втората девойка, с длан върху ръкохватката, скочи пъргаво, прикривайки гърба на партньорката си. Но напълно излишно. Хората от тълпата хукнаха към града с всички сили, като се препъваха из развалините. Най-отпред с внушителни скокове се носеше кметът, изпреварил само с няколко сажена^[1] огромния касапин.

— Прекрасен удар — отбеляза студено белокосият, прикрил очи от слънцето с облечената с черна ръкавица ръка. — Прекрасен удар със зериканска сабя. Прекланям се пред красотата и уменията на свободните жени-воини. Аз съм Гералт от Ривия.

— А аз съм Борх, наричан Трите гарги. — Непознатият с кафявата туника посочи избледнелия герб на гърдите си, на който бяха изобразени три птици сред златисто поле. — А това са моите момичета, Тея и Вей. Така им викам аз. Ако се опитате да произнесете истинските им имена, може да си изкълчите езика. Както правилно предположихте, и двете са зериканки.

— Струва ми се, че ако не бяха те, щях да се простя с коня и имуществото си. Благодаря ви, жени-воини. Благодаря и на вас, господин Борх.

— Трите гарги. И този „господин“ си го запази за себе си. Задържа ли те нещо в това градче, Гералт от Ривия?

— Абсолютно нищо.

— Чудесно. Имам предложение — недалече оттук, където този път се пресича с пътя за речното пристанище, има кръчма. Казва се „Под замисления дракон“. Нейната кухня няма равна в цялата околност. Тръгнал съм натам с идеята да похапна и да пренощувам. Ще ми бъде приятно, ако ми правиш компания.

— Борх — белокосият се извърна от коня и погледна светлите очи на непознатия, — не искам между нас да има никаква неяснота. Аз съм вещер.

— Досетих се. Но защо го изричаш с такъв тон, сякаш казваш: „Аз съм прокажен“.

— Има и такива — изговори бавно Гералт, — които предпочитат компанията на прокажени пред тази на вещици.

— А има и такива — засмя се Трите гарги, — които предпочитат овцете пред девойките. Какво пък, можем само да съчувстваме и на

едните, и на другите. Повтарям предложението си.

Гералт свали ръкавицата и стисна протегнатата му ръка.

— Приемам. Приятно ми е да се запознаем.

— Тогава да тръгваме — умирам от глад.

[1] Сажен — мярка за дължина, равна на 2,134 метра. — Б.пр. ↑

II

Кръчмарят забърса с парцал грапавите дъски на масата и се поклони усмихнат. Два от предните му зъби липсваха.

— Такааа... — Трите гарги се зазяпа в окадения таван и паяжините под него. — Първо... Първо бира. За да не се разкарваш два пъти — цяла бъчонка. А към бирата... Какво можеш да предложиш към бирата, драги?

— Сирене? — рискува кръчмарят.

— Не — намръщи се Борх. — Сиренето ще бъде за десерт. Към бирата искам нещо кисело и пикантно.

— На вашите услуги — усмихна се още по-широко кръчмарят. Двата предни зъба не бяха единствените, които липсваха. — Змиорки с чесън в масло и оцет или Мариновани чушки.

— По ред. И едното, и другото. А после супа, каквато веднъж ядох тук — в нея плаваха разни раковини, рибки и други апетитни дреболии.

— Салджийска супа?

— Точно така. После агнешко печено с лук. А после раци — сложи им повечко копър. А след това овче сирене и салатата. После ще видим.

— На вашите услуги. За всички, четири порции, нали така?

По-високата зериканка поклати глава в знак на отрицание, като се потупа многозначително по талията, обгърната от плътно прилепнала ленена риза.

— Забравих! — Трите гарги намигна на Гералт. — Девойките се грижат за линията си. Стопанино, печено само за нас двамата. Бирата я донеси веднага, заедно със змиорките. Останалото малко по-късно, за да не изстине. Не сме дошли да се тъпчем, а просто да убием времето в приятен разговор.

— Разбирам — поклони се отново кръчмарят.

— Разсъдливостта е важна част от твоята работа. Дай си ръката, драги.

Звъннаха златни монети. Кръчмарят си отвори устата до границите на възможното.

— Това не е аванс — съобщи Трите гарги. — Това е допълнително. А сега тичай към кухнята, добри човече.

В стаичката беше топло. Гералт отпусна колана си, свали кафтана и нави ръкавите на ризата си.

— Виждам, че не се оплакваш от недостиг на пари — каза той. — На рицарски привилегии ли се дължи състоянието ти?

— Отчасти — усмихна се Трите гарги, без да навлиза в подробности.

Бързо се справиха със змиорките и една четвърт от бъчонката. Двете зериканки също не жалеха бирата и скоро се развеселиха и започнаха да си шепнат нещо. Вей, по-високата, изведнъж избухна в гърлен смях.

— Девойките говорят ли изобщо? — попита тихо Гералт, проглеждайки ги с крайчеца на окоето си.

— Малко, не са бърбиви. Което е похвално. Как ти се струва супата, Гералт?

— Ммм...

— Ще прием ли?

— Ммм...

— Гералт — Трите гарги остави лъжицата и изхълца деликатно, — да се върнем за малко към разговора ни по време на пътуването. Както разбрах, ти си вещер, странстваш от единия до другия край на света и ако попаднеш на някакво чудовище, го убиваш. И с това си изкарваш прехраната. В това ли се състои вещерската професия?

— Горедолу.

— А случва ли се специално да те извикат някъде? Да речем, да ти дадат специална поръчка. Тогава какво, отиваш и я изпълняваш?

— Зависи кой я възлага и за какво.

— И за колко?

— Това също — сви рамене вещерът. — Всичко поскъпва, а трябва да се живее, както казваше една моя позната магьосница.

— Достатъчно ясен подход, много практичен, бих казал. Но нали в основата лежи някаква идея, Гералт? Конфликтът на силите на Реда със силите на Хаоса, както казваше един мой познат магьосник. Предполагам, че изпълняваш някаква мисия, защитаваш хората от

злото винаги и навсякъде. Без да правиш разлика между отделните случаи. Винаги стоиш от едната страна на барикадата.

— Сили на Реда, сили на Хаоса. Какви гръмки думи, Борх. Непременно искаш да ме поставиш на някоя от страните на конфликта, който, както се знае, е вечен — започнал е много преди да ни има и ще продължи дълго след като вече ни няма. На чия страна е ковачът, който подковава конете? Или нашият кръчмар, който вече носи тавата с печеното? Кое според теб определя границата между Хаоса и Реда?

— Нещата са много прости. — Трите гарги го погледна право в очите. — Хаосът е заплаха, агресивната страна. Редът пък е страната, която е заплашена и се нуждае от защита. Хайде да прием. И да се заемем с агнешкото.

— Точно така!

Грижещите се за линията си зериканки не посегнаха към агнешкото, но пък наблегнаха на бирата. Вез се наведе над рамото на приятелката си и отново ѝ прошепна нещо, а косите ѝ докоснаха масата. Тея, по-ниската, се засмя звънко и примигна весело с татуираните си клепащи.

— Да — каза Борх, докато гложгаше един кокал. — Да продължим разговора си, ако нямаш нищо против. Разбрах, че не се стремиш да застанеш на страната на никоя от Силите. Само си вършиш работата.

— Върша си я.

— Обаче не може да се избяга от конфликта между Хаоса и Реда. Макар и да използва такова сравнение, ти не си ковач. Видях как работиш. Влизаш сред руините и изнасяш посечен василиск. Има разлика между подковаването на коне и убиването на василиски, драги. Ти каза, че срещу приемливо заплащане ще отидеш на края на света и ще убиеш чудовище, което са ти посочили. Да речем, ако свиреп дракон опустошава...

— Неудачен пример — прекъсна го Гералт. — Виждаш ли, веднага обърка всичко с Хаоса и Реда. Не убивам дракони, които несъмнено са сили на Хаоса.

— Как така? — Трите гарги облиза пръстите си. — Виж ти! Та нали сред всички чудовища драконът вероятно е най-вредният, най-злият и най-жестокият. Най-отвратителната гадина. Напада хора, огнедишащ е и похищава... тъъ... девойките. Малко ли разкази съм

слушал? Не може ти, вещерът, да не си записал няколко дракона в сметката си.

— Не преследвам дракони — изрече Гералт сухо. — Видлогони — да. Въздушни змейове. Летавци. Но не и истински дракони — зелени, черни и червени. Приеми го за сведение — и туй то.

— Изумяваш ме — каза Трите гарги. — Е, добре, приех го за сведение. Впрочем, стига за драконите. Виждам на хоризонта нещо червено — несъмнено са раците ни. Да прием!

Разчупваха със зъби червените черупки и изсмукваха бялото месо. Солената вода щипеше устните им и се стичаше по китките им. Борх наливаше още бира и скоро черпакът започна да опира дъното на бъчонката. Зериканките се развеселиха още повече и очите им шареха из кръчмата. И двете се усмихваха злоещо — вещерът беше сигурен, че търсят повод да започнат скандал. Трите гарги също забеляза това, защото изведнъж им се закани, хванал един рак за опашката. Девойките се закикотиха. Тея сви устни като за целувка и му намигна — татуировките правеха гледката доста злоеща.

— Диви са като горски котки — прошепна Трите гарги на Гералт. — Човек трябва да ги наглежда, че инак за нула време нечий вътрешности ще се изсипят на пода. Но си заслужават парите, нищо че взимат много. Ако знаеш на какво са способни...

— Знам — кимна Гералт. — Трудно ще се намери по-добър ескорт. Зериканките са воители по рождение, обучават ги да се бият от малки.

— Не говорех за това. — Борх изплю на масата една рача щипка. — Имах предвид в леглото.

Гералт погледна неспокойно девойките. И двете се усмихваха. Вея посегна към блюдото с мълниеносно, почти незабележимо движение. Без да откъсва премрежените си очи от вещера, тя ухапа с хрущене една черупка. Устните ѝ лъщяха от солената вода. Трите гарги се изкикоти.

— И така, Гералт — рече той, — значи не ловуваш дракони — нито зелени, нито черни или червени. Приех го за сведение. А защо само тези три цвята, ако мога да попитам?

— Четири, ако трябва да съм точен.

— Ти спомена три.

— От дракони ли се интересуваш, Борх? Има ли някаква специална причина?

— Не. Просто съм любопитен.

— Аха. А относно цветовете — така е прието да се класифицират истинските дракони. Макар и да не е съвсем точно. Зелените дракони, най-разпространените, са по-скоро сиви, като обикновените въздушни змейове. Червените всъщност са възчервени или керемидени. Големите тъмнокафяви дракони е прието да се наричат черни. Най-рядко се срещат белите дракони — аз никога не съм виждал такъв. Май живеят далече на север.

— Интересно. А знаеш ли за още какви дракони съм чувал?

— Знам — Гералт отпи от бирата. — И аз съм чувал — за златните. Няма такива.

— Какво основание имаш да твърдиш това? Само защото никога не си ги виждал? Не си виждал и бели.

— Не е там работата. Отвъд моретата, в Офир и Зангвербар, има бели коне с черни ивици. Тях също не съм ги виждал, но знам, че съществуват. А златният дракон е митично създание. Легендарно. Като феникса, да речем. Няма феникси и златни дракони.

Вея, подпряла лакти на масата, го гледаше с интерес.

— Явно знаеш какво говориш, след като си вещер. — Борх си сипа бира от бъчонката. — И все пак аз мисля, че всеки мит, всяка легенда сигурно си има някакви корени. А в тези корени има нещо.

— Има — съгласи се Гералт. — Най-често мечта, желание, тъга. Вярно, че възможното няма граници. А понякога и случайност.

— Именно, случайност. Може някога да е имало и златен дракон — еднократна, неповторима мутация?

— Ако е така, то го е постигнала съдбата на всички мутанти — извърна глава вещерът. — Твърде много се е отличавал от останалите, за да оцелее.

— Ха! Сега противоречиш на законите на природата, Гералт. Един мой познат магьосник казваше, че в природата всичко си има продължение и оцелява по един или друг начин. Краят на едно е началото на друго, няма граници на възможното, или поне природата не познава такива.

— Твоят познат магьосник е голям оптимист. Само че не е взел предвид нещо: грешките, които е допускала природата. Или този,

който си е играл с нея. Златният дракон и други подобни мутанти, дори и да са съществували, не са могли да оцелеят. Защото им е попречила природната граница на възможното.

— Каква е тази граница?

— Мутантите са стерилни, Борх. — Мускулите по скулите на Гералт заиграха. — Само в легендите може да оцелее онова, което не оцелява в природата. Само в легендите и митовете няма граници на възможното.

Трите гарги мълчеше. Гералт погледна девойките — внезапно бяха станали сериозни. Вея неочаквано се наведе към него, обгърна шията му със силната си мускулиста ръка и допря до бузата му влажните си от бирата устни.

— Харесват те — изрече бавно Трите гарги. — Да пукна, ако не те харесват!

— Какво странно има? — усмихна се тъжно вещерът.

— Нищо. Но това трябва да се полее. Кръчмарю! Още една бъчонка!

— Какви ги говориш? Най-много халба!

— Две халби! — изрева Трите гарги. — Тея, трябва да изляза за минута.

Зериканката стана, вдигна сабята си от пейката и огледа разочаровано залата. Макар и по-рано няколко погледа да бяха проблеснали зловещо при вида на претъпканата кесия, никой не се реши да излезе след Борх, който тръгна към двора с олюляваща се походка. Тея сви рамене и излезе след работодателя си.

— Какво е истинското ти име? — попита Гералт останалата на масата Вея. А в отговор тя показа блестящите си зъби. Ризата ѝ беше разкопчана почти до границите на възможното. Вещерът не се съмняваше, че това е поредната задявка със залата.

— Алвеяенерле.

— Хубаво е.

Беше сигурен, че зериканката ще свие устни за въздушна целувка и ще му намигне. И не сгреши.

— Вея?

— Хм?

— Защо пътувате с Борх? Вие, свободните жени-воини.

— Хм...

— Какво?

— Той е... — зериканката сбърчи чело, търсейки думата — ... той е... най... красивият.

Вещерът кимна. Критериите, въз основа на които жените оценяваха привлекателността на мъжете, го объркваха не за първи път.

Трите гарги нахлу в залата, като закопчаваше панталоните си и гръмогласно даваше нареждания на кръчмаря. Тея беше на две крачки след него и с престорено отегчен вид оглеждаше залата. Търговците и салджиите обаче старателно избягваха погледа ѝ. Вея пък смучеше поредния рак и хвърляше красноречиви погледи към вещера.

— Поръчах по още една змиорка, този път печена. — Трите гарги седна тежко и разкопчаният му колан издрънча. — Измъчих се с тези раци и май си останах гладен. Уредих нощувката ти тук, Гералт. Няма смисъл да се мъкнеш другаде по нощите. Да се повеселим още. За ваше здраве, момичета!

— Весекхеал — каза Вея и вдигна халбата. Тея намигна и се протегна, при което привлекателният ѝ бюст, противно на очакванията на Гералт, не разкъса копчетата на ризата ѝ.

— Да се повеселим. — Трите гарги се пресегна през масата и плесна Тея по задника. — Да се повеселим, вещерю. Хей, кръчмарю! Ела тук!

Кръчмарят дотича, триейки ръце в престилката си.

— Имаш ли корито? Такова за пране, здраво и голямо.

— Колко голямо, господине?

— За четирима души.

— За... четирима? — зина кръчмарят.

— За четирима — потвърди Трите гарги и извади от джоба си издутата кесия.

— Ще се намери — отвърна кръчмарят и се облиза.

— Прекрасно — засмя се Борх. — Кажи да го отнесат горе, в моята стая, и да го напълнят с гореща вода. По-бързо, драги. Качете там и бирата — и трите халби.

Зериканките се закикотиха и смигнаха.

— Коя искаш? — попита Трите гарги. — А, Гералт?

Вещерът се почеса по тила.

— Знам, не е лесно да се избере — каза Трите гарги с разбиране. — И аз самият понякога се затруднявам. Добре, ще решим в коритото.

Ей, момичета! Помогнете ми да се кача по стълбите!

III

На моста имаше заграждение. Беше препречен от дълга, солидна греда, подпряна върху дървени магарета. Пред нея и зад нея стояха хора с алебарди и с кожени връхни дрехи, украсени с капюшони. Над заграждението вяло се вееше пурпурно знаме с изображение на сребрист грифон.

— Що за дявол е това? — учуди се Трите гарги, като пристъпи към заграждението. — Не може ли да се минава?

— Имате ли пропуск? — попита най-близкият от мъжете с алебардите, без да вади от уста клечката, която дъвчеше — неясно дали от глад, или за да си убие времето.

— Какъв пропуск? Какво става, мор ли има? Или война? Кой е наредил да се блокира пътят?

— Крал Недамир, владетелят на Цайнгорн. — Стражът премести клечката в другия край на устата си и посочи знамето. — Не може в планините без пропуск.

— Каква идиотщина — рече Гералт уморено. — Тук не е Цайнгорн, а Голополска област. Голополе, а не Цайнгорн взима такса за минаването през мостовете на Бра. Какво общо има тук Недамир?

— Не питай мен. — Стражът изплю клечката. — Не е моя работа. Аз само проверявам пропуските. Ако искате, говорете с десетника.

— А къде е той?

— Ей там, зад къщата на бирника. Грее се на слънце — каза стражът, втренчен в голите бедра на зериканките, които се протягаха лениво на седлата.

Зад къщурката на бирника, върху купчина изсъхнали пръти, седеше страж, който рисуваше с върха на алебардата си върху пясъка жена — по-точно част от жена, гледана от необичайна перспектива. До него, докосващ нежно струните на лютнята си, беше полегнал слаб мъж с нахлупена над очите чудата шапка с цвят на слива, украсена със сребърна катарاما и дълго, нервно поклащащо се перо от чапла.

Гералт познаваше тази шапка и това перо, прославени от Буина до Яруга, в дворовете, замъците, кръчмите и бардаците. Особено в бардаците.

— Лютиче!

— Вещера Гералт! — Изпод надигната шапка проблеснаха весели сини очи. — Я гледай! И ти ли си тук? Случайно да имаш пропуск?

— Какво сте се хванали всички за този пропуск? — Вещерът скочи от седлото. — Какво става тук, Лютиче? Искане да минем от другата страна на Бра — аз, този рицар, Борх Трите гарги, и ескортът ни. Но се оказва, че не можем.

— Аз също не мога. — Лютичето се изправи, свали шапка и се поклони превзето на зериканките. — И мен не искат да пуснат на другия бряг. Мен, Лютичето, най-известният в радиус от хиляда мили трубадур и поет. Не ме пуска този десетник, макар че също е човек на изкуството, както виждате.

— Не пускам никого без пропуск — рече десетникът навъсено, като довърши и последния детайл на рисунката си и заби оръжието си в пясъка.

— Хубаво — каза вещерът. — Ще минем по левия бряг. Оттам пътят до Хенгфорс е по-дълъг, но какво да се прави.

— До Хенгфорс? — учуди се бардът. — Значи не идваш подир Недамир? Не заради дракона?

— Какъв дракон? — поинтересува се Трите гарги.

— Не знаете ли? Наистина? Значи трябва да ви разкажа всичко, господа. И без това чакам да мине някой познат с пропуск, та да се присъединя към него. Сядайте.

— Ей сега — каза Трите гарги. — Слънцето е извървяло три четвърти от пътя си към зенита и аз съм дяволски жаден. Защо да говорим с пресъхнали гърла? Тея, Вея, върнете се до градчето и купете една бъчонка.

— Харесвате ми, господин...

— Борх, наричан Трите гарги.

— Лютичето, наричан Несравнимия. От някои девойки.

— Разказвай, Лютиче — настоя нетърпеливо вещерът. — Няма да висим тук до вечерта.

Бардът хвана грифа на лютнята и удари рязко по струните.

— Как предпочитате, с мерена или нормална реч?

— Нормална.

— Както желаете. — Но не остави лютнята. — Чуйте, благородни господа, какво се случи преди седмица край града свободен, наречен Голополе. Та значи, в бледата зора, когато слънцето едва показало се беше над ливадите, в мъгла обвити...

— Нали решихме да е с нормална реч? — напомни му Гералт.

— А не е ли? Е, добре, добре. Разбирам. Кратко, без метафори. На пасищата под Голополе долетя дракон.

— Нещо не ми се вярва — рече вещерът. — От години никой не е виждал дракони по тези места. Да не е бил обикновен въздушен змей? Срещат се въздушни змейове, големи почти колкото...

— Не ме обиждай, вещерю. Знам какво говоря. Видях го. По случайност точно тогава бях на панаира в Голополе и видях всичко с очите си. Баладата е вече готова, но вие не пожелахте...

— Разказвай. Голям ли беше?

— Три конски дължини. Не по-висок от кон, но много по-широк. Сив като пясък.

— Значи зелен дракон.

— Да. Долетя неочаквано, приземи се насред стадо овце, разгони пастирите, разкъса дузина животни, изяде четири от тях и отлетя.

— Отлетял... — поклати глава Гералт. — И това беше всичко?

— Не. На следващото утро долетя отново, този път още по-близо до града. Пикира над група старици, които перяха бельо на брега на Бра. Как хукнаха само, човече! Не съм се смял така през живота си. Драконът описа два кръга над Голополе и полетя към пасищата, където отново се зае с овцете. Настана паника и суматоха, защото малцина бяха повярвали на пастирите. Кметът мобилизира местната милиция, но докато се съберат, народът взе нещата в свои ръце и се справи с дракона.

— Как?

— По интересен начин. Местният обуцар Козояд го измисли. Убиха една овца, натъпкаха я с чемерика, вълчи ягоди, лудо биле, сярра и обуцарска смола. За по-сигурно местният аптекар добави два литра от своята микстура против циреи, а един свещеник от храма в Крев прочете молитва над трупа на овцата. После сложиха примамката насред стадото и я подпряха с колчета. Честно казано, никой не

вярваше, че тази гадост ще съблазни дракона, защото смърдеше ужасно. Но реалността надхвърли очакванията ни. Без да обърне никакво внимание на живите блеещи овце, гадината погълна примамката задно с коловете.

— И какво? Разказвай, Лютиче.

— А аз какво правя? Разказвам. Слушайте какво стана после. Не мина и време, колкото е необходимо на ловък мъж да развърже дамски корсет, и драконът започна да реве и да изпуска дим и отпред, и отзад. Заподскача, опитвайки се да излети, а после се строполи и застина. Двама доброволци отидоха да видят дали гадината още диша. Това бяха местният гробар и тукашният малоумен — дете на умствено недоразвитата дъщеря на дърваря и подразделение от наемници, преминало през Голополе още по времето на управлението на воеводата Нуржибоб.

— Стига си лъгал, Лютиче.

— Не лъжа, само украсявам историята. Има разлика.

— Малка. Продължавай, че времето си минава.

— И така, както вече казах, гробарят и смелият идиот отидоха да видят каква е ситуацията. После им издигнахме малка, но радваща окото могила.

— Аха, значи драконът още е бил жив — каза Борх.

— Че как — отговори весело Лютичето. — Жив беше. Но беше толкова слаб, че не беше изял нито гробаря, нито слабоумния — само им беше изпил кръвта. А после, за всеобщо учудване, успя да се издигне с доста усилия и полетя. На всеки сто и петдесет лакти падаше с грохот и излиташе отново. От време на време започваше да върви, като влачеше задните си лапи. По-смелите тръгнаха след него, без да го изпускат от поглед. И знаете ли какво?

— Казвай, Лютиче.

— Драконът се спуснал сред деретата на Пустилските планини, някъде около извора на Бра, и се скрил в тамошните пещери.

— Сега вече всичко е ясно — каза Гералт. — Драконът вероятно от векове е спал летаргичен сън в тези пещери. Чувал съм за такива случаи. Сигурно там крие и съкровищата си. Ясно защо мостът е блокиран. Някой иска да ги заграби. И този някой е Недамир от Цайнгорн.

— Точно така — потвърди трубадурът. — В Голополе недоволстват, защото смятат, че драконът и съкровищата са си техни. Но не се решават да се изправят срещу Недамир. Той е хлапак, който още не е започнал да се бръсне, но вече успя да докаже, че не е лесно да се изправиш срещу него. А драконът явно много му трябва, щом реагира толкова бързо.

— Искаш да кажеш, че му трябва съкровищата.

— Точно драконът му трябва, не съкровищата. Виждате ли, Недамир точи зъби на съседното кралство Малеор. Там, след неочакваната и странна смърт на княза, управлява княгиня, която, така да се каже, още не е навършила необходимата възраст за лудории в леглото. Велможите от Малеор гледат с неодобрение Недамир и конкурентите му, защото знаят, че новият владетел бързо ще им сложи юздите, за разлика от невръстната княгиня. Така че изровили отнякъде старо, покрито с прах пророчество, в което се твърди, че княжеската корона и ръката на момичето са за онзи, който победи дракон. И тъй като тук никой не бил виждал дракони от векове, те мислели, че могат да са спокойни. Разбира се, Недамир се изсмял на пророчеството и превзел Малеор със сила, но когато се разнесла вестта за голополския дракон, съобразил, че може да победи малеорските дворяни със собственото им оръжие. Ако се появи с главата на дракона, народът ще го приветства като изпратен от боговете монарх, а велможите няма да посмеят дори да гъкнат. Чудно ли е тогава, че е погнал дракона, както котка гони кълбо прежда? При това дракон, който едва си влачи краката. За Недамир това си е чист подарък, благосклонност на съдбата, по дяволите!

— И е заградил пътя за конкурентите.

— И още как! И за голополци. При това е разпратил из цялата околност конници с пропуски за онези, които могат да убият дракона. Недамир не изгаря от желание да влезе лично в пещерите с меч в ръка. Веднага се събраха най-знаменитите драконоубийци. Сигурно много от тях са ти познати, Гералт.

— Възможно е. Кой са дошли?

— Първо — Ейк от Денесле.

— Проклятие! — тихо подсвирна вещерът. — Праведният и добродетелен Ейк, рицарят без слабости и пороци.

— Познаваш ли го, Гералт? — попита Борх. — Наистина ли е такова страшилище за драконите?

— Не само за драконите. Ейк е специалист по всякакви чудовища. Убивал е даже мантикори и грифони. Чувал съм, че е убил и няколко дракона. Добър е. Но ми подлива вода, негодникът, защото не взима пари. Кой друг, Лютиче?

— Секачите от Кринфрид.

— Значи е свършено с дракона. Дори и да е оздравял. Тези тримата са много задружна банда. Не се бият много чисто, но са ефективни. Изтребиха всички въздушни змейове и видлогони в Редания, а междувременно видяха сметката и на три червени и един черен дракон. Има ли и други?

— Не. Само някакви шест джуджета под командването на Ярпен Зигрин.

— Не съм чувал за него.

— А за дракона Оквист от Кварцовата планина чувал ли си?

— Чувал съм. И съм виждал камъни от неговата съкровищница. Там имаше сапфири с невиждани цветове и диаманти с големината на череша.

— Тогава да знаеш, че именно Ярпен Зигрин и неговите джуджета затриха Оквист. За това е написана балада, но слабичка, не като моите. И да не си я слушал, не си изгубил нищо.

— Това ли са всички?

— Да. Ако не броим теб. Твърдеше, че не знаеш за дракона, може и да е вярно. Но сега вече знаеш. И какво?

— Нищо. Този дракон не ме интересува.

— Ха! Хитър си, Гералт. Но така или иначе нямаш пропуск.

— Повтарям, този дракон не ме интересува. А теб какво те води по тези места?

— Че какво може да ме води? — сви рамене трубадурът. — Трябва да съм близо до местата на събитията и до зрелищата. Ще се разчуе за сражението с този дракон. Навярно бих могъл да напиша балада и въз основа на разкази за събитието, но друго е да видя битката със собствените си очи.

— Битката? — засмя се Трите гарги. — Сигурно ще е нещо като колене на свиня или разкъсване на мърша. Слушам ви и не мога да проумея. Славни воители, които ще уморят конете си от бързане само за

да убият полумъртъв дракон, отровен от някакъв селяндур. Не знам да плача ли, или да се смея.

— Грещиш — каза Гералт. — Щом драконът не е умрял на място от отровата, значи организъмът му вече се е преборил с нея и вече напълно е възстановил силите си. Впрочем това няма толкова голямо значение. Секачите от Кринфрид със сигурност ще му видят сметката, но, ако искаш да знаеш, няма да се мине без битка.

— Значи залагаш на Секачите?

— Естествено.

— Само че — намеси се мълчалият до момента страж-художник — драконът е магическо създание и не може да се убие другояче, освен чрез магия. Ако някой може да се справи с него, това е магьосницата, която мина оттук вчера.

— Кой? — наведе глава Гералт.

— Магьосница — повтори стражът. — Нали вече казах.

— Каза ли си името?

— Да, но не го запомних. Имаше пропуск. Млада, красива, по свой начин, но очите й... Сещате се, господа. Човек го побиват тръпки, когато такава го погледне.

— Знаеш ли нещо за това, Лютиче? Коя може да бъде?

— Не — намръщи се бардът. — Млада, красива и такива очи... Ама че указания. Те всичките са такива. Всички, които познавам, а аз познавам много, изглеждат на не повече от двацет и пет — трийсет години. А съм чувал, че някои от тях помнят времената, когато на мястото на днешен Новиград са се издигали борове. В края на краищата за какво са еликсирите от мандрагора? Капят си от тях и в очите, за да блестят като на обикновените жени.

— Не беше ли червенокоса? — попита вещерът.

— Не, господине — отговори десетникът. — Чернокоса.

— А конят й какъв беше на цвят? Кестеняв с бяла звездичка?

— Не, вран, като нея. Казвам ви, господа — тя ще убие дракона. Драконът е работа за магьосници. Не е по силите на хора да се справят с него.

— Интересно какво би отговорил на това Козояд — разсмя се Лютичето. — Ако имаше под ръка нещо по-силно от чемерика и вълча ягода, днес кожата на дракона щеше да се суши на голополските

колове, баладата щеше да е готова, а аз нямаше да се пека тук на слънце...

— Как стана така, че Недамир не те взе със себе си? — попита Гералт и погледна накриво поета. — Нали си бил в Голополе, когато са тръгвали? Или кралят не обича хората на изкуството? Как стана така, че се печеш тук на слънце, вместо да свириш до кралското стреме?

— Това ми го спретна една млада вдовица — изрече навъсено Лютичето. — Дяволите да я вземат. Отидох да се веселя с нея, а на другия ден Недамир и останалите вече бяха отвъд реката. Взели дори онзи Козояд и разузнавачите от голополската милиция, само мен забравили. Обясних му аз на десетника, а той все своето си знае...

— Ако имаш пропуск — пускам — рече равнодушно стражът, докато пикаеше на стената на къщата на бирника. — Ако нямаш пропуск — не пускам. Такава е заповедта...

— О! — прекъсна го Трите гарги. — Момичетата се връщат с бирата.

— И не са сами — добави Лютичето, изправяйки се. — Вижте какъв кон! Същински дракон!

Откъм брезовата горичка на галоп се носеха зериканките, а между тях се движеше ездач на едър неспокоен боен жребец.

Вещерът също се изправи.

Ездачът носеше виолетов кадифен кафтан със сребърни кантове и късо наметало, общито със самурена кожа. Изправен в седлото, той ги гледаше гордо. Гералт познаваше този тип погледи. И не си падаше по тях.

— Приветствам ви, господа. Аз съм Дорегарай — представи се ездачът и слезе бавно и с достойнство от коня. — Маестро Дорегарай, чародей.

— Маестро Гералт. Вещер.

— Маестро Лютичето. Поет.

— Борх, наричан още Трите гарги. А с моите момичета, които тъкмо вадят запушалката на бъчонката, вече се познаваш, господин Дорегарай.

— Да, точно така — изрече магьосникът, без да се усмихне. — Разменихме поклони с красивите воители-зериканки.

— Това е прекрасно. — Лютичето раздаде кожените чашки, донесени от Вей. — Пийте с нас, господин магьосник. Господин Борх,

да наля ли и на десетника?

— То се знае. Ела при нас, войнико.

— Мисля — каза чародеят, отпивайки малка, изискана глътка, — че сте доведени при заграждението на моста от същата причина, която води и мен?

— Ако имате предвид дракона, господин Дорегарай — отговори Лютичето, — да, така е. Исках да бъда на място и да напиша балада. За съжаление този десетник — очевидно човек без никакви маниери — не желае да ме пропусне. Иска пропуск.

— Моля за извинение. — Стражът изпи бирата си и зацъка с език. — Имам строга заповед да не пускам никого без пропуск. А казват, че вече всички от Голополе са се събрали с каруци и искат да тръгнат към планината подир дракона. Наредено ми е...

— Твоята заповед, войнико — смръщи вежди Дорегарай, — се отнася само за тази сган, която не умее нищо друго, освен да се пречка; за развратните девойки, които разпространяват срамни болести; за крадците, изметта и безделниците. Но не и за мен.

— Няма да пусна никого без пропуск — настръхна десетникът. — Кълна се...

— Не се кълни — прекъсна го Трите гарги. — По-добре си пийни още. Тея, сипи на този мъжествен воин. И нека поседнем, господа. Да се пие на крак, бързо и без съответната тържественост, не подобава на благородници.

Насядаха на гредите около бъчонката. Стражът, току-що обявен за благородник, се изчерви от удоволствие.

— Пий, храбри стотнико! — окуражи го Трите гарги.

— Аз съм десетник, не стотник — отвърна стражът и се изчерви още повече.

— Но ще станеш стотник, задължително — отбеляза Борх. — Ти си умен момък и за нула време ще те повишат.

Дорегарай отказа да допълнят чашата му и се обърна към Гералт и каза тихо:

— В градчето още говорят за василиска, любезни вещерю, а ти вече се оглеждаш за дракона. Толкова много ли ти трябват пари в брой, или от чисто удоволствие избиваш същества, застрашени от изчезване?

— Странно любопитство — отговори Гералт — от страна на човек, който с всички сили се стреми да убие дракон, за да му избие

зъбите, така ценни при приготвянето на магьоснически лекове и еликсири. А вярно ли е, любезни магьоснико, че най-хубави са зъбите, избити от жив дракон?

— Сигурен ли си, че съм тръгнал заради това?

— Сигурен съм. Но вече са те изпреварили. Оттук е минала твоя колежка, и то с пропуск, какъвто ти нямаш. Чернокоса е, ако те интересува.

— С вран кон?

— Така казват.

— Йенефер — изрече Дорегарай недоволно, а вещерът потрепна, незабележимо за околните.

Настана тишина, прекъсната от оригването на бъдещия стотник.

— Никого... без пропуск...

— Стигат ли двеста линтара? — Гералт спокойно извади от джоба си кесията, получена от дебелия кмет.

— Гералт — усмихна се загадъчно Трите гарги, — значи все пак...

— Извинявай, Борх. Съжалявам, но няма да дойда с вас в Хенгфорс. Може би ще се срещнем пак.

— Нямам никаква работа в Хенгфорс — рече бавно Трите гарги. — Абсолютно никаква, Гералт.

— Приберете кесията си, господине — каза заплашително бъдещият стотник. — Това е най-обикновен подкуп. И за триста няма да ви пусна.

— А за петстотин? — Борх извади своята кесия. — Прибери кесията си, Гералт. Аз ще платя таксата. Това започна да ме забавлява. Петстотин, господин войнико. По сто на глава, като смятаме моите два девойки за една прелестна глава. Е?

— Ох-ох-ох — завайка се бъдещият стотник, докато криеше под униформата си кесията на Борх. — Какво ще кажа на краля?

— Ще му кажеш — рече Дорегарай, докато се изправяше и сваляше от колана си богато украсена пръчка от слонова кост, — че си се уплашил.

— От какво, господине?

Магьосникът размаха пръчката, изрече някакво заклинание и един бор край реката избухна в пламъци — само за миг огънят го обхвана чак до върха.

— На конете! — Лютичето скочи на седлото и метна лютнята си на рамо. — На конете, господа! И дами!

— Махнете заграждението! — извика на стражите забогателият десетник, който имаше големи шансове да стане стотник.

На моста, отвъд заграждението, Вея дръпна юздите и конят затанцува и затропа с копита по гредите. Девојката размята плитки и извика пронизително.

— Точно така, Вея! — викна в отговор Трите гарги. — Напред, благородни господа, на конете! Да потеглим по зерикански — с грохот и свистене!

IV

— Я гледайте — каза Бохолт, най-големият от Секачите. Беше грамаден и масивен като ствола на стар дъб. — Недамир не ви разгони във всички посоки, както предполагах. Е, ние ли, бедняците, ще оспорваме кралските решения? Заповядайте при огъня. Спретнете си места за спане, момчета. И, Гералт, за какво си говорихте с краля? Ще си остане между нас.

— За нищо — отвърна Гералт и се настани удобно с гръб към оставеното близо до огъня седло. — Даже не излезе от палатката си. Само изпрати своето момче за всичко, как му беше името...

— Гиленстерн — подсказа Ярпен Зигрин, здраво брадато джудже, което тъкмо слагаше в огъня огромен смолист пън, който беше примъкнал от хресталака. — Надуто конте. Когато се присъединихме, той се появи, вирнал нос до небесата, и започна да обяснява: не забравяйте на кого трябва да се подчиняват джуджетата, кой тук заслужава уважение, крал Недамир заповядва тук, неговата дума е закон и така нататък. Слушах го и се чудех дали да не кажа на момчетата си да го проснат на земята и да му съдера наметалото. Но после размислих: пак ще се вдигне шум и ще започнат да разправят, че джуджетата са зловни, агресивни, че са кучи синове и е невъзможно... да се съжителства с тях, или както се казва. И веднага ще ни организират погром в някое градче. Затова го изслушах учтиво и само кимах.

— Изглежда — вметна Гералт, — господин Гиленстерн не умее нищо друго, защото и на нас каза точно това и ни се наложи да кимаме с глави.

— А ако питате мен — обади се вторият от Секачите, докато разстилаше чергилото на коня си върху купчина сухи клони, — жалко, че Недамир не ви прогони. Толкова хора вече хукнаха подир дракона, че е направо ужасно. Маса народ. Това вече не е експедиция, а погребално шествие. Аз не обичам да се мъкна в тълпата.

— Успокой се, Нишчука — каза Бохолт. — По-приятно е да се пътува с тълпата. Ти какво, никога ли не си ходил на лов за дракони? Те винаги привличат хората, следва ги куп народ, същински панаир на колела. Но знаеш кой остава на полето, когато гадината се покаже. Ние и никой друг.

Бохолт замълча за момент, отпи солидна глътка от голямата дамаджана в изплетена от лоза кошница, смръкна шумно и се изкашля.

— Друг е въпросът — продължи той. — Практиката показва, че неведнъж след убиването на дракона започва веселба и клане. Стигне ли се до делбата на съкровището, ловците наскачват един срещу друг. А, Гералт? Имам ли право? Вещерю, на теб говоря.

— Знам за такива случаи — потвърди Гералт сухо.

— Знаеш, казваш? И сигурно от чужди думи, защото не съм чувал да си преследвал дракони. През дългия си живот никога не съм чувал вещици да преследват дракони. Така че ми е странно, че се появи тук.

— Наистина — процеди Кенет, наричан Дерача, най-младият от секачите. — Чудна работа. А ние...

— Чакай, Дерач — прекъсна го Бохолт. — Сега аз говоря. Впрочем, нямам намерение да произнасям дълга реч. Вещерът разбира какво имам предвид. Той ме познава и аз го познавам, досега пътищата ни не са се пресичали и сигурно ще е така и за в бъдеще. Но, забележете, момчета, ако аз, например, реша да попреча на работата на вещица или да измъкна печалбата изпод носа му, той би ме посякъл с вещерския си меч и би имал пълно право. Така ли е?

Никой не потвърди, но и не възрази. Не изглеждаше Бохолт да се нуждае от едното или от другото.

— Е, както казах, да се пътува в тълпата, е по-забавно. Един вещици също става за компания. Околността е дива и безлюдна, току-виж ни се нахвърлила някоя жиритва или вампир и ще берем ядове. А щом Гералт е наблизо, няма да имаме никакви грижи, защото това е неговата специалност. Докато драконите не са негова специалност. Имам ли право?

Отново никой не потвърди и не отрече.

— Господин Три гарги — продължи Бохолт, като подаде дамаджаната на джуджето — пътува с Гералт и това ми е достатъчно. Така че кой ни пречи, Нишчука, Дерач? Да не би Лютичето?

— Лютичето — обади се Ярпен Зигрин, подавайки дамаджаната на барда — винаги се лепи там, където става нещо интересно, и всички знаят, че нито пречи, нито помага, нито забавя колоната. Той е нещо като репей на кучешка опашка. Нали, момчета?

„Момчетата“, брадати джуджета с остри черти, се закикотиха и разтресоха бради. Лютичето отмести шапката на тила си и отпи от дамаджаната.

— Ооооох, проклетия — изстена той и си пое въздух. — Отнема ти дъха. От какво я правите, от скорпиони?

— Едно не ми харесва, Гералт — каза Дерача и пое дамаджаната от трубадура. — Това, че домъкна този магьосник. Тук скоро няма да може да се диша от магьосници.

— Вярно е — съгласи се джуджето. — Право казва Дерача. Този Дорегарай ни е нужен колкото някое свинско седло. От известно време си имаме магьосница тук, благородната Йенефер. Пфу!

— Дааа — рече Бохолт, почесвайки дебелия си врат, от който преди минута беше свалил кожения нашийник със стоманени шипове. — Магьосниците тук са в повече. Поне двама в повече, отколкото трябва. И прекалено здраво се залепиха за нашия Недамир. Вижте само — ние сме тук, под звездите, около огъня, а те, моля ви се, на топло, в кралската палатка. Вече плетат интриги четирите гъсеници — Недамир, вещицата, магьосникът и Гиленстерн. И най-лоша от всички е Йенефер. А какво замислят? Как да ни прекарат, ето какво.

— И набиват сърнешко — вметна навъсено Дерача. — А ние какво ядохме? Мармот. А какво е мармотът, питам? Плъх и нищо повече. Така че какво ядохме? Плъх!

— Това не е проблем — каза Нишчука. — Скоро ще опитаме и от опашката на дракона. Няма нищо по-вкусно от печена на жарова драконова опашка.

— Йенефер — продължи Бохолт — е противна, зловна и устата жена. Не е като твоите девойки, господин Борх. Те са тихи и мили, вижте ги само — седят при конете и си острят сабите; минах покрай тях, пошегувах се, те се усмигнаха, показаха си зъбките. Да, радвам им се, не са като Йенефер, която само плете интриги. Казвам ви, трябва да внимаваме, защото иначе договорот ни не струва пукната пара.

— Какъв договор, Бохолт?

— Какво, Ярпен, да кажем ли на вещера?

— Не виждам защо не — рече джуджето.

— Ракията свърши — вметна Дерача и обърна дамаджаната с дъното нагоре.

— Тогава донеси още. Ти си най-млад. А договора, Гералт, го измислихме, тъй като не сме наемници, нито платени слуги, и Недамир не може да ни прати подир дракона, като хвърли няколко златни монети в краката ни. Истината е, че можем да се справим с дракона и без Недамир, а той не може да се справи с дракона без нас. От това ясно следва кой заслужава повече и чия част от печалбата трябва да е по-голяма. Затова взехме честно решение — тези, които повалят дракона в ръкопашен бой, взимат половината от съкровището. Недамир, като се имат предвид произхода и титлата му, взима една четвърт, така или иначе. А другите, ако помагат, ще разделят останалата една четвърт поравно. Какво мислиш за това?

— А какво мисли Недамир?

— Не каза нито да, нито не. Но по-добре да не се меси мижитурката. Щом не може да тръгне сам срещу дракона, трябва да разчита на професионалистите, тоест на нас, Секачите, и на Ярпен и неговите момчета. Ние, а не някой друг, ще се изправим на меч разстояние срещу дракона. Останалите, включително и магьосниците, ако помогнат, ще си поделят една четвърт от съкровището.

— И кой друг влиза в числото на „останалите“, освен магьосниците? — поинтересува се Лютичето.

— Със сигурност не музикантите и стихоплетците — изкикоти се Ярпен Зигрин. — Включваме тези, които работят с брадви, а не с лютни.

— Аха — обади се Трите гарги, вперил поглед в звездното небе. — А какво ще получат обуцарят Козояд и неговата сган?

Ярпен Зигрин се изплю в огъня и промърмори нещо на езика на джуджетата.

— Голополската милиция познава местните планини и помага с указване на пътя — каза тихо Бохолт, — така че ще е справедливо да ги допуснем в подялбата. Но с обуцаря работата е друга. Разбирате ли, няма да е добре, ако селяндурите решат, че когато в околността се появи дракон, вместо да се повикат професионалисти, може набързо да му подхвърлят отрова и да продължат да се забавляват с девойките в

сеното. Ако тази практика се разпространи, ще се наложи да живеем чрез просия. Нали?

— Вярно е — добави Ярпен. — Затова, казвам ви, на този общар трябва да му се случи нещо, преди да е попаднал в някоя легенда.

— Щом трябва, ще му се случи — рече убедено Нишчука. — Оставете това на мен.

— А Лютичето — подхвърли джуджето — ще му даде да се разбере в баладата. Ще го направи за смях, за да стане името му символ на срам и позор навеки.

— Забравяте нещо — обади се Гералт. — Тук има един, който може да ви обърка сметките. Той няма да се съгласи на никакви договори и делби. Ейк от Денесле.

— Защо? — попита дрезгаво Бохолт, докато хвърляше клонче в огъня. — С Ейк не може да се говори. Той не се интересува от плячката.

— Срецнахме го по пътя към вашия лагер — каза Трите гарги. — Клечеше върху камъните в пълно въоръжение, вперил поглед в небето.

— Той винаги прави така — обади се Дерача. — Медитира или се моли. Казва, че така трябва, за да се пази от злото, защото е от наказан от Бога народ.

— Ние в Кринфрид — промърмори Бохолт — държим такива оковани в клетки и им даваме парчета въглен, за да рисуват по стените разни чудесии. Но стига сме одумвали ближните си, нека поговорим за работата.

В кръга светлина беззвучно пристъпи дребна млада жена с черни, обхванати със златна мрежа коси и черно кожено наметало.

— На какво се размърдя така? — попита Ярпен Зигрин, преструвайки се, че не я вижда. — На сярал ли?

— Не — отвърна Бохолт, вирна глава настрани и демонстративно подуши въздуха. — На мускус или нещо подобно.

— Не, май е... — джуджето се намръщи. — Ах! Та това е знатната госпожа Йенефер! Здравсти, здрасти.

Магьосницата огледа бавно събралите се и задържа искрящия си поглед върху вещера. Гералт леко се усмихна.

— Може ли да седна?

— Но разбира се, благодетелко наша — каза Бохолт и изхълца. — Седнете тук, на седлото. Размърдай се, Кенет, и подай седлото на благородната магьосница.

— Говорите за работата, както чувам. — Йенефер седна и изпъна пред себе си стройните си, обути с черни чорапи крака. — Без мен?

— Не посмяхме да обезпокоим толкова важна особа — каза Ярпен Зигрин.

— Ти, Ярпен — Йенефер примижа, обръщайки се към джуджето, — по-добре да мълчиш. От първия ден демонстративно се правиш, че не ме забелязваш. Продължавай в същия дух, не се насилвай излишно. На мен не ми пречи.

— Какви ги говорите, госпожо! — Ярпен се усмихна и показва неравните си зъби. — Да ме полази кърлеж, ако за мен не сте по-скъпа от въздуха. Въздухът, например, ми се случва да го замърся, но с вас никога не бих си позволил подобно нещо.

Брадатите „момчета“ се засмяха гръмко, но утигнаха веднага щом забелязаха синьото сияние, което внезапно обхвана магьосницата.

— Още една дума — и от теб ще остане само замърсен въздух — каза Йенефер с метални нотки в гласа. — И черно петно върху тревата.

— Наистина — наруши Бохолт настаналата тишина. — Млъкни, Зигрин. Да чуем какво има да ни каже госпожа Йенефер. Тя току-що отбеляза, че говорим за работа без нея. От това следва, че има някакво предложение. Нека го чуем тогава. Дано само не предлага да се справи с дракона сама, чрез магиите си.

— Защо? — вдигна глава Йенефер. — Мислиш, че е невъзможно?

— Може и да е възможно. Но не е изгодно за нас, защото тогава ще поискате половината от съкровището на дракона.

— Поне половината — отвърна студено магьосницата.

— Ето, сама виждате, че това изобщо не ни устройва. Ние, госпожо, сме бедни воители — разчитаме на печалбата, за да не гладуваме. Храним се с киселец и лобода...

— Само по празниците ни попада по някой мармот — вметна тъжно Ярпен Зигрин.

— ... Прием изворна вода — Бохолт отпи от бутилката и леко я разклати. — Няма друг изход за нас, госпожо Йенефер. Или печалбата,

или през зимата ще замръзнем под стобора. А странноприемниците струват пари.

— И бирата — добави Нишчука.

— И развратните девойки — размечта се Дерача.

— Затова — продължи Бохолт и вдигна очи към небето — сами ще се справим с дракона, без магии и без ваша помощ.

— Толкова ли си сигурен? Запомни, има си граница на възможното, Бохолт.

— Може и да си има, но аз никога не съм я виждал. Не, госпожо. Повтарям — ще убием дракона сами, без никакви магии.

— Особено като се има предвид — добави Ярпен Зигрин, — че магиите със сигурност също си имат граници, които, за разлика от нашите собствени, ние не познаваме.

— Сам ли го измисли — попита бавно Йенефер, — или някой ти го подсказа? Да не би присъствието на вещер във вашата благородна компания да ви прави толкова самонадеяни?

— Не — отвърна Бохолт, поглеждайки Гералт, който като че ли дремеше, излегнал се лениво върху чула и подпрял глава на седлото. — Вещерът няма нищо общо с това. Чуйте, благородна Йенефер. Направихме предложение на краля, а той не ни удостои с отговор. Но ние сме търпеливи и ще изчакаме до утре. Ако кралят приеме предложението, продължаваме нататък заедно. Ако не — тогава се връщаме.

— Ние също — промърмори джуджето.

— Няма да има никакво пазарене — продължи Бохолт. — Предайте това на Недамир, госпожо Йенефер. Предложението ни е изгодно и за вас, и за Дорегарай, ако се уговорите с него. Имайте предвид, че трупът на дракона изобщо не ни трябва, ще вземем само опашката. А останалото, ако искате — взимайте го. Няма да се поскъпим нито за зъбите, нито за мозъка — за никое от нещата, които ви трябва за магиите.

— Естествено — добави Зигрин, кикотейки се, — мършата ще бъде за вас, магьосниците. Никой няма да ви я иска. Освен останалите лешояди.

Йенефер се изправи и нагласи наметалото на раменете си.

— Недамир няма намерение да чака до утре — сопна се тя. — Отсега е съгласен на условията ви. Въпреки моите съвети и тези на

Дорегарай.

— Недамир проявява изумителна мъдрост за толкова млад крал — процеди бавно Бохолт. — Защото за мен, госпожо Йенефер, мъдростта включва и умението да пропускаш покрай ушите си глупавите или неискрени съвети.

Ярпен Зигрин прихна в брадата си.

— Друга песен ще запеее — магьосницата сложи ръце на кръста си, — когато утре драконът ви осакати, разкъса и изпотроши костите ви. Ще започнете да ми лижете ботушите и да скимтите за помощ. Както става винаги. Познавам ви прекалено добре — вас и тези като вас. До болка ви познавам.

Тя се обърна и потъна в мрака, без да се сбогува.

— По мое време — каза Ярпен Зигрин — магьосниците седяха в кулите, четяха мъдри книги и разбъркваха с лопатки течностите в колбите. Не се мотаеха в краката на воините, не се бъркаха в делата и не въртяха задници пред очите на мъжете.

— А задникът, между другото, си го бива — отбеляза Лютичето, докато настройваше лютнята си. — Нали, Гералт? Хей, къде се дяна вещерът?

— Какво ни засяга? — промърмори Бохолт и хвърли една съчка в огъня. — Отишъл е някъде. Може да е по нужда, да ме извинявате. Негова си работа.

— Сигурно — съгласи се бардът и удари по струните. — Да ви изпея ли нещо?

— Изпей, да го вземат дяволите — каза Ярпен Зигрин и се изплю. — Само не си мисли, че ще дам дори шелонг за твоето пеене. Това тук, момче, не ти е кралският двор.

— То се вижда — кимна трубадурът.

V

— Йенефер.

Тя се обърна, сякаш учудена, макар вещерът да не се съмняваше, че отдавна чува стъпките му. Сложи на земята дървеното ведро, сетне отметна от челото си косата, вече освободена от златната мрежа и сега падаща на едри къдрици по раменете ѝ.

— Гералт.

Както винаги, дрехите ѝ бяха в бяло и черно. Нейните цветове. Черни коси, дълги черни ресници, позволяващи само да се гадае за цвета на скритите зад тях очи. Черна пола и къс черен кафтан с бяла кожена яка. Бяла риза от най-фин лен. На шията — черна кадифена панделка, украсена с обсидианова звезда, обсипана с диаманти.

— Изобщо не си се променила.

— Ти също — нацупи устни тя. — И в двата случая е нормално. Или, ако предпочиташ, еднакво ненормално. И макар че може би е добър начин да се започне разговорът, подобно напомняне е общо взето безсмислено. Нали?

— Да — кимна той, загледан към палатката на Недамир и огньовете на кралските стрелци, частично закрити от силуетите на фургоните. Откъм най-далечния огън долиташе гласът на Лютичето — пееше „Звездите над пътя“, една от най-хубавите му любовни балади.

— Е, приключихме с встъплението — каза магьосницата. — Давай нататък, слушам те.

— Виждаш ли, Йенефер...

— Виждам — прекъсна го тя рязко. — Но не разбирам. Защо дойде, Гералт? Нали не е заради дракона? Сигурно в това отношение нищо не се е променило?

— Не. Нищо не се е променило.

— Тогава защо се присъедини към нас?

— Ако ти кажа, че е заради теб, ще ми повярваш ли?

Тя го гледаше безмълвно и блестящите ѝ очи не предвещаваха нищо добро.

— Ще повярвам, защо не — рече накрая. — Мъжете обичат да се срещат със старите си любовници, да освежават спомените си. Обичат да си въобразяват, че отдавнашните любовни трепети им дават един вид пожизнено право на собственост над партньорката им. Това се отразява добре на самочувствието им. Ти не си изключение. Въпреки всичко.

— Въпреки всичко си права, Йенефер — усмихна се Гералт. — Видът ти влияе прекрасно на самочувствието ми. С други думи, радвам се, че те виждам.

— И това е всичко? Е, да допуснем, че и аз се радвам. Наредвахме си се и сега ти желая лека нощ. Виждаш, че съм тръгнала да почивам. Но първо смятам да се изкъпя, а преди това обикновено се събличам. Така че бъди така добър да се оттеглиш.

— Йен. — Той протегна ръце към нея.

— Не ме наричай така! — изсъска тя яростно и отскочи назад, а от пръстите ѝ се посипаха сини и червени искри. — А ако ме докоснеш, ще ти изгоря очите, нищожество!

Вещерът отстъпи и магьосницата, поуспокоена, отново отметна коси от челото си и сложи ръце на кръста.

— Какво си мислеше, Гералт? Че ще си побъбрим весело за добрите стари времена? И може би накрая ще отидем в някоя каруца, за да се любим върху овчите кожи, ей тъй, за освежаване на спомените. Така ли?

Гералт нямаше представа дали магьосницата чете мислите му, или просто отгатва изключително точно, тъй че замълча и се усмихна накриво.

— Тези четири години си казаха думата, Гералт. Вече ми мина и само заради това не те заплюх в очите при днешната ни среща. Но нека моята сдържаност не те подлъгва.

— Йенефер...

— Мълчи! Дадох ти повече, отколкото на който и да било друг мъж, подлецо. Сама не знам защо именно на теб. А ти... О, не, скъпи, аз не съм проститутка, нито случайно оплетена в мрежите ти елфка, която можеш да зарежеш в някое прекрасно утро, като оставиш на масата букет теменужки и си тръгнеш, без да я будиш. Която можеш да направиш за смях. Внимавай! Ако сега кажеш дори една дума, ще съжаляваш!

Гералт не изрече нито дума, чувстваше бушуващата в Йенефер ярост. Магьосницата отново отметна от челото си непослушните къдрици и го погледна отблизо в очите.

— Е, срещнахме се, какво да се прави — каза тя тихо. — Няма да правим сцени. Ще запазим приличие и ще се престорим на добри познати. Но не се заблуждавай, Гералт. Между нас вече няма нищо. Нищичко, разбираш ли? И се радвай, защото това означава, че съм изоставила някои планове, които до неотдавна имах за теб. Но не съм ти простила. Никога няма да ти простя, вещерю, никога!

Тя се извърна рязко, вдигна ведрото, разплисквайки водата, и се скри зад близката каруца.

Гералт прогони бръмчащия над ухото му комар и бавно тръгна към огъня, около който в момента възнаграждаха изпълнението на Лютичето с оскъдни ръкопляскания. Погледна към тъмносиньото небе над черните назъбени върхове. Искаше му се да се засмее. Не знаеше защо.

VI

— По-внимателно там! Внимавайте! — извика Бохолт, обръщайки се към колоната. — По-близо до скалите! Внимавайте!

Каруците подскачаха и се клатушкаха по камъните. Кочияшите ругаеха, удряха конете с поводите и се навеждаха неспокойно да видят дали колелата минават достатъчно далече от ръба на дерето, покрай което се точеше тесният неравен път. Долу река Бра клокочеше и се пенеше между скалите.

Гералт удържа коня си и го насочи по-близо до скалната стена, покрита с кафяв мъх и бели, подобни на лишей налепи. Пропусна фургона на Секачите пред себе си. Дерача, който водеше колоната заедно с разузнавачите от Голополе, се върна назад и извика:

— Добре! Давайте по-бързо! Нататък е по-широко!

Крал Недамир и Гиленстерн язدهа, заобиколени от конници с лъкове. Скоро се изравниха с Гералт, а след тях по камъните трополяха каруците от кралския обоз. Още по-назад се носеше каруцата на джуджетата, управлявана от непрестанно крещящия Ярпен Зигрин.

Недамир, много слаб и луничав юноша с бяло кожухче, мина покрай вещера и го дари с надменен и отегчен поглед. Гиленстерн се беше изправил на седлото и удържаше коня си.

— Ако обичате, господин вещерю — рече той властно.

— Слушам. — Гералт ръгна кобилата с пети и пое бавно до канцлера, зад обоза. Учуди се, че въпреки внушителния си търбух Гиленстерн предпочита седлото пред значително по-удобното возене в каруца.

— Вчера — Гиленстерн дръпна леко повода, украсен със златни копчета, и отметна от раменете си тюркоазения плащ, — вчера казахте, че драконът не ви интересува. В такъв случай какво ви интересува, господин вещер? Защо идвате с нас?

— Това е свободна страна, господин канцлер.

— Засега. Но в този кортеж, господин Гералт, всеки трябва да си знае мястото. И ролята, която изпълнява, трябва да съвпада с волята на

крал Недамир. Разбирате ли?

— Накъде биете, господин Гиленстерн?

— Ще ви кажа. Чувам, че напоследък е трудно човек да се договори с вас, вещерите. Става въпрос за това, че когато посочат на вечерта чудовище, което трябва да се убие, той, вместо да хване меч и да сече, започва да разсъждава дали е редно да прави това, дали не е отвъд границите на възможното, дали не противоречи на кодекса му и дали наистина въпросното чудовище е чудовище, сякаш не си личи от пръв поглед. Явно добре ви е потръгнало. По мое време вещерите не се гнусяха от грошовете. Не разсъждаваха, а убиваха каквото им се каже. Беше им все едно дали е върколак, дракон или събирач на данъци. Важното беше да го посекаат здравата. Не е ли така, Гералт?

— Някакво поръчение ли имате за мен, Гиленстерн? — попита сухо вещерът. — Ако е така, казвайте за какво става въпрос и ще си помисля. Иначе няма защо да си хабим думите.

— Поръчение ли? — въздъхна канцлерът. — Не, нямам. Става въпрос за дракона, а това явно надхвърля границите на възможното за теб, вещерю. Предпочитам Секачите. Теб само исках да предупредя. Да те предпазя. Ние с крал Недамир може и да търпим капризите на вещици, които делят чудовищата на добри и зли, но не желаем да слушаме за тях, а още по-малко — да виждаме как се претворяват в живота. Не се бъркай в кралските дела, вещерю. И не се съюзявай с Дорегарай.

— Нямам навик да се съюзявам с магьосници. Откъде ви хрумна?

— Дорегарай — каза Гиленстерн — надминава с капризите си дори вещерите. Той не се ограничава с разделянето на чудовищата на добри и зли. Смята, че всички са добри.

— Малко преувеличава.

— Несъмнено. Но защитава възгледите си с поразително упорство. Честно казано, не бих се учудил, ако му се случи нещо. Пък и се присъедини към нас в странна компания...

— Аз не съм в компанията на Дорегарай. И той не е в моята.

— Не ме прекъсвай. Доста странна компания. Вещер, изпълнен със скрупули, като лисича кожа — с бълхи. Магьосник, повтарящ друидските глупости за равновесието в природата. Мълчаливият рицар Борх Трите гарги и неговият ескорт от Зерикания, където, както е

известно, се принасят жертви пред изображения на дракони. И всички те изведнъж се присъединяват към лова. Не е ли странно?

— И така да е, какво от това?

— Да знаеш — каза канцлерът, — че обикновено най-загадъчните проблеми имат най-простите решения. Не ме принуждавай да прибегвам до тях, вещерю.

— Не разбирам.

— Разбираш, разбираш. Благодаря за разговора, Гералт.

Гералт се забави, а Гиленстерн пришпори коня си, настигна обоза и се присъедини към краля. Покрай вечерта премина и Ейк от Денесле, облечен със стегнат кафтан от светла кожа, по която личаха следи от броня. Конят му бе натоварен с оръжия, сребърен щит и огромно копие. Гералт го поздрави с махване, но странстващият рицар извърна глава, стиснал тънките си устни, и заби шпори в хълбоците на коня.

— Не те харесва особено — отбеляза Дорегарай, който тъкмо бе настигнал вечерта.

— Явно.

— Конкуренция. Занимавате се с едно и също, само дето Ейк е идеалист, а ти — професионалист. Разликата не е голяма, особено за онези, които убивате.

— Не ме сравнявай с Ейк, Дорегарай. Дявол знае кого обиждаш с това сравнение, него или мен, но не ни сравнявай.

— Както искаш. Честно да си кажа, за мен и двамата сте еднакво отблъскващи.

— Благодаря.

— Няма за какво. — Магьосникът потупа по врата коня си, който беше изплашен от виковете на Ярпен и неговите джуджета. — Според мен, вещерю, да се нарича убийството призвание, е отвратително, подло и глупаво. Нашият свят е в равновесие. Унищожаването на които и да било от населяващите го създания нарушава равновесието. А с нарушаването на равновесието се приближаваме до гибелта на света — такъв, какъвто го познаваме.

— Друидска теория — отбеляза Гералт. — Знам я. Навремето, още в Ривия, ми я изложи един стар хиерофант. Два дни след това го разкъсаха плъхолаци. Не забелязах да се наруши равновесието.

Дорегарай го погледна равнодушно и повтори:

— Светът е в равновесие. Природно равновесие. Всеки вид си има свой естествени врагове и всеки е естествен враг за други видове. Това се отнася и за хората. Унищожаването на естествените врагове на човека, на което ти си се посветил и което вече започва да се наблюдава, заплашва расата с израждане.

— Знаеш ли какво, магьоснико — започна да се дразни Гералт, — отиди при някоя майка, чието дете е изядено от василиск, и й кажи, че трябва да се радва, защото благодарение на това човешката раса е избягнала израждането. Ще видиш какво ще ти отговори.

— Добър аргумент, вещерю — каза Йенефер, която ги беше настигнала. — А ти, Дорегарай, внимавай какво говориш.

— Не съм свикнал да крия възгледите си.

Йенефер започна да язди между тях. Вещерът забеляза, че е махнала златната мрежа и е прибрала косите си с бяла кърпа.

— Тогава по-скоро започни да ги криеш, Дорегарай — каза тя. — Особено пред Недамир и Секачите, които подозират, че възнамеряваш да им попречиш да убият дракона. Докато само бърбориш, ще те смятат за безобиден маниак. Но опитай ли да предприемеш нещо, ще ти прекършат врата, преди да успееш да си поемеш дъх.

Магьосникът се усмихна високомерно и презрително.

— Освен това — продължи Йенефер, — като проповядваш такива възгледи, ти подриваш авторитета на нашата професия и призвание.

— Това пък защо?

— Можеш да прилагаш своите теории към всяко същество, дори към насекомите, но не и към драконите. Защото драконите са най-опасните естествени врагове на човека. И тук не става дума за израждането на човешката раса, а за оцеляването й. За да оцелее, тя трябва да се справи с враговете си, особено с най-опасните от тях.

— Драконите не са врагове на човека — вметна Гералт, а магьосницата само се усмихна студено.

— По този въпрос остави нас, хората, да си кажем мнението — изрече тя. — Ти, вещерю, не си създаден да даваш мнение, а да вършиш работа.

— Като безволев голем?

— Ти го каза, не аз — отговори студено Йенефер. — Но сравнението е удачно.

— Йенефер — намеси се Дорегарай, — за жена с твоето образование и на твоята възраст говориш изумителни глупости. Защо смяташ точно драконите за основните врагове на човека? Защо не останалите, стократно по-опасни същества, на чиято съвест тежат много повече жертви? Защо не хириците, видлогоните, мантикорите, амфисбените или грифоните? Защо не вълците?

— Ще ти кажа защо. Превъзходството на човека над другите раси и видове се състои в това, че неговата борба за подобаващото му място в природата, за жизнено пространство, може да бъде спечелена едва когато окончателно елиминира номадския начин на живот — пътуването от място на място в търсене на храна, съобразно календара на природата. В противен случай не може да се достигне необходимият темп на прираст и човешкото дете прекалено дълго не може да добие самостоятелност. Само намиращата се в безопасност зад стените на крепостта или града жена може да ражда с необходимото темпо, тоест ежегодно. Плодовитостта, Дорегарай, е важно условие за оцеляване и доминиране. И тук достигаме до драконите. Никое друго чудовище не представлява заплаха за цял град или крепост. Ако драконите не бъдат изтребени, хората, за по-голяма безопасност, ще започнат да се разпръскват, вместо да се обединяват. Защото драконовият огън в гъсто застроено селище означава кошмар, означава стотици жертви, означава ужасна гибел. Ето затова драконите трябва да бъдат избити до крак, Дорегарай.

Магьосникът я погледна със странна усмивка.

— Знаеш ли, Йенефер, не искам да доживея часа, в който ще се осъществи твоята мечта за властването на човека и подобните на теб ще заемат полагащото им се място в природата. За щастие до това никога няма да се стигне. По-скоро сами ще се изтребите помежду си, ще се изтровите, ще издъхнете от тиф заради мръсотията и лошата хигиена, отколкото от заплахата на драконите над прекрасните ви градове, в които жените раждат ежегодно, но само едно от десет новородени живее повече от десет дни! Да, Йенефер, плодовитост, плодовитост и пак плодовитост! Заеми се с раждане на деца, скъпа, това е по-естествено занимание за теб. Ще ти запълни времето, което сега прахосваш за измисляне на глупости. Довиждане.

Магьосникът пришпори коня си и се отправи към челото на колоната. Гералт хвърли поглед към бледото, изкривено от ярост лице

на Йенефер и още отсега започна да съчувства на Дорегарай. Знаеше защо е толкова бясна. Както повечето магьосници, тя беше стерилна. И подобно на малка част от тях страдаше от този факт и при засягането на темата реагираше наистина свирепо. Магьосникът вероятно знаеше това, но не и колко отмъстителна е тя.

— Този ще си навлече неприятности — прошепна Йенефер. — Със сигурност. Внимавай, Гералт. Не мисли, че ще те защитя, ако проявиш неблагоприятие.

— Не се притеснявай — усмихна се Гералт. — Ние, вещерите и безволевите големи, винаги действаме благоразумно. Защото границите на възможното за нас са ясно определени.

— Я виж ти. — Йенефер, все още бледа, го погледна. — Обиди се като девойка, на която са казали, че е изгубила невинността си. Ти си вещер и не можеш да промениш това. Твоето призвание...

— Престани да говориш за призванието ми, Йен, защото започва да ми се повдига.

— Не смей да говориш така с мен. И изобщо не ме интересува дали ти се повдига. Нито пък ме вълнуват останалите реакции от ограничения ти вещерски репертоар.

— Въпреки това ще видиш някои от тях, ако не престанеш да ми разправяш глупости за възвишени призвания и борба за доброто на хората. И за драконите, най-ужасните врагове на човешката раса. Знам много неща за тях.

— Нима? — намръщи се магьосницата. — И какво толкова знаеш, вещерю?

— Поне това — Гералт не обърна внимание на рязкото, предупредително треперене на медальона на шията му, — че ако драконите нямаха съкровища, никой нямаше да се интересува от тях, особено пък магьосниците. Интересно е, че при всеки лов на дракон наблизко се навърта по някой магьосник, който има здрави връзки с гилдията на бижутерите. Например ти, в случая. Би трябвало след това пазарът да бъде затрупан със скъпоценни камъни, но по някакъв начин съкровищата не попадат там и цената им не пада. Така че не ми говори за призвание и борба за оцеляване на расата. Твърде добре и твърде отдавна те познавам.

— Твърде отдавна — повтори тя със зловеща усмивка. — За съжаление. Но не мисли, че ме познаваш добре, нищожество... Колко

глупава съм била... Върви по дяволите! Не мога да те гледам!

Тя извика, пришпори коня си и потегли рязко напред. Вещерът забави малко и пропусна пред себе си каруцата на джуджетата, които крещяха, ругаеха и свиреха с кокалените си пищялки. Между тях, върху торбите с овес, лежеше Лютичето и подрънкваше на лютнята си.

— Хей! — извика управляващият каруцата Ярпен Зигрин, сочейки Йенефер. — Нещо там на пътя се чернее. Интересно, какво ли е? Прилича на кобила!

— Несъмнено! — отговори Лютичето, смъквайки на тила си шапката с цвят на слива. — Кобила! Върху скопен жребец! Нечувано!

Момците на Ярпен затресоха брадите си от смях, но Йенефер се направи, че не ги чува. Гералт се спря и пропусна стрелците на Недамир. На известно разстояние зад тях яздеше Борх, следван от зериканките, които бяха ариергардът на колоната. Гералт ги изчака и тръгна редом с Борх. Известно време яздиха в мълчание.

— Вещерю — обади се по някое време Трите гарги, — искам да те питам нещо.

— Питай.

— Защо не се върнеш?

Вещерът го гледа безмълвно цяла минута и после рече:

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Искам — каза Трите гарги и го погледна.

— Вървя с тях, защото съм безволев голем. Защото съм буца кал, търкаляна от вятъра край пътя. Каж ми къде да отида? И с каква цел? Тук поне са се събрали такива, с които има за какво да разговарям. Такива, които не млъкват, когато се приближа. Такива, които, дори и да не ме обичат, ми го казват в очите, а не ме замерят с камъни иззад оградите. Вървя с тях по същата причина, поради която дойдох с теб в кръчмата на салджиите. Защото ми е все едно. Няма място, към което да се стремя. Нямам цел в края на пътя си.

Трите гарги се изкашля.

— На края на всеки път има цел. Всички имат цел. Даже и ти, макар и да ти се струва, че не си като другите.

— Сега аз ще те попитам нещо.

— Питай.

— Има ли цел в края на твоя път?

— Има.

— Щастливец.

— Работата не е в щастието, Гералт. Работата е в какво вярваш и на какво се посвещаваш. Никой не може да знае това по-добре от... един вещер.

— Днес постоянно слушам приказки за призиванието — въздъхна Гералт. — Призиванието на Недамир е да завладее Малеор. Призиванието на Ейк от Денесле е да защитава хората от драконите. Дорегарай се чувства призован да върши обратното. Йенефер, заради някои промени в организма ѝ, не може да се отдаде на призиванието си и само се лута насам-натам. По дяволите, само Секачите и джуджетата не чувстват, че имат някакво призвение, а просто искат да заграбят колкото се може повече. Може би затова толкова ме влече да съм с тях?

— Не те влече към тях, Гералт от Ривия. Не съм сляп, нито глух. Не при споменаването на техните имена посегна към кесията си на моста. Но ми се струва...

— Напразно ти се струва — прекъсна го вещерът беззлобно.

— Извинявай.

— Напразно се извиняваш.

Удържаха конете си точно навреме, за да не налетят върху спрялата колона стрелци от Цайнгорн.

— Какво е станало? — надигна се на стремената Гералт. — Защо спряха?

— Не знам. — Борх обърна глава и Вея бързо рече нещо. Изглеждаше необичайно напрегната.

— Ще отида отпред да разбера — каза вещерът.

— Остани.

— Защо?

Трите гарги замълча за момент и заби поглед в земята.

— Защо? — повтори Гералт.

— Добре, иди — каза Борх. — Може би така ще е по-добре.

— Кое ще е по-добре?

— Иди.

Мостът, свързващ двата края на пропастта, изглеждаше солиден. Беше направен от дебели дъбови стволоче; поддържаше го четириъгълна опора, в която реката се разбиваше с грохот, като се покриваше с дълги лиани от пяна.

— Ей, Дерач! — извика Бохолт от каруцата. — Защо спря?

— Откъде да знам какъв е този мост?

— Защо да минаваме през него? — попита приближилият се Гиленстерн. — Нещо не ми е по вкуса да се мъкнем с каруците оттам. Ей, обуцарю! Защо ни водиш оттук, а не по пътя? Нали пътят води по-нататък, на запад?

Героичният отровител от Голополе се приближи и свали шапката си от овнешка кожа. Изглеждаше много забавно — върху селската дреха беше издокаран със старомодна полуризица, изкована сигурно още по времето на крал Самбук.

— Оттук пътят е по-кратък, милостиви господарю — поясни той, обръщайки се не към канцлера, а направо към Недамир, чието лице още пазеше израза на болезнено отегчение.

— По-кратък от кой? — попита Гиленстерн намръщено. Недамир не благоволи дори да задържи погледа си върху обуцаря.

— От този — каза Козояд и посочи извисяващите се над околността три нащърбени върха. — Това са Хиава, Пустула и Скакунов зъб. Пътят води към руините на стара крепост, заобикаля Хиава от север, отвъд извора на реката. А по моста можем да скъсим пътя. По дерето ще излезем на равнината между планините. Ако не намерим там следи от дракона, ще продължим на изток и ще огледаме доловете. А още по на изток има равни пасища и пътят води право до Цайнгорн, към вашите владения, господарю.

— И откъде си научил толкова много за тези планини, Козояд? — попита Бохолт. — От калъпите за обувки?

— Не, господине. Като малък пасях овце тук.

— А мостът ще издържи ли? — Бохолт се надигна върху капрата и погледна към пенливата река долу. — Пропастта е към четирийсет сажена.

— Ще издържи, господине.

— А откъде се взе този мост в такъв пущинак?

— Мостът — каза Козояд — е строен от тролите в стари времена и всички трябвало да им плащат солено. Но понеже рядко някой минавал оттук, тролите се махнали. А мостът си останал.

— Повтарям — обади се ядосано Гиленстерн, — имаме каруци със снаряжение и фураж, може да заседнем. Не е ли по-добре да минем по пътя?

— Може и по пътя — сви рамене обущарят, — но пътят е дълъг. А кралят казваше, че трябва да се добере спешно до дракона.

— Тогава напред, Козояд — реши Бохолт. — Водете ни, ти и твоята армия. Ние имаме такъв обичай — да пускаме отпред най-смелите.

— Каруците да минат една по една — предупреди Гиленстерн.

— Добре. — Бохолт шибна конете и каруцата затопурка по гредите на моста. — Зад нас, Дерач! Гледай да не пропадне някое от колелата!

Гералт задържа коня, пътят му беше преграден от скупчените върху каменния път стрелци на Недамир с техните пурпурнозлатисти кафтани.

Кобилата на вечерата изпръхтя.

Земята потрепна. Планините се разтресоха, назъбеният ръб на скалистата стена внезапно потъмня на фона на небето, а самата стена неочаквано се обади с приглушен грохот.

— Внимавайте! — извика Бохолт, вече от другата страна на моста. — Ей, там, внимавайте!

Първите камъни, все още дребни, заваляха и затрещяха в разтърсилата се пропаст. Пред очите на Гералт се плъзна черна, бързо увеличаваща се цепнатина и част от пътя с грохот се строполи в пропастта.

— На конете! — изрева Гиленстерн. — Милостиви господарю! Към другата страна!

Недамир се понесе към моста, притиснал глава към гривата на коня, а Гиленстерн и неколцина стрелци го последваха. Подир тях скочи с грохот върху тресящите се греди кралският фургон с плющящото на вятъра знаме с грифон на него.

— Това е лавина! Махнете се от пътя! — извика отзад Ярпен Зигрин, като шибаше с бича конете. Изпревари втория фургон на Недамир и разгони настрани стрелците. — Махни се от пътя, вечерю! Махни се от пътя!

Покрай каруцата на джуджетата прелетя Ейк от Денесле, заел вдървена стойка върху седлото. Ако не бяха смъртно бледото лице и стиснатите в гримаса треперещи устни, би изглеждало, че странстващият рицар не забелязва сипещите се по пътя скали и

камъни. Отзад в групата на стрелците някой крещеше диво, конете цвилеха.

Гералт дръпна юздите, пришпори коня и в този момент земята пред него закипя от сипещите се от планината камънаци. Каруцата на джуджетата затрака с грохот по камъните. Точно преди, моста подскочи, оста ѝ се счупи с трясък и тя се килна встрани и заседна. Едното колело се откъсна и полетя в бездната.

Кобилата на вещера, върху която се сипеха остри парчета скала, се изправи на задните си крака. Гералт понечи да скочи, но катарамата на обувката му се закачи за стремето и той падна настрани върху пътя. Кобилата изцвили и препусна право към люлеещия се над пропастта мост, по който тичаха и проклинаха джуджета.

— По-бързо, Гералт! — извика Лютичето — търчеше към него и се оглеждаше трескаво.

— Ставай, вещерю! — извика Дорегарай, който се мятеше насам-натам в седлото и едва удържаше разбеснелия се кон.

Зад тях целият път потъна в облак прах, издигащ се от падащите отломки, които се разбиваха в каруците на Недамир. Вещерът се вкопчи в ремъците на дисагите, завързани за седлото на магьосника. Чу вик.

Йенефер беше паднала заедно с коня си, бе изпълзяла по-надалече от сляпо газещите копита, и сега лежеше на земята, покрила главата си с ръце. Вещерът пусна седлото и се затича към нея под дъжда от камъни, като прескачаше зейващите под краката му пукнатини. Хвана Йенефер за рамото и ѝ помогна да се изправи на колене. Очите ѝ бяха широко отворени, а от разкъсаните ѝ вежди течеше кръв — струята вече беше стигнала до долната част на ухото.

— Ставай, Йен!

— Гералт! Внимавай!

Огромна плоска камък се плъзгаше с грохот по стената на пропастта и се носеше към тях. Гералт падна, прикривайки с тялото си магьосницата. В този момент скалният блок експлодира и се разби на безброй отломки, които се посипаха върху тях, жилейки ги като оси.

— По-бързо! — извика Дорегарай. Размахвайки жезъла си върху танцуващия кон, той разбиваше на прах падащите камъни. — Към моста, вещерю!

Йенефер махна с ръка и извика нещо неразбираемо. При сблъсъка си със синкавата полусфера, неочаквано появила се над главите им, камъните се изпаряваха като капки вода върху нагорещено желязо.

— Към моста, Гералт! — извика магьосницата. — След мен!

Побягнаха подир Дорегарай и неколцина от стрелците. Мостът се люлееше и трещеше, гредите се извиваха, мятайки ги от едното към другото перило.

— По-бързо!

Изведнъж мостът пропадна с оглушителен трясък и половината, която вече бяха преодолели, рухна с грохот в пропастта, а заедно с нея — и каруцата на джуджетата, която се разби на парчета в назъбените камъни под съпровода на безумното цвилене на конете. Другата част от моста издържа, но Гералт изведнъж осъзна, че вече тичат нагоре, по бързо увеличаваща се стръмнина. Йенефер изруга, дишайки тежко.

— Хайде, Йен! Дръж се!

Остатъците от моста затрепериха и той се пречупи и рухна към скалата. Гералт и Йенефер се вкопчиха в процепите между гредите и увиснаха над пропастта. Йенефер не можа да се задържи, изпищя по детски и се плъзна надолу. Гералт, хванал се с едната ръка, извади камата си и я заби между гредите, след което увисна и с двете си ръце на нея. Ставите на лактите му изпукаха, когато Йенефер се вкопчи в него и увисна за ремъка и калъфката на меча му. Мостът отново изхрущя и се наклони още повече, като стана почти вертикален.

— Йен — простена вещерът. — Направи нещо... По дяволите, кажи някое заклинание!

— Как? — възкликна тя гневно и сподавено. — Нали вися!

— Освободи едната си ръка!

— Не мога!

— Хей! — извика отгоре Лютичето. — Държите ли се? Хей?

Гералт не счете за нужно да потвърждава очевидното.

— Давайте въже! — закрещя Лютичето. — По-бързо, да ви вземат дяволите!

Около трубадура се появиха Секачите, джуджетата и Гиленстерн. Гералт чу тихите думи на Бохолт:

— Почакай, певцо. Тя сега ще падне. Тогава ще издърпаме вещера.

Йенефер засъска като змия, увиснала на гърба на Гералт. Ремъкът се впи болезнено в гърдите му.

— Йен! Можеш ли да намериш опора с крака? Можеш ли да направиш нещо с краката си?

— Да — изстена тя. — Да ритам...

Гералт погледна надолу към реката, кипяща между остри камъни, в които се удряха няколко греди от моста, един кон и труп с яркото облекло на Цайнгорн. Отвъд скалите, в изумрудената прозрачна паяжина, се виждаха вретенообразните тела на огромни пъстърви, които лениво плуваха по течението.

— Държиш ли се, Йен?

— Все още... да.

— Пресегни се. Трябва да намериш опора.

— Не... мога...

— Дайте въже! — викаше Лютичето. — Какво, оглупяхте ли? Ще паднат и двамата!

— Може би ще е за добро? — рече замислено невидимият Гиленстерн.

Мостът изскърца и се спусна още по-надолу. Пръстите на Гералт, стиснали дръжката на камата, започнаха да отмаляват.

— Йен...

— Млъкни... и престани да се въртиш...

— Йен?

— Не ме наричай така...

— Ще издържиш ли?

— Не — отвърна тя студено. Вече не се бореше, висеше на гърба му като мъртъв, безсилен товар.

— Йен?

— Млъкни.

— Йен. Прости ми.

— Не. Никога.

Нещо се плъзна надолу по гредите. Бързо. Като змия.

Излъчващо студена светлина въже се заизвива като живо и докосна с подвижния си край врата на Гералт. Придвижи се под мишниците му и се завърза в хлабав възел. Магьосницата под него застана, поемайки си въздух. Гералт беше сигурен, че тя ще заплаче. Но грешеше.

— Внимавайте! — извика отгоре Лютичето. — Изтегляме ви. Нишчука! Кенет! Дърпайте ги нагоре!

Болезнено дърпане, душещ натиск на опънатото въже. Йенефер въздъхна тежко. Издигнаха се бързо, като коремите им се триеха в грапавите греди.

Горе Йенефер се изправи първа.

VII

— От целия обоз — каза Гиленстерн — спасихме само един фургон, кралю, без да смятаме каруцата на Секачите. От отряда оцеляха само седем стрелци. От другата страна на пропастта вече няма път, само сипей и гладка скала, толкова може да се види оттук. Не се знае дали е оцелял някой от останалите, когато мостът рухна.

Недамир не отговори. Ейк от Денесле стоеше пред краля, вперил в него трескаво пламтящите си очи.

— Преследва ни гневът на боговете — каза той, вдигайки ръце. — Съгрешихме, кралю Недамир. Това беше свещен поход, поход срещу злото. Тъй като драконът е зло, всеки дракон е vyplъщение на злото. Аз не минавам покрай злото с безразличие, аз го стъпквам с крака... Унищожавам го. Както повеляват Боговете и Свещената книга.

— Какви ги плещи? — навъси се Бохолт.

— Не знам — отвърна Гералт, докато оправяше седлото на кобилата си. — Не разбрах нито дума.

— Тихо — каза Лютичето. — Опитвам се да го запомня, може да го използвам, когато се опитвам да търся рими.

— Свещената книга гласи — окончателно изгуби самообладание Ейк, — че ще излезе от бездната змия, отвратителен дракон със седем глави и девет рога! А на гърба му ще седи девойка с пурпурни и аленочервени дрехи, и златна чаша ще държи в ръцете си, а на челото ѝ ще бъде изписан знакът на разврата.

— Познавам я! — зарадва се Лютичето. — Това е Чилия, жената на кмета Сомерхалдер!

— Успокойте се, господин поет — рече Гиленстерн. — А вие, господин рицарю от Денесле, бъдете така добър да говорите по-ясно.

— Против злото, кралю — извика Ейк, — трябва да се излезе с чисто сърце и съвест, с вдигната глава. А кого виждаме тук? Джуджета, които са неверници, раждат се в мрак и се кланят на силите на мрака! Магьосници богохулници, които си присвояват божествени права, сили и привилегии! Вещер, който е отвратителен изрод, прокълнат,

противоестествено творение. И се учудвате, че върху нас се стовари наказание? Кралю Недамир! Достигнахме до границите на възможното! Не бива да изпитваме божията милост. Призовавам ви да очистим редовете си от нечистите сили, преди...

— А за мен нито дума — вметна жално Лютичето. — Нито дума за поетите. А толкова се старая.

Гералт се усмихна на Ярпен Зигрин. Джуджето поглаждаше нежно острието на закрепената за колана му брадва и се озъби. Йенефер демонстративно се извърна и взе да оправя разкъсаната си до бедрото пола.

— Преувеличавате, господин Ейк — изрече рязко Дорегарай. — Впрочем, сигурен съм, че е от благородни подбуди. Смятам вашето мнение за магьосниците, джуджетата и вещерите за напълно неуместно. Макар че, струва ми се, всички сме свикнали с такива речи, с такива неучтиви и съвсем нерицарски приказки. И след тези ваши думи изобщо не е ясно защо не някой друг, а именно вие хвърлихте вълшебното елфическо въже на вещера и магьосницата, когато ги заплашваше смърт. От казаното от вас следва, че по-скоро е трябвало да се молите да паднат.

— По дяволите — прошепна Гералт на Лютичето. — Значи той ни подаде въжето? Ейк? А не Дорегарай?

— Не — промърмори бардът. — Точно Ейк.

Гералт поклати глава с недоверие. Йенефер изруга под нос и се изправи.

— Рицарю Ейк — каза тя с усмивка, която всеки друг освен Гералт би могъл да вземе за любезна, — какво е това? Аз съм нещо нечисто, а вие ми спасявате живота?

— Вие сте дама, госпожо Йенефер. — Рицарят се поклони вдървено. — А вашето красиво и искрено лице ми подсказва, че някой ден ще се откажете от магьосничеството.

Бохолт изсумтя.

— Благодаря ви, рицарю — рече сухо Йенефер. — И вещерът Гералт също ви благодари. Благодаря му, Гералт.

— По-скоро ще получа удар. — Вещерът въздъхна, искрено объркан. — Аз съм отвратителен изрод, а грозното ми лице с нищо не подсказва, че някой ден ще се поправа. Рицарят Ейк ме е извадил от пропастта случайно, само защото бях здраво вкопчен в красивата дама.

Ако висях там сам, Ейк не би си помръднал и пръста. Нали не греша, рицарю?

— Грешите, господин Гералт — отговори спокойно странстващият рицар. — Никога не отказвам помощ на изпаднал в беда. Дори и на вещер.

— Благодарите, Гералт. И се извини! — сопна се магьосницата. — В противен случай ще потвърдиш, че поне по отношение на теб Ейк е бил напълно прав. Ти не можеш да съжителстваш с хората, защото си различен. Твоето участие в тази експедиция е грешка. Тук те е довела безсмислена цел. Затова ще е разумно да се оттеглиш. Мисля, че и сам си го разбрал. А ако не — време е да го разбереш!

— За каква цел говорите, госпожо? — намеси се Гиленстерн.

Магьосницата го погледна, но не отговори. Лютичето и Ярпен Зигрин се усмихнаха многозначително, но така, че тя да не ги види.

Вещерът погледна Йенефер в очите. Бяха студени.

— Моля за извинение, рицарю от Денесле — наведе глава той. — Благодаря на всички присъстващи за навременната помощ, предоставена ми без никакво колебание. Докато висях, чух как щяхте да се изтрепете да ми помогнете. Моля всички присъстващи да ми простят. С изключение на благородната Йенефер, на която само благодаря и не я моля за нищо. Сбогом. Мерзостта напуска по своя воля благородната ви компания. И без това си имате достатъчно мерзост. Всичко добро, Лютиче.

— Хей, Гералт! — извика Бохолт. — Не се цупи, не прави от мухата слон. По дяволите...

— Хорааа!

Откъм гърлото на пролома тичаха Козояд и няколко голополски милиционери, изпратени на разузнаване.

— Какво има? Защо се е развикал така? — вдигна глава Недамир.

— Хора... Ваши... милости... — задъхваше се обуцарят.

— Поеми си дъх, човече — каза Гиленстерн и пъхна палци в златния си колан.

— Драконът! Там е драконът!

— Къде!

— Зад пролома... В равнината... Господа, той е...

— На конете! — изкомандва Гиленстерн.

— Нишчука! — развика се Бохолт. — На каруцата! Дерач, на коня и след мен!

— В галоп, момчета! — извика Ярпен Зигрин. — В галоп, мамка му!

— Ей, почакайте! — Лютичето метна лютнята си на гръб. — Гералт! Вземи ме на коня!

— Скачай!

Проломът свършваше с насип от светли камънаци, които оредяваха все повече и повече, образувайки неправилна окръжност. Теренът след тях леко се спускаше, преминавайки в тревисто хълмисто пасище, заобиколено от варовикови скали, в които зееха хиляди отвори. На пасището излизаха три тесни каньона — устия на пресъхнали потоци.

Бохолт достигна пръв до каменната преграда, спря рязко коня и се повдигна на стремената.

— О, проклетие! — каза той. — По дяволите! Това... не може да бъде.

— Какво? — попита Дорегарай, приближавайки се. Йенефер скочи до него от каруцата на Секачите, облегна се по корем на скалния блок, надникна, отстъпи назад и разтърка очи.

— Какво? Какво има? — извика Лютичето, поглеждайки иззад гърба на Гералт. — Какво има, Бохолт?

— Този дракон... е златен.

На не повече от сто крачки от каменното гърло на пролома, от който току-що бяха излезли, до пътя, водещ към северната част на каньона, на нисък куполообразен хълм седеше някакво същество. Седеше, извило в правилна дъга дългата си изящна шия, навело тясната си глава към изпъкналите гърди и оплело опашка с предните си изпънати лапи.

В позата му и в самото него имаше нещо неизразимо грациозно, нещо котешко, нещо, противоречащо на явното му родословие на влечуго. Безспорно влечуго. Защото беше покрито с ослепителни златни люспи. Да, съществото на хълма беше златно — от острите, забити в земята нокти до края на дългата опашка, помръдваща наред обраслия с растителност хълм. То ги погледна с огромните си златни очи, разпери широките си златисти прилепови криле и застана неподвижно, сякаш да му се полюбуват.

— Златен дракон — прошепна Дорегарай. — Невероятно... Жива легенда!

— На света няма златни дракони, мамка му! — заяви Нишчука и се изплю. — Знам какво говоря.

— В такъв случай какво седи на хълма? — попита трезво Лютичето.

— Някаква измама.

— Илюзия.

— Това не е илюзия — каза Йенефер.

— Това е златен дракон — обади се Гиленстерн. — Съвсем истински златен дракон.

— Само в легендите има златни дракони!

— Престанете — намеси се внезапно Бохолт. — Няма за какво да се дърлите. На всеки му е ясно, че това е златен дракон. А и какво значение има, моля ви се, дали е златен, син, шарен или на райета? Не е голям, ще му видим сметката за нула време. Дерач, Нишчука, разтоварвайте каруцата и изнасяйте снаряжението. Няма никаква разлика между златните и останалите дракони.

— Има разлика, Бохолт — каза Дерача, — и то голяма. Това не е драконът, който преследваме. Не е онзи, отровеният край Голополе, който седи в дупката си върху скъпоценностите и златото. Този седи само върху задника си. За какво ни е притрябвал, да го вземат дяволите?

— Този дракон е златен, Кенет — промърмори Ярпен Зигрин. — Виждал ли си такъв? Не разбираш ли? За неговата кожа ще вземем повече, отколкото бихме измъкнали от една обикновена съкровищница.

— И при това без да се срива пазарът на скъпоценни камъни — добави Йенефер с неприятна усмивка. — Ярпен е прав. Договорът е в сила. Има какво да се дели, нали така?

— Хей, Бохолт? — извика Нишчука от каруцата, където ровеше с грохот из оръжията. — Какво ще сложим на себе си и на конете? Какво може да изхвърля тази златна гадина? Огън? Киселина? Пара?

— Дявол знае — сбърчи чело Бохолт. — Хей, магьоснико. Какво казват легендите за златните дракони? Как може да се убие?

— Как да се убие? Лесна работа — извика Козояд. — Няма какво да се чудите, дайте тук някакво животно. Ще го натъпчем с нещо

отровно и ще го подхвърлим на гадината да го изяде.

Дорегарай погледна обуцаря накриво, Бохолт се изплю, а Лютичето се извърна с гримаса на отвращение. Ярпен Зигрин се усмихна противно и сложи ръце на кръста.

— Какво ме гледате? — попита Козояд. — Да се хващаме за работа, трябва да решим с какво да натъпчем трупа, че да го нагълта гадината по-скоро. Нещо много отровно или гнило.

— Аха — отвърна джуджето, без да спира да се усмихва. — Отровно, противно и вонящо. Ясно. Знаеш ли какво, Козояд? Излиза, че теб трябва да натъпчем вътре.

— Какво?

— Лайно. Махай се отгук, боклук! Не искам да те виждам повече.

— Господин Дорегарай — рече, Бохолт на магьосника, — докажете, че сте полезен с нещо. Спомнете си легендите и преданията. Какво знаете за златните дракони?

Магьосникът се усмихна и се изпъчи надменно.

— Какво зная за златните дракони, питаш? Малко, но достатъчно.

— Слушаме ви.

— Слушайте внимателно. Ето там, пред нас, стои златен дракон. Жива легенда, може би последното и единственото по рода си създание, оцеляло въпреки стремежа ви да убивате. Легендите не се убиват. Аз, Дорегарай, не ви разрешавам да докосвате този дракон. Ясно ли е? Може да си събирате дисагите и да се връщате по домовете.

Гералт беше сигурен, че ще настане суматоха, но грешеше.

— Уважаеми магьоснико — наруши тишината Гиленстерн, — внимавайте какво говорите и на кого го казвате. Крал Недамир може да ви заповяда да си съберете дисагите и да се махате по дяволите. Но не и вие на него. Ясно ли ви е?

— Не — отговори гордо магьосникът. — Не ми е ясно. Защото аз съм маестро Дорегарай и не може да ми заповядва някой, чието кралство може да се обхване с поглед от височината на една стена, ограждаща отвратителна, мръсна и смрадлива крепост. Знаете ли, господин Гиленстерн, че е достатъчно само да изрека едно заклинание и да помръдна ръка, за да се превърнете в кравешко изпражнение, а

вашият малолетен крал — в нещо неизразимо по-лошо? Ясно ли ви е това?

Гиленстерн не успя да отговори, защото Бохолт пристъпи към Дорегарай, хвана го за раменете и го обърна към себе си. Нишчука и Дерача, мълчаливи и навъсени, надникнаха иззад раменете на Бохолт.

— Слушай, господин маг — каза тихо огромният Секач. — Чуй какво ще ти кажа, преди да помръднеш ръката си. Дълго мога да ти обяснявам как постъпвам обикновено с легенди като твоите и как реагирам на забрани като твоите и на глупави приказки като твоите. Но не ми се занимава. Приеми това вместо отговор.

Бохолт се изкашля, притисна с пръст едната си ноздра и се изсекна върху обувката на магьосника.

Дорегарай пребледня, но не помръдна. Той — както и всички останали — виждаше моргенщерна^[1] с дълга цял лакът ръкохватка, която Нишчука стискаше в ниско спуснатата си ръка. Той — както и всички останали — знаеше, че изричането на заклинание би отнело много повече време, отколкото е необходимо на Нишчука, за да му раздробии главата.

— Е, а сега внимателно отстъпи встрани — каза Бохолт. — И ако ти хрумне отново да си отвориш устата, гледай колкото се може по-бързо да я запушиш със сноп трева. Защото ако още веднъж чуя вряскането ти, ще ме запомниш.

Бохолт се извърна и потри длани.

— Е, Нишчука, Дерач, на работа, че тази гадина накрая ще вземе да избяга.

— Не изглежда да има намерение да бяга — каза Лютичето. — Вижте го.

Седналият на хълма златен дракон зина, тръсна глава и махна с криле, после удари земята с опашка и изрева:

— Крал Недамир и вие, рицари! — Гласът му се чу сякаш през месингова тръба. — Аз съм драконът Вилентретенмертх! Както виждам, не всички са спрени от лавината, която пратих върху главите ви. Не че се хваля. Достигнахте дотук. Както знаете, от тази долина има само три изхода. Можете да се възползвате от източния път, към Голополе, или от западния, към Цайнгорн. Но по северния проход, господа, не можете да минете, защото аз, Вилентретенмертх, ви забранявам. Ако някой реши да не спази забраната ми, го

предизвиквам на честен рицарски двубой. С конвенционални оръжия, без магии и без издишване на огън. Двубой до пълна капитулация на една от страните. Чакам отговор чрез вашия глашатай, както изисква обичаят.

Всички стояха с широко отворени уста.

— Той говори! — ахна Бохолт. — Нечувано!

— И при това страшно мъдро — обади се Ярпен Зигрин. — Някой знае ли какво е това конфесионално оръжие?

— Обикновено, а не магическо — каза Йенефер, сбърчвайки вежди. — Обаче мен ме учудва друго. Не е възможно да се говори членоразделно със сдвоен език. Този негодник използва телепатия. Внимавайте, това действа и в двете посоки. Той може да чете мислите ви.

— Какво, да не е луд? — развълнува се Кенет Дерача. — Честен двубой? С глупава гадина? Как пък не! Да го нападнем на тълпа. В тълпата е силата!

— Не!

Огледаха се.

Ейк от Денесле, вече на кон, в пълно въоръжение и с копие през стремето, изглеждаше много по-добре, отколкото като пешак. Изпод вдигнатото забрало на шлема очите му горяха трескаво, белееше се бледото му лице.

— Не, господин Кенет — повтори рицарят. — Само през трупа ми. Няма да допусна в мое присъствие да се оскърбява рицарската чест. Който рискува да наруши принципите на честния двубой...

Ейк говореше все по-високо, екзалтираният му глас трепереше от възмущение.

— ... Който оскърби честта, оскърбява и мен. А тогава или неговата кръв, или моята ще се излее на измъчената земя. Звярът иска двубой? Добре! Нека глашатаят съобщи моето име! Нека се изпълни волята на боговете! На страната на дракона е силата на зъбите, ноктите и дяволската злоба, а на моя страна са...

— Какъв кретен — промърмори Ярпен Зигрин.

— ... На моя страна са благородството, вярата, сълзите на девствениците, които тази гадина...

— Приключвай, Ейк, че ми се повдига! — извика Бохолт. — Тръгвай към полето! Вместо да бърбориш, се бий с дракона!

— Ей, Бохолт, почакай — обади се изведнъж джуджето, почесвайки се по брадата. — Забрави ли за договора? Ако Ейк убие гадината, ще вземе половината...

— Ейк няма да вземе нищо — озъби се Бохолт. — Познавам го. Ще му е достатъчно, ако Лютичето измисли песничка за него.

— Тихо! — извика Гиленстерн. — Така да бъде! Срещу дракона ще се изправи благородният странстващ рицар Ейк от Денесле, биещ се под знамето на Цайнгорн като копие и меч на крал Недамир. Такова е кралското решение!

— Виж ти! — изскърца със зъби Ярпен Зигрин. — Копие и меч на Недамир. Цайнгорнското кралче ни изработи. И сега какво?

— Нищо — изплю се Бохолт. — Нали не искаш да се караш с Ейк? Той си говори глупости, но когато се качи на коня, по-добре да не си му на пътя. Нека върви, да го вземат дяволите, и нека убие дракона. Пък после ще видим.

— Кой ще бъде глашатай? — попита Лютичето. — Драконът искаше глашатай. Може би аз?

— Не. Това не ти е като да пееш песнички, Лютиче — намръщи се Бохолт. — Нека Ярпен Зигрин да бъде глашатай. Гласът му е като на бик.

— Добре, какво толкова — отвърна Ярпен. — Давайте тук знаменосеца със знака, за да бъде всичко както трябва.

— Само говорете учтиво, господин джудже. И изискано — напомни му Гиленстерн.

— Не ме учете — изпъчи гордо корем джуджето. — Бил съм на дипломатически мисии още когато сте наричали хляба „хап“, а мухите — „хвър“.

Драконът продължаваше да седи спокойно на хълма, размахвайки весело опашка. Джуджето се качи на най-високия камък, изкашля се и се изплю.

— Ей, ти, там! — извика той. — Смотан дракон! Слушай какво ще ти каже глашатаят! Тоест аз! Първи ще се заеме с теб странстващият рицар Ейк от Денесле! И ще забие копието си в търбуха ти, както изисква свещеният обичай, което ще донесе гибел за теб и радост за клетите девици и за крал Недамир. Битката трябва да бъде честна и по правилата, не можеш да издишаш огън, можете да се

млатите само с конфесионални оръжия, докато някой не ритне топа, тоест не умре. Което ти пожелавам от все сърце. Разбра ли, драконе?

Драконът зина, размахна криле и после скочи от хълма на равното.

— Разбрах всичко, глашатаю — извика той. — Нека благородният Ейк от Денесле излезе срещу мен. Готов съм!

— Ама че театър! — Бохолт се изплю и намръщено съпроводи с поглед Ейк, който излизаше пешком иззад бариерата от камъни. — Да си умреш от смях направо...

— Млъкни, Бохолт! — извика Лютичето, потривайки ръце. — Виж, Ейк ще атакува! По дяволите, ще стане страхотна балада!

— Урааа! Да живее Ейк! — извика някой от групата стрелци на Недамир.

— А аз — подхвърли навъсено Козояд — за по-сигурно бих го натъпкал със сяра.

Ейк, вече в полето, приветства дракона с вдигнато копие, спусна забралото си и пришпори коня.

— Е — каза джуджето, — може и да е глупав, но умее да атакува. Вижте само!

Приведен напред и опрян здраво в седлото, Ейк се понесе в пълен галоп и свали копието. Драконът, противно на очакванията на Гералт, не отскочи, не се завъртя настрани, а се приведе и се хвърли право срещу атакуващия рицар.

— Удари го! Удари го, Ейк! — изрева Ярпен.

Ейк, макар и да се носеше в галоп, не удари на сляпо, където му падне. В последния момент той промени ловко посоката и прехвърли копието над главата на коня. Когато прелетя покрай дракона, той го удари с всички сила, надигайки се на стремената. Всички извикаха в един глас. Гералт не се присъедини към хора.

Драконът избегна удара с деликатно, ловко и грациозно завъртане, изви се като жива златна лента и мълниеносно, но меко, по котешки, перна с лапа корема на коня. Конят изцвили, подскочи високо със задните си крака и рицарят залитна в седлото, но не изпусна копието си. В момента, в който конят почти докосна с муцуна земята, драконът помете Ейк от седлото с едно рязко движение на лапата си. Всички видяха излитането му във въздуха и въртящите се плочки на бронята му и чуха грохота и звънтенето, когато се стовари на земята.

Драконът приседна, притисна коня с лапа и отвори към него зъбатата си пасть. Конят изцвили сърцераздирателно, потрепна конвулсивно и утихна.

В настъпилата тишина прозвуча дълбокият глас на Вилендретенмертх:

— Можете да приберете от поляната мъжествения Ейк от Денесле. Той не е способен да продължи битката. Следващият, моля.

— Мамка му — подхвърли Ярпен Зигрин в настъпилата тишина.

[1] Morgenstern (нем.) — шестопер, старинно оръжие. — Б.пр. ↑

VIII

— Двата крака — каза Йенефер, докато изтриваше ръцете си с ленена кърпа. — И като че ли нещо с гръбнака. Доспехите на гърба са изкривени, сякаш са го удряли с чук. А краката му са пострадали от собственото му копие. Няма да се качи скоро на коня, ако изобщо някога се качи.

— Рисковете на професията — промърмори Гералт.

Магьосницата се намръщи.

— Само това ли имаш да кажеш?

— А ти какво искаш да чуеш, Йенефер?

— Този дракон е невероятно бърз, Гералт. Прекалено бърз, за да може човек да се мери с него.

— Разбирам. Не, Йен. Не и аз.

— Принципи? — усмихна се гневно магьосницата. — Или най-обикновен страх? Това е единственото човешко чувство, което не са изкоренили от теб?

— И едното, и другото — съгласи се равнодушно вещерът. — Какво значение има?

— Именно. — Йенефер се приближи. — Никакво. Принципите могат да се нарушат, а страхът — да се преодолее. Убий този дракон, Гералт. Заради мен.

— Заради теб?

— Заради мен. Този дракон ми трябва, Гералт. Целия. Искам да го получа целия само за мен.

— Използвай магия и го убий.

— Не. Ти го убий. А аз ще удържа с магия Секачите и останалите, за да не пречат.

— Ще има трупове, Йенефер.

— И откога това ти пречи? Заеми се с дракона и остави хората на мен.

— Йенефер — изрече Гералт студено, — не мога да те разбера. За какво ти е драконът? Нима си толкова заслепена от блясъка на

златните му люспи? Нали не живееш в нищета, имаш неизчерпаем източник на доходи, знаменита си. Какво има? Само не ми говори за призвания, моля те.

Йенефер помълча известно време, а после изрита яростно един камък в тревата.

— Има един човек, който може да ми помогне, Гералт. Изглежда, това... знаеш за какво говоря... Изглежда... това не е необратимо. Има шанс. Все още мога да имам... Разбираш ли?

— Разбирам.

— Това е сложна и скъпа операция. Но в замяна на златния дракон... Гералт?

Вещерът мълчеше.

— Когато висяхме на моста — промълви магьосницата, — ти ме помоли за нещо. Ще изпълня молбата ти. Въпреки всичко.

Вещерът се усмихна тъжно и докосна с показалец обсидиановата звезда на шията на Йенефер.

— Прекалено късно е, Йен. Вече не висим. Размислих. Въпреки всичко.

Очакваше най-лошото — огнени каскади, светкавици, удари в лицето, обиди, проклетия. И се учуди, когато видя само сдържано треперене на устните. Йенефер бавно се извърна. Гералт съжали за думите си. Съжaliaваше и за емоциите, които ѝ бе причинил. Границата на възможното, която беше престъпил, се скъса като струна на лютня. Той погледна към Лютичето и видя как трубадурът бързо се извъръща, избягвайки погледа му.

— Е, дотук с проблемите на рицарската чест! — възкликна Бохолт. Беше се изправил в пълно снаряжение пред Недамир, който продължаваше да седи на една скала с неизменния израз на скука върху лицето. — Рицарската чест лежи там и тихо стене. Глупаво беше, милорд Гиленстерн, да пускате Ейк като ваш рицар и васал. Няма да соча с пръст, но знам на кого дължи Ейк счупените си крака. И така, набързо се отървахме от два проблема. От един побъркан, който по най-идиотски начин беше тръгнал да съживява легендите за смелия рицар, победил дракон в двубой, и от един мошеник, тръгнал да печели от това. Знаете за кого говоря, нали, Гиленстерн? Хубаво. Но сега е наш ред. Сега драконът е наш и ние, Секачите, ще му видим сметката. Но за собствена изгода.

— А договорът ни, Бохолт? — процеди през зъби канцлерът. — Какво става с договора?

— Договора можеш да си го завреш отзад.

— Това е нечувано! Това е обида на Негово Величество! — тропна с крак Гиленстерн. — Крал Недамир...

— Какво кралят? — извика Бохолт, подпирайки се на огромния си двуръчен меч. — Може би кралят желае да се изправи сам срещу дракона? А може би вие, неговият верен канцлер, ще напъхате в броня гърбуха си и ще отидете на поляната? Защо не, заповядайте, ще почакаме, ваша милост. Имахте своя шанс, Гиленстерн. Ако Ейк беше убил дракона, щяхте да го получите целия и за нас нямаше да остане нищо — дори една златна люспица от гърба му. Но вече е късно. Бъдете реалист. Няма кой да се бие под цветовете на Цайнгорн. Няма да намерите друг глупак като Ейк.

— Не е вярно! — Обущарят Козояд падна на колене пред краля, който все още бе зает с разглеждането на една известна само на него точка на хоризонта. — Господарю, кралю! Почакайте само малко, да дойдат нашите от Голополе, и ще видите! Оставете ги тия дворяни, дето само се правят на умни, да ги вземат дяволите! Ще видите кои са наистина смелите — тези, които са силни на дела, а не само на думи!

— Затваряй си плювалника — подхвърли спокойно Бохолт, който почистваше петно ръжда от нагръдника си. — Затваряй си плювалника, нахалнико, за да не ти го затворя аз така, че зъбите ти да влязат в гърлото.

Козояд видя приближаващите се Кенет и Нишчука и побърза да отстъпи зад гърбовете на голополската милиция.

— Кралю! — извика Гиленстерн. — Кралю, какво ще заповядаш?

Гримасата на безразличие изведнъж изчезна от лицето на Недамир. Непълнолетният монарх смръщи луничавия си нос и се изправи.

— Какво ще заповядам? — произнесе той с тънък глас. — Най-накрая попита за това, Гиленстерн, вместо да решаваш вместо мен и да говориш вместо мен и от мое име. Много се радвам. Нека отсега нататък бъде така, Гиленстерн. От тази минута ще мълчиш и ще слушаш заповедите ми. И ето я първата от тях. Събери хората и нареди да качат на каруца Ейк от Денесле. Връщаме се в Цайнгорн.

— Господарю...

— Нито дума, Гиленстерн. Госпожо Йенефер, благородни господа, прощавам се с вас. Загубих малко време за тази експедиция, но и получих доста. Научих много неща. Благодаря ви за думите, госпожо Йенефер, господин Дорегарай, господин Бохолт. А на вас благодаря за мълчанието, господин Гералт.

— Кралю — обади се Гиленстерн, — как така? Ей го къде е драконът. На една ръка разстояние. Кралю, твоята мечта...

— Моята мечта — повтори замислено Недамир. — Още я нямам. А ако остана тук... Може би никога няма да я имам.

— А Малеора? А ръката на княгинята? — не се предаваше канцлерът, размахвайки ръце. — А тронът? Кралю, тамошният народ те признава...

— Тамошният народ може да си завре признанието отзад, както обича да казва господин Бохолт — засмя се Недамир. — Тронът на Малеора и без това е мой, защото в Цайнгорн имам триста бронирани конници и хиляда и петстотин пешаци, против техните смотани хиляда щитоносци. Щат, не щат — ще ме признаят. Ще ги беся, ще ги коля и ще ги влача с коне, докато не ме признаят. А княгинята им е тлъсто теле и не ми пука за ръката ѝ. Трябва ми кърмата ѝ, тоест да ми роди наследник, а после и без това ще я отровя. По метода на майстор Козояд. Стига сме бърборили, Гиленстерн. Пристъпвай към изпълнение на дадените ти заповеди.

— Наистина е научил много — прошепна Лютичето на Гералт.

— Да, много — потвърди Гералт и погледна към хълмчето, на което златният дракон, навел тясната си триъгълна глава, лижеше с яркочервения си раздвоен език нещо в тревата край себе си. — Но не бих искал да съм негов поданик, Лютиче.

— И какво ще стане сега, как мислиш?

Вещерът погледна спокойно към малкото сиво-зелено същество, пърхащо с прилепови криле край златните нокти на навелия се дракон.

— А на теб как ти се струва всичко това, Лютиче? Какво мислиш?

— Има ли значение какво мисля аз? Аз съм поет, Гералт. Нима моето мнение има значение за някого?

— Има.

— Е, какво да ти кажа... Гералт, когато аз видя влечуго, змия, да речем, или някакъв гуцер, веднага започва да ми се повдига. Така че ме е гнус от тези гадости и ги отбягвам. А този дракон...

— Е?

— Той... е красив, Гералт.

— Благодаря ти, Лютиче.

— За какво?

Гералт извърна глава, пресегна се бавно към ремъка през гърдите си и го стегна с две дупки. Вдигна дясната си ръка, за да провери дали ръкохватката на меча е в нужното положение. Лютичето го гледаше с широко отворени очи.

— Гералт! Ти се готвиш...

— Да — отвърна спокойно вещерът. — Има граница на възможното. Аз достигнах моята. Тръгваш ли си с Недамир, или оставаш, Лютиче?

Трубадурът се наведе, остави внимателно и грижливо лютнята си до един камък и се изправи.

— Оставам. Как го каза? Границата на възможното? Запазвам си правото да нарека така баладата.

— Може да се окаже последната ти балада, Лютиче.

— Гералт?

— Какво?

— Не убивай... Ще можеш ли?

— Мечът си е меч, Лютиче. Хванеш ли го веднъж...

— Постарай се.

— Ще се постарая.

Дорегарай се закикоти и се обърна към Йенефер и Секачите, посочвайки отдалечаващия се кралски обоз.

— Е, крал Недамир си отива. Вече няма да дава кралски заповеди през устата на Гиленстерн. Отива си, защото се вслуша в гласа на здравия разум. Добре, че си тук, Лютиче. Предлагам да започваш съчиняването на балада.

— За какво?

— За това — магьосникът измъкна от пазвата си своя жезъл — как маестро Дорегарай, чародей, е прогонил сганта, готвеща се да убие последния останал на света златен дракон. Не помръдвай, Бохолт! Ярпен, ръцете далече от брадвата! Дори недей да трепваш, Йенефер!

Напред, измет, след краля — като след родна майка! Качвайте се на конете и на каруците. Предупреждавам ви: който направи дори едно неправилно движение, от него ще остане само смрад и емайл по пясъка. Не се шегувам.

— Дорегарай! — прошепна Йенефер.

— Уважаеми магьоснико — изрече Бохолт сърдечно, — но защо така...

— Мълчи, Бохолт. Казах драконът да не се пипа. Легендите не се убиват. Кръгом и се омитайте.

Внезапно Йенефер изпъна ръка напред и земята около Дорегарай избухна в синкав огън, а от чимовете и почвата изригна прах. Магьосникът се олюля, обхванат от пламъка. Нишчука подскочи и го удари с юмрук в лицето. Дорегарай падна, от жезъла му изригна червена мълния, която угасна в камъните. Дерача подскочи от другата страна, изрита магьосника и се засили, за да повтори. Гералт скочи между тях, отблъсна Дерача, измъкна меча и нанесе удар с плоската страна, целейки се в доспехите между раменете и нагръдника. Попречи му Бохолт, който парира удара с широкото острие на двуръчния меч. Лютичето подложи крак на Нишчука, но напразно — Нишчука се вкопчи в шарената салтамарка на барда и го халоса с юмрук между очите. Ярпен Зигрин подскочи отзад и подкоси Лютичето, като го удари под коленете с дръжката на брадвата.

Гералт направи пирует, избягна меча на Бохолт, нанесе къс удар върху летящия към него Дерач и свали железния му наръчник. Дерача отскочи, спъна се и падна. Бохолт изстена и удари с меча като със сърп. Гералт подскочи над свистящото острие и удари с дръжката на меча Бохолт в нагръдника, отхвърли го назад и нанесе нов удар, целейки се в бузата. Бохолт видя, че няма да успее да отбие тежкия меч, затова се хвърли назад и падна по гръб. Вещерът подскочи към него и в този момент усети, че земята се отдалечава от изтръпващите му крака, а хоризонтът става вертикален. Напразно опитвайки се да направи защитен знак с ръце, той падна тежко настрани и вцепенените му ръце изпуснаха меча. Кръвта пулсираше и шумеше в ушите му.

— Завържете ги, докато действа заклинанието — каза Йенефер някъде отгоре и много отдалече. — И тримата.

Дорегарай и Гералт, зашеметени и безсилни, позволиха да бъдат отнесени в каруцата и завързани. Лютичето се дърпаше и ругаеше,

така че го халосаха няколко пъти, докато го връзваха.

— Защо да ги връзваме, предатели, кучи синове — каза Козояд. — Да ги затрием веднага — и чиста работа.

— А за теб ако кажа, че си кучи син, ще обидя кучетата — каза Ярпен Зигрин. — Марш оттук, подметка такава!

— Много сте смели — промърмори Козояд. — Да видим дали ще ви остане смелост, когато дойдат моите хора от Голополе. Ще пристигнат всеки момент и тогава...

Ярпен се обърна с неочаквана за неговото телосложение ловкост и удари обуцаря в челото с дръжката на брадвата си. Застаналият наблизо Нишчука добави един ритник, и Козояд прелетя няколко сажена и заби нос в тревата.

— Ще ме запомните! — извика той, застанал на четири крака. — Всичките...

— Момчета! — извика Ярпен Зигрин. — Хайде да сритаме обуцаря по задника, мамицата му! Хвани го, Нишчука!

Козояд не ги изчака. Скочи и хукна като рис към източния каньон, а голополските ловци го последваха. Джуджетата с кикот хвърляха камъни след тях.

— Въздухът веднага стана по-чист — засмя се Ярпен. — Е, Бохолт, да се захващаме с дракона.

— Не бързайте! — вдигна ръка Йенефер. — Можете да се хванете само за палците. Това е всичко, какво стоите още?

— Не разбрах? — Бохолт се приведе и очите му проблеснаха зловещо. — Какво казахте, госпожо вещице?

— Омитайте се оттук подир обуцаря — повтори Йенефер. — Това е. Аз сама ще се справя с дракона. С неконвенционално оръжие. А на прощаване можете да ми благодарите. Ако не се бях намесила, щяхте да изпитате силата на вещерския меч. Хайде, по-бързо. Бохолт, не ме карай да се изнервям. Предупреждавам ви, знам заклинание, с което мога да ви превърна в скопци. Достатъчно е да помръдна ръка.

— А, не — процеди Бохолт. — Търпението ми стигна до границите на възможното. Няма да позволя да ме правят на глупак. Дерач, откърти по един прът от каруцата. Усещам, че и на мен ще ми трябва неконвенционално оръжие. Сега, с извинение, някой ще си го получи по гърбината. Няма да посочвам кой, но това ще е една противна вещица.

— Само опитай, Бохолт. Ще ми доставиш удоволствие.

— Йенефер — изрече с упрек джуджето, — защо?

— Може би просто не обичам да дяля, Ярпен.

— Е, какво толкова — усмихна се Ярпен Зигрин. — Това си е присъщо на хората. Толкова присъщо, че е почти като при джуджетата. Приятно е да видиш сродни качества в една магьосница. Защото и аз не обичам да дяля, Йенефер.

Той се приведе, замахна рязко и едно желязно топче, появило се неясно кога и откъде, удари Йенефер в челото. Преди да се усети, тя вече висеше във въздуха, държана за ръцете от Дерача и Нишчука, а Ярпен омотаваше глезените ѝ с въже. Извика яростно, но един от застаналите отзад момци на Ярпен омота ремък на конски повод около лицето ѝ и го стегна през устата, така че заглуши вика ѝ.

— Е, какво, Йенефер? — попита Бохолт, приближавайки се. — Сега как ще ме направиш скопец, като дори не можеш да си помръднеш ръката?

Той разкъса яката на салтамарката ѝ, а после и ризата ѝ. Йенефер изпищя, задушавайки се от ремъците.

— Сега нямам време — каза Бохолт, опипвайки я безсрамно в съпровод на одобрителното сумтене на джуджетата. — Но почакай малко, вещице. Когато видим сметката на дракона, ще си поиграем. Завържете я добре за колелото, момчета. Двете ръце — за обръча, така че да не може да помръдне. И засега никой да не я докосва, по дяволите! Ще определим какъв ще е редът, в зависимост от това кой как ще се справи с дракона.

— Бохолт — изрече вързаният Гералт тихо, спокойно и зловещо. — Внимавай. Ще те намеря и на края на света.

— Чудна работа — отговори Секача също толкова спокойно. — На твое място щях да си седя мирно и тихо. Познавам те и съм принуден да се отнеса сериозно към заплахата ти. Няма да имам друг избор. Може и да не оцелееш, вечерю. Ще се върнем отново на този въпрос. Нишчука, Дерач, на конете!

— Ама че съдба — застана Лютичето. — Кой дявол ме забърка в тая история?

Дорегарай, навел глава, наблюдаваше гъстите капки кръв, които бавно капеха от носа му по корема му.

— Може ли да престанеш да ме зяпаш? — рече с усилие магьосницата — извиваше се като змия във въжетата и напразно се опитваше да прикрие разголените си прелести. Вещерът се извърна послушно. Но Лютичето — не.

— От това, което виждам — засмя се бардът, — сигурно си използвала цяла бъчонка еликсир от мандрагора, Йенефер. Кожата ти е като на шестнайсетгодишна, да пукна, ако лъжа!

— Млъкни, кучи сине! — извика магьосницата.

— На колко години си всъщност, Йенефер? — не се отказваше Лютичето. — Двеста? Е, да речем сто и петдесет. А си се запазила като...

Йенефер завъртя глава и го заплю, но не уцели.

— Йен! — укори я вещерът, докато избърсваше ухото си с рамо.

— Нека престане да ме зяпа.

— И през ум не ми минава — заинати се Лютичето, без да откъсва поглед от разкошната картина, която представляваше разголената магьосница. — Нали седим тук вързани заради нея. И може да ни прережат гърлата. А нея най-много да я изнасят, което на нейната възраст...

— Млъкни, Лютиче — каза вещерът.

— И през ум не ми минава — повтори бардът. — Тъкмо смятам да измисля балада за двете цици. И моля да не ми се пречи.

— Лютиче — Дорегарай смръкна с кървящия си нос, — бъди по-сериозен.

— Аз съм адски сериозен.

Бохолт, придържан от две джуджета, с усилие се качи на седлото — беше тежък и тромав от бронята и сложеното върху нея кожено покритие. Нишчука и Дерача вече бяха на конете си, стиснали огромни двуръчни мечове.

— Добре — изкашля се Бохолт. — Да вървим при него.

— Не — прозвуча дълбок глас, като през месингова тръба. — Аз дойдох при вас.

Изад кръга от камъни се подаде златиста издължена муцуна, последвана от тънка шия, въоръжена с редица триъгълни зъбати израстъци, и лапи с остри нокти. Зловещите змийски очи с вертикални зеници гледаха изпод рогови клепачи.

— Не ми се чакаше на поляната, затова дойдох тук — каза драконът Вилентретенмертх и се огледа. — Както виждам, желаещите да се бият са все по-малко?

Бохолт захапа юздата със зъби и хвана меча с две ръце.

— Сфига фече — изфъфли той през ремъка. — Ако си готов за битка, файде!

— Готов съм — каза драконът, изви гърба си на дъга и плесна предизвикателно с опашка.

Бохолт се огледа. Нишчука и Дерача заобикаляха бавно дракона от двете страни, демонстрирайки спокойствие. Отзад с брадви в ръце чакаха Ярпен Зигрин и неговите момчета.

— Ааа! — изрева Бохолт, пришпори силно коня и вдигна меча.

Драконът се сви, притисна се към земята и удари като скорпион отгоре надолу с останалата да стърчи опашка — не Бохолт, а Нишчука, който нападаше отзад. Нишчука се стовари заедно с коня си в съпровода на звънтене, стържене и викове. Бохолт, преминал в галоп, нанесе удар, но драконът отскочи ловко от широкото острие. Бохолт продължи да се носи нататък по инерция. Драконът се извърна, застана на задните си лапи и удари с нокти Дерача, като с един удар разкъса бедрото му и корема на коня. Бохолт се наклони назад в седлото, без да изпуска юздата от зъбите си, и успя да обърне коня си. Атакува отново.

Драконът плесна с опашка тичащите към него джуджета, повали ги на земята и се хвърли към Бохолт, като в движение, сякаш между другото, стъпи енергично върху Дерача, който се опитваше да се изправи. Бохолт, въртейки глава, се опита да маневрира с разярения кон, но драконът беше несравнимо по-бърз и ловък. Заобиколи хитро Бохолт отляво, за да затрудни ударите му, и го хвана с лапа. Конят се изправи на задните си крака и рухна встрани. Бохолт излетя от седлото, изпусна меча, изгуби шлема си и се стовари на земята по гръб, като си удари главата в камъните.

— Бягайте, момчета! Към планината! — изкрещя Ярпен Зигрин, надвиквайки рева на притиснатия под коня си Нишчука. Развявайки брадите си, джуджетата хукнаха към скалите с поразителна скорост, като се има предвид колко къси бяха краката им. Драконът не ги последва. Седеше най-спокойно и се оглеждаше. Нишчука се гърчеше и крещеше под коня си, а Бохолт лежеше неподвижно. Дерача пълзеше към скалите, обърнат странично, като огромен железен рак.

— Невероятно — шепнеше Дорегарай. — Невероятно...

— Хей! — Лютичето така се дръпна във въжетата, че каруцата се разтресе. — Какво е това? Ето там. Вижте!

Откъм източния каньон се задаваше огромен облак прах и скоро дочуха викове и тропот. Драконът изпъна шия и се заоглежда.

На равнината излязоха три големи каруци, пълни с въоръжени хора. Те се разделиха и започнаха да заобикалят дракона.

— Това са... по дяволите, това са милицията и работниците от Голополе! — извика Лютичето. — Те са заобиколили изворите на Бра! Да, това са те! Вижте, Козояд е там, отпред.

Драконът наведе глава и побутна нежно към каруцата мъничкото сиво писукащо същество. После удари с опашка по земята, изрева и се понесе като стрела към голополците.

— Какво е това малкото, дето се лута в тревата? А, Гералт? — попита Йенефер.

— Онова, което драконът защитаваше от нас — каза вещерът. — Излюпило се е наскоро в пещерата, там, в северния каньон. Дракончето, излюпило се от яйцето на отровената от Козояд драконка.

Дракончето, спъвайки се и триейки в земята изпъкналото си коремче, се дотътри неуверено до каруцата, изписука, изправи се, разпери крилца и без да се замисля, се притисна към бедрото на магьосницата. Йенефер си пое шумно дъх. На лицето ѝ беше изписано объркване.

— Харесва те — промърмори Гералт.

— Малък, но не и глупав. — Лютичето се завъртя във въжетата и се озъби. — Вижте къде си напъха муцунката, искам да съм на негово място, по дяволите! Ей, малкият, бягай! Това е Йенефер! Страшилище за драконите. И вещерите. Във всеки случай — поне за един вещер със сигурност.

— Млъкни, Лютиче! — извика Дорегарай. — Погледнете там, към полето! Вече го нападнаха, чумата да ги тръшне!

Гърмейки като бойни колесници, каруците на голополците се носеха към атакуващия ги дракон.

— Удряйте! — викаше Козояд, вкопчен в раменете на кочияшите. — Удряйте, където ви попадне и с каквото ви попадне. Не го жалете!

Драконът отскочи ловко от налитащата първа каруца, в която блещукаха остриетата на сърповете, роговете на вилите и рохатините,

но попадна между двете други, от които хвърлиха върху него завързана с ремъци огромна двойна рибарска мрежа. Драконът се омота, падна, превъртя се, сви се на кълбо и разпери лапи. Мрежата започна да се къса с пращане. От първата каруца, която вече беше успяла да завие и да се обърне, хвърлиха нови мрежи, които го омотаха напълно. Другите две каруци завиха и се понесоха към дракона, тракайки и подскачайки по ямите.

— Хвана се в мрежата шаранчето! — викаше Козояд. — Сега ще му одерем люспите.

Драконът изрева, издиша струя дим към небето. Голополските милиционери наскачаха от каруците и се хвърлиха към него. Драконът отново закрепя — отчаяно, с вибриращ звук.

От северния каньон отговори висок боен вик.

Понесли се в безумен галоп, развели светлите си коси и крещящи пронизително сред блясъка на въртящите се саби, от каньона излетяха...

— Зериканките! — извика вещерът и безуспешно се опита да се измъкне от въжетата.

— О, по дяволите! — завайка се Лютичето. — Разбираш ли, Гералт?

Зериканките преминаха през тълпата голополци като нагорещен нож през буца масло, осейвайки пътя си с посечени трупове, скочиха в движение от конете и спряха край гърчещия се в мрежите дракон. Първият от притичалите милиционери веднага се лиши от главата си. Вторият замахна към Вей с вила, но зериканката, хванала сабята с двете си ръце, го разпори от чатала до гърдите. Останалите побързаха да се оттеглят.

— По каруците! — извика Козояд. — По каруците, момчета! Да ги прегазим с каруците!

— Гералт! — извика изведнъж Йенефер, сви крака и с рязко движение ги метна под каруцата, под извитите назад ръце на вещера. — Знакът на Игни! Прегори го! Напила ли въжето! Прегори го, по дяволите!

— На сляпо? — ахна Гералт. — Ще те изгоря, Йен!

— Направи знака! Ще издържа!

Той я послуша. Усети как изтръпват пръстите му, извити в Знака на Игни над завързаните глезени на магьосницата. Йенефер се

извърна, захапала яката на салтамарката си, сдържайки стона си. Дракончето пицеше и триеше крилцата си в хълбока ѝ.

— Йен!

— Прогаряй!

Възлите се предадоха в момента, в който отвратителната задушлива смрад на горяща кожа стана непоносима. Дорегарай издаде странен звук и изгуби съзнание, увиснал на завързаните за колелото на каруцата въжета.

Магьосницата, с изкривено от болка лице, се напрегна и вдигна вече свободния си крак. Изкрещя яростно от болка и гняв. Медальонът на гърдите на Гералт дръпна верижката като жив. Йенефер напрегна бедро, махна с крак към атакуващите голополски каруци и изкрещя заклинание. Въздухът заискри и замириса на озон.

— О, богове — изстена Лютичето изумено. — Каква балада ще се получи, Йенефер!

Заклинанието, запратено от стройния крак, не се удаде съвсем на магьосницата. Първата каруца, заедно с всичко в нея, просто се оцвети в жълто, което улисаните в боя голополски воители изобщо не забелязаха. С втората каруца нещата се получиха много по-добре — целият ѝ екипаж се превърна в огромни пъпчиви жаби, които заквакаха смешно и се пръснаха във всички посоки. Каруцата се преобърна и се разтроши, а конете се отдалечиха с истерично цвилене, повлекли останките след себе си.

Йенефер прехапа устни и отново махна с крак във въздуха. Под съпровода на игрива музика, долетяла някъде отгоре, жълтата каруца неочаквано се превърна в златист дим, а бойците се озоваха зашеметени в живописна купчина на тревата. Колелата на третата каруца от кръгли станаха квадратни и резултатът беше мигновен. Конете се изправиха на задните си крака, каруцата се преобърна, а голополските воители изпопадаха на земята. Йенефер, вече от чиста мнителност, махаше яростно с крак и крещеше заклинания, като превръщаше голополците в костенурки, гъсеници, стоножки, фламинга и прасета. Зериканките убиваха ловко и методично останалите.

Драконът най-накрая разкъса мрежата, скочи, размаха криле, изрева и изпънат като струна, се понесе след оцелелия в битката обущар Козояд. Козояд тичаше с бързината на елен, но драконът беше още по-бърз. Когато видя отворената паст и блестящите, остри като

кинжал зъби, Гералт се извърна. Лютичето се изхили глупаво, а Йенефер, бледа като платно, се преви, падна настрани и повърна под каруцата.

Настана тишина, прекъсвана само от време на време от гъгненето, крякането и стоновете на оцелелите голополски милиционери.

Вея, с усмивка, която не предвещаваше нищо добро, застана широко разкрачена над Йенефер. Вдигна сабята си и Йенефер пребледня и вдигна крак.

— Не — обади се Борх, наричан Трите гарги, който седеше върху един камък. На коленете му седеше дракончето — спокойно и доволно.

— Няма да убиваме госпожа Йенефер — повтори драконът Вилентретенмертх. — Вече няма смисъл. Нещо повече — сега сме благодарни на госпожа Йенефер за неоценимата помощ. Освободи я, Вея.

— Разбираш ли, Гералт? — прошепна Лютичето, разтривайки изтръпналите си ръце. — Разбираш ли? Има такава стара балада за златен дракон. Златният дракон може...

— Може да приема какъвто иска облик — процеди Гералт. — Също така и човешки. И аз съм слушал за това. Но не го вярвах.

— Господин Ярпен Зигрин! — извика Вилентретенмертх на джуджето, вкопчило се в една отвесна скала на дващест лакти от земята. — Какво търсите там? Мармоти? Това не е любимото ви лакомство, доколкото си спомням. Слезте и се погрижете за Секачите. Нуждаят се от помощ. Повече няма да убивам. Никого.

Лютичето хвърляше неспокойни погледи към зериканките, които наблюдаваха зорко полесражението, и се опитваше да свести Дорегарай. Гералт мажеше с мехлем и превързваше изгорените, глезени на Йенефер. Магьосницата съскаше от болка и мърмореше заклинания.

След като приключи с работата си, вещерът се изправи и каза:

— Останете тук. Трябва да поговоря с него.

Йенефер се изправи намръщена и го хвана под ръка.

— Идвам с теб, Гералт. Може ли? Моля те.

— С мен ли, Йен? Аз мислех...

— Не мисли — притисна се тя към рамото му.

— Йен?

— Всичко е наред, Гералт.

Той я погледна в очите. Те бяха топли. Както преди. Наведе глава и я целуна по устните — горещи, меки и жадни. Както преди.

Приблжиха се. Йенефер, придържана от Гералт, направи реверанс, като пред крал, повдигайки краищата на полата си.

— Три гар... Вилентретенмертх — обади се вещерът.

— Името ми в свободен превод на вашия език означава „три черни птици“ — каза драконът. Дракончето, вкопчило нокти в предмишницата му, подложи главица под галещата длан.

— Хаосът и Редът — усмихна се Вилентретенмертх. — Помниш ли, Гералт? Хаосът е агресията. Редът е защитата от нея. Струва си да се отиде на края на света, за да се изправиш срещу агресията и злото, нали, вещерю? Особено когато цената, по твоите думи, е висока. А този път тя явно е висока. Това бяха съкровищата на драконката Миргтабраке, която отровиха край Голополе. Тя ме призова, за да ѝ помогна да отблъсне надвисналата над нея заплаха. Миргтабраке вече отлетя. Скоро след като отнесоха от полесражението Ейк от Денесле. Имаше предостатъчно време, докато вие бърборехте и се карахте. Но ми остави своето съкровище, моето заплащане.

Дракончето изписука и запърха с крилца.

— Значи ти...

— Да — прекъсна го драконът. — Какво да се прави, такива са времената. Съществата, които сте свикнали да наричате чудовища, от известно време чувстват все по-голяма заплаха от страна на хората. Вече не могат да се справят сами. Трябва им защитник. Такъв... вещер.

— А целта... Целта, която е в края на пътя?

— Ето я. — Вилентретенмертх вдигна ръката си. Дракончето запищя изплашено. — Аз я достигнах. Благодарение на него, Гералт от Ривия, аз ще издържа, ще докажа, че няма граница на възможното. Ти също ще намериш някой ден такава цел, вещерю. Дори онези, които се отличават от останалите, могат да оцелеят. Сбогом, Гералт. Сбогом, Йенефер.

Магьосницата, хванала здраво вещера за ръката, отново приседна. Вилентретенмертх се изправи, погледна я и изражението му стана сериозно.

— Прости ми за откровеността и прямотата, Йенефер. Това е изписано на лицата ви и няма нужда дори да чета мислите ви. Вие сте създадени един за друг, ти и вещерът. Но нищо няма да се получи. Нищичко. Съжалявам.

— Знам — Йенефер пребледня леко. — Знам, Вилентретенмертх. Но ми се иска да вярвам, че няма граници на възможното. Или поне, че още са прекалено далече.

Вея се приближи, докосна рамото на Гералт и изрече няколко думи. Драконът се разсмя.

— Гералт, Вея казва, че ще помни дълго коритото в „Под замисления дракон“. Надява се някой ден да се срещнем отново.

— Какво? — попита Йенефер, примижавайки.

— Нищо — побърза да отговори вещерът. — Вилентретенмертх?

— Слушам те, Гералт от Ривия.

— Можеш да приемаш всякакъв облик. Какъвто пожелаеш.

— Да.

— Защо човек? Защо Борх с трите черни птици в герба?

Драконът се усмихна жизнерадостно.

— Не знам при какви обстоятелства са се срещнали за пръв път древните представители на нашите две раси, Гералт. Но е факт, че за драконите няма нищо по-отвратително от човека. Човекът пробужда в драконите инстинктивно, ирационално отвращение. При мен е различно. За мен... вие сте симпатични. Сбогом.

Това не беше постепенна трансформация с преливане от едната форма в другата, нито пък мъгливо, пулсиращо трепкане като при илюзиите. Беше като мигане на окото. На мястото на къдравия рицар с туника, украсена с три черни птици, седеше златният дракон, красиво превил златната си шия. Драконът наведе глава встрани и разпери криле, ослепително златни под слънчевите лъчи. Йенефер шумно си пое дъх. Вея, вече на седлото, до Тея, махна с ръка.

— Вея — каза вещерът, — ти беше права.

— Хм?

— Той е най-красивият.

ПАРЧЕ ЛЕД

I

Една мъртва овца, подпухнала и подута, с щръкнали към небето вкочанени крайници, помръдна. Гералт, застанал на колене до стената, извади бавно меча си, като внимаваше острието да не изстърже по ножницата. На десет крачки от него купчината смет неочаквано се изду и се размърда. Вещерът скочи, преди да го достигне вълната смрад от разбутания боклук.

Едно пипало, завършващо с обло, покрито с четина щипало, изскочи ненадейно от боклука и се стрелна с невероятна скорост към вещера. Той скочи върху някакви останки от разбити мебели, клатещи се върху купчина изгнили плодове, запази равновесие и с едно късо движение отсече пипалото. После отскочи, но се подхлъзна по дъските и потъна до бедрата в лепкавата мръсотия.

Боклукът експлодира и от него изригнаха гъста зловонна течност, парчета от съдове, изгнили парцали и бледи нишки кисело зеле, а изпод тях изскочи огромно вретенообразно туловище, безформено като гротесков картоф. То пореше въздуха с трите си пипала и с чукана на четвъртото.

Гералт, затънал и със затруднена подвижност, нанесе удар с широко завъртане на бедрата и отсече друг от израстъците. Двете последни пипала, дебели като клони, се стовариха тежко отгоре му и го потопиха още по-надълбоко в мръсотията. Туловището се плъзна към него, изоравайки бразда в боклука — сякаш някой влачеше бъчва. Вещерът видя как отвратителният торс се разцепва, за да зине дълбока паст, пълна с огромни неравни зъби.

Той позволи на пипалата да го обвият през кръста, да го измъкнат с мляскащ звук от вонящата мръсотия и да го поднесат към туловището, което се придвижваше с въртеливи движения сред гнусната течност. Зъбатата паст затрака диво и яростно. Домъкнатият в опасна близост до страховитата уста вещер нанесе удар с меча, като го държеше и с двете ръце; острието се вряза гладко и леко в плътта на създанието. Догади му се от отвратителната сладникава воня.

Чудовището засъска и затрепери, пипалата пуснаха плячката си и се замятаха конвулсивно из въздуха. Гералт отново затъна в сметта и пак нанесе удар, с всичка сила. Острието премина през оголените зъби с отвратително тракане и скърцане. Твартата изкряска и омекна, но веднага се изду отново, като съскаше и пръскаше вещера с воняща мазна течност. С отчаяни движения на затъващите си крака Гералт намери опора, отблъсна се и се понесе напред, разцепвайки боклука с гърди, като плувец. Нанесе удар отгоре надолу и притисна с цялото си тяло меча, забит право между фосфоресциращите бели зъркели на твартата. Чудовището застана с бълбукащ звук, затресе се и от него, като от пробит мях, пръснаха струи гнойна течност, поразяваща обонянието с горещи вълни смрад. Пипалата потрепваха и се извиваха сред гнилочта.

Вещерът се измъкна от гъстата гадост и стъпи на поклащащата се, но твърда основа. Усети, че нещо лепкаво и отвратително е проникнало в ботуша му и пълзи по глезена му. „Към кладенеца — помисли си. — Само по-бързо да отмия тази гадост. Да се измия.“ Пипалата на чудовището изпляскаха още веднъж по боклуците, шумно и мокро, и застинаха.

Падна звезда, мимолетният ѝ блясък оживи черния небосвод, осеян със светлинки. Вещерът не си пожела нищо.

Дишаше тежко и хрипливо, чувстваше как изтича действието на взетите преди битката еликсири. На светлината на звездите долепената до стените на града гигантска купчина от смет, спускаща се по долината към проблясващата ивица на реката, изглеждаше красиво и привлекателно. Вещерът се изплю.

Чудовището вече беше мъртво, беше станало част от купчината боклук, в която бе живяло.

Падна втора звезда.

— Помийна яма — рече вещерът с усилие. — Гадост, гнилоч и лайна.

II

— Вониш, Гералт — намръщи се Йенефер, без да откъсва поглед от огледалото, пред което почистваше грима от клепачите и ресниците си. — Изкъпи се.

— Няма вода — отвърна той, след като погледна в коритото.

— Ще измислим нещо. — Магьосницата стана и отвори широко прозореца. — Каква искаш: морска или обикновена?

— Морска, за разнообразие.

Йенефер разпери рязко ръце, изговори някакво заклинание и направи рязко движение. През отворения прозорец изведнъж появя се остър прохладен бриз, капачите се разклатиха и в стаята със свистене нахлу зелено водно кълбо с неправилна форма. Коритото се напълни с вълнуваща се, преливаща от ръба вода. Магьосницата се върна към прекъснатото си занимание.

— Е, успя ли? — попита тя. — Какво имаше на сметицето?

— Зеугъл, струва ми се. — Гералт смъкна ботушите си, свали дрехите си и влезе в коритото. — По дяволите, Йен, студено е. Не можеш ли да я затоплиш?

— Не. — Магьосницата приближи лице към огледалото и с помощта на стъклена тръбичка си капна нещо в окото. — Това заклинание е ужасно уморително и от него започва да ми се гади. А и студената вода ще ти е от полза след еликсирите.

Гералт не взе да спори. Нямахше никакъв смисъл да се спори с Йенефер.

— Създаде ли ти трудности зеугълът? — Магьосницата потопи тръбичката в едно шишенце и капна от течността и в другото си око, като изкриви смешно устни.

— Не особено.

През отворения прозорец долетя грохот, трясък на чупещо се дърво и се чу глас, който заповтаря фалшиво, несвързано и нечленоразделно припева на популярна непристойна песничка.

— Зеугъл. — Магьосницата се пресегна към поредното шишенце от наредения на масичката внушителен комплект и измъкна тапичката. В стаята замириса на люляк и касис. — Виж ти! Дори в града вече лесно се намира работа за вещер, няма нужда се влачиш по пущинаците. Знаеш ли, Истред твърди, че това вече се превръща в норма. На мястото на измиращите в горите и блатата съществува идва нещо друго, някаква нова мутация, приспособена към изкуствената, създадена от човека среда.

Гералт се намръщи, както винаги, когато се споменеше Истред. Започваше вече да му писва от постоянното прехласване на Йенефер пред гениалността на Истред. Дори и когато Истред беше прав.

— Истред е прав — продължи Йенефер, докато втриваше в бузите и клепачите си нещо, което ухаеше на люляк и касис. — Помисли сам: псевдопльховете в каналите и шахтите, зеуглите на сметищата, плескачите в замърсените ровове и водоеми, тайенжите в реките край мелниците. Това е някаква симбиоза, не мислиш ли?

„И гхулите на гробищата, които изяждат мъртвците на следващия ден след погребването им — помисли си Гералт, докато отмиваше сапуна от себе си. — Пълна симбиоза.“

— Да. — Магьосницата отмести шишенцата и бурканчетата. — В градовете също може да се намери работа за вещер. Мисля, че някой ден ще се установиш за постоянно в някой град, Гералт.

„По-скоро ще получа удар“ — помисли си той, но не каза нищо. Да възрази на Йенефер, означаваше да се стигне до скандал, а скандалите с Йенефер съвсем не бяха безопасни.

— Свърши ли, Гералт?

— Да.

— Излез от коритото.

Без да става, Йенефер махна небрежно с ръка и изрече заклинание. Водата от коритото, заедно с онази, която се бе разляла по пода и се стичаше от Гералт, се събра в полупрозрачно кълбо и излетя със свистене през прозореца. Чу се звучен плясък.

— Чумата да ви тръшне, гадини! — долетя сърдит вик отдолу. — Няма ли къде да си изливате пикнята? Живи да ви изядат, да пукнете дано!

Магьосницата затвори прозореца.

— По дяволите, Йен! — изкикоти се вещерът. — Можеше да я изхвърлиш по-далече!

— Можех — измърмори магьосницата. — Но не исках.

Тя взе от масата светилник и се приближи до Гералт. Бялата нощница прилепваше към тялото ѝ и я правеше невероятно привлекателна. „Повече, отколкото ако беше гола“ — помисли си той.

— Искам да те огледам — каза тя. — Зеугълът може да те е одраскал.

— Не ме е одраскал. Щях да усетя.

— След еликсирите? Не ме размивай. След еликсирите не би усетил и счупване, дори и ако костта ти изскочи и се закачи за някой жив плет. А на зеугъла може да е имало всичко, от бактерии до трупоядци. И ако е така, все още има време да се противодейства. Обърни се.

Той усещаше по тялото си меката топлина на светилника и случайните докосвания на косата ѝ.

— Изглежда, всичко е наред — каза тя. — Лягай, докато еликсирите не са те повалили. Тези смеси са дяволски опасни. Бавно се убиваш с тях.

— Принуден съм да ги взимам преди битка.

Йенефер не отговори. Седна отново пред огледалото и среса бавно черните си блестящи къдрици. Винаги решише косите си преди лягане. Гералт смяташе това за чудачество, но обожаваше да я гледа по време на тази процедура и подозираше, че Йенефер знае това.

Изведнъж му стана много студено, а от еликсирите направо го втресе. Вратът му се схващаше, в стомаха му нещо се превъртя и му се догади. Изруга под нос и се свлече на леглото, като не откъсваше очи от Йенефер.

Някакво движение в ъгъла на стаята привлече вниманието му и той погледна нататък. Върху накриво закрепените за стената омотани с паяжини еленови рога бе кацнала малка, черна като смола птица. Беше обърнала глава настрани и гледаше Гералт с жълтото си неподвижно око.

— Какво е това, Йенефер? Откъде се е взело?

— Какво? — обърна глава Йенефер. — А, това ли? Керкenez.

— Керкenez? Керкenezите са червеникавокафяви, а този е черен.

— Това е магически керкenez. Аз го направих.

— Защо?

— Трябваше ми — отсече тя.

Гералт не продължи да я разпитва, защото знаеше, че няма да получи отговор.

— Ще ходиш ли утре при Истред?

Магьосницата отмести шишенцето на края на масата, прибра гребена в кутията и затвори вратичките на трикрилното огледало.

— Ще отида. Още сутринта. Защо, какво има?

Тя легна до него, без да гаси светилника. Никога не гасеше светлината — не понасяше да спи на тъмно. Независимо дали ще е светилник, фенер или свещ — трябваше да догори до края.

Винаги. Още едно чудачество. Йенефер имаше невероятно много чудачества.

— Йен?

— Ъхъ?

— Кога ще си тръгнем?

— Не ми досаждай. — Тя придърпа рязко юргана. — Едва от три дни сме тук, а ме питаш вече поне трийсет пъти. Казах ти, че имам работа тук.

— С Истред?

— Да.

Той въздъхна и я прегърна, без да крие намеренията си.

— Хей — прошепна тя. — Взимал си еликсири...

— И какво от това?

— Нищо.

Тя се закикоти като девойче, притисна се към него, надигна се и се изви, за да свали ризата си. Както винаги, гледката на голото ѝ тяло предизвика тръпки по гърба му, които плъзнаха и по галещите кожата ѝ пръсти. Той допря устни до гърдите ѝ, закръглени и изящни, с толкова бледи зърна, че се открояваха само с формата си. Зарови пръсти в косите ѝ, ухаещи на люляк и касис.

Тя се поддаде на ласките му и замърка като котка, триейки коляно в бедрото му.

Скоро се оказа — както обикновено, — че е надценил своята издръжливост на въздействието на магическите еликсири и е забравил за вредното им влияние върху човешкия организъм. „А може и да не е заради еликсирите — помисли си той, — може и да е заради умората

от битките, заради риска и заплахата от гибел? Заради умората, на която вече съм свикнал да не обръщам внимание? Но организмът ми, макар и изкуствено подобрен, не се поддава на рутината. Реагира естествено. Ала бедата е там, че това става, когато не трябва. Проклятие!“

Но Йенефер — както винаги — не падна духом заради някакви дреболии. Той усети как тя го докосва и шепне нещо до самото му ухо. Както винаги, се замисли против волята си за космическия брой други случаи, в които е била принудена да използва това доста практично заклинание. А после престана да мисли за това.

Както обикновено беше необикновено.

Той гледеше устните ѝ, ъгълчетата им, треперещи в неволна усмивка. Познаваше добре тази усмивка, тя винаги му се бе струвала по-скоро усмивка на триумф, отколкото на щастие. Никога не я беше питал дали е така. Знаеше, че няма да му отговори.

Черният керкenez, кацнал на еленовите рога, разтърси криле и щракна с кривия си клюн. Йенефер извърна глава и въздъхна. Много тъжно.

— Йен?

— Нищо, Гералт — целуна го тя. — Нищо.

Пламъчето на светилника трепкаше. В стената стържеше мишле. В скрина тихо и монотонно скърцаше дървояд.

— Йен?

— Да?

— Да се махнем оттук. Не се чувствам добре. Градът ми влияе фатално.

Тя се обърна настрани, прекара ръка по бузата му, отметна косите му и плъзна пръсти надолу. Докосна загрубелите белези от рани отстрани на шията му.

— Знаеш ли какво означава името на този град? Аед Гинваел?

— Не. На елфически ли е?

— Да. Означава „парче лед“.

— Странно, не подхожда на тази отвратителна дупка.

— Елфите — прошепна замислено магьосницата — имат легенда за Кралицата на зимата, която по време на снежни виелици пътува из страната с шейна, теглена от бели коне. Докато пътува, кралицата разпръсква наоколо твърди и остри кристалчета лед и горко на онзи, на

когото такава ледче попадне в окото или в сърцето. Той е обречен. Вече нищо не може да го зарадва. Всичко, което не притежава белотата на снега, му се струва грозно и отвратително. Той губи покоя си, изоставя всичко и започва да следва Кралицата, своята мечта и любов. Но никога не я намира и умира от мъка. Изглежда, тук, в този град, някога се е случило подобно нещо. Красива легенда, нали?

— Елфите винаги успяват да облекат всичко в красиви думи — промърмори Гералт сънено и целуна рамото ѝ. — Това изобщо не е легенда, Йен. Това е красиво описание на отвратителното явление, наречено Дивото преследване, проклятие на някои райони. Необяснимо масово умопомрачение, карасо хората да се присъединят към призрачно шествие, носещо се в небето. Виждал съм го. Всъщност се случва често през зимата. Давали са ми луди пари, за да сложа край на тази гадост, но не съм се хващал. Нищо не може да се направи срещу Дивото преследване...

— Вещер — прошепна тя, целувайки го по бузата. — В теб няма нито капка романтика. А аз... аз обичам легендите на елфите. Толкова са красиви. Жалко, че хората нямат такива. Може би някой ден ще имат? Може би ще ги създадат? Но за какво може да се разказва в легендите на хората? Накъдето и да погледнеш — само сивота и застои. Дори онова, което започва красиво, бързо завършва със скука и баналност в този човешки ритуал, в този досаден ритъм, наречен живот. Ох, Гералт, не е лесно да съм магьосница, но в сравнение с обикновеното човешко съществуване... Гералт?

Тя положи глава върху неговите равномерно надигащи се гърди.

— Спи — прошепна. — Спи, вещерю.

III

Градът му влияеше зле. Още от сутринта. Още от сутринта всичко му разваляше настроението, потискаше го и го ядосваше. Всичко. Ядосваше се, че се е успал и за това сутринта на практика се оказала пладна. Нервираше го отсъствието на Йенефер, която беше излязла, преди той да се събуди.

Вероятно беше бързала, защото всички джунджурии, които обикновено подреждаше грижливо в кутиите, лежах в безпорядък на масата, като кости, хвърлени от гадателка в ритуал на предсказване. Четки от тънък косъм: по-големи, за пудрене на лицето, и малки, с които червеше устните си, и съвсем мънички за боите, които нанасяше върху веждите и ресниците си. Щипчици и сребърни лъжички. Бурканчета и шишенца от порцелан и млечнобяло стъкло, съдържащи еликсири и мехлеми с банални компоненти, като сажди, гъша мас и сок от моркови, както и такива с опасни и тайнствени съставки, като мандрагора, антимон, лудо биле, канабис, драконова кръв и концентрирана отрова от гигантски скорпиони. А над всичко това витаеше мирис на люляк и касис — нейният аромат.

Тя беше в тези предмети, в този аромат.

Но нея я нямаше.

Слезе на долния етаж, безпокойството и раздразнението му нарастваха. Всичко го дразнеше.

Дразнеха го студените и изсъхнали бъркани яйца, които кръчмарят му донесе за закуска, едва откъснал се от девойката, която натискаше в задната стаичка. Дразнеше го, че девойката е най-много на дванайсет години и в очите ѝ има сълзи.

Топлото есенно време и радостната глъчка на пулсиращата от живот улица не оправиха настроението на Гералт. Нищо не му харесваше в Аед Гинваел — град, който, според него, беше жалка пародия на всички познати му градове; беше прекалено шумен, прекалено задушен, мръсен и дразнещ.

Постоянно усещаше слабата миризма на сметицето в дрехите си. Реши да отиде в банята.

В банята го подразни изражението на баняджията, когато поглеждаше меча му и медальона му, оставени на ръба на ваната. Раздразни го и фактът, че баняджията не му предложи проститутка. Не мислеше да се възползва, но в баните предлагаха проститутки на всеки, затова се ядоса на направеното за него изключение.

Когато излезе, ухаещ на сапун, настроението му не се подобри, а Аед Гинваел не стана никак по-красив. В него все така нямаше нищо, което би могло да му хареса. Не му харесваха купчините тор по уличката. Не му харесваха скитниците, застанали на колене до стените на храма. Не му харесваше разкривеният надпис на стената, гласящ: „ЕЛФИТЕ — В РЕЗЕРВАТ!“.

Не го пуснаха в замъка, а го изпратиха да търси кмета сред търговската гилдия. Това го изнерви. Изнерви го и фактът, че старейшината на гилдията — елф, го прати да търси кмета на пазара и при това го гледаше с презрение и чувство на превъзходство. Странно за някой, на когото предстои да бъде прибран в резерват.

На пазара гъмжеше от хора, беше пълно със сергии, каруци, коне, волове и мухи. На едно възвишение имаше позорен стълб със закононарушител, замерван с боклуци и кал. Закононарушителят, с достойно за изумление хладнокръвие, ругаеше мъчителите си, без да повишава особено глас.

За Гералт, който имаше добър поглед върху ситуацията, целта на пребиваването на кмета сред тази глъчка беше напълно ясна. За пристигащите търговци с каравани подкупите бяха включени в цената, но все пак трябваше да предадат на някого тези подкупи. А кметът, също запознат с обичая, се навърташе там, за да не се притесняват излишно търговците.

Мястото, където действаше, беше обозначено с мръсносин балдахин, разпънат върху колове. Под него имаше маса, заобиколена от бърборещи посетители. Зад масата седеше кметът Херболт, демонстрирайки на всички пренебрежението и презрението, изписани върху бледото му лице.

— Хей! А ти къде?

Гералт бавно обърна глава, моментално потисна озлоблението си и си възвърна вътрешното равновесие — превърна се в студен къс лед.

Вече не можеше да си позволи никакви емоции. Мъжът, препречил пътя му, имаше коси, жълтеникави като пера на авлига. Такива бяха и веждите над светлите очи с празен поглед. Тънките длани с дълги пръсти лежаха върху колан от масивни месингови пластини, на който висяха меч, боздуган и две ками.

— Аха — каза мъжът. — Знаем кой си. Вещерът, нали? При Херболт ли?

Гералт кимна, без да откъсва очи от ръцете на мъжа. Знаеше колко е опасно да го изпуска от поглед.

— Чувал съм за теб, укротителю на чудовища — каза жълтокосият, също втренчен в ръцете на Гералт. — Струва ми се, че никога не сме се виждали, но мисля, че и ти си чувал за мен. Аз съм Иво Мирц. Но всички ме наричат Цикада.

Вещерът кимна. Беше чувал и знаеше и цената, която даваха за главата на Цикада във Визим, Каелф и Ватвейр.

Ако някой го беше попитал, щеше да каже, че цената е прекалено ниска. Но никой не го питаше.

— Добре — каза Цикада. — Кметът, доколкото знам, те очаква. Можеш да минеш. Но меча го остави тук, приятелю. Плащат ми, за да спазвам тази церемония. Никой не бива да се доближава до Херболт с оръжие. Разбираш ли?

Гералт равнодушно сви рамене, разкопча колана си, нави го около ножницата и го подаде на Цикада. Той се усмихна криво и рече:

— Виж ти! Учтиво, нито дума в знак на протест. Знаех си, че слуховете за теб са преувеличени. Искане ми се да можеше ти да поискаш моя меч, да видиш какъв щеше да е отговорът ми.

— Хей, Цикада! — извика кметът. — Пусни го. Елате тук, господин Гералт, по-живо. Здравсти, здрасти. Отдръпнете се, господа търговци, оставете ни насаме. Вашите интереси ще трябва да отстъпят пред значително по-важните градски дела. Оставете петицията си на секретаря ми!

Демонстративната любезност на посрещането не подлъга Гералт. Той знаеше, че това е просто елемент от пазарлъка. Търговците бяха получили малко време, за да преценят дали подкупите са достатъчно високи.

— Обзалагам се, че Цикада се е опитал да те провокира. — Херболт махна небрежно с ръка в отговор на също толкова небрежния

поклон на вещера. — Нека това не те притеснява. Цикада се хваща за оръжието изключително и само по моя заповед. Наистина, това не му харесва особено много, но докато плащам, е принуден да се подчинява, иначе ще хваща пътя. Не се притеснявай.

— За какъв дявол са ви такива като Цикада, кмете? Нима тук е толкова опасно?

— Не е опасно, защото плащам на Цикада — засмя се Херболт. — Славата му се носи надалече и това е в моя полза. Виждаш ли, Аед Гинваел и другите градове в долината на Тойна се подчиняват на наместник от Раквелерин. А в последно време наместниците се сменят всеки сезон. Впрочем, не се знае защо ги сменят, тъй като и така всеки втори е наполовина или четвърт елф. Проклета кръв и раса — всичко, свързано с елфите, е лошо.

Гералт не добави, че същото важи и за политиците, защото шегата, макар и стара, не беше смешна за всички.

— Всеки нов наместник — продължаваше самодоволно Херболт — започва с това, че сменя кметовете и градоначалниците от стария режим и слага на тяхно място свои роднини и познати. Но след онова, което Цикада направи с избаника на поредния наместник, вече никой не се опитва да ме свали от длъжност и съм най-дълго управлявалият кмет. Но ние тук си бъбрим, а животът си минава, както обичаше да казва първата ми жена, светла ѝ памет. Да пристъпим към работата. Та що за гадина се беше настанила на сметицето ни?

— Зеугъл.

— В живота си не съм чувал за подобно нещо. Надявам се, че го уби?

— Убих го.

— И колко ще струва това на градската хазна? Седемдесет?

— Сто.

— Е, хайде, господин вещер! Да не сте пиан? Сто марки за убиването на един червей, заселил се сред лайната?

— Червей или не, кмете, ял е хора — осем души, както сам твърдите.

— Хора? Как не. Чудовицето, както ти казах, изяде стария Закорка, известен с това, че никога не изтрезняваше, една бабичка от селцето извън крепостта и няколко от децата на превозвача Сулирад, което не се установи веднага, защото и самият Сулирад не знае колко

деца има — прави ги с такова темпо, че не смогва да ги преброи. И това ми било хора! Осемдесет.

— Ако не бях го убил, зеугълът скоро щеше да изяде някой по-значителен. Да речем, аптекаря. И тогава откъде щяхте да взимате мехлем от шанкра? Сто.

— Сто марки са куп пари. Не знам дали бих дал толкова дори за деветглава хидра. Осемдесет и пет.

— Сто, господин Херболт. Имайте предвид, че макар и това да не е деветглава хидра, никой от местните, в това число и прословутият Цикада, не е успял да се справи със зеугъла.

— Защото никой от местните не е свикнал да се рови из лайната и боклуците. Последната ми дума: деветдесет.

— Сто.

— Деветдесет и пет, да те вземат демоните и дяволите!

— Съгласен.

— Е — усмихна се широко Херболт, — договорихме се. Винаги ли се пазариш толкова бляскаво, вещерю?

— Не. — Гералт не се усмихна. — По-скоро рядко. Но исках да ви доставя удоволствие, кмете.

— И успя, чумата да те тръшне! — изкикоти се Херболт. — Хей, Прегъбко! Ела тук! Дай книгата и кесията и му отброй веднага деветдесет марки.

— Не бяха ли деветдесет и пет?

— А данъкът?

Вещерът изруга тихо. Кметът удари широк печат върху квитанцията и бръкна в ухото си с чистия край на перото.

— Надявам се, че сега на сметицето ще е спокойно. А, вещерю?

— Би трябвало. Имаше само един зеугъл. Наистина, може да е успял да се размножи. Зеуглите са двуполови като охлювите.

— Какви са тия небивалици? — погледна го накриво Херболт. — За размножаването са необходими двама, значи самец и самка. Или зеуглите се размножават като бълхите или мишките, от изгнилата слама в сенниците? Всеки глупак знае, че няма мъжки и женски мишки, а всичките са еднакви и се размножават от самите себе си и от гнилата слама.

— А охлювите се излюпват от мокрите листа — вметна секретарят Прегъбко, все още зает с подреждането на монетите на

стълбчета.

— Всеки знае това — съгласи се Гералт, усмихвайки се жизнерадостно. — Няма охлюви и охлювки. Има само листа. Който мисли иначе, греша.

— Достатъчно — отсече кметът и го изгледа с подозрение. — Стига сме обсъждали вредителите. Попитах те дали на сметицето ни може отново да се излюпи нещо, и бъди така добър да ни отговориш. Ясно и кратко.

— След около месец трябва да се провери, най-добре с кучета. Малките зеугли не са безопасни.

— А не може ли ти да се заемеш с това, вещерю? Ще се договорим за заплащането.

— Не. — Гералт взе парите от ръцете на Прегъбко. — Нямам намерение да се застоявам в очарователния ви град дори за седмица, да не говорим за месец.

— Интересни неща говориш — усмихна се накриво Херболт, като го гледаше право в очите. — Наистина интересни. Защото аз мисля, че ще останеш тук много повече.

— Грешите, кмете.

— Нима? Ти дойде с една черна вълшебница, как се казваше, забравих... Гуиневер, като че ли. Отседнал си в „Под есетрата“. Разправят, в една стая с нея.

— И какво от това?

— Това, че когато тя се отбие в Аед Гинваел, не бърза да си тръгва. Идвала е доста пъти.

Прегъбко се усмихна широко, щърбо и многозначително. Херболт продължаваше да гледа Гералт в очите, без да се усмихва. Обаче Гералт се усмихна. Възможно най-зловещо.

— Впрочем, откъде да знам? — Кметът извърна поглед и започна да рови в земята с тока на обувката си. — Пък и тази работа ме интересува толкова, колкото ме интересува и някое кучешко изпражнение. Но запомни — магьосникът Истред е важна личност тук. Незаменим е за града, бих казал — безценен. Хората го уважават — и местните, и гостите на града. Не си пъхаме носовете в делата му — нито в магьосническите, нито в личните.

— Може би с право — съгласи се вещерът. — А може ли да узная къде живее?

— Не знаеш ли? Виждаш ли онази къща? Бялата, високата, която стърчи между склада и фабриката като свещ в задник? Но сега няма да го завариш там. Неотдавна Истред изкопа нещо от земята при южната стена и сега рие наоколо като къртица. Взе и от моите хора за тези разкопки. Отивам аз и го питам учтиво: „Какво копаеш в земята като малко дете, маестро, хората започват вече да ти се присмиват. Какво има там?“ А той ме изгледа, сякаш съм някакъв загубеняк, и каза: „Историята на човечеството. Отговори на въпроси. На въпросите какво е било и какво ще бъде“. Дявол знае какво е имало там, преди да построят града, казвам му аз: полета, храсти и върколаци. А какво ще бъде, зависи от това кого ще сложат за наместник в Раквелерин, сигурно пак някакъв отвратителен полуелф. А в земята няма никаква история, там няма нищо освен червеи, ако на някого му трябва за риболов. Мислиш ли, че ме послуша? Къде ти. Продължи да копае. Така че, ако искаш да се видиш с него, отиди към южната стена.

— Ъъъ, господин кмете — обади се Прегъбко, — сега са в къщата. Сега не му е до разкопки, щото...

Херболт го погледна заплашително и Прегъбко се сви и се закашля, пристъпвайки от крак на крак. Вещерът продължаваше да се усмихва зловещо и скръсти ръце на гърдите си.

— Да, хм, хм — изкашля се кметът. — Кой знае, може сега Истред наистина да си е вкъщи. Всъщност какво ми влиза в работата?

— Бъдете здрав, кмете — каза Гералт, без да направи дори престорен поклон. — Желая ви хубав ден.

Приблужи се към Цикада, който излезе срещу него, дрънкайки с оръжията си. Гералт безмълвно протегна ръка за меча си, чийто ремък Цикада бе праметнал през свивката на ръката си. Цикада отстъпи.

— Бързаш ли, вещерю?

— Бързам.

— Огледах меча ти.

Гералт му хвърли поглед, който и при най-голямо желание не можеше да се нарече топъл.

— Има с какво да се хвалиш — кимна той. — Малцина са го разглеждали. А още по-малко са онези, които могат да разкажат за това.

— Хо-хо! — Зъбите на Цикада проблеснаха. — Това прозвуча много страшно, направо ме побиха тръпки. Винаги ми е било

интересно, вещерю, защо хората толкова се страхуват от вас. Мисля, че вече знам.

— Бързам, Цикада. Бъди така добър да ми върнеш меча.

— Дим в очите, вещерю, нищо повече от дим в очите. Плашите хората, както пчеларите плашат пчелите с дим и смрад — с каменните си физиономии, с дрънканиците си и със слуховете, които сами пускате за себе си. А глупавите пчели бягат от дима, вместо да забият жилата си във вещерския задник, който веднага ще се подуе, като всеки друг. Говорят за вас, че не чувствате като хората. Врели-некипели. Ако човек ви наръга както трябва, ще почувствате.

— Свърши ли?

— Да — каза Цикада и му върна меча. — Знаеш ли кое ми е интересно, вещерю?

— Знам. Пчелите.

— О, не. Чудя се, ако тръгнеш от едната страна на някоя уличка с меч в ръка, а аз тръгна от другата, кой ли ще стигне до края? Мисля, че си струва човек да се обзаложи по въпроса.

— Какво си се лепнал за мен, Цикада? Свада ли искаш?

— А, нищо. Просто ми е интересно колко истина има в хорските приказки. Вие, вещерите, разбираш ли, сте били толкова добри в боя, защото нямате нито сърце, нито душа, нито жалост, нито съвест. И това е достатъчно, така ли? За мен, например, говорят същото. И не без основание. Та ето, че ми е любопитно да науча кой от нас би излязъл жив от уличката. Струва си да се обзаложи човек, нали? Как мислиш?

— Казах ти, че бързам. Няма да си губя времето с глупави размишления. И не съм свикнал да се обзалагам. Защото тези, които се обзалагат, са или глупаци, или подлеци. Първите не знаят, а вторите знаят, но се обзалагат. Ако някой път ти хрумне да ми попречиш да мина през някоя уличка, съветвам те първо да си помислиш хубаво, Цикада.

— Дим — усмихна се Цикада. — Дим в очите, вещерю. Нищо повече. Довиждане, кой знае, може следващата ни среща да е в някоя уличка.

— Кой знае.

IV

— Тук можем да поговорим свободно, Гералт. Седни.

Това, което се набиваше най-много на очи в работилницата, беше голямото количество книги — именно те заемаха най-много пространство в просторното помещение. Дебелите томове запълваха шкафовете, огъваха рафтовете, бяха затрупали сандъците и бюрата. Доколкото вещерът можеше да прецени, книгите струваха цяло състояние. Разбира се, имаше и достатъчно други типични елементи на декора — чучело на крокодил, висяща под тавана препарирана рибатаралеж, покрит с прах скелет и богата колекция от буркани със спирт, вероятно съдържащи всевъзможни гадини — сколопендри, паяци, змии, жаби, а също и безчет човешки и нечовешки органи, предимно вътрешни. Имаше и хомункулус или нещо, наподобяващо хомункулус, но можеше да се окаже и опушено новородено.

Колекцията не направи впечатление на Гералт — беше живял половин година с Йенефер във Венгерберг, а тя имаше още по-интересна сбирка, съдържаща дори фалос със смайваща големина, вероятно на планински трол. Тя имаше и не особено удачно натъпкано чучело на еднорог, на гърба на което обожаваше да се люби. Гералт беше на мнение, че ако изобщо съществува особено неподходящо за това занимание място, то е на гърба на жив еднорог. Но докато той смяташе леглото за лукс и ценеше всички възможности, предлагани от тази прекрасна мебел, Йенефер беше необикновено екстравагантна. Гералт си спомняше приятните моменти, прекарани с магьосницата на един наклонен покрив, в застлана със стърготини дупка, на балкон, при това чужд, на перилата на мост, във въртяща се в буйна вода лодка и по време на левитиране на трийсет сажена над земята. Но най-зле беше на еднорога. Все пак настъпи щастливият ден, в който чучелото се счупи под тях и се разпадна на парчета, давайки им много поводи за смях.

— Какво те забавлява толкова, вещерю? — попита Истред и седна на дългата маса, отрупана със стари черепи, кости и ръждясали жезла.

— Всеки път, когато видя такова нещо — вещерът седна срещу него и посочи бурканите и стъклениците, — се чудя наистина ли не е възможно да се занимава човек с магия, без да използва цялата тази гадост, от която се свива стомахът.

— Въпрос на вкус — каза магьосникът. — И на навик. Това, което е противно за едни, не прави впечатление на други. А кое е противно за теб, Гералт? Интересно, какво може да е противно за някого, който, както чувам, за пари е готов да потъне до гуша в гадости и нечистотии? Моля, не приемай въпроса ми за обида или провокация. Наистина ми е интересно какво може да предизвика отвращение у един вещер.

— А не съхраняваш ли случайно в това бурканче менструална кръв от девица, Истред? Разбираш ли, става ми противно, като си представя как ти, уважаваният магьосник, се опитваш да събереш капка по капка тази течност, клекнал с бурканче в ръка до самия извор.

— Право в целта — усмихна се Истред. — Имам предвид качеството на шегата ти, защото сгреши относно съдържанието на бурканчето.

— Но ти се е налагало да използваш такава кръв, нали? Чувал съм, че някои заклинания не се получават, без да имаш под ръка кръв на девойка, която най-добре да е убита по време на пълнолуние от мълния от ясно небе. Интересно, с какво такава кръв е по-добра от кръвта на стара развратница, която се е напила и е паднала от крепостна стена?

— С нищо — каза магьосникът, усмихвайки се любезно. — Но ако се разбере, че за целта може да се използва почти всякаква кръв, всеки шарлатанин ще се захване да експериментира с магии. А ако на шарлатаните им се наложи да събират в шишенце и да използват кръвта на девица, драконови сълзи, отрова от бели тарантули, отвара от отрязаните ръце на новородено или на труп, изкопан в полунощ, на мнозина ще им изстине ентузиазмът.

Замълчаха. Като че потънал в дълбок размисъл, Истред почукваше с нокти един напукан кафяв череп, загубил долната си челюст. При това прекарваше показалеца си по назъбения ръб на зейналия в костта на слепоочието отвор. Гералт хвърляше бегли погледи към магьосника и се чудеше на колко ли години е. Знаеше, че най-способните могат да спират окончателно процеса на стареене, и то

във всяка възраст. Мъжете, заради репутацията и престижа, предпочитаха по-зряла възраст, демонстрираща знания и опит. Жените — като Йенефер — се интересуваха по-малко от престижа и повече от привлекателността. Истред не изглеждаше по-възрастен от достойните четирийсет. Имаше леко прошарени, достигащи до раменете прави коси и многобройни придаващи сериозност бръчици по челото, около устата и в крайчетата на очите. Гералт не знаеше дали дълбочината и мъдростта на сивите благи очи са естествени, или са предизвикани от магия. След кратък размисъл стигна до извода, че е все едно.

— Истред — прекъсна той мълчанието, — дойдох, защото исках да се видя с Йенефер. И макар че не я заварих, ти ме покани да поговорим. За какво? За шарлатаните, опитващи се да нарушат монопола ви върху магиите? Знаем, че причисляваш и мен към тази глан. Не съм учуден. Наистина, за миг ми се стори, че ще се окажеш различен от своите събратя, които често влизат в сериозни разговори с мен само за да ми обяснят, че не ме обичат.

— Нямам намерение да се извинявам заради своите, както се изрази ти, „събратя“ — отговори спокойно магьосникът. — Разбирам ги, защото на мен, както и на тях, ми се наложи да се потрудея здраво, докато овладеея чародейското изкуство. Още когато бях съвсем малък, докато връстниците ми тичаха по ливадите с лъкове, ловяха риба или играеха на „четно и нечетно“, аз залягах над ръкописите. От каменния под в кулата ме боляха костите и ставите. През лятото, разбира се, защото през зимата ми се пукаше емайълът на зъбите. От прахта по старите свитъци и книги кашлях така, че ми излизаха свитки от очите, а моят учител, старият Ръодскилд, никога не пропускаше случай да ме наложи по гърба с тоягата си, защото явно смяташе, че иначе няма да постигна успехи в науката. Не съм опитвал нито военната служба, нито момичетата, нито бирата в най-хубавите години от живота ми, когато всички удоволствия са особено притегателни и приятни.

— Горкичкият — каза вещерът. — Направо ми потичат сълзи от очите.

— За какво е тази ирония? Опитвам се да ти обясня причините, поради които магьосниците не обичат селските знахари, заклинателите, целителите, вещиците и вещерите. Наричай го както искаш, дори обикновена завист, но именно в това е причината за антипатията. Разгневяваме се, когато виждаме как аматьори и профани

използват магическото изкуство, което са ни учили да възприемаме като елитарен дар, привилегия за най-добрите и свещена мистерия. Дори и ако е обикновена, нисша, достойна за осмиване магия. Ето защо събратята ми не те обичат. Ето защо не те обичам и аз.

На Гералт вече му омръзваше от дискусии и намеци. Завладя го неприятно, дразнещо безпокойство, сякаш охлюв лазеше по врата и гърба му. Той погледна Истред в очите и стисна ръба на масата.

— Става въпрос за Йенефер, нали?

Магьосникът вдигна глава, но продължи да почуква тихичко по черепа.

— Завидна проникателност — каза той, издържайки погледа на вещера. — Поздравления. Да, става въпрос за Йенефер.

Гералт премълча. Някога, преди много години, когато беше още млад, вечерът дебнеше в засада мантикор. И чувстваше, че мантикорът се приближава. Не го виждаше, не го чуваше, но го усещаше. Никога не забрави това усещане. Сега беше същото.

— Твоята проникателност — поде магьосникът — ни позволява да спестим доста време, през което щяхме да се въртим в кръг. А сега въпросът е поставен открито.

Гералт премълча.

— Близкото ми познанство с Йенефер — продължи Истред — датира от доста отдавна. Дълго то беше просто познанство без задължения и се изчерпваше в дълги или кратки, повече или по-малко редовни срещи. Такива незадължаващи с нищо срещи се практикуват повсеместно от хората с нашата професия. Само че това изведнъж взе да не ми харесва. Реших да ѝ предложа да остане с мен завинаги.

— Какво отговори тя?

— Каза, че ще си помисли. А аз ѝ дадох време за размисъл. Знам, че няма да ѝ е лесно да реши.

— Защо ми казваш всичко това, Истред? Какво те ръководи, освен достойната за уважение, но странна искреност, толкова рядка за хората с твоята професия? Каква е целта ѝ?

— Прозаична — въздъхна магьосникът. — Виждаш ли, именно ти пречиш на Йенефер да вземе решение. Затова те моля да се оттеглиш. Да се махнеш от живота ѝ и да престанеш да ѝ пречиш. Накратко: да вървиш по дяволите. Най-добре тихичко и без да се прощаваш, както си свикнал да постъпваш, според думите ѝ.

— Наистина — усмихна се Гералт, — твоята прямота ме поразява все повече и повече. Очаквах всичко, но не и подобна молба. А не ти ли се струва, че вместо да ме молиш, трябваше просто да ме удариш иззад ъгъла с кълбовидна мълния? И пречката щеше да изчезне, щяха да останат само малко сажди, които да се изстъргат от стената. Лесен и сигурен способ. Защото, виждаш ли, молбата може да се пренебрегне, а кълбовидната мълния — не.

— Не виждам причини за отказ.

— Защо? Нима твоята странна молба не е просто предупреждение, предотвратяващо мълнията или някое друго, не по-малко весело заклинание? А може би тя ще бъде подкрепена с някой по-звънък аргумент? Сума, която ще зашемети алчния вещер? И колко възнамеряваш да ми заплатиш, за да ти освободя пътя към щастието?

Магьосникът престана да почуква по черепа, положи ръка върху него и сви пръсти. Гералт забеляза как кокалчетата му побеляха.

— Не исках да те обиждам с такова предложение — каза магьосникът. — Бях далече от това. Но... ако... Гералт, аз съм магьосник, и то не кой да е. Не смятам за нужно да се хваля с всесиλιето си, но бих могъл да изпълня много от желанията ти, ако ги изкажеш. Някои, например, с подобна лекота.

Той махна небрежно с ръка, сякаш прогонваше комар, и над масата тозчас започнаха да се реят множество приказно цветни пеперуди-аполони.

— Моето желание, Истред — процеди вещерът, докато махаше, за да прогони насекомите, — е да престанеш да се бъркаш в отношенията ми с Йенефер. Слабо ме интересува какви предложения й правиш. Не ме интересува какво е било преди, сега тя е с мен. Нима искаш да се оттегля, за да ти облекча живота? Отказвам. Не само че няма да ти помогна, но ще ти преча в границите на скромните си възможности. Както виждаш, аз съм не по-малко откровен от теб.

— Нямах право да ми отказваш.

— За кого ме вземаш, Истред?

Магьосникът го изгледа внимателно и се наведе през масата.

— За нейно мимолетно увлечение. За минути на опиянение, в най-добрия случай за каприз, за приключение, каквито Йена е имала стотици. Защото Йена обича да си играе с емоциите, тя е импулсивна и капризите й са непредсказуеми. Затова те и приемам. Защото, след като

размених няколко думи с теб, отхвърлих възможността тя да се отнася към теб просто като към инструмент. А повярвай ми, това се случва доста често.

— Не разбра въпроса ми.

— Грещиш, разбрах го. Но умишлено говоря само за емоциите на Йена. Защото ти си вещер и в теб не може да има никакви емоции. И не желаяш да изпълниш молбата ми само защото ти се струва, че се нуждаеш от нея, мислиш си, че... Не, Гералт, ти си с нея само защото тя иска това и ще бъдеш с нея, докато го иска. А това, което чувстваш ти, е само отражение на нейните емоции, на интереса, който проявява към теб. В името на всички демони в Пъкъла, Гералт, ти много добре знаеш какъв си. Мутант. Не ме разбирай погрешно, нямам намерение да те унижавам. Просто констатирам факта. Ти си мутант, а едно от основните свойства на мутацията ти е абсолютната неспособност да изпитваш емоции. Създали са те такъв, за да можеш да си вършиш работата. Разбираш ли? Ти не можеш да чувстваш. Това, което смяташ за чувства, е само клетъчна соматична памет, ако знаеш какво означава това.

— Представи си, знам.

— Още по-добре. Чуй ме. Моля те за това, за което може да се помоли вещер, но не и човек. Аз съм откровен с вещера, с човек не бих могъл да си го позволя. Гералт, искам да дам на Йена разбиране и стабилност, нежност и щастие. Можеш ли с ръка на сърцето да кажеш, че ѝ предлагаш същото? Не можеш. За теб това са само думи. Мъкнеш се подир Йена и подобно на дете се радваш на временната симпатия, с която те дарява. Ти си като подивял котарак, по който всички хвърлят камъни — мъркаш, доволен, че се е намерил някой, който не се гнуси да те погали. Разбираш ли какво имам предвид? Знам, че разбираш, не си глупак, това е ясно. Ето, сам виждаш — нямаш право да ми откажеш, ако те помоля учтиво.

— Имам толкова право да ти откажа — процеди Гералт, — колкото и ти да ме помолиш, така че правата ни се елиминират взаимно. Коеито ни връща в изходната точка, а тя е следната: Йен, на която, очевидно, не ѝ пука за моята мутация и за последствията от нея, сега е с мен. Ти си ѝ направил предложение — това е твое право. Тя е казала, че ще помисли — това е нейно право. На теб ти се струва, че аз ѝ преча да вземе решение, че тя се колебае и причината за това е в

мен? Е, това вече е мое право. Ако се колебае, значи има причини за това. Сигурно все пак ѝ давам нещо, макар и за това да няма думи във вещерския речник.

— Чуй ме...

— Не. Ти ме чуй. Казваш, че някога е била с теб? Кой знае, може би не аз, а ти си само нейно мимолетно увлечение, каприз, игра с емоциите, която е толкова типична за нея? Не изключвам дори да те е възприемала единствено като инструмент. Тази възможност, господин магьосник, не бива да се изключва само въз основа на някой разговор. В такива случаи, струва ми се, инструментите са по-съществени от красноречието.

Истред дори не потрепна. Гералт се зачуди на самообладанието му. И все пак проточилото се мълчание подсказа, че ударът е попаднал в целта.

— Играеш си с думите — каза най-накрая магьосникът. — Опияняваш се от тях. Искаш да замениш с думи нормалните човешки усещания, които в теб ги няма. Твоите думи не изразяват чувства, те са само звуци, както когато почукам по този череп. Защото също като него си празен отвътре. Нямах право...

— Престани! — прекъсна го рязко Гералт. Може би даже прекалено рязко. — Престани да отричаш правата ми, стига толкова! Казах ти: имаме равни права. Даже, не, по дяволите, моите са поголеми!

— Наистина ли? — Магьосникът леко пребледня, с което достави огромно удоволствие на Гералт. — И как така?

Вещерът се замисли за секунда и реши да го довърши.

— Защото — изстреля той — снощи тя беше с мен, а не с теб.

Истред придърпа черепа към себе си и го поглади. За огорчение на Гералт ръката му дори не трепна.

— И това ти дава някакви права?

— Само едно. Правото да си правя изводи.

— Аха — изрече бавно магьосникът. — Добре. Както желаш. Тя беше с мен тази сутрин. Направи си извода, имаш това право. Аз вече съм направил своя.

Мълчанието продължи дълго. Гералт отчаяно търсеше думи. И не ги намери. Нито една.

— Говорим празни приказки — каза той най-накрая и се изправи. Ядоса се на себе си, че думите му прозвучаха грубо и глупаво. — Тръгвам си.

— Върви по дяволите — също толкова грубо подхвърли Истред, без да го поглежда.

V

Когато тя влезе, той лежеше облечен на леглото, сложил ръце под главата си. И се правеше, че гледа в тавана, макар че гледаше нея.

Йенефер затвори бавно вратата след себе си. Беше красива.

„Колко е красива — помисли си той. — Всичко в нея е прекрасно. И опасно. Нейните цветове, контрастът между черното и бялото. Прелест и заплаха. Нейните гарвановочерни естествени къдрици. Изразителните ѝ скули, бръчиците, които усмивката — ако реши да се усмихне — образува около устните ѝ, изящно тънки и бледи от грима. Веждите ѝ, чудесно неправилни, когато изтрие въглена, очертаващ ги през деня. Носът ѝ, прекрасно въздълъг. Малките ѝ ръце, красиво нервни, неспокойни и ловки. Талията ѝ, тънка и гъвкава, подчертана с прекалено стегнат колан. Стройните ѝ крака, които се очертават красиво под черната пола. Тя е прекрасна.“

Йенефер мълчеше. Седна на масата и опря брадичка на сплетените си пръсти.

— Е, добре, да започваме — каза тя накрая. — Това проточило се драматично мълчание е прекалено банално за моя вкус. Давай да приключваме с това. Стани, стига си гледал в тавана с обидена физиономия. Ситуацията е достатъчно глупава и няма нужда да я правим още по-нелепа. Ставай, казах.

Той стана послушно и седна на масата срещу нея. Тя не избегна погледа му. Това можеше да се очаква.

— Повтарям, давай да приключваме по-бързо с това. За да не те поставям в неловко положение, ще отговоря веднага на всичките ти въпроси, няма нужда дори да ги задаваш. Да, тръгнах с теб към Аед Гинваел, за да се видя с Истред, и знаех, че ще легна с него. Не очаквах, че това ще излезе наяве и че ще започнете да се хвалите един на друг. Знаем какво изпитваш сега и не ми е приятно, но не се чувствам виновна.

Той мълчеше.

Йенефер тръсна глава и блестящите черни къдрици се люшнаха по раменете ѝ.

— Гералт, кажи нещо.

— Той... — Вещерът се изкашля. — Той те нарича Йена...

— Да. — Тя не сведе поглед. — А аз него — Вал. Това е името му. Истред е прякор. Познавам го отдавна. Той ми е много близък. Не ме гледай така. Ти също си ми много близък. Ето къде е проблемът.

— Чудиш се дали да приемеш предложението му?

— Да, чудя се. Казах ти, познаваме се от години. От... много години. С него ни свързват увлечения, цели, амбиции. Разбираме се без думи. Той може да ми даде опора, а кой знае дали няма да дойде ден, в който ще се нуждаем от такава. А преди всичко... Той... той ме обича. Така мисля.

— Няма да ти преча, Йен.

Тя поклати глава, а теменужените ѝ очи проблеснаха в син пламък.

— Да ми пречиш? Нима нищо не разбираш, глупчо? Ако просто ми пречеше, веднага щях да те телепортирам на края на полуостров Бремерворд или да те пренеса със смерч до страната Хана. С минимални усилия щях да те вкарам в къс кварц и да те захвърля сред божурите в градината. Бих могла да изчистя ума ти така, че да забравиш коя съм и как се казвам. Стига да го исках. Защото бих могла и само да кажа: „Беше ми много приятно, сбогом!“ Можех и просто да си отида, както ти направи веднъж, когато напусна дома ми във Венгерберг.

— Не викай, Йен, не се гневи. И не изравяй историята с Венгерберг, обещахме си да я забравим и да не се връщаме към нея. Не ти се сърдя и не те упреквам. Знам, че към теб не могат да се приложат обикновените мерки. А това, че ми е тъжно... Че осъзнавам, че те губя, и това ме убива... Това е клетъчна памет. Атавистични остатъци от чувства на мутант, лишен от емоции.

— Не мога да понасям, когато говориш така! — избухна тя. — Не мога да понасям, когато произнасяш тази дума. Никога повече не я изричай пред мен. Никога!

— Нима това променя факта? Аз съм мутант.

— Няма никакъв факт. Не изричай пред мен тази дума.

Черният керкenez, кацнал на рогата на елена, размаха криле и застърга с нокти. Гералт погледна птицата, жълтото ѝ неподвижно око. Йенефер отново облегна брадичка на сплетените си пръсти.

— Йен...

— Слушам те.

— Обеща да отговориш на въпросите ми. Които дори не съм длъжен да задавам. Остана един, най-важният. Този, който никога не съм ти задавал. Който се боя да ти задам. Отговори на него.

— Не мога, Гералт — отговори тя твърдо.

— Не ти вярвам, Йен. Познавам те добре.

— Не можеш да познаваш добре магьосница.

— Отговори на въпроса ми, Йен.

— Отговарям ти: не знам. Нима това е отговор?

Замълчаха. Долитащата от улицата глъчка утихна. Клонящото към залез-слънце запали огън в процепите на капациите на прозорците и прониза стаята с наклонени ивици светлина.

— Аед Гинваел — промърмори вещерът. — Парче лед... Усещах го. Знаех, че този град... е мой враг. Че е зъл.

— Аед Гинваел — повтори тя бавно. — Шейната на кралицата на елфите. Защо? Защо, Гералт?

— Вървя след теб, Йен, защото поводите на шейната ми са се оплели в поводите на твоята. А около мен е виелица. И мраз. Студено е.

— Топлината би разтопила в теб парчето лед, с което съм те уцелила — прошепна тя. — И магията би се разсеяла и щеше да ме видиш такава, каквата съм в действителност.

— Тогава пришпори белите коне, Йен, нека ме носят на север, там, където никога не настъпва размразяване. Не искам да настъпва. Искам колкото се може по-бързо да се озова в твоя леден замък.

— Този замък не съществува. — Устните на Йенефер потрепнаха, изкривиха се. — Той е символ. А нашето пътуване е преследване на мечта. Недостижима. Защото аз, Кралицата на елфите, жадувам топлина. В това се крие моята тайна. Защото всяка година в снежната виелица прекосявам с шейната си някое градче и всеки път някой, поразен от моето вълшебство, оплита поводите на своята шейна с тези на моята. Всяка година. Всяка година някой нов. Без край. Защото топлината, която толкова жадувам, същевременно унищожава

магията, възшебството и прелестта. Моят избраник, поразен от ледената звездичка, изведнъж става обикновен никой. И в затоплилите се очи аз вече не съм нищо повече от останалите... смъртни.

— А изпод идеалната белота надниква пролетта — каза той. — Надниква Аед Гинваел, грозното градче с красиво име. Аед Гинваел и неговото огромно смърдящо сметище, в което трябва да се навирам, защото за това ми плащат, защото за това са ме създали — да се завирам във всякакви мръсотии, които предизвикват в останалите гадене и отвращение. Лишили са ме от способността ми да чувствам, за да не усетя колко отвратителна е тази гадост и да не отстъпя, да не избягам от нея, обхванат от ужас. Да, лишили са ме от емоции. Но не напълно. Този, който е трябвало да го направи, е оплескал работата, Йен.

Замълчаха. Черният керкенец зашумя с перата си, разпери и прибира криле.

— Гералт...

— Слушам те, Йен.

— Сега ти отговори на моя въпрос. Този, който никога няма да ти задам. Този, от който се страхувам... И сега няма да ти го задам, но ти му отговори. Защото... Защото много искам да чуя отговора ти. Тази една-единствена дума, която никога не си ми казвал. Кажете я, Гералт. Моля те.

— Не мога, Йен.

— Защо?

— Не знаеш ли? — тъжно се усмихна той. — Моят отговор би бил просто дума. Дума, която не изразява чувства, защото аз съм лишен от тях. Дума, която би била само звук, като звука от почукването по студен и празен череп.

Тя го гледаше безмълвно. Широко отворените ѝ очи пламтяха във виолетово.

— Не, Гералт — каза тя. — Не е вярно. Или просто не е цялата истина. Ти не си лишен от чувства. Сега виждам. Сега знам, че...

Тя замълча.

— Довърши, Йен. Вече си решила. Не лъжи. Познавам те. Виждам го в очите ти.

Тя не извърна поглед. Той знаеше.

— Йен — прошепна той.

— Дай ръка — каза тя.

Улови дланта му и той веднага почувства изтръпването и шума на кръвта по вените на ръката. Йенефер изричаше заклинание със спокоен и отмерен глас, но той виждаше капките пот по преbledнялото ѝ чело и разширилите се от болка зеници.

Тя пусна ръката му и протегна длан. Размърда я, галейки бавно и нежно някакъв невидим предмет. Въздухът между пръстите ѝ започна да се сгъстява, да потъмнява, да се вие на кълба и да пулсира като дим.

Гералт гледаше като омагьосан. Магията за сътворяване, която се смяташе за висше достижение на магьосниците, винаги го привличаше много повече от илюзията или трансформирането. „Да, Истред беше прав — помисли си той. — В сравнение с такава магия моите знаци са просто смешни.“

Между треперещите от напрежение длани на Йенефер постепенно се материализира тялото на черна като въглен птица. Пръстите на магьосницата галеха нежно настръхналите пера, плоската глава и кривия клон. Още едно движение, хипнотизиращо плавно и нежно — и черният керкенец завъртя глава и изписка. Неговият близък, все още кацнал неподвижно на рогата, му отговори по същия начин.

— Два керкенеца — каза тихо Гералт. — Два черни керкенеца, създадени с помощта на магия. Както разбирам, нуждаеш се и от двата.

— Правилно си разбрал — рече тя с усилие. — Нуждая се и от двата. Грешах, когато си мислех, че единият ще ми е достатъчен. Колко много грешах, Гералт... До тази грешка ме доведе високомерието на Кралицата на зимата, убедена в своето всемогъщество. А има неща... които не е възможно да се добият дори с магия. И има дарове, които човек не бива да приема, ако не е в състояние да отговори... с нещо не по-малко ценно. В противен случай такъв дар изтича между пръстите, разтапя се като парче лед, стиснато в юмрук. Остава само съжалението, чувството за загуба и вина...

— Йен...

— Аз съм магьосница, Гералт. Властта над материята, която притежавам, е дар. Дар, за който си плащам. Заплатих за него... с всичко, което имах. Не остана нищо.

Той мълчеше. Магьосницата потри чело с трепереща ръка.

— Грешах — повтори тя. — Но ще поправа грешката си. Емоции и чувства...

Тя докосна главата на черния керкенец. Птицата настръхна и разтвори беззвучно кривия си клюн.

— Емоции, капризи и лъжа, очарование и игра. Чувства и тяхната липса... Дарове, които не могат да се приемат... Лъжа и истина. Какво е истина? Отрицание на лъжата? Или утвърждаването на факт? А ако фактът е лъжа, какво тогава е истина? Кой е пълен с чувства, които го разкъсват, и кой е празната черупка на студения череп? Кой? Какво е истина, Гералт? Какво е истина?

— Не знам, Йен. Ти ми кажи.

— Не — каза тя и сведе поглед. За пръв път. Никога не я беше виждал да го прави. Никога. — Не — повтори тя. — Не мога. Не мога да ти кажа това. Ще го каже птицата, родена от докосването на ръцете ни. Птицо, какво е това истина?

— Истината — рече керкенецът — е парче лед.

VI

Макар да му се струваше, че скита без цел и посока из уличките, той изведнъж се озова при южната стена, на разкопките, сред лабиринт от ровове, пресичащи руините край каменния зид и криволичещи на зигзаг между полуотворените квадрати на древните фундаменти.

Истред беше там — с навити ръкави и високи ботуши. Подвикваше на работниците, които разриваха с мотики стената на изкопа, нашарена от разноцветни слоеве почва, глина и дървени въглища. На дъските наблизко лежаха почернели кости, парчета от грънци и други предмети — неразпознаваеми, разядени, покрити с ръжда.

Магьосникът видя Гералт веднага. Даде на работниците няколко гръмки нареждания и изскочи от изкопа. Приблужи се, бършейки ръце в панталоните си.

— Слушам те, какво има? — попита той без никакви церемонии.

Вещерът не отговори, не помръдваше. Работниците се правеха, че копаят, но всъщност ги наблюдаваха и си шепнеха нещо.

— От теб лъха омраза — намръщи се Истред. — Какво има? Реши ли? Къде е Йена? Надявам се...

— Не се надявай прекалено, Истред.

— Охо — каза магьосникът. — Усещам нещо в гласа ти. Правилно ли съм те разбрал?

— И какво точно си разбрал?

Истред сложи ръце на кръста и погледна предизвикателно вещера.

— Няма какво да се лъжем, Гералт. Ти ме мразиш, аз теб — също. Ти ме обиди, когато ми каза... знаеш какво за Йенефер. Аз ти отговорих със същата обида. Ти пречиш на мен, аз преча на теб. Да приключим с това като мъже. Не виждам друго решение. Затова дойде, нали?

— Да — отвърна Гералт и потри челото си. — Прав си, Истред, за това. Несъмнено.

— И правилно си постъпил. Това не може да продължава. Едва днес узнах, че Йена вече няколко години се лута между нас като парцалена топка. Ту е с мен, ту с теб. Бяга от мен, за да те намери, и обратното. Другите, с които е била в промеждутъците, не влизат в сметката. Само ние двамата сме важни. Това не може да продължава. Трябва да остане само един.

— Да — повтори Гералт, без да маха ръка от челото си. — Да... прав си.

— В своята самонадеяност — продължи магьосникът, — ние си мислехме, че Йенефер няма да се поколебае да избере по-добрия. И двамата си мислехме, че знаем кой е той. Стигна се дотам, че започнахме да се хвалим като деца с нейното благоразположение, без да разбираме какво означава то. Предполагам, че също като мен си обмислил всичко и си разбрал колко сме грешали. Гералт, Йена изобщо няма намерение да избира между нас, дори и ние да сме готови да приемем избора ѝ. Е, тогава се налага да го направим вместо нея. Нямам намерение да делея Йена с никого. А това, че дойде сега, подсказва същото и за теб. Познаваме я прекалено добре, Гералт. Докато сме двама, никога няма да сме сигурни в нея. Трябва да остане само един. Разбрал си го, нали?

— Да — рече вещерът, като с усилие помръдваше побелелите си устни. — Да, това е парче лед...

— Какво? — попита Истред.

— Нищо.

— Какво ти е? Да не си болен или пиян? Или си се натъпкал с вещерски треви?

— Всичко е наред. Просто... нещо ми влезе в окото. Истред, трябва да остане само един. За това съм дошъл. Разбира се.

— Знаех си — каза магьосникът. — Знаех, че ще дойдеш. Впрочем, ще бъда откровен с теб. Ти ме изпревари.

— Кълбовидна мълния? — усмихна се вещерът.

— Възможно е — намръщи се Истред. — Може и кълбовидна мълния. Но със сигурност не иззад ъгъла. Честно, лице в лице. Ти си вещер и това изравнява шансовете. Е, решавай кога и къде.

Гералт се замисли. Взе решение и посочи с ръка.

— Ей на онази площадка. Минавал съм оттам.

— Знам я. Там има кладенец, нарича се Зеленият ключ.

— Тогава при кладенеца. Да. При кладенеца... Утре, два часа след изгрев.

— Добре. Ще бъда там навреме.

Стояха неподвижно, без да се поглеждат. Най-накрая магьосникът промърмори нещо под нос, подритна буца пръст и я смаза с тока на обувката си.

— Гералт.

— Какво?

— Не се ли чувстваш малко глупаво?

— Чувствам се — призна вещерът неохотно.

— Олекна ми — промърмори Истред. — Защото аз, например, се чувствам като последния глупак. Никога не съм предполагал, че ще се бия до смърт с вещер, и то заради жена.

— Знам как се чувстваш, Истред.

— Е... — усмихна се измъчено магьосникът. — Щом се стигна дотук, щом се реших на тази стъпка, толкова чужда на моята природа, значи... Значи така трябва.

— Знам, Истред.

— Разбира се, знаеш също, че оцелелият трябва незабавно да бяга и да се крие от Йена на края на света.

— Знам.

— И, разбира се, да разчита, че когато ѝ мине, ще може да се върне при нея.

— Разбира се.

— Е, значи всичко е наред. — Магьосникът понечи да се обърне, но след кратко колебание подаде ръка на вещера. — До утре, Гералт.

— До утре. — Вещерът стисна ръката му. — До утре, Истред.

VII

— Ей, вещерю!

Гералт вдигна поглед от масата, по която размазваше замислено разлятата бира, рисувайки фантастични вихри.

— Не беше лесно да те намеря. — Кметът Херболт седна и отмести настрани каните и халбите. — В странноприемницата казаха, че си отишъл в конюшните, но там намерих само коня и дисагите ти. А ти си тук... В най-противната кръчма в целия град, в нея идват най-пропадналите типове. Какво правиш тук?

— Пия.

— Виждам. Искан да поговоря с теб. Трезвен ли си?

— Като детенце.

— Радвам се.

— Какво искате, Херболт? Не виждате ли, че съм зает? — Гералт се усмихна на девойката, която донесе поредната халба.

— Носят се слухове — намръщи се кметът, — че с нашия магьосник сте решили да се изколите.

— Това си е наша работа. Не се бъркайте.

— Не, не е ваша работа — възрази Херболт. — Нуждаем се от Истред, не можем да си позволим друг магьосник.

— Тогава идете в храма и се помолете да победи.

— Не се подигравай — промърмори кметът. — И не се прави на умник, скитник такъв. О, Богове, ако не знаех, че магьосникът няма да ми прости, бих те хвърлил в ямата, на самото й дъно, или бих те изхвърлил от града вързан за два коня, или бих наредил на Цикада да те заколи като свиня. Но уви, Истред е побъркан на тема чест и няма да ми прости. Знам, че няма да ми прости.

— Ами чудесно. — Вещерът допи поредната халба и изплю на пода попадналата в бирата сламка. — Олекна ми. Това ли е всичко?

— Не — каза Херболт, като извади от пазвата си натъпкана до пръсване кесия. — Тук има сто марки, вещерю, взимай ги и се омитай от Аед Гинваел. Омитай се. Най-добре веднага, във всеки случай преди

изгрев-слънце. Казах ти, втори магьосник не ни е по джоба, и няма да допусна нашият маг да рискува живота си в двубой с такъв като теб, заради някаква...

Той се сепна и не довърши мисълта си, макар че вещерът дори не помръдна.

— Разкарай противната си мутра оттук, Херболт — каза Гералт. — А стоте марки може да си ги завреш отзад. Махай се, че започва да ми се гади при вида на физиономията ти и да не взема да те оповръщам от шапката до ботушите.

Кметът прибра кесията и сложи ръце на масата.

— Щом не щеш, хубаво. Исках с добро, но щом не щеш, така да бъде. Бийте се, колете се, горете се, разкъсайте се заради една жена, която разтваря краката си пред всеки. Мисля, че Истред ще се справи с теб, наемни убиецо — така ще те подреди, че ще останат само ботушите. Но ако не успее, ще те намеря още преди трупът му да е изстинал, и ще ти строша всички кости. Нито едно здраво място няма да остане по теб, ти...

Той не успя да отмести ръцете си — движението на вещера беше мълниеносно. Излетялата изпод масата ръка тресна кмета между очите, а камата се заби между пръстите му.

— Възможно е — прошепна вещерът, стиснал дръжката на камата и втренчен в преbledнялото лице на Херболт. — Може и Истред да ме убие. Но ако не успее... Тогава ще си отида оттук, а ти, жалко нищожество, не се опитвай да ме спреш, ако не искаш да удавя противния ти град в кръв. Махай се оттук!

— Господин кмете? Какво става тук? Ах, ти...

— Спокойно, Цикада — каза Херболт, като бавно издърпа ръката си от камата, забита наред масата. — Нищо не е станало. Нищо.

Цикада прибра в ножницата полуизвадения меч. Гералт не го погледна. Не гледаше и към кмета, който излезе от кръчмата, охраняван от Цикада заради възможните нападения на салджиите и каруцарите. Гледаше към малкото човече с муцуна на плъх и черни пронизващи очи, седнало през няколко маси от него.

„Започнах да нервнича — помисли си той с учудване. — Ръцете ми треперят. Наистина треперят. Нещо лошо става с мен. Нима това означава, че...“

„Да — помисли си, без да откъсва очи от човека с муцуна на плъх. — Май да.

Така трябва.

Колко е студено...“

Стана.

Погледна човечето и се усмихна. После измъкна от кафтана си препълнена кесия, извади две жълтици и ги хвърли на масата. Монетите се завъртяха и едната от тях се удари в острието на камата, която още стърчеше от гладките дъски на масата.

VIII

Ударът беше неочакван. Тоягата изсвистя в мрака тихо и така бързо, че вещерът за малко да не успее да предпази главата си с ръка и да смекчи удара с гъвкаво завъртане на тялото. Отскочи, падна на коляно, претърколи се, изправи се и усети движението на въздуха, предизвикано от новото замахване на ръката. Изплъзна се от удара с ловък пирует, започна да се върти между двете пристъпващи към него в тъмнината фигури и се пресегна над дясното си рамо.

Мечът му го нямаше.

„Нищо не може да изкорени от мен този рефлекс — помисли си той, отскачайки меко. — Навик? Клетъчна памет? Аз съм мутант и реагирам като мутант“. При тази мисъл той отново падна на коляно и посегна към камата си в ножницата на ботуша.

Камата я нямаше.

Усмихна се накриво и веднага получи удар с тояга по главата. Пред очите му присветна и го прониза болка чак до върховете на пръстите. Падна отпуснат и все така усмихнат.

Единият от нападателите го притисна с коляно към земята, а другият изтръгна кесията от колана му. Проблесна нож. Седналият на гърдите му човек разкъса дрехата му под шията, хвана верижката и измъкна медальона. Но веднага го пусна.

— Баал Зебута — извика непознатият. — Това е вещер... Чародей...

Вторият изруга.

— Та той нямаше меч... О, Богове... Пфу, пфу... Да се махаме, Радгаст! Не го докосвай, пфу, пфу!

Луната надникна за миг през тънкия облак. Гералт видя над себе си слабото лице, което много приличаше на муцуна на плъх, и малките блестящи черни очички. Чу тропота на втория, който се отдалечаваше в пресечката, от която лъхаше на котки и на загоряла мазнина.

Човекът с плъхската физиономия бавно отмести коляно от гърдите му и Гералт ясно чу шепота му:

— Следващия път... Следващия път, когато решиш да се самоубиваш, вечерю, не забърквай други в тази работа. Просто се обеси в конюшните.

IX

През нощта явно беше валило.

Гералт излезе от конюшната, разтърка очи и изчисти сламата от косите си. Изгряващото слънце хвърляше отблясъци върху мокрите покриви и обагряше в златисто пасищата. Вещерът се изплю, но неприятният вкус в устата му остана. Усещаше тъпа болка в подутината на главата.

На бариерата пред конюшната седеше черна котка, която лижеше съсредоточено лапата си.

— Пис, пис, коте — повика я вещерът.

Котката застина, погледна го зловещо, прибра уши и засъска, оголила зъби.

— Знам — кимна Гералт. — И аз не те харесвам. Просто се пошегувах.

Стегна бавно разхлабилите се катарамии и шнурчета, изглади дрехите си и провери дали някъде не ограничават свободата на движенията му. Прехвърли меча зад гърба си и нагласи ръкохватката над дясното си рамо. Завърза кожена лента през челото си, отметна косата си зад ушите и си сложи дългите бойни ръкавици със стърчащите конуси на сребърните игли.

Погледна още веднъж слънцето, свивайки зениците си във вертикални процепи, и си помисли: „Прекрасен ден. Прекрасен ден за битки.“

Въздъхна, изплю се и тръгна бавно по уличката, покрай стените на къщите, от които се носеше острата миризма на мокра варовикова мазилка.

— Ей, чудако!

Гералт се обърна. Цикада, заедно с трима съмнителни на вид въоръжени типове, седеше върху купчина греди, наредени покрай стената. Стана, протегна се и излезе наред улицата, като старателно заобикаляше локвите.

— Накъде си се запътил? — попита той, сложил тънките си длани върху накичения с оръжия колан.

— Не е твоя работа.

— За да съм пределно ясен: изобщо не ми пука за кмета, магьосника и целия този смотан град — каза Цикада, като изговаряше бавно думите. — Работата е в теб, вещерю. Няма да стигнеш до края на тази уличка. Чуваш ли? Искам да проверя как се справяш в боя. Този въпрос не ми дава мира. Стой, ти казвам!

— Махни се от пътя ми.

— Стой! — изрева Цикада и стисна дръжката на меча си. — Не разбра ли? Ще се бием. Предизвиквам те! Сега ще видим кой е по-добър!

Гералт сви рамене, без да забавя крачка.

— Предизвиквам те на двубой! Чуваш ли, изрод такъв? — извика Цикада, като отново му прегради пътя. — Какво чакаш? Вади желязото от ножницата! Какво, страх ли те хвана? Или се биеш само с такива като Истред, когато чукат вещицата ти?

Гералт продължаваше да върви, като принуди Цикада да заотстъпва неловко. Приятелите на Цикада станаха от гредите и тръгнаха на известно разстояние подире им. Гералт чуваше как калта мляска под краката им.

— Предизвиквам те! — повтори Цикада, като пребледня и поруменя едновременно. — Чуваш ли, вещерски боклук? Какво още трябва да направя? Да те заплюя в муцуната?

— Наплюй себе си!

Цикада спря и наистина си пое въздух, за да се изплюе. Той гледаше вещера в очите, а не в ръцете. А това беше грешка. Без да забавя крачка, Гералт го удари мълниеносно с юмрук, облечен в ръкавицата с шипове — без да замахва, само леко присви колене. Удари го право в свитите устни. Те се пръснаха като сплескани вишни. Вещерът се приведе и го удари още веднъж на същото място, но този път замахна и почувства как яростта му се слива със силата на инерцията на удара. Цикада, който в момента се бе завъртял и седеше на един крак в калта, се стовари окървавен в една локва. Вещерът дочу зад гърба си съсък — мечове излизаха от ножниците си. Спря и се обърна бавно, хванал ръкохватката на меча си.

— Е — каза той с треперещ от ярост глас, — моля, заповядайте!

Този, който беше извадил оръжието си, го погледна в очите, но издържа погледа му само секунда и извърна глава. Другите двама отстъпиха. Отначало бавно, а после все по-бързо. Като ги видя, онзи с меч също отстъпи, мърдайки беззвучно устни. Най-далечният се обърна и побягна, като пръскаше кал, а останалите застинаха по местата си.

Цикада се обърна в калта, опря се на лакти, смотолеве нещо и изплю парче зъб и кръв. Гералт с отвращение го изрита в бузата, счупи лицевата му кост и отново го събори в локвата.

И без да се оглежда, продължи по пътя си.

Истред вече го чакаше при кладенеца, облегал на обраслата със зелен мъх дървена макара. На колана му висеше меч. Великолепен, лек тергански меч с полузакрит предпазител, чиято обкована ножница докосваше стигация до над коляното лъскав ловджийски ботуш. На рамото на магьосника беше кацнала настръхнала черна птица.

Керкenez.

— Ето те, вещерю. — Истред подложи облечената си в ръкавица ръка на керкenezа и внимателно премести птицата върху навеса над кладенеца.

— Ето ме, Истред.

— Не очаквах да дойдеш. Мислех, че ще си тръгнеш.

— Не си тръгнах.

Магьосникът се разсмя гръмогласно, отметнал глава назад.

— Тя искаше... искаше да ни спаси — каза той. — И двамата. Нищо не се получи, Гералт. Ще кръстосаме мечове. Трябва да остане само един.

— Смяташ да се биеш с меч?

— Това учудва ли те? Нали и ти ще се биеш с меч? Хайде, давай!

— Защо, Истред? Защо с меч, а не с магия?

Магьосникът пребледня и устните му потрепнаха нервно.

— Давай! — извика той. — Не е време за въпроси, това време отмина! Сега е време да се действа!

— Искам да знам — изрече бавно Гералт. — Искам да знам защо с меч. Искам да знам как и защо се оказа, че имаш черен керкenez. Имам право да знам истината, Истред.

— Истината? — повтори високо магьосникът. — Е, може и да я получиш. Да, може и да я получиш. Имаме равни права. Питаш за

керкенеца? Долята на разсъмване, мокър от дъжда. Донесе писмо. Кратко, знам го наизуст. „Сбогом, Вал. Прости ми. Има дарове, които не могат да се приемат, а аз нямам нищо, с което да се отблагодаря. И това е истина, Вал. Истината е парче лед“. Е, Гералт? Доволен ли си? Спазени ли са правата ти?

Вещерът бавно кимна.

— Добре — каза Истред. — Сега аз ще се възползвам от моите права. Защото няма да взема под внимание това писмо. Не мога без нея... Предпочитам... Хайде, по дяволите!

Той се приведе и измъкна меч с бързо, ловко и привично движение. Керкенецът завреца.

Вещерът стоеше неподвижно, отпуснал ръце.

— Какво чакаш? — извика магьосникът.

Гералт бавно вдигна глава, вгледа се в него, а после му обърна гръб.

— Не, Истред — каза той. — Сбогом.

— Какво означава това, по дяволите?

— Истред — каза Гералт през рамо, — ако си решил да се самоубиваш, не забърквай и други. Обеси се в конюшнята.

— Гералт! — извика магьосникът и гласът му изведнъж изви, поразявайки слуха с фалшиви злобни нотки. — Няма да се откажа! Тя няма да избяга от мен! Ще я последвам във Венгерберг, ще я последвам накрая на света, ще я намеря! Никога няма да се откажа от нея! Чува ли!

— Сбогом, Истред.

Отдалечи се по уличката, без да погледне назад. Вървеше, без да обръща внимание на хората, които бързо отстъпваха от пътя му и рязко затръшваха врати и прозорци. Не забелязваше никого и нищо.

Мислеше за писмото, което го очакваше в странноприемницата.

Ускори крачка. Знаеше, че върху възглавницата го очаква мокър от дъжда керкенец, стиснал писмо в кривия си клюн. Искеше да го прочете колкото се може по-бързо.

Макар че знаеше какво пише в него.

ВЕЧНИЯТ ОГЪН

I

— Ти, свиня такава! Надут свирач! Ти, лъжецо!

Заинтригуван, Гералт се подаде с кобилата иззад ъгъла. Още не беше успял да установи източника на виковете, когато към тях се присъедини гъст, лепкаво-стъклен звън. „Вишнев конфитюр — помисли си вещерът. — Такъв звук се издава от буркан с вишнев конфитюр, ако се хвърли от голяма височина и с голяма сила.“ Знаеше това много добре — когато живееше с Йенефер, се беше случвало тя да хвърля по него буркани с конфитюр, подарени ѝ от клиенти. Защото самата Йенефер си нямаше никаква представа как се приготвя конфитюр, а магията не винаги беше надеждна в това отношение.

Зад ъгъла на уличката, пред тясна, боядисана в розово къщичка, се беше събрала група зяпачи. На малкото, окичено с цветя балконче под наклонения навес стоеше млада светлокоса жена по нощница. Разкривила пухкавото си закръглено лице, обрамчено с къдрици, тя със замах запрати надолу нащърбена саксия с цветя.

Слабият мъж с шапка с цвят на слива, окичена с бяло перо, отскочи като попарен и саксията се разби точно пред краката му.

— Моля те, Веспуля! — извика мъжът с шапката с перото. — Не вярвай на сплетните! Верен съм ти, да пукна, ако лъжа!

— Подлец! Дяволско изчадие! Скитник! — закрепця пухкавата блондинка и се скри в къщата, очевидно в търсене на други неща за хвърляне.

— Хей, Лютиче! — извика вещерът, докато подкарваше към полесражението пръхтящата и дърпаща се кобила. — Как си? Какво става?

— Нормално — каза трубадурът. — Както винаги. Здравей, Гералт. Какво правиш тук? По дяволите, внимавай!

Една калаена чаша изсвистя във въздуха и отскочи с грохот от паважа. Лютичето я вдигна, огледа я и я хвърли в канавката.

— Разкарай си боклуците! — изкрепя блондинката, развявайки грациозно дантелите над пухкавите си гърди. — И ми се махай от

погледа! Кракът ти да не е стъпил повече тук, свирачо!

— Това не е мое! — възкликна изумено Лютичето, вдигайки от земята шарени мъжки долни гащи. — През живота си не съм имал такива гащи!

— Омитай се! Не искам да те виждам! Ти... ти... Знаете ли какъв е той в леглото? Гола вода! Гола вода, чуваш ли? Чувате ли, хора?

Във въздуха изсвистя поредната саксия със стърчащо от нея сухо стъбло. Лютичето едва успя да отскочи. След саксията отгоре се стовари и меден котел с обем поне два и половина галона. Тълпата сеирджии, придържащи се на безопасно разстояние, се скъсваха от смях. Най-големите шегаджии аплодираха и окуражаваха блондинката.

— Тя нали няма в дома си катапулт? — обезпокои се вещерът.

— Не е изключено — отвърна поетът, поглеждайки към балкона. — Има голяма стая с вехтории. Видя ли гащите?

— А може би е по-добре да си тръгнеш? Ще се върнеш, когато се успокои.

— А, да я вземат дяволите — намръщи се Лютичето. — Да се връщам в къща, от която хвърлят срещу мен несправедливи обвинения и медни котли? Смятам кратката ни връзка за приключила. Да почакаме още малко, само докато изхвърли... О, майчице, не! Веспуля! Лютнята ми!

Той се втурна към къщата, протегнал ръце, спъна се, падна и улови инструмента си в последния миг — точно преди да се удари в паважа. Лютнята пропя жално.

— Уф! — отдъхна си бардът, докато се изправяше. — Хванах я. Прекрасно, Гералт, сега вече можем да си ходим. Наистина, там остана и наметалото ми с яка от белка, но какво да се прави, така ми се пада. Доколкото я познавам, няма да изхвърли наметалото.

— Ти, лъжлив скитник! — развика се отново блондинката и се изплю от балкона. — Клошар! Креслив фазан!

— Защо ти е толкова ядосана? Какви си ги забъркал, Лютиче?

— А, нищо особено — сви рамене трубадурът. — Тя настоява за моногамия, проклетницата, а хвърля по хората чужди гащи. Чу ли как ме обижда? Богове, и аз познавам по-добри от нея в леглото, но не крещя за това по улиците. Да се махаме оттук.

— Къде?

— А ти как мислиш? В храма на Вечния огън? Да вървим в „Острието на копието“. Трябва да си успокоя нервите.

Без да протестира, вешерът поведе кобилата си след Лютичето, който крачеше бодро в тясната уличка. Трубадурът настрои лютнята в движение и изсвири дълбок, вибриращ акорд.

*Дъх на есен вече усещам,
студеният вятър тихо шепти.
Промяната леко посрещам,
но защо плачеш ти...*

Той млъкна и махна весело на две девойки, които минаваха покрай тях с кошници, пълни със зеленчуци. Девойките се изкискаха.

— Какво те доведе в Новиград, Гералт?

— Покупки. Хамут, малко снаряжение. И нов кафтан. — Вешерът изпъна по себе си новата дреха, която миришеше приятно на кожа. — Как ти се струва, Лютиче?

— Не си в крак с модата — намръщи се бардът, изтупвайки едно кокоше перо от своя блестящ червен кафтан с пухени ръкави и надиплена яка. — Ах, колко се радвам, че се срещнахме. Тук, в Новиград, столицата на света, център и огнище на културата. Тук просветеният човек може да си поеме дъх с пълни гърди.

— А дали да не си поемем дъх с пълни гърди на съседната уличка? — предложи Гералт, гледайки скитника, който, клекнал и опулил очи, задоволяваше голямата си нужда в пресечката.

— Вечният ти сарказъм е започнал да става дразнещ — отново се намръщи Лютичето. — Казвам ти, Новиград е столицата на света. Почти трийсет хиляди жители, Гералт, без да се броят гостите на града, представяш ли си? Каменни къщи, павирани главни улици, морско пристанище, складове, четири воденици, кланица, дъскорезница, голямо манифактурно производство на чизми и всевъзможни гилдии и занаяти. Монетен двор, осем банки и деветнайсет зложни къщи. Дворец и затвор, направо да ти секне дъхът. И развлечения: ешафод, бесило със спускаща се платформа, трийсет и пет кръчми, театър, зоологическа градина, пазар и дванайсет бардака. И храмове, не помня точно колко. Много. Е, и жени, Гералт.

Умни, чисти и благоуханни, кадифе и коприна, корсети и панделки...
Ох, Гералт! Стиховете сами ми идват на устата:

*Пак сняг покрива земята,
ледът скована блатата.
Промяната леко посрещам,
но тъга у тебе усещам.*

— Нова балада?

— Аха. Ще я нарека: „Зима“. Само че още не е готова, нещо не мога да я довърша, заради Веспуля съм объркан и римите не ми идват в главата. А, Гералт, забравих да те питам, как е Йенефер?

— Никак.

— Разбирам.

— Нищо не разбираш. Е, къде е твоята кръчма, далече ли е?

— Зад ъгъла. О, вече пристигнахме. Виждаш ли табелата?

— Виждам я.

— Приветствам ви и ви се покланям ниско! — усмихна се Лютичето на девойката, която метеше стълбите. — Някой казвал ли ви е, че сте прелестна?

Девойката се изчерви и хвана още по-здравометлата. Гералт си помисли, че тя всеки момент ще удари трубадура с дръжката. Но грешеше. Девойката се усмихна мило и запърха с ресници. Лютичето, както обикновено, не обърна никакво внимание на това.

— Приветствам ви и ви поздравявам! Добър ден! — обади се гръмогласно той, когато влязоха в кръчмата, и прекара палец по струните на лютнята. — Маестро Лютичето, най-знаменитият поет в тази страна, посети нещастната ти кръчма, стопанино! Тъй като му се припи бира. Оценяваш ли честта, оказана ти от мен, мошенико?

— Оценявам я — промърмори кръчмарят, излизайки иззад тезгяха. — Радвам се да ви видя, господин певцо. Виждам, че наистина не говорите празни приказки. Обещахте да дойдете още сутринта и да платите за снощните подвизи. А аз си помислих, че лъжете, както обикновено. Направо изгарям от срам.

— Съвсем напразно се срамуваш, добри човече — подхвърли безгрижно трубадурът. — Защото нямам пари. Ще поговорим за това

после.

— А, не — рече студено кръчмарят. — Ще поговорим сега. Кредитът свърши, уважаеми господин поете. Два пъти поред няма да ме направиш на глупак.

Лютичето окачи лютнята си на стърчащата от стената кука, седна на масата, свали шапката си и поглади замислено забитото в нея перо.

— Имаш ли пари, Гералт? — попита той с надежда в гласа.

— Не. Всичко отиде за кафтана.

— Това не е добре — въздъхна Лютичето. — По дяволите, нито една жива душа, никой, който да може да почерпи. Хей, стопанино, защо е толкова пусто днес при теб?

— Още е рано за редовните клиенти. А калфите зидари, които ремонтират храма, вече бяха тук и се върнаха на строежа. И майсторът отиде с тях.

— И няма никого, абсолютно никого?

— Никого, ако не броим благородния търговец Бибервелт, който похапва в страничната зала.

— Даинти е тук? — зарадва се Лютичето. — Трябваше да кажеш веднага. Да отидем в залата, Гералт. Познаваш ли Даинти Бибервелт, полуръста^[1]?

— Не.

— Няма проблем. Ще се запознаеш. Охо! — възкликна трубадурът, насочвайки се към страничната зала. — Усещам от запад повея и аромата на лучена супа, толкова скъп за обонянието ми. Куку! Това сме ние! Изненадка!

В залата, на средната маса, до стълб, украсен с гирлянди от чесън и снопове билки, седеше пълничък къдрав полуръст със зеленикава жилетка. В дясната си ръка стискаше лъжица, а с лявата придържаше глинена паница. При вида на Лютичето и Гералт полуръстът застина, отвори уста, а огромните му очи с орехов цвят се разшириха от страх.

— Здравсти, Даинти — каза Лютичето, като помахна весело с шапката си. Полуръстът все така не променяше позата си и не затваряше уста. Гералт забеляза, че ръката му леко потрепва, а висящата от лъжицата дълга нишка варен лук се люлееше като махало.

— Зззздрррасти, Лютиче — изпелтечи Бибервелт и преглътна шумно.

— Разхълца се? Искаш ли да те стресна? Слушай: на бариерата са видели жена ти. Ей сега ще дойде. Самата Гардения Бибервелт! Ха-ха-ха!

— Ама че си глупак, Лютиче — рече укорително полуръстът.

Лютичето отново се разсмя гръмогласно, като същевременно изсвири два акорда с лютнята.

— Изглеждаш изключително глупаво, братче, и ни зяпаш така, сякаш са ни пораснали рога и опашки. А може би си се изплашил от вечерата? А? Или мислиш, че е открит сезонът за лов на полуръстове? А може...

— Престани! — не издържа Гералт и се приближи към масата. — Извинявай, приятелю. Лютичето преживя днес тежка лична драма и още не се е оправил. Опитва се да прикрие чрез шеги тъгата си, потиснатото си настроение и срама.

— Не ми казвайте. — Полуръстът най-накрая изсърба съдържанието на лъжицата. — Сам ще отгатна. Веспуля най-сетне го е изхвърлила. Така ли е, Лютиче?

— Не разговарям на деликатни теми с личности, които ядат и пият, а през това време заставят приятелите си да стоят прави — отвърна трубадурът и без да дочака покана, седна. Полуръстът си кусна от супата и облиза увисналите на лъжицата нишки сирене.

— Което е вярно, вярно си е — рече той навъсено. — Каня ви. Заповядайте и да ви е сладко. Ще хапнете ли от лучената супа?

— По принцип не ям толкова рано — сбърчи нос Лютичето. — Но така да бъде, ще хапна. Обаче не и на празен стомах. Хей, стопанино! Бира, ако може. По-живо!

Девойка с впечатляващо буйна, дълга чак до кръста коса донесе халби и чинии със супа. Гералт се вгледа в кръгличкото ѝ, покрито с мъх личице и си помисли, че би имала хубава уста, ако се сецаше да я затваря понякога.

— Горска дриада! — възкликна Лютичето, като хвана ръката на момичето и я целуна. — Силфида! Фея! Божествено създание с очи като езера! Прелестна като утринна зора, а формата на съблазнително отворената ти уста...

— Дайте му бира, по-бързо — простена Даинти. — Че ще се случи нещастие.

— Няма, няма — увери го бардът. — Нали, Гералт? В целия свят не могат да се намерят по-спокойни хора от нас двамата. Аз, господин търговец, съм поет и музикант, а музиката смекчава нрава. А присъстващият тук вещер е опасен изключително и само за чудовищата. Да ви запозная: това е Гералт от Ривия, страшилище за вампирите, върколаците и всякакви гадини. Сигурно си слушал за Гералт, Даинти?

— Слушал съм. — Полурустът погледна подозрително вещера. — И какво... Какво правите в Новиград, господин Гералт? Нима тук са се появили някакви страшни чудовища? Вас... хм... наеха ли ви?

— Не — усмихна се вещерът. — Дойдох да си почина.

— О! — възкликна Даинти и нервно помръдна косматите си крака, които висяха на половин лакът над пода. — Това е чудесно...

— Кое е чудесно? — Лютичето погълна лъжица супа и си пийна от бирата. — Не искаш ли да ни помогнеш, Бибервелт? Във веселбите, разбира се. Виж колко хубаво се подрежда всичко. Тук, в „Острието на копието“, ще си пийнем. После смятаме да отскочим до „Пасифлора“, много скъп и приличен публичен дом, където можем да си поръчаме някоя полуелфка, а кой знае, може и чистокръвна елфка. Обаче се нуждаем от спонсор.

— Какъв?

— Такъв, който ще плаща.

— Така и предполагам — промърмори Даинти. — Съжалявам. Първо, имам делова търговска среща. Второ, нямам средства за финансиране на подобни веселби. Трето, в „Пасифлора“ се допускат само хора.

— А ние какви сме, да не сме сови? А, разбирам. Там не пускат полурустове. Вярно е. Прав си, Даинти. Тук е Новиград. Столицата на света.

— Да... — каза полурустът, без да откъсва поглед от вещера и странно кривейки устни. — Е, аз ще тръгна. Имам уговорка...

Вратата на залата се отвори с трясък и през нея влетя... Даинти Бибервелт.

— О, богове! — извика Лютичето.

Полурустът, появил се на вратата, не се отличаваше с нищо от полуруста, седящ на масата, ако не се брои, че този на масата беше чист и спретнат, а другият — мръсен, небръснат и мърляв.

— Ето къде си, нещастнико! — изрева мръсният полуръст и се хвърли към масата. — Ах ти, крадецо!

Неговият чистичък близък скочи, преобърна табуретката си и помете съдовете от масата. Гералт реагира машинално и мълниеносно: взе от пейката мечата си, както си беше в ножницата, и удари Бибервелт по врата с тежкия ремък. Полуръстът рухна на пода, претърколи се, шмугна се между краката на Лютичето и залази към изхода, при което крайниците му изведнъж се издължиха като крака на паяк. Когато видя това, мърлявият Даинти Бибервелт започна да ругае, изкрещя и отскочи така, че гърбът му се удари с грохот в дървената преграда. Гералт захвърли ножницата, изрита един стол от пътя си и се хвърли в преследване. Чистият Даинти Бибервелт, който вече доста се различаваше от двойника си, прескочи прага на вратата и се озова в общата зала, като се сблъска с девойката с полуотворената уста. Когато видя дългите крака и карикатурно размилата се физиономия, момичето доразтвори устата си до максималното възможно положение и нададе пронизителен писък. Гералт, възползвайки се от забавянето, настигна създаването на сред залата и с ловък ритник в коляното го повали на пода.

— Не мърдай, братко — процеди той през зъби, допрял мечата в гърлото на тварта. — Не мърдай.

— Какво става тук? — развика се кръчмарят, който тичаше към тях, стиснал лопата. — Какво е това? Стража! Дечка, викни стражата!

— Неее! — извика съществото, притискайки се към пода и деформирайки се още повече. — Неее, милост!

— Никаква стража! — подкрепи го мърлявият полуръст, който излетя от страничната зала. — Лютиче, дръж момичето!

Трубадурът хвана врецещата Дечка, и то много внимателно, въпреки суматохата. Дечка изпищя още веднъж и седна в краката му.

— Спокойно, стопанино — изрече с усилие Даинти Бибервелт. — Това е лична работа, няма нужда от стражи. Ще възстановя щетите.

— Няма никакви щети — каза трезво кръчмарят, след като огледа залата.

— Но ще има — изрече със скърцащ глас пълничкият полуръст. — Защото сега ще му хвърля един бой. И то какъв! Ще го бия жестоко, продължително и вдъхновено, а през това време той ще потроши всичко тук.

Плъосналата се на пода издължена карикатура на Даинти Бибервелт изхлипа жално.

— Нищо подобно — отсече студено кръчмарят, присви очи и надигна лопатата. — Бийте го колкото си искате, но навън, господин полуръст. Иначе ще извикам стражата. Не искам да ме забърквате. Това е... някакво чудовище.

— Господин кръчмарю — обади се Гералт, без да отдръпва меча от шията на съществото, — запазете спокойствие. Никой никого няма да бие, няма да има щети. Ситуацията е под контрол. Аз съм вещер, а „чудовището“, както виждате, ми е в ръцете. Но тъй като май наистина си имаме работа с лични отношения, ще ги изясним спокойно тук, в кръчмата. Пусни момичето, Лютиче, и ела. Имам сребърна верижка в торбата. Вземи я и завържи хубаво лапите на този тук, при лактите, зад гърба. Не мърдай, братко.

Съществото изстена тихичко.

— Добре, Гералт — каза Лютичето. — Завързах го. Да отидем в другата зала. А вие, стопанино, какво стоите? Поръчах бира. А щом съм поръчал бира, тя трябва да ми се носи, докато не извикам: „Вода!“

Гералт избута съществото до другата зала и го настани грубо до стълба. Даинти Бибервелт също седна навъсен.

— Ужасно изглежда — каза той. — Като купчина прокиснало тесто. Виж му носа, Лютиче, всеки момент ще окапе, мамицата му. А ушите му са като на тъща ми преди погребението ѝ. Пфу!

— Момент — промърмори Лютичето, — ти ли си Бибервелт? Да, явно. Но, ако не греша, онова нещо до стълба преди малко също беше Бибервелт. Гералт, сега всички теб гледат. Ти си вещер. Какво става тук, по дяволите? Какво е това?

— Мимик.

— Ти си мимик — изгъгна съществото, люлеейки нос. — Не съм никакъв мимик, а метаморф, и се казвам Телико Лунгревинк Леторт. Накратко Пенсток. Приятелите ми викат Дуду.

— Ще ти дам аз на тебе един Дуду, кучи сине! — изрева Даинти и му се закани с юмрук. — Къде са ми конете? Крадец!

— Господа, обещахте, че ще бъде спокойно — напомни им кръчмарят, който се зададе с кана и наръч халби.

— Ох, бира — въздъхна полуръстът. — Ама че жажда, по дяволите. И глад!

— Аз също бих пийнал — изрече клокочещо Телико Лунгревинк Леторт, но остана пренебрегнат.

— Какво е това? — попита кръчмарят, поглеждайки съществото, което при вида на бирата изплезе дългия си език през увисналите си като тесто устни. — Какво е това нещо, господа?

— Мимик — повтори вещерът, без да обръща внимание на гримасата на твартата. — Всъщност има много имена. Меняк, подвойник, векслинг, бедак, доплер. Или метаморф, както сам се е кръстил.

— Векслинг! — извика кръчмарят. — Тук, в Новиград? В моето заведение? Бързо, трябва да викнем стражи! И свещеници! Не искам да имам нищо общо...

— Тихо, тихо — изкашля се Даинти Бибервелт, докато бързо сърбаше супата на Лютичето, която по чудо не се беше обърнала. — Ще викнем когото трябва. Но по-късно. Този мерзавец ме ограби и нямам намерение да го предавам на местните власти, докато не си получа собствеността. Знаем ви вас, новиградците, и съдиите ви също. Сигурно ще ми върнат най-много една десета.

— Смилете се — застана сърцераздирателно метаморфът. — Не ме предавайте на хората! Знаете ли какво правят с такива като мен?

— Може да си сигурен, че знаем — кимна кръчмарят. — Над хванат метаморф свещениците извършват екзорсизъм. А после го завързват, облепват го с дебел слой глина и го пекат, докато глината не се втвърди като тухла. Поне така правеха навремето, когато такива чудовища се срещаха по-често.

— Варварски обичай, наистина човешки — намръщи се Даинти, отмествайки вече празната паница. — Впрочем, може и да е справедливо наказание за бандитизма и кражбите. Е, казвай, мерзавцо, къде са конете ми? И по-бързо, защото ще ти издърпам носа между краката и ще ти го завра в задника! Къде са конете ми, питам?

— Про... продадох ги — простена Телико Лунгревинк Леторт, а увисналите му уши изведнъж се свиха на кълбета, подобно на миниатюрни цветни зелки.

— Продад си ги! Чухте ли? — изуми се полуръстът. — Продад е конете ми!

— Ясно — каза Лютичето. — Имал е време да го направи — тук е от цели три дни. Виждам те тук от три дни... Тоест него... По дяволите, Даинти, значи ли това, че...

— Разбира се, че значи! — завика търговецът, тропайки с покритите си с козина крака. — Той ме ограби на пътя, на един ден оттук. Дошъл е в града, представяйки се за мен, разбирате ли? И е продал конете ми! Ще го убия! Ще го удуша със собствените си ръце!

— Разкажете как се случи това, господин Бибервелт.

— Гералт от Ривия, ако не се лъжа? Вещерът?

Гералт кимна в знак на съгласие.

— Всичко се нарежда възможно най-добре — каза полуръстът. — Аз съм Даинти Бибервелт от Рдестова ливада, фермер, коневъд и търговец. Наричай ме просто Даинти.

— Разказвай, Даинти.

— Ето как стана. С конярите ми водехме конете за продажба на пазара в Дяволски брод. Спряхме за последна почивка на ден път от града. Пийнахме си греяна ракия и легнахме да спим. Събуждам се посред нощ и чувствам, че мехурът ми е на път да се пръсне. Слизам от каруцата и си викам: я да погледна за всеки случай как са конете на ливадата. Тръгвам натам, а е тъмно като в рог. Изведнъж виждам, че някой идва. „Кой е там?“ — питам. Той — нито гък. Приближавам се и виждам... самия себе си. Все едно съм пред огледало. Мисля си: не трябва да пия толкова ракия, проклета отрова. А ето този... защото беше точно той, ме удари по главата! Видях звездички и ми се подкосиха краката. На сутринта се пробуждам в някакъв проклет храсталак, на главата ми цицина с големината на краставичка, а наоколо няма жива душа и ни следа от обоза ни. Бродих цял ден, докато намеря пътя, после два дни се мъкнах дотук, като ядях корени и сурови гъби. А той... този гаден Дудулико, или както там се казва, се представил за мен в Новиград и продал конете ми! Ей сега ще го... И на конярите ще им дам да се разберат, всеки ще получи по сто камшика на гол задник! Как тъй няма да познаят собствения си господар! Глупаци зелкоглави, пияници...

— Не им се гневи, Даинти — каза Гералт. — Не са имали никакъв шанс. Мимикът копира с такава точност, че не е възможно да се отличи от оригинала или от жертвата, в която се е превърнал. Ти какво, никога ли не си чувал за мимиците?

— За чуване — чувал съм. Но мислех, че са измишльотини.

— Не са измишльотини, както виждаш. На метаморфа му е достатъчно само да се вгледа внимателно в жертвата, за да възпроизведе мигновено и безпогрешно нужната структура на материята. Забележи, че това не е илюзия, а абсолютно пълно изменение. До най-дребните подробности. Не се знае как точно го правят. Магьосниците предполагат, че тук влиза в действие същият компонент на кръвта като при ликантропията, но аз мисля, че е нещо различно и хиляди пъти по-силно. В края на краищата върколаците имат две, най-много три форми, а метаморфът може да се превръща в когото си иска, стига масата на телата приблизително да съвпада.

— Масата на телата?

— Е, например в мастодонт не може да се превръща. Нито пък в мишка.

— Разбирам. А защо го връза с тази верижка?

— Сребро. За ликантропите е смъртоносно, а при мимиците, както виждаш, само спира трансформацията. И ето че седи тук в истинския си вид.

Метаморфът отдели залепналите си устни и изгледа навъсено вещера. Очите му бяха изгубили свойствения за полуръстовете орехов цвят и бяха станали жълти.

— И добре, че седи, кучият син — промърмори Даинти. — Представете си само — дори е отседнал тук, в „Острието на копието“, където обикновено отсядам аз. Вече си е въобразил, че той — това съм аз.

Лютичето поклати глава и каза:

— Той беше ти. Виждам се с него от три дни. Изглеждаше като теб и говореше като теб. Мислеше като теб. А когато ставаше въпрос за почерпки, беше стиснат като теб. А може би даже още по-стиснат.

— Последното не ме вълнува — каза полуръстът. — Така ще мога да си върна поне част от парите. Гнус ме е да го докосвам. Лютиче, вземи му торбата и виж какво има в нея. Трябва да е доста, ако този конекрадец наистина е продал конете ми.

— Колко коня имаше?

— Дванайсет.

— Ако се смята по световните пазарни цени — рече трубадурът, след като погледна в торбата, — това, тук стига само за един кон, и то

ако е стар и проскубан. А ако смятаме по новиградските цени — за две, най-много три кози.

Търговецът си замълча, но сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Телико Лунгревинк Леторт наведе нос, спусна още повече долната си устна и замърмори съвсем тихо.

— Значи — продума най-сетне полуръстът — съм ограбен и докаран до просешка тояга от създание, което смятах, че съществува само в приказките. На това му се вика да не ти върви.

— Няма какво да се добави — рече вещерът, оглеждайки треперещия на табуретката метаморф. — Аз също бях сигурен, че мимиците отдавна са избити. Казват, че преди много от тях са обитавали тукашните гори и плата. Но способността им да мимикрират притеснила първите заселници и те започнали да ги ловят. Доста успешно. И скоро избили почти всички.

— За щастие — каза кръчмарят. — Пфу, пфу, кълна се във Вечния огън, по-добре да си имаш работа с дракон или дявол, които винаги си остават дракон и дявол и знаеш какво да очакваш. Но върколащината, всякаквите трансформации и изменения, тази отвратителна, демонска процедура, мошеничество и коварна измама, нанасящи вреда на хората и обричащи ги на гибел — това е същността на тези отвратителни твари. Казвам ви, нека да извикаме стражата — и в огъня!

— Гералт — обади се Лютичето, — искам да чуя мнението на специалист. Наистина ли мимиците са толкова опасни и агресивни?

— Способността им да копират — каза вещерът — е по-скоро средство за защита, отколкото за нападение. Не съм чувал...

— По дяволите! — прекъсна го Даинти и удари с юмрук по масата. — Ако да те фраснат по главата и после да те оберат, не е нападение, тогава кое? Стига сте се правили на умни. Всичко е много просто: мен ме нападнаха и ме ограбиха, като ми откраднаха не само добитото с тежък труд имущество, но и външността. Искам удовлетворение, няма да заспя...

— Стражата, трябва да се извика стражата — настояваше кръчмарят. — И свещеници! И да се запали това чудовище, този нечовек!

— Стига, стопанино — вдигна глава полуръстът. — Омръзнахте ми с тази ваша стража. Обръщам ви внимание, че този нечовек е

сторил зло единствено на мен. Между другото, аз също съм нечовек.

— Какви ги говорите, господин Бибервелт — разсмя се нервно кръчмарят. — Вие сте едно, а той съвсем друго. Вие сте почти човек, а той — чудовище. Учудвам ви се, господин вещер, как си стоите толкова спокойно. За какво съществувате, с извинение? Вашето задължение е да убивате чудовища, нали така?

— Чудовища — рече Гералт студено. — А не представители на разумни раси.

— Е, господине — каза кръчмарят, — този път прекалихте.

— Така си е — вметна Лютичето. — Прекали, Гералт, с тази твоя разумна раса. Я го виж само.

Телико Лунгревинк Леторт в настоящия момент наистина не приличаше на представител на разумна раса, а на кукла, направена от слепена мръсотия и прах. Взираше се умолително във вещера с мътните си жълти очи. А и подсмърчането, което издаваше допрелият се до масата нос, не отиваше на представител на разумна раса.

— Стига с тези празни приказки! — изрева Даинти Бибервелт. — Няма какво да се умува толкова. Важното са моите коне и моите загуби. Чуваш ли, гъбо проклета? На кого продаде конете ми? Какво направи с парите? Казвай веднага, защото ще те хвана и ще ти съдера кожата от бой!

Дечка откряна вратата и подаде светлокосата си главица в залата.

— Гости в кръчмата, татко — прошепна тя. — Зидари от строежа и други. Обслужвам ги, не викайте толкова високо, че ще започнат да надничат тук.

— О, Вечен огън! — уплаши се кръчмарят, гледайки разплескалия се метаморф. — Ако някой влезе тук и види това... о, ще стане лошо. Ако не искате да викнем стражата, то... Господин вещерю! Ако това наистина е векслинг, кажете му да се превърне в нещо по-прилично, за да не го разпознаят. Засега.

— Вярно — каза Даинти. — Нека се превърне в нещо, Гералт.

— В какво? — попита неочаквано метаморфът. — Мога да приемам само формите на същества, които мога да огледам хубаво. В кой от вас да се превърна?

— Само не в мен — каза бързо кръчмарят.

— И в мен не — изохка Лютичето. — Впрочем, това не би бил никакъв камуфлаж. Всички ме познават, така че наличието на две Лютичета на една маса ще е по-голяма сензация от този тук в собствения му облик.

— С мен е същото — усмихна се Гералт. — Оставаш само ти, Даинти. И всичко се нарежда чудесно. Не се обиждай, но добре знаеш, че хората трудно различават един полуръст от друг.

Търговецът не се колеба дълго.

— Добре — каза той. — Така да бъде. Свали му верижката, вещерю. Хайде, превръщай се в мен, разумна расо.

Веднага щом свалиха верижката, метаморфът разпери подобните си на тесто лапи, почеса се по носа и се вторачи в полуръста. Увисналата кожа на лицето му се събра и се оцвети. Носът се смали с глухо мляскане, а върху голия череп израснаха къдрави коси. Даинти се опули, кръчмарят зяпна изумен, а Лютичето си пое дъх и ахна.

Последното, което се промени в метаморфа, беше цветът на очите.

Даинти Бибервелт Втори се изкашля, наведе се през масата, взе халбата на Даинти Бибервелт Първи и жадно прилепи устни към нея.

— Не може да бъде, не може да бъде — прошепна Лютичето. — Вижте само колко точно го копира. Не могат да се различат. Абсолютно всичко. Даже ухапванията от комари и лекетата на панталоните. Именно — на панталоните! Гералт, това не могат да го правят дори магьосниците. Пипни, истинска вълна, не е никаква илюзия! Невероятно! Как го прави?

— Никой не знае — промърмори вещерът. — Включително и той самият. Казах, че е способен да променя произволно структурата на материята, но това е органична, инстинктивна способност...

— Но панталоните... От какво е направил панталоните? И жилетката?

— От неговата собствена променена кожа. Не мисля, че би дал охотно панталоните на някого. Впрочем, те веднага биха изгубили качеството си на кожа...

— Жалко — прояви съобразителност Даинти. — Вече се чудех дали да не го накарам да превърне кофа материя в кофа злато.

Метаморфът, сега вече точно копие на полуръста, се разположи по-удобно на пейката и се усмихна широко, очевидно зарадван, че е

станал център на внимание. Седеше в точно същата поза като Даинти и размахваше косматите си крака като него.

— Знаеш много за метаморфите, Гералт — каза той, отпи от халбата, цъкна с език и изхълца. — Наистина много.

— О, Богове, и гласът, и маниерите са на Бибервелт — рече Лютичето. — Няма ли някой червена лента за коса? Трябва да го обозначим, мамка му, защото ще стане лошо!

— Ти какво, Лютиче? — възмути се Даинти Бибервелт Първи. — Надявам се, че няма да ме сбъркаш с него. От пръв...

— ... поглед се вижда разликата — довърши Даинти Бибервелт Втори и отново изхълца деликатно. — Наистина, за да ни сбърка някой, трябва да е по-тъп от конско копито.

— Не ви ли казах? — прошепна Лютичето възхитено. — Той мисли и говори точно като Бибервелт. Няма никаква разлика.

— Преувеличаваш — нацупи устни полуръстът. — Страшно преувеличаваш.

— Не — възрази Гералт. — Не преувеличава. Независимо дали вярваш, или не, в този момент той е ти, Даинти. По непонятен начин метаморфът копира точно и психиката на оригинала.

— Пси... какво?

— Е, свойствата на разума, характера, чувствата, мислите. Душата. И така се потвърждава онова, което повечето магьосници и всички свещеници отричат — че душата също е материя.

— Светотатство! — прошепна кръчмарят.

— И глупост — каза твърдо Даинти Бибервелт. — Не разправяй небивалици, вещерю. Свойство на разума, как ли пък не! Да копираш чужд нос или панталони е едно, а разумът е съвсем друго. Сега ще ви го докажа. Ако този въшлив метаморф беше копирал разума ми на търговец, нямаше да продаде конете ми в Новиград, където не се търсят, а щеше да отиде в Дяволски брод, на конския пазар, където се правят търгове. Там не можеш да си на загуба...

— Точно там ще си на загуба. — Метаморфът имитира обидената физиономия на полуръста и изсумтя с неговия маниер. — Първо, цените по търговете в Дяволския брод падат, защото търговците се споразумяват. При това при търговете се плащат допълнителни комисиони на организаторите.

— Не ме учи да търгувам, задник такъв! — възмути се Бибервелт. — В Дяволски брод щях да взема по деветдесет, а може би и сто за кон. А ти колко получи от новиградските хитреци?

— По сто и трийсет — каза метаморфът.

— Лъжеш, мизернико!

— Не лъжа. Отведох конете направо на пристанището, господин Даинти, и намерих там задморски търговец на кожи. Кожарите не използват волове за керваните си, защото воловете са твърде бавни. Кожите са леки, но ценни, трябва да се язди бързо. В Новиград не се търсят коне, значи няма коне. Моите бяха единствените на разположение, така че можех да диктувам цената. Много е просто...

— Не ме учи, казах! — изрева Даинти, изчервен. — Добре, заработил си. А къде са парите?

— Пуснах ги в обръщение — отговори гордо Телико, като почеса гъстата си коса с типично за полуръста движение. — Парите, господин Даинти, трябва да се въртят, а печалбата — да се увеличава.

— Внимавай да не те изритам! Казвай какво направи с парите от конете!

— Нали казах — накупувах стоки.

— Какви? Какво купи, изрод такъв?

— Ко... кошинила — запъна се метаморфът, а после бързо заизрежда: — Петстотин кори кошинила, шейсет и два центнера кори от мимоза, петдесет и пет гарни розово масло, двацет и три бъчонки рибено масло, шестстотин глинени паници и осемдесет фунта пчелен восък. Между другото, рибеното масло го купих много изгодно, защото беше леко гранясало. Да, за малко да забравя. Купих и сто лакти хартиено-памучно шнурче.

Настъпи дълго, много дълго мълчание.

— Гранясало рибено масло — каза най-накрая Даинти, като изговаряше много бавно думите. — Хартиено-памучно шнурче. Розово масло. Сигурно сънувам. Да, това е кошмар. В Новиград може да се купи всичко, всякакви ценни и полезни неща, а този кретен харчи парите ми за разни фъшкии. При това в моя облик. Аз съм разорен, отидоха ми паричките, отиде ми репутацията на търговец. Не, стига ми толкова! Дай ми меча, Гералт! Ще го убия на място.

Вратата на залата се отвори със скърцане.

— Търговецо Бибервелт! — пропищя влезлият, тип с пурпурна тога, увиснала на мършавата му фигура като на тояга. На главата му имаше кадифена шапка с формата на обърнато наопаки нощно гърне. — Тук ли е търговецът Бибервелт?

— Да — отговориха едновременно двамата полуръстове.

В следващия момент единият от двамата Даинти Бибервелтовци плисна съдържанието на халбата си в лицето на вещера, изби ловко табуретката изпод Лютичето, мина под масата и се понесе към изхода, като по пътя си събори онзи със смешната шапка.

— Пожар! Помощ! — извика беглецът, когато изскочи в главната зала. — Убиват ни! Горим!

Гералт почисти пяната от дрехата си и се хвърли подир него. Другият Бибервелт също хукна към вратата, но се подхлъзна, стовари се в краката на вещера и двамата паднаха пред самия праг. Лютичето се измъкна изпод масата, като ругаеше свирепо.

— Нападееениеее! — закрещя от пода мършавият, оплел се в пурпурната си тога. — Нападееениеееее! Бандитииии!

Гералт препълзя през полуръста, влетя в главната зала и видя как метаморфът разбутва посетителите и изскача навън. Хвърли се след него, но веднага се удари в твърдата, неподатлива стена от хора, препречващи пътя му. Успя да повали един от тях — омацан с глина и вонящ на бира, — но останалите го задържаха в железните си обятия. Той се дръпна яростно, чу се сух шум от разкъсващ се плат и под лявата му мишница зейна дупка. Вещерът изруга и спря да се дърпа.

— Хванахме го! — завикаха зидарите. — Хванахме разбойника. Какво да правим, господин майсторе?

— Изведете го! — извика майсторът, като вдигна глава от масата и се огледа невиждащо.

— Страааж! — крещеше пурпурният, докато се измъкваше на четири крака от страничната зала. — Нападение над чиновник! Стража! Заради това ще отидеш на бесилото, злодей!

— Хванахме го! — викаха зидарите. — Хванахме го, господине!

— Не този! — извика типът с тогата. — Хванете подлеца! Догонете го!

— Кого?

— Бибервелт, полуръста! Догонете го, догонете го! Хвърлете го в тъмницата!

— Сега, сега — каза Даинти, поглеждайки от страничната зала. — Какво има, господин Шван? Не си изтривайте устата с моето име. И не вдигайте тревога, без да има нужда!

Шван замълча, втренчен изумено в полуръста. От страничната зала излезе Лютичето, с накривена шапка, оглеждащ лютнята си. Зидарите започнаха да си шепнат нещо и най-накрая пуснаха Гералт. Вещерът, макар и много ядосан, се ограничи с това, че се изплю на пода.

— Търговецо Бибервелт! — извряка Шван, като примижа късогледо. — Какво означава това? Нападението над градски чиновник може да ви струва скъпо... Кой беше този? Тази полуръст, който избяга?

— Братовчед — отвърна бързо Даинти. — Далечен братовчед...

— Да, да — веднага го подкрепи Лютичето, който се чувстваше в стихията си. — Далечен братовчед на Бибервелт. Известен като Чубек Бибервелт. Черната овца в рода. Още като дете е паднал в кладенец. Пресъхнал кладенец. За беда ведрото се стоварило право върху главата му. Обикновено е спокоен, но когато види пурпурен цвят, изпада в ярост. Ала няма причини за тревога, защото се успокоява при вида на червенокоси дами. Затова и се понесе направо към „Пасифлора“. Казвам ви, господин Шван...

— Достатъчно, Лютиче — изсъска вещерът. — Млъкни, по дяволите!

Шван изглади тогата си, изтръска стърготините и се изправи, придавайки си внушително изражение.

— Дааа — каза той. — Наглеждате роднините си, търговецо Бибервелт, защото и вие носите отговорност за тях. Ако подам жалба... Но нямам време за това. Тук съм по работа. От името на градските власти ви призовавам да си платите данъка.

— А?

— Данъка — повтори чиновникът и нацупи устни по маниер, който вероятно беше видял от някой вишестоящ. — Какво ви става? От братовчедата ли се заражихте? Щом имате печалба, трябва да си плащате данъците. Или отивате в затвора.

— Аз?! — изрева Даинти. — Аз — печалба?! Аз имам само загуби, мамицата му! Аз...

— Бибервелт — прошепна отново вещерът, а Лютичето крадешком подритна полуръста по косматата лапа. Полуръстът се изкашля.

— То се знае — каза той и се усмихна насила. — То се знае, господин Шван. Ако има печалба, трябва да се платят данъците. Голяма печалба — големи данъци. И съответно — малки данъци при малка печалба, както предполагам.

— Не ми е работа да оценявам доходите ви, търговецо. — Чиновникът направи кисела физиономия, седна и извади от бездънните джобове на тогата си сметало и свитък пергамент, който разгърна на масата, като предварително я изтри с ръкав. — Моята работа е да изчислявам и да събирам. Дааа... Да сметнем сега... Това ще бъде... хм... Две и едно наум... Дааа... Хиляда петстотин петдесет и три крони и двайсет копери.

От гърлото на Даинти Бибервелт се изтръгна приглушен вопъл. Зидарите забърбориха смаяно. Кръчмарят изпусна паницата. Лютичето си пое дъх.

— Е, довиждане, момчета — рече полуръстът с горчивина. — Ако някой пита за мен — в тъмницата съм.

[1] В произведенията на Сапковски расата на полуръстовете (пол. — *niziołek*) е базирана почти изцяло на хобитите на Дж. Р. Толкин. — Б.пр. ↑

II

— До утре на обед — стенеше Даинти. — Ама че кучи син е този Шван, проклет да бъде, отвратителен дядка, можеше да ми даде още малко време. Повече от хиляда и петстотин крони. Откъде да намеря до утре толкова пари в брой? Свършено е с мен, разорен съм, ще изгния в заточение! Да не седим тук, по дяволите, казвам ви, трябва да хванем проклетия метаморф! Трябва да го хванем!

Тримата седяха до мраморен неработещ фонтан, разположен на сред малък площад, заобиколен от помпозни, но изключително безвкусни търговски къщи. Водата в басейна беше зелена и чудовищно мръсна. Плуващите сред отпадъците златни рибки работеха усилено с хриле и си поемаха въздух от повърхността с отворени уста. Лютичето и полуръстът ядяха картофени палачинки, които трубадурът току-що беше свил от една сергия по пътя.

— Ако бях на твое място — каза бардът, — щях да се откажа от преследването и да започна да търся пари назаем. И какво, ако хванеш метаморфа? Мислиш ли, че Шван ще го приеме вместо парите?

— Ти си глупак, Лютиче, макар и да си бард. Когато хвана метаморфа, ще си взема от него моите си пари.

— Какви пари? Това, което беше в торбата му, отиде за покриването на разходите в кръчмата и за подкупа на Шван. Нищо не остана.

— Лютиче — намръщи се полуръстът, — в поезията може и да те бива, но в търговските въпроси, извинявай, хич те няма. Чу ли какъв данък ми определи Шван? А за какво се плащат данъци? А, за какво?

— За всичко — отбеляза поетът. — Дори аз плащам, защото пея. И изобщо не ги интересуват обясненията ми, че пея от вътрешна необходимост.

— Глупак си, нали ти казах. Данъците в търговията се плащат в зависимост от печалбата. Печалбата, Лютиче. Разбра ли? Този негодник метаморфът взе моята външност и се е забъркал в някакви истории, вероятно мошенически. И е спечелил от тях! Спечелил е! А аз

сега трябва да плащам данъците му и да покривам дълговете му, ако е направил такива! Ако не платя, ще ме хвърлят в тъмницата, ще ме жигосат публично и ще ме пратят да копая в някоя мина. Проклятие!

— Ха! — отговори весело Лютичето. — Значи нямаш друг изход, освен да се измъкнеш тайно от града. Знаеш ли какво? Имам една идея. Да те облечем в овча кожа. Ще минеш през портата, крещейки: „Аз съм овца, бее, бее“. Никой няма да те познае.

— Лютиче — каза мрачно полуръстът, — млъкни, защото ще те изритам. Гералт?

— Какво, Даинти?

— Ще ми помогнеш ли да хвана метаморфа?

— Чуй ме — каза вещерът, като безуспешно се опитваше да зашие скъсания ръкав на кафтана си, — ние сме в Новиград. Тук има трийсет хиляди жители: хора, джуджета, полуелфи, полуръстове и гноми^[1], а вероятно и още толкова гости на града. Как смяташ да го откриеш сред толкова народ?

Даинти дояде картофената палачинка и облиза пръсти.

— А магията, Гералт? Вашите вещерски вълшебства, за които толкова се говори?

— Метаморфът може да се намери чрез магии само когато е в естествения си вид, но той не би се разхождал по улиците така. А дори и да се разхождаше, магията пак нямаше да помогне, защото наоколо е пълно със слаби магически сигнали. Всяка втора къща има магически заключалки, а три четвърти от хората носят най-различни амулети — против крадци, бълхи, хранителни отравяния, не можеш да ги изброиш.

Лютичето прекара пръсти по грифа на лютнята и струните звъннаха.

— Иде есен, ухаеща на топъл дъжд! — пропя той. — Не, не е добре. Иде есен, слънцето... Не, по дяволите. Не се получава. Изобщо...

— Престани да грачиш — изръмжа полуръстът. — Действаш ми на нервите.

Лютичето хвърли остатъка от картофената палачинка на златните рибки и се изплю в езерото.

— Вижте — каза той. — Златни рибки. Разправят, че изпълнявали желания.

— Тези са червени — отбеляза Даинти.

— И какво от това? По дяволите, ние сме трима, а те изпълняват по три желания. Получава се по едно желание за всеки. Какво, Даинти? Не искаш ли рибката да плати данъка ти?

— Разбира се! А освен това нещо да падне от небето и да халоса метаморфа по главата. И още...

— Стой, стой. Ние също имаме желания. Аз например искам рибката да ми подсказе завършека на баладата. А ти, Гералт?

— Остави ме на мира, Лютиче.

— Не разваляй играта, вещерю. Ти какво би пожелал?

Вещерът се изправи.

— Бих пожелал — промърмори той — фактът, че ни обкръжават, да се окаже недоразумение.

От пресечката срещу фонтана излязоха четирима облечени в черно мъже с кръгли кожени шапки и бавно се насочиха към басейна. Даинти се огледа и изруга тихо.

От уличката зад гърба им излязоха още четирима и препречиха входа към пресечката. Държаха някакви странни обръчи, наподобяващи навити каиши. Вещерът се огледа и размърда рамене, оправяйки висящия на гърба му меч. Лютичето изохка.

Изад черната четворка излезе нисък мъж с бял кафтан и късо сиво наметало. Златната верижка на шията му проблясваше в ритъма на крачките му и мяташе жълти отблясъци.

— Шапел... — простена Лютичето. — Това е Шапел.

Черните хора зад гърба им бавно се приближаваха към фонтана. Вещерът посегна към меча си.

— Не, Гералт — прошепна Лютичето, приближавайки се към него. — За бога, не вади оръжието. Това е стражата на храма. Ако окажем съпротива, няма да ни пуснат живи от Новиград. Не пипай меча.

Човекът с белия кафтан крачеше уверено към тях. Хората в черно го следваха по-отдалече, като същевременно заобикаляха басейна и заемаха стратегически позиции. Гералт, леко приведен, ги наблюдаваше внимателно. Странните предмети, които държаха в ръцете си, не бяха обикновени каиши, както беше решил отначало. Бяха бичове с шипове.

Човекът с белия кафтан се приближи.

— Гералт — прошепна бардът, — в името на всички богове, по-спокойно...

— Няма да му дам да ме докосне — промърмори вещерът. — Няма да му дам да ме докосне, който и да е. Внимавай, Лютиче... Ако стане нещо, бягайте с всички сили. Аз ще ги забавя... за известно време...

Лютичето не отговори. Преметнал лютнята на гръб, той се поклони ниско пред човека с белия богато обшит с мозайка от сребърни и златни нишки кафтан.

— Благородни Шапел...

Шапел спря и ги огледа. Гералт забеляза, че очите му са отблъскващо студени и са с цвят на стомана. Бледото му чело беше болнаво изпотено, на бузите му имаше неравни червени петна.

— Господин Даинти Бибервелт, търговец — каза той. — Талантливият господин Лютичето. И Гералт от Ривия, представител на толкова рядката понастоящем професия на вещерите. Среца на стари приятели? При нас, в Новиград?

Никой не отговори.

— Смятам за много неприятен факта — продължи Шапел, — че получих донос срещу вас.

Лютичето леко пребледня, а полуръстът изтрака със зъби. Вещерът не поглеждаше Шапел. Не откъсваше поглед от оръжията в ръцете на обкръжаващите фонтана мъже с кожени шапки. В повечето известни на Гералт страни изработването и притежаването на бич с шипове, наричан още майенски камшик, беше строго забранено. Новиград не правеше изключение. Беше виждал хора, ударени с такъв бич по лицето. Беше невъзможно да се разпознаят.

— Съдържателят на кръчмата „Острието на копие“ — продължи Шапел — имаше наглостта да ви обвини в заговор с демон, чудовище, което се нарича меняк или векслинг.

Никой не отговори. Шапел скръсти ръце на гърдите си и ги изгледа студено.

— Считаю за свой дълг да ви съобщя за доноса. Съобщавам ви също, че въпросният кръчмар е хвърлен в тъмницата. Има основания да се предполага, че е блънул под влиянието на бира или водка. Какво ли не измислят хората! Първо, векслинги няма. Те са измислица на суеверни хора.

Никой не отговори.

— Второ, кой векслинг ще се осмели да се приближи до вещер — усмихна се Шапел — и ще остане жив след това? Прав ли съм? Така че доносът на кръчмаря би бил достоен само за подигравки, ако не беше една съществена подробност.

Шапел поклати глава и направи ефектна пауза. Вещерът чу как Даинти бавно издишва въздуха, поет при дълбокото вдишване преди това.

— Да, една съществена подробност — продължи Шапел. — А именно, че си имаме работа с ерес и светотатство. Защото е известно, че нито един, абсолютно нито един векслинг, както и всяко друго чудовище, не може да припари до стените на Новиград, тъй като в деветнайсетте му храма гори Вечният огън, чиято свята сила ни пази. Този, който твърди, че е видял векслинг в „Острието на копие“, на разстояние един хвърлей камък от главния олтар на Вечния огън, е кощунствен еретик и е длъжен да се откаже от твърдението си... Ако не пожелае да се откаже, ние ще му помогнем съобразно силите и възможностите си, които, повярвайте, винаги са ни под ръка в тъмниците. Както виждате, няма за какво да се безпокоите.

Израженията на Лютичето и полуръста говореха за абсолютно обратното.

— Няма за какво да се безпокоите — повтори Шапел. — Можете да напуснете Новиград безпрепятствено. Няма да ви задържам. Но съм принуден да настоя, да не разказвате на никого за достойните за съжаление измишльотини на кръчмаря и да не коментирате това произшествие. Всички изказвания, подриващи божествената сила на Вечния огън, без значение с какво намерение са направени, ще бъдат смятани от нас, служителите на църквата, за ерес с всички произтичащи от това последствия. Уважавам личните религиозни убеждения на поета, търговеца и вещера. Няма значение какви точно са те. Вярвайте в каквото искате. Ваша си работа. Аз проявявам търпимост, докато се почита Вечният огън и не се кощунства против него. А ако някой светотатства, нареждам да го изгорят на клада — и точка по въпроса. В Новиград всички са равни пред закона. И той е един и същ за всички: който кощунства против Вечния огън отива на кладата, а имуществото му се конфискува. Но достатъчно за това. Повтарям, можете без проблеми да напуснете Новиград. Най-добре...

Шапел се усмихна леко, направи хитра физиономия и огледа площада. Малобройните зяпачи бързо се извърнаха и ускориха крачка.

— ... Най-добре веднага — довърши Шапел. — Незабавно. От само себе си се разбира, че по отношение на уважаемия търговец Бибервелт понятието „веднага“ означава „веднага след уреждане на данъчните задължения“. Благодаря ви за вниманието.

Даинти се извърна и размърда беззвучно устни. Вещерът не се съмняваше, че беззвучно произнесените думи бяха: „кучи син“. Лютичето беше навел глава и се усмихваше глуповато.

— Господин вещерю — каза неочаквано Шапел, — ако нямате нищо против, искам да разменя няколко думи с вас насаме.

Гералт се приближи. Шапел протегна леко ръка. „Ако докосне лакътя ми, ще го ударя — помисли си вещерът. — Ще го ударя, каквото ще да става“.

Но Шапел не докосна лакътя му.

— Господин вещерю — каза той тихо, като обърна гръб на останалите, — известно ми е, че някои градове, за разлика от Новиград, са лишени от опеката на Вечния огън. Да допуснем, че същество, подобно на векслинга, се размотава из един от тези градове. Интересно, колко би взел, за да го хванеш незабавно?

— Не се наемам да ловя чудовища в многолюдни градове — сви рамене вещерът. — Може да пострадат случайни минувачи.

— Толкова ли те е грижа за съдбата на случайните минувачи?

— Да. Защото обикновено обвиняват мен за съдбата им. И аз понасям последствията.

— Разбирам. А не би ли била грижата за съдбата на случайните минувачи обратнопропорционална на размера на заплащането?

— Не би била.

— Тонът ти не ми харесва особено, вещерю. Но не е там работата. Разбирам какво искаш да кажеш с това. Искаш да кажеш, че нямаш намерение да направиш онова... за което бих могъл да те помоля, и размерът на заплащането няма значение. А видът на заплащането?

— Не разбирам.

— Не мисля.

— И все пак.

— Чисто теоретично — каза Шарел тихо и спокойно, без озлобление или заплаха в гласа, — възможно ли е заплащането за услугата да е гаранция, че ти и приятелите ти ще се измъкнете живи... от теоретичния град? Тогава какво?

— На този въпрос — усмихна се накриво вещерът — може да се отговори само теоретично. Ситуацията, за която говориш, уважаеми Шапел, би трябвало да се превърне в практична. Това изобщо не ми харесва, но ако се наложи... ако няма друг изход... Тогава ще видим какво ще стане.

— Може и да имаш право — отговори спокойно Шапел. — Прекалено много теоретизираме. Що се отнася до практиката, виждам, че е безсмислено да очаквам сътрудничество. Може би това е за добро? Във всеки случай, надявам се, че няма да стане повод за конфликт между нас.

— И аз се надявам — отвърна Гералт.

— Нека гори в нас тази надежда, Гералт от Ривия. Знаеш ли какво представлява Вечният огън? Неугасим пламък, символ на съществуването, път, посочен в мрака, предвестник на прогреса, на едно по-добро утре. Вечният огън, Гералт, е надежда. За всички без изключение. Защото съществува нещо общо... За теб, за мен... за останалите... И то е именно надеждата. Помни това. Приятно ми беше да се запознаем, вещерю.

Гералт се поклони безмълвно. Шапел го гледа секунда, после се обърна и тръгна през площада, без да поглежда към ескорта си. Хората му, стиснали бичовете с шипове, тръгнаха след него под строй.

— О, майчице — завайка се Лютичето, поглеждайки плахо отдалечаващите се мъже. — Е, провървя ни. Стига това да е краят. Стига сега да не ни хванат...

— Успокой се — каза вещерът. — И престани да стенеш. Нищо не е станало.

— Знаеш ли кой беше това, Гералт?

— Не.

— Шапел, наместник по въпросите за безопасността. Тайната служба на Новиград е подчинена на църквата. Шапел не е свещенослужител, но той е сивият кардинал на йерарха, най-могъщият и най-опасен човек в града. Всички, дори Съветът и гилдиите, треперят пред него, защото той си е чист негодник, заграбил властта,

паяк-кръвопиец. Макар и скришом, из града се говори за делата му. Безследно изчезнали хора, фалшиви обвинения, изтезания, тайни убийства, терор, изнудване и най-обикновени грабежи. Принуди, мошеничества и афери. О, Богове, в хубава история ни забърка, Бибервелт.

— Престани, Лютиче — изсумтя Даинти. — Има ли от какво да се страхуваш? Никой няма да пипне трубадур. По непонятни причини се ползвате с неприкосновеност.

— Един неприкосновен поет — простена Лютичето, пребледнял още повече — в Новиград също може да попадне под колелата на някоя каруца, да се отрови с риба или да полети в някой ров. Шапел е специалист по такива нещастни случаи. Според мен е невероятно, че изобщо разговаря с нас. Ясно е, че не би го направил, ако си нямаше причина. Нещо замисля. Ще видите, че ще ни забърка в нещо, ще ни приберат и законно ще ни подложат на изтезания. Така се прави тук!

— В думите му — обърна се полуръстът към Гералт — има много истина. Трябва да сме предпазливи. Как може светът да търпи такива негодници като Шапел! А от колко години говорят, че е болен, че има високо кръвно, и всички го чакат да умре...

— Млъкни, Бибервелт — прошепна изплашено трубадурът, озъртайки се. — Някой ще чуе. Вижте как ни зяпат всички. Хайде, да се махаме оттук. И ви съветвам да се отнесем по-сериозно към думите на Шапел за метаморфа. Аз, например, през живота си не съм виждал никакъв метаморф и ако трябва, ще се закълна в това пред Вечния огън.

— Вижте — обади се изведнъж полуръстът, — някой там бърза към нас.

— Да бягаме! — призова Лютичето.

— Спокойно, спокойно — усмихна се широко Даинти и се почеса по гъстата коса. — Познавам го. Това е Ондатрата^[2], местен търговец, ковчежник на гилдията. Търгували сме заедно. Вижте каква му е физиономията! Сякаш се е изпуснал в гащите. Ей, Ондатра, мен ли търсиш?

— Кълна се във Вечния огън — каза задъхано Ондатрата, като килна шапката от лисича кожа на тила си и изтри чело с ръкав. — Бях сигурен, че ще те затворят в кулата. Изумително...

— Много мило от твоя страна, че се чудиш — прекъсна го ехидно полуръстът. — Зарадвай ни още малко — кажи защо.

— Не се прави на глупак, Бибервелт — намръщи се Ондатрата. — Целият град знае каква печалба си направил от кошинилата^[3]. Всички само за това говорят, даже е стигнало до йерарха и до Шапел колко си умел и колко хитро си се възползвал от станалото в Повие.

— За какво говориш, Ондатра?

— О, Богове, престани да се правиш на ударен, Бибервелт. Купи ли кошинила? Купи. Възползва се от слабото й търсене, взе стоката срещу полица, без да платиш нито грош в брой. И какво? За един ден разпродаде всичко на четворна цена, и то за пари в брой. Да не вземеш да твърдиш, че ти е провървяло случайно? Че когато си купувал кошинилата, не си знаел нищо за преврата в Повие?

— За какво говориш?

— В Повие са направили преврат! — изрева Ондатрата. — Такова, как му викат там... Леворуция! Свалили са крал Рхид и сега управлява кланът на Тисенидите! Дворяните и войската на Рхид се обличаха в синьо и всички там купуваха само индиго. А цветът на Тисенидите е яркочервен. Цената на индигото веднага падна, а кошинилата поскъпна и стана ясно, че именно ти, Бибервелт, си изкупил единствения достъпен запас. Ха!

Даинти мълчеше замислен.

— Хитро, Бибервелт, не може да се отрече — продължи Ондатрата. — И никому нито дума, дори на приятелите ти. Ако ми беше казал, всички щяхме да спечелим, можехме да си направим съвместна фактория. Но ти предпочете да действаш сам, тихомълком. Твоя воля, но сега не разчитай на мен. О, Вечен огън, оказа се вярно, че всеки полуръст е егоистичен боклук и кучешко лайно. На мен, например, Виме Вивалди никога не ми издава полица, а на теб — моментално. Защото с него сте от една банда, нехора, смотани полуръстове и джуджета. Чумата да ви тръшне дано!

Ондатрата се изплю, обърна се и си тръгна. Даинти се беше замислил дълбоко и така се чешеше по главата, че гъстата му коса хрущеше.

— Нещо ми просветна, момчета — каза той най-накрая. — Знам какво трябва да направим. Да отидем в банката. Ако някой може да

хвърли светлина по въпроса, това е само моят познат, банкерът Виме Вивалди.

[1] В произведенията на Сапковски освен полуръстовете има още два вида дребни хуманоидни раси: джуджетата (пол. — *krasnolud*) и гномите (пол. — *gnom*). Както казва самият Сапковски в едно интервю, джуджетата са като в митологиите и в произведенията на Толкин — имат бради и са високи 1,20 — 1,35 м. Гномите са техни родственици и също като тях имат кланова структура на обществото и се занимават с металургия, но са по-дребни (0,90 — 1,00 м.), подстригват или бръснат брадите си и имат дълги носове. Елфите, джуджетата и гномите формират Старите раси. Полуелфите са деца на човек и елф. — Б.пр. ↑

[2] Ондатра — мускусен воден плъх. — Б.р. ↑

[3] Насекомо, от което се добива дъбилно вещество, използвано за получаване на червено багрило. — Б.р. ↑

III

— Представях си банките другояче — прошепна Лютичето, оглеждайки помещението. — Къде държат парите тук, Гералт?

— Дявол знае — отговори тихо вещерът, като се опитваше да прикрие скъсаното място на кафтана си. — Може би в мазето?

— Нищо подобно. Погледнах — няма мазе.

— Значи на тавана.

— Заповядайте в кабинета ми, господа — покани ги Виме Вивалди.

Седналите на дълги маси млади хора и джуджета на неопределена възраст се занимаваха с изписването на редове от цифри и букви върху пергаменти. Всички без изключение се бяха прегърбили и леко изплезили езици. Работата, както прецени вещерът, беше дяволски еднообразна, но, изглежда, бе погълнала изцяло чиновниците. В ъгъла, на ниска табуретка, седеше дядка с вид на просяк, зает с точене на пера. Явно му се удаваше трудно.

Банкерът затвори старателно вратата на кабинета, приглади дългата си бяла, добре поддържана брада, изцапана на места с мастило, и оправи виненочервената си копринена риза, с усилие обгръщаща внушителното му шкембе.

— Знаете ли, господин Лютиче — каза той, докато се настаняваше зад огромното бюро от червено дърво, затрупано с пергаменти, — представях си ви съвсем другояче. Знам вашите песни, слушал съм ги. За принцеса Ванда, която се удавила в река Дупа, защото никой не я искал. И за синьото рибарче, което паднало в клозетната дупка...

— Това не е мое! — Лютичето почервеня от яд. — Не съм пял нищо подобно!

— А! Тогава извинявайте.

— Може ли да пристъпим към работа? — вметна Даинти. — Времето си минава, а вие бърборите глупости. Аз съм в сериозно затруднение, Виме.

— От това се страхувах — поклати глава джуджето. — Ако си спомняш, те предупреждавах, Бибервелт. Казах ти преди три дни: не влагай пари в гранясалото рибено масло. Какво от това, че е евтино, номиналната цена няма значение, важно е каква ще е печалбата при препродаването. Същото е и с розовото масло, восъка и глинениите съдове. Защо ти трябваше да купуваш тези боклуци, при това с пари в брой, вместо да постъпиш умно и да платиш с акредитиви или полици? Нали ти казах, цената за съхранение в новиградските складове е дяволски висока, за две седмици надхвърля три пъти стойността на стоката, а ти...

— Какво? — простена тихо полуръстът. — Говори, Вивалди. Аз — какво?

— А ти ми отговори, че няма нищо страшно и ще продадеш стоката за двайсет и четири часа. А сега се появяваш и ми съобщаваш, че си в затруднение, при това се усмихваш глупаво и подкупващо. Стоката не върви, нали? А разходите нарастват? Да, лоша работа... Но как да те измъкнем, Даинти? Ако беше застраховал боклуците си, можеш да пратя някое от моите момчета да подпали скришом склада. Не, драги, единственото, което можеш да направиш сега, е да подходиш към въпроса философски, тоест да си кажеш: „Голяма работа!“ Това е търговия — веднъж печелиш, друг път губиш. Впрочем какви пари са това, в края на краищата — рибено масло, восък и съдове. Смешна работа. Хайде да си говорим за по-сериозни неща. Кажи, време ли е вече да се продава кората от мимоза, търсенето започна да се стабилизира на пет и пет шести.

— Какво?

— Оглуша ли? — намръщи се банкерът. — Последното предложение беше точно пет и пет шести. Върна се да се съгласиш, надявам се? Така или иначе няма да получиш седем.

— Върнал съм се?

Вивалди погледни брадата си и измъкна от нея една троха.

— Беше тук преди час — каза той спокойно — и нареди да не се продават, докато цената не стигне седем. Седемкратно превишение на цената, която си платил — това прави две крони и четирийсет и пет копера за фунт. Прекалено високо, Даинти, дори и при идеално стечение на обстоятелствата. Кожарите са успели да се договорят и ще държат цената стабилна. Залагам си главата...

Вратата се отвори и в кабинета влетя нещо със зелена филцова шапка и с кожухче от заешка кожа, препасано с конопено шнурче.

— Търговецът Суламир дава две крони и петнайсет! — извряска то.

— Шест и една шеста — пресметна бързо Вивалди. — Какво да правя, Даинти?

— Продавай! — извика полуръстът. — Шесткратна цена, а ти още се чудиш, мамка му!

В кантората влетя нещо друго, с жълта шапка и наподобяващо стара торба наметало. И то като първото беше високо около два лакътя.

— Търговецът Бибервелт нареди да не се продава под седем! — изписка то, изтри нос с ръкав и излетя навън.

— Аха — каза джуджето след дълго мълчание. — Единият Бибервелт казва да се продава, а другият Бибервелт настоява да се изчака. Любопитна ситуация. Какво да правим, Даинти? Веднага ли ще започнеш да обясняваш, или да чакаме някой трети Бибервелт да ни нареди да товарим кората на галера и да я караме в Страната на кучеглавите? А?

— Какво е това? — промърмори Лютичето със заекване, сочейки нещото със зелената шапка, което още стоеше на прага. — Какво е това, по дяволите?

— Млад гном — каза Гералт.

— Несъмнено — потвърди сухо Вивалди. — Не е стар трол. Впрочем, няма значение какво е. Е, Даинти, слушам те.

— Виме — каза полуръстът, — искам да те помоля да не ми задаваш въпроси. Случи се нещо ужасно. Смятай, че аз, Даинти Бибервелт от Рдестова ливада, честен търговец, нямам никаква представа какво става. Разкажи ми всичко подробно. Всичко от последните три дни. Моля те.

— Интересно — каза джуджето. — Впрочем, за процентите, които ми се плащат, съм длъжен да изпълнявам желанията на клиентите. Слушай. Ти се появи тук, задъхан, преди три дни, даде ми за депозит хиляда крони в брой и поиска полица за две хиляди петстотин и двапетсет. На приносителя. Дадох ти.

— Без гаранции?

— Без. Харесвам те, Даинти.

— Продължавай, Виме.

— На другия ден още сутринта влетя тук с гръм и трясък и поиска да ти издам акредитив за банката във Визим. За солидната сума от три хиляди и петстотин крони. Получател трябваше да бъде, доколкото си спомням, някой си Тер Лукокиан, наричан още Трюфела. Издадох такъв акредитив.

— Без гаранции — повтори полуръстът с надежда в гласа.

— Симпатията ми към теб, Бибервелт — въздъхна bankerът, — приключва на сумата три хиляди крони. Този път те накарах да подпишеш писмено задължение, гласящо, че ако не платиш, мелницата е моя.

— Каква мелница?

— Мелницата на твоя тъст Арно Хардботъм в Рдестова ливада.

— Няма да се върна вкъщи — изрече мрачно, но решително Даинти. — Ще се промъкна на някой кораб и ще стана пират.

Виме Вивалди се почеса зад ухото, погледна го подозрително и рече:

— Еее... Ти вече получи писменото си задължение обратно и го накъса на малки парченца. Платежоспособен си. Нищо чудно, при такива приходи...

— Доходи?

— Наистина, съвсем забравих — промърмори джуджето. — Не трябва да се учудвам на нищо. Направи добра печалба от кошинила, Бибервелт. Защото, виждаш ли, в Повие стана преврат...

— Знам вече — прекъсна го полуръстът. — Индигото е поевтиняло, а цената на кошинилата е скочила. И аз съм спечелил от това. Вярно ли е, Виме?

— Вярно е. Имаш при мен депозит от хиляда триста четирийсет и шест крони и осемдесет копера. Чисти, след като е платен данъкът и аз съм си взел процентите.

— Платил си ми данъка?

— Че как иначе? — учуди се Вивалди. — Нали преди час ти беше тук и нареди да го платя. Вече цялата сума е внесена. Някъде около хиляда и петстотин, защото продажбата на конете също беше взета предвид.

Вратата се отвори и в кабинета с грохот влетя нещо с много мръсна шапка.

— Две крони и трийсет! — изписка то. — Търговецът Хазелкуист.

— Да не се продава! — извика Даинти. — Ще чакаме по-добра цена! Марш обратно на борсата!

Двамата гноми уловиха хвърлените от джуджето медни монети и изчезнаха.

— Дааа... Докъде бях стигнал? — замисли се Вивалди, играейки си с огромния кристален аметист със странна форма, който служеше за притискане на книгата. — Аха, до кошинилата, купена срещу полица. А кредитното писмо, което споменах, ти беше необходимо за закупуването на много партиди кора от мимоза. Ти купи голямо количество, но доста евтино, по трийсет и пет копера за фунт, от зангвебарски търговец, същият този Трюфела или Гъбата, не помня вече. Галерата влезе в пристанището вчера. И тогава се започна.

— Представям си — простена Даинти.

— На кого и за какво му е притрябвала кора от мимоза? — не издържа Лютичето.

— На никого — промърмори навъсено полуръстът. — За съжаление.

— Кората от мимоза, господин поете — поясни джуджето, — е дъбилно вещество, използвано за щавене на кожи.

— Нима някой е бил толкова глупав да купи задморска кора от мимоза — попита Даинти, — когато в Темерия може да се купи дъбова на безценица?

— Тук именно е заровен вампирът — отговори Вивалди с една поговорка на джуджетата. — Защото темерските друиди тъкмо обявиха, че ако унищожаването на дъбовете не бъде прекратено незабавно, ще пратят срещу страната скакалци и плъхове. Дриадите подкрепиха друидите, а тамошният крал има слабост към дриадите. Накратко: от вчера е обявено пълно ембарго върху темерските дъбове и цената на мимозата скочи. Явно си бил добре информиран, Даинти.

Откъм канцеларията долетя тропот и в кабинета влетя нещо задъхано със зелена шапка.

— Благородният търговец Сулимир... — издиша гномът — нареди да предам, че търговецът Бибервелт, полуръстът, е диво и четинесто прасе, спекулант и мошеник, и той, Сулимир, му пожелава

да хване краста. Две крони и четирийсет и пет — и това е последната му дума.

— Продавай — изстреля полуръстът. — Хайде, малкият, тичай да потвърдиш. Смятай, Виме.

Вивалди мушна ръка под пергаментите и измъкна едно от сметалата на джуджетата, изящен предмет. За разлика от сметалата, използвани от хората, тези на джуджетата имаха форма на пирамиди. При това сметалото на Вивалди имаше златни спици, по които се местеха шлифовани във формата на призми рубини, изумруди, оникси и черни ахати. Известно време джуджето мести бързо с дебелия си пръст скъпоценните камъни нагоре, надолу и встрани, и рече:

— Получава се... хм, хм... Минус разходите и моята комисиона... Минус данъка... Даа... Петнайсет хиляди шестстотин двайсет и две крони и двайсет и пет копера. Не е зле.

— Ако смятам правилно — рече бавно Даинти Бибервелт, — трябва да имам в теб чисти...

— Точно двайсет и една хиляди деветстотин шейсет и девет крони и пет копера. Не е зле.

— Не е зле? — извика Лютичето. — Не е зле? Та с това може да се купи голямо село или малък замък! В живота си не съм виждал толкова пари накуп!

— Аз също — каза полуръстът. — Но не се разпалвай, Лютиче. Изглежда, още никой не е виждал тези пари и не се знае дали изобщо някога ще ги види.

— Е, Бибервелт — изуми се джуджето, — откъде толкова тъжни мисли? Сулимир ще ти плати в брой или с полица, а неговите полици са надеждни. Така че какво те притеснява? Страх те е, че ще имаш загуби от гранясалото рибено масло и восъка? При такива приходи няма да е никакъв проблем да покриеш загубите...

— Не става въпрос за това.

— А за какво, тогава?

Даинти се изкашля и наведе къдравата си глава.

— Виме — каза той, гледайки в пода. — Шапел души около нас.

Банкерът изцъка.

— Лоша работа — каза той. — Впрочем това можеше да се очаква. Виждаш ли, Бибервелт, информацията, която си използвал при сделките, има не само търговско, но и политическо значение. Никой не

знаеше за случилото се в Повие и Темерия. Включително и Шапел, а той обича да научава пръв всичко. Затова сега, предполагам, си бие главата над въпроса: откъде си узнал ти. И най-вероятно вече се е досетил. Защото и аз се досетих.

— Интересно.

Вивалди погледна към Лютичето и Гералт, смръщвайки чипия си нос.

— Интересно ти е? А на мен ми е интересна твоята компания, Даинти — каза той. — Трубадур, вещер и търговец. Господин Лютичето е добре приет навсякъде, дори в кралските двореци, и може да се предполага, че има добър слух. А вещерът? Охрана? Сплашване на длъжниците?

— Прибързани изводи, господин Вивалди — изрече студено Гералт. — Ние не сме в комбина.

— А аз никога не подслушвам — процеди Лютичето. — Аз съм поет, а не шпионин.

— Носят се слухове — намръщи се джуджето. — Какви ли не, господин Лютиче.

— Лъжа! — извика трубадурът. — Пълна лъжа!

— Добре, вярвам ви, вярвам ви. Само не знам дали Шапел ще повярва. Кой знае, може всичко полека-лека да се успокои. Честно казано, Бибервелт, след последния удар Шапел много се промени. Може би страхът от смъртта го е накарал да се промени. С други думи, това вече не е същият Шапел. Стана някак по-учтив, разсъдлив, спокоен и... като че ли порядъчен.

— Еее — обади се полуръстът. — Шапел — порядъчен и учтив? Това не е възможно.

— Говори каквото искаш — възрази Вивалди. — Но си е точно така. В допълнение сега свещенослужителите си имат друг проблем, който се нарича „Вечният огън“.

— Как така?

— Говори се, че навсякъде трябва да гори Вечният огън. Навсякъде, където е възможно, трябва да се сложат олтари, посветени на този огън. Множество олтари. Не ме питай за подробностите, Даинти, не разбирам много от хорските суеверия. Но знам, че всички свещенослужители, включително и Шапел, на практика не се

занимават с нищо друго, освен с тези олтари и с Огъня. Извършва се солидна подготовка. Данъците ще растат, това е сигурно.

— Е — каза Даинти, — малка утеха, но...

Вратата на кабинета отново се отвори и вътре влетя вече познатото на вещера нещо със зелена шапка и кожухче от заешка кожа.

— Търговецът Бибервелт — съобщи то — нареди да се купят паници, ако са недостатъчно. Цената няма никакво значение.

— Прекрасно — усмихна се полуръстът и придоби изражението на дива котка. — Ще купим много паници, волята на господин Бибервелт е закон за нас. Какво друго трябва да купим? Зелки? Смола? Желязно гребло?

— Освен това търговецът Бибервелт — изхриптя нещото с кожухчето — моли да му бъдат изпратени трийсет крони в брой, защото трябва да плати един подкуп, да хапне и да изпие една бира, а в „Острието на копието“ трима чужденци са му откраднали торбата.

— А, трима чужденци — провлече Даинти. — Явно този град наистина е пълен с чужденци. А къде се намира сега уважаемият търговец Бибервелт, ако можем да попитаме?

— Къде другаде — каза нещото и подсмръкна, — на Западния пазар.

— Виме — каза Даинти зловещо, — не ме питай нищо, а просто ми намери една хубава дебела тояга. Отивам на Западния пазар, но ще ми трябва тояга. Там има прекалено много чужденци и крадци.

— Тояга, казваш? Ще ти намеря. Но, Даинти, искам да узная едно нещо, защото мира не ми дава. Казваш да не задавам въпроси, затова няма да задавам, а ще се опитам да отгатна, а ти ще потвърдиш или ще отречеш. Става ли?

— Става.

— Това гранясало рибено масло, восъка, розовото масло, паниците и проклетото шнурче са тактически ходове, нали? Искал си да отвлечеш вниманието на конкурентите от кошинилата и мимозата. Да предизвикаш паника на пазара. Нали, Даинти?

Вратата се отвори рязко и в кабинета се втурна нещото без шапка.

— Киселец казва, че всичко е готово! — изписка то. — Пита дали да налива.

— Да налива! — извика полуръстът. — Веднага да налива!

— Кълна се в червената брада на стария Рундури́н — извика Вивалди, когато вратата се затвори зад гнома, — нищичко не разбира́м! Какво става тук? Какво да се налива? Къде да се налива?

— Нямам никаква представа — призна Даинти. — Но печалбата трябва да се увеличава.

IV

Като си пробиваше с усилие път през тълпата, Гералт излезе пред сергия, окичена с медни тави, котли и тигани, искрящи в червено на лъчите на залязващото слънце. Зад сергията стоеше червенокосо джудже с маслинозелена шапка и тежки ботуши от тюленова кожа. На лицето му беше изписано неудовлетворение — с други думи, изглеждаше така, сякаш след минута ще наплюе ровещата из стоките клиентка. Тя люлееше бюст, тресеше златистите си къдрици и заливаше джуджето с безкраен поток от лишени от смисъл думи.

Клиентката беше не някоя друга, а Веспуля, позната на Гералт като хвърлячка на съдове през прозореца. Без да чака да го познаят, той побърза да се слее с тълпата.

Западният пазар пулсираше от живот, движението през тълпата наподобяваше преминаване през глогов храсталак. Постоянно някой се вкопчваше в ръкавите или панталоните му — ту деца, които майките им са загубили, докато са търсели бащите им в палатките с алкохол, ту стражите, охраняващи пазара, ту търговци, продаващи нелегално и скришом шапки-невидимки, афродизиаци и картини с неприлични сцени, издялани на кедрови дъски. Гералт престана да се усмихва и мина на ругатни, като същевременно започна да използва с успех и лактите си.

Изведнъж чу звук на лютня и познат игрив смях. Звуците идваха откъм приказно украсена сергия, снабдена с надпис: „Тук има чудеса, амулети и стръв за риба“.

— Някой казал ли ви е, че сте прелестна? — нареждаше Лютичето, седнал на сергията и весело люлеещ крака. — Не? Не може да бъде! Това е град на слепци, нищо повече от град на слепци. Почакайте, добри хора! Кой иска да чуе балада за любовта? Който иска да се развълнува и да се обогати духовно, нека пусне една монета в шапката. Какво пускаш там, мизернико? Запази медта за просящите, не обиждай с мед един артист. Аз може и да ти простя, но изкуството — никога!

— Лютиче — каза Гералт и се приближи, — мислех, че се поделихме, за да търсим метаморфа. А ти устройваш концерти. И не те ли е срам да пееш по панаирите като някакъв стар просяк?

— Да ме е срам? — учуди се бардът. — Важно е какво и как пееш, а не къде. Освен това съм гладен, а собственикът на сергията обеща да ме черпи един обяд. Що се отнася до метаморфа — търсете си го сами. Аз не ставам за преследвания, битки и саморазправи. Аз съм поет.

— По-добре кротувай, поете. Тук е приятелката ти и може да стане напечено.

— Приятелката ми? — Лютичето запримигва нервно. — Коя от всички? Имам няколко.

В този момент сред тълпата слушатели започна да си пробива път със силата на нападащ вол Веспуля, стиснала в ръка меден тиган. Лютичето скочи от сергията и хукна да бяга, прескачайки ловко кошниците с моркови. Веспуля се обърна към вещера и изду ноздри. Гералт отстъпи назад и опря гръб в сергията.

— Гералт! — извика Даинти Бибервелт, като изскочи от тълпата и изблъска настрана Веспуля. — По-бързо, по-бързо! Видях го! Ето го там, ще избяга.

— Ще ми паднете в ръцете, негодници! — изкрещя Веспуля, като се опитваше да запази равновесие. — Пак ще се занимая с цялата ви банда от свине. Хубава компанияка! Фазан, дрипльо и заек с космати пети. Ще ме запомните!

— Насам, Гералт! — извика Даинти, като разбута в движение група ученици, играещи на „три раковини“. — Насам, зави между каруците. Мини отляво! По-бързо!

Преследваха метаморфа, съпроводжани от проклятията на продавачи и купувачи. Гералт само по чудо избегна сблъсък с хвърлил се под краката му сополив малчуган. Прескочи го, като при това обърна две бъчонки с херинга и разяреният рибар го удари по гърба с живата змиорка, която в този момент показваше на клиентите си.

И тогава Гералт видя метаморфа — опитваше се да избяга покрай кошарата на овцете.

— От другата страна! — извика Даинти. — Заобиколи го от другата страна, Гералт!

Метаморфът се понесе като стрела покрай оградата на кошарата. Зелената му жилетка се открояваше ярко. Сега стана ясно защо не се бе превърнал в някой друг. Никой не можеше да се сравнява по ловкост с един полуръст. Никой. Освен друг полуръст. Или вещер.

Гералт видя, че метаморфът, вдигайки облак прах, сменя рязко посоката, и ловко се мушка между дъските в оградата, заобикаляща голямата палатка, която служеше и за кланица, и за магазин за месо. Даинти също забеляза това. Прескочи коловете и започна да си пробива път през струпаното при оградата стадо блеещи овце. Беше ясно, че няма да успее. Гералт зави и се хвърли подир метаморфа между дъските на оградата. Неочаквано почувства дърпане, шум от раздираща се кожа и кафтана под другата му мишница също стана много свободен.

Вещерът спря. Изруга. Изплю се. И още веднъж изруга.

Даинти влетя в палатката подир метаморфа. Отвътре се чуха виковете, удари, ругатни и чудовищен грохот.

Вещерът изруга за трети път, особено яростно, изскърца със зъби, направи Знака Аард и го насочи към палатката. Тя се изду като платно, отвътре се чу страховит вой, грохот и рев на животни и след миг платнището падна.

Метаморфът изпълзя по корем изпод платнището и се хвърли към втората, по-малка палатка — най-вероятно хладилник. Гералт, без да се замисля, насочи ръката си натам и го удари в гърба със Знака. Метаморфът се стовари на земята като ударен от гръм, преобърна се, но веднага скочи и влетя в палатката-хладилник. Вещерът го преследваше по петите.

В палатката вонеше на месо. И беше тъмно.

Телико Лунгревинк Леторт стоеше вътре и дишаше тежко. Беше се хванал с две ръце за половин свинско туловище, висящо на кука. Нямахме друг изход от палатката, а платнището беше завързано здраво за колове, забити в земята.

— Удоволствие е да те видя отново, мимико — рече Гералт студено.

Метаморфът дишаше тежко и хрипливо.

— Остави ме на мира — простена той накрая. — Защо ме преследваш, вещерю?

— Телико — отвърна Гералт, — задаваш глупави въпроси. За да заграбиш конете и външността на Бибервелт, си му разбил главата и си го захвърлил в безлюдна местност. Продължаваш да използваш неговата самоличност, без изобщо да се интересуваш от неприятностите, които му причиняваш. Дявол знае какво смяташ да правиш по-нататък, но аз ще осуеятя плановете ти. Нямам намерение нито да те убивам, нито да те предавам на властите, но трябва да напуснеш града. Лично ще те изпроведа.

— А ако не искам?

— Тогава ще те върже в чувал и ще те изкарам с ръчна количка.

Метаморфът изведнъж се разду, после също толкова неочаквано измършавя и започна да расте, къдравите му кестеняви коси побеляха, изправиха се и пораснаха до раменете. Зелената жилетка на полуръста заблестя мазно и се превърна в черна кожа, а на раменете и маншетите заискриха сребристи шипове. Пухкавата румена физиономия се издължи и пребледня.

Над дясното му рамо се подаде ръкохватката на меч.

— Не се приближавай — изговори хрипливо вторият вещер и се усмихна. — Не се приближавай, Гералт. Няма да ти позволя да ме пипнеш дори.

„Ама че противна усмивка имам — помисли си Гералт, посягайки към меча си. — А и мутрата ми е противна. Как противно присвивам очи. Значи така изглеждам? По дяволите!“

Метаморфът и вещерът хванаха едновременно ръкохватките и двата меча изскочиха в един и същи миг от ножниците. Двамата вещери направиха в синхрон две бързи меки крачки — едната напред, втората встрани — вдигнаха едновременно мечове и ги завъртяха във въздуха.

— Не можеш да ме победиш — промърмори метаморфът. — Защото аз съм ти, Гералт.

— Грещиш, Телико — каза тихо вещерът. — Остави меча и си върни облика на Бибервелт. Иначе ще съжаляваш, предупреждавам те.

— Аз съм ти — повтори метаморфът. — Не можеш да ме победиш. Не можеш да ме победиш, защото аз съм ти.

— Нямах представа какво е да си аз, мимико.

Телико отпусна ръката, с която държеше меча, и повтори:

— Аз съм ти.

— Не — възрази вещерът. — И знаеш ли защо? Защото си малък, клет, мекосърдечен метаморф. Метаморф, който е можел да убие Бибервелт и да закопае тялото му в храсталака, сдобивайки се по този начин с пълна безопасност и абсолютна гаранция, че няма да бъде разкрит никога от никой, включително от жената на полуръста, известната Гардения Бибервелт. Но ти не си го убил, Телико, защото не е било по силите ти. Защото си малък, клет, великодушен метаморф, наричан от приятелите си Дуду. В когото и да се превърнеш, винаги ще си останеш такъв. Умееш да копираш само доброто в нас, но злото не разбираш. Ето какъв си ти, метаморфе.

Телико отстъпи и опря гръб в платнището на платката.

— Затова — продължи Гералт — сега ще се превърнеш в Бибервелт и спокойно ще ми подадеш лапи да те вържа. Не можеш да се съпротивляваш, защото мен не си в състояние да копираш. Знаеш това много добре, Дуду. Нали за няколко секунди четеше мислите ми.

Телико неочаквано се изправи, чертите на вещерското лице се размиха и разляха, белите коси се разрошиха и започнаха да потъмняват.

— Прав си, Гералт — изговори той неразбираемо, защото точно в този момент устните му променяха формата си. — Прочетох мислите ти. За малко, но беше достатъчно. Знаеш ли какво ще направя сега?

Коженият му кафтан изведнъж се пребоядиса в блестящо червено. Метаморфът се усмихна, поправи шапката си с цвят на слива със забито в нея перо и подръпна ремъка на лютнята, праметната през рамото му. Лютнята, която преди това беше меч.

— Ще ти кажа какво ще направя сега, вещерю — засмя се той със звучния и сребрист смях на Лютичето. — Ще си отида, ще се смеся с тълпата и тихомълком ще се превърна в някой друг, може дори в някой скитник. Защото е по-добре да си скитник в Новиград, отколкото метаморф в пустошта. Новиград ми е задължен с нещо, Гералт. Появата му разруши околната среда, в която можехме да живеем в естествените си тела. Убиваха ни като бесни кучета. Аз съм един от малкото оцелели. Искам да живея и ще оцелея. Когато в студа ме преследваха вълци, аз се превръщах в един от тях и тичах с глутницата със седмици. И оцелях. Сега ще постъпя по същия начин, защото не мога повече да спя в пущинака и да зимувам в пещерите, не искам да съм вечно гладен, не искам все да съм мишена за стрелите.

Тук, в Новиград, е топло, има храна, може да се заработва и жителите много рядко се стрелят с лъкове. Новиград е глутница вълци. Ще се присъединя към тях и ще оцелея. Разбираш ли?

Гералт кимна бавно.

— Вие сте предоставили — продължи метаморфа, изкривявайки устни в наглата усмивка на Лютичето — скромна възможност за приобщаване на джуджетата, полуръстовете, гномите и дори елфите. А с какво аз съм по-лош от тях? Защо ми отказват? Какво трябва да направя, за да получа възможността да живея в този град? Да се превърна в елфка със сърнени очи, копринени коси и дълги крака? Така ли? Но с какво елфката е по-добра от мен? С това, че като видите елфка, започвате да пристъпвате от крак на крак, а когато видите мен, ви се повръща? Да ви приседнат дано тези аргументи. Аз все пак ще оцелея. Знам как. Когато бях вълк, тичах, виех и се биех с останалите за самките. Като жител на Новиград ще търгувам, ще плета нови кошници, ще прося или ще крада като един от вас, ще правя онова, което правите вие. Кой знае, може дори да се ожена.

Вещерът мълчеше.

— Да — продължи спокойно Телико. — Отивам си. А ти, Гералт, няма да се опиташ да ме задържиш, няма дори да се помръднеш. Защото за няколко секунди четях мислите ти. Включително и тези, за които самият ти не искаш да си признаеш, които криеш дори от себе си. За да ме задържиш, ще ти се наложи да ме убиеш. А тази мисъл те отвращава. Така ли е?

Вещерът мълчеше.

Телико отново поправи ремъка на лютнята и се насочи към изхода. Вървеше смело, но Гералт виждаше как трепери и се свива в очакване острието да изсвисти. Прибра меча в ножницата, а метаморфът спря наред крачка, огледа се и рече:

— Всичко добро, Гералт. Благодаря ти.

— Всичко добро, Дуду — отговори вещерът. — Желая ти успех.

Метаморфът се обърна и тръгна към многолюдния пазар с живата широка походка на Лютичето. Размахваше лявата си ръка също като трубадура и пак като него се озъбваше в усмивка, когато срещнеше някое момиче. Гералт тръгна бавно подире му.

Телико свали в движение лютнята, забави крачка, взе два акорда, после ловко засвири познатата на Гералт мелодия. Обърна се леко

встрани и пропя. Съвсем като Лютичето:

*Пак пролетен дъжд ще прегърне земята,
слънце в сърцата ще върне искрата,
а от нея ще пламне пак до възбог
на надеждата Вечният огън.*

— Повтори това на Лютичето, ако го запомниш! — извика той.
— И му кажи, че „Зима“ е неподходящо заглавие. Баладата трябва да се казва „Вечният огън“. Сбогом, вечерю!

— Хей! — разнесе се изведнъж. — Хей, фазан!

Телико се обърна учудено. Иззад палатката излезе Веспуля, разлюляла буйно бюст и втренчена зловещо в поета.

— Подир девойките ли тичаш, изменнико? — изсъска тя и люшна още по-предизвикателно гърди. — Песнички пееш, а кучи сине?

Телико свали шапката си и се поклони с характерната за Лютичето широка усмивка.

— Веспуля, скъпа — рече той нежно. — Колко съм щастлив да те видя отново. Прости ми, сладка моя. Длъжен съм...

— Длъжен си, длъжен си — прекъсна го Веспуля гръмогласно. — И всичко, което дължиш, сега ще го заплатиш!

Огромният меден тиган блесна на слънцето и с дълбок звучен стон се стовари върху главата на метаморфа. Телико, с неописуемо глупава гримаса на лицето, се олюля и падна, разперил ръце, а физиономията му изведнъж започна да се променя и разлива, и вече не приличаше на нищо познато. Когато видя това, вечерът скочи към него и в движение дръпна от една сергия голям килим. Хвърли го на земята, с два ритника избута метаморфа върху него и нави килима бързо и стегнато.

Седна отгоре и изтри чело с ръкав. Веспуля го гледаше зловещо, без да пуска тигана. Тълпата се съгъстваше.

— Той е болен — каза вечерът и се усмихна измъчено. — Това е за негово добро. Не се скупчвайте, добри хора, клетникът се нуждае от въздух.

— Чухте ли? — попита спокойно, но гръмко пробиващият си път през тълпата Шапел. — Хайде да не се скупчваме. Хайде да се разотидем. Сборищата са забранени. Наказват се с глоби!

Тълпата моментално се разпръсна, но само за да се покаже Лютичето, който се приближаваше с бодра стъпка под звуците на лютнята. Когато го видя, Веспуля изпищя диво, изпусна тигана и хукна през площада.

— Какво й е? — попита Лютичето. — Дявола ли видя?

Гералт стана от килима, в който нещо веднага започна да шава. Шапел бавно се приближи. Беше сам, личната му охрана не се виждаше.

— Не бих се приближавал, ако бях на ваше място, господин Шапел — обади се тихо Гералт.

— Сериозно? — Шапел го гледаше студено, стиснал тънките си устни.

— Ако бях на ваше място, господин Шапел, щях да се направя, че нищо не съм видял.

— Да, това е ясно — каза Шапел. — Обаче не си на мое място.

Изад палатката дотича Даинти Бибервелт, задъхан и изпотен. Когато видя Шапел, той се закова на място, сложи ръце зад гърба си, заподсвирква си и се направи, че разглежда покрива на хамбара.

Шапел се приближи до Гералт. Много близо. Вещерът не помръдна, само присви очи. Няколко мига двамата се гледаха, после Шапел се наведе към навития килим.

— Дуду — каза той, обръщайки се към подаващите се от килима деформирани обувки от козя кожа на Лютичето. — Копирай Бибервелт, бързо.

— Защо? — извика Даинти, отклонявайки поглед от хамбара. — Защо?

— Тихо — каза Шапел. — Е, Дуду, как е там?

— Готово — чу се приглушен глас от килима. — Готово... Сега...

Стърчащите от килима обувки от козя кожа омекнаха, размиха се и се превърнаха в покрити с козина боси стъпала на полуруст.

— Излизай, Дуду — каза Шапел. — А ти, Даинти, мълчи. За хората всички полуръстове имат едно и също лице. Нали?

Даинти промърмори нещо неразбираемо. Гералт, все още примижал, гледаше подозрително Шапел. Наместникът се изправи и се огледа. Същевременно от насъбралата се тълпа зяпачи беше останало само отдалечаващо се топуркане на дървени чепици.

Даинти Бибервелт Втори се измъкна от килима, кихна, седна и потри очите си и носа си. Лютичето приседна на захвърления наблизосандък и задрънка на лютнята с изражение на умерено любопитство.

— Кой е това, как мислиш, Даинти? — попита меко Шапел. — Не ти ли се струва, че доста прилича на теб?

— Това е братовчед ми — изстреля полуръстът и се озъби. — Близък роднина. Дуду Бибервелт от Рдестова ливада, специалист по търговските операции. Тъкмо реших...

— Да, Даинти?

— Реших да го назнача за свой търговски представител в Новиград. Как ти се струва, братовчеде?

— О, благодаря ти, братовчеде — усмихна се широко близкият роднина, гордостта на клана Бибервелт, специалистът по търговски операции. Шапел също се усмихна.

— Е, сбъдна ли се мечтата ти за живот в града? — промърмори Гералт. — Какво намирате в тези градове, Дуду... и ти, Шапел?

— Поживей в пустошта — отвърна Шапел, — храни се с корени, понамокри се от дъждовете, помръзни през зимата — и ще разбереш. На нас също ни се полага нещо от живота, Гералт. Не сме по-лоши от вас.

— Не — кимна Гералт. — Не сте по-лоши. Може би даже сте по-добри. А какво стана с истинския Шапел?

— Получи удар — прошепна Шапел Втори. — Вече два месеца оттогава. Апоплектичен удар. Лека му пръст, да му свети Вечният огън. Аз точно тогава бях наблизос... никой не забеляза... Гералт, надявам се, че няма да...

— Какво не е забелязал никой? — попита Гералт с каменно изражение.

— Благодаря.

— И много ли сте тук?

— Има ли значение?

— Не — съгласи се вещерът. — Няма.

Изад фургоните и палатките изскочи висока два лакътя фигурка със зелена шапка и кожухче от заешка кожа.

— Господин Бибервелт — започна гномът и млъкна, местейки поглед от единия полуръст към другия.

— Мисля, малкия — каза Даинти, — че ти трябва моят братовчед, Дуду Бибервелт. Говори, говори. Това е той.

— Киселец казва, че всичко се е продало — каза гномът и се усмихна широко, показвайки остриите си зъби. — По четири крони на парче.

— Май знам за какво става въпрос — каза Даинти. — Жалко, че Вивалди не е тук, за да изчисли веднага печалбата.

— Ще позволиш ли, братовчеде — обади се Телико Лунгревинк Леторт, по прякор Пенсток, за приятелите си Дуду, а за целия Новиград — член на многочисления род Бибервелт. — Позволи аз да я изчисля. Имам идеална памет за цифри. Както и за много други неща.

— Моля — поклони се Даинти. — Моля, братовчеде.

— Разходите — смръщи чело метаморфът — не бяха големи. Осемнайсет за розовото масло, осем и петдесет за рибеното масло, хм... Всичко общо, включително и шнурчето — четирийсет и пет крони. Печалби: шестстотин по четири крони, тоест две хиляди и четиристотин. Никакви комисиони, защото нямаше посредници...

— Бъди така добър да не забравяш данъка — напомни му Шапел Втори. — Имай предвид, че пред вас е представител на градската власт и църквата, който се отнася сериозно и честно към задълженията си.

— Освободено е от данъци — съобщи Дуду Бибервелт. — Защото е продажба със свята цел.

— Тоест?

— Когато се смесят в съответните пропорции рибеното масло, восъкът, маслото и оцветените капки кошинила — поясни метаморфът, — е достатъчно сместа да се изсипе в глинени паници и във всяка от тях да се мушне по къс от шнурчето. Запаленото шнурче гори с отличен червен пламък, който трае дълго и почти не мирише. Вечен огън. На свещенослужителите им трябваха лампи за Вечния огън. Сега вече си имат.

— По дяволите... — промърмори Шапел. — Вярно е... Трябваха цели светилници. Дуду, ти си гений.

— От майка ми е — отговори скромно Телико.

— Че как, одрал ѝ е кожата — потвърди Даинти. — Погледнете само мъдрите му очи. Същинска Бегония Бибервелт, любимата ми леля.

— Гералт — простена Лютичето, — той за три дни е заработил повече, отколкото аз за цял живот пеене.

— На твое място — отговори сериозно вещерът — щях да изоставя пеенето и да се заема с търговия. Помоли го, може да те вземе за чирак.

— Вещерю... — хвана го за ръкава Телико. — Кажи как мога... да ти се отблагодаря...

— С двайсет и две крони.

— Какво?

— За нов кафтан. Виж какво остана от моя.

— Знаете ли какво? — извика изведнъж Лютичето. — Нека отидем в някой публичен дом. В „Пасифлора“! Бибервелтови плащат!

— А пускат ли там полуръстове? — обезпокои се Даинти.

— Нека се опитат да не пуснат! — Шапел направи страховита физиономия. — Нека само да опитат, и ще обвиня бордея им в ерес.

— Е? — възкликна Лютичето. — Тогава всичко е наред. Гералт, тръгваме ли?

Вещерът тихо се засмя.

— Знаеш ли какво, Лютиче — отвърна той, — с удоволствие.

МАЛКА САМОЖЕРТВА

I

Русалката изскочи от водата до кръста и бурно запляска с длани по повърхността. Гералт забеляза, че тя има красиви, почти идеални гърди. Ефектът се разваляше само от цвета — тъмнозелени зърна с малко по-светли ареоли. Ловко прескачайки поредната вълна, русалката се изви изящно, тръсна мокрите си светлозелени коси и запя мелодично.

— Какво? — Князът се наведе през борда на платнохода. — Какво каза тя?

— Отказва — преведе Гералт. — Казва, че не иска.

— Ти обясни ли й, че я обичам? Че не си представям живота без нея? Че искам да се ожения за нея? Само за нея и за никоя друга?

— Обясних й.

— И какво?

— Нищо.

— Тогава го повтори.

Вещерът притисна пръсти към устните си и издаде вибриращи трели. Подбирайки с усилие думите и мелодията, започна да превежда любовните излияния на княза.

Русалката се обърна по гръб и го прекъсна.

— Не превеждай, не се мъчи — пропя тя. — Разбрах. Когато казва, че ме обича, винаги има такава глупава физиономия. Каза ли нещо конкретно?

— Не особено.

— Жалко. — Русалката запляска и се гмурна, силно извивайки опашката си, и разпени водата, като вряза в нея плавника си, подобен на тези на барбуните.

— Какво? Какво каза тя? — попита князът.

— Че съжالياва.

— Какво съжالياва? Как така съжالياва?

— Струва ми се, че това беше отказ.

— На мен не ми отказват! — извика князът, отричайки очевидния факт.

— Господине — измърмори капитанът на платнохода, — мрежите са готови, само да ги хвърлим — и е ваша...

— Не бих ви посъветвал — изрече тихо Гералт. — Тя не е сама. Под водата има много като нея, а в дълбините може да се крие и кракен.

Капитанът потрепна, пребледня и направи безсмислен жест, като сложи ръце на задника си.

— Кра... кракен?

— Кракен — потвърди вещерът. — Не ви съветвам да хвърляте мрежите. Достатъчно е тя да извика и от корабчето ви ще останат само плуващи дъски, а ние ще се издавим като котенца. И изобщо, Агловал, реши дали искаш да се жениш, или просто смяташ да я хванеш и да я държиш в бъчва!

— Обичам я — каза Агловал твърдо. — Искам я за съпруга. Но трябва да има крака, а не рибена опашка. А това може да се уреди. Срещу два фунта разкошни бисери купих магически еликсир с пълна гаранция. Щом го изпие — ще ѝ пораснат крака. Ще се помъчи малко — три дни, не повече. Извикай я, вещерю, кажи ѝ още веднъж.

— Вече ѝ го казах два пъти. Тя отговори, че не е съгласна. Но добави, че знае една морска магьосница-водорасляк, която с помощта на заклинание може да превърне краката ти в елегантна опашка. Безболезнено.

— Да не е откачила? Аз — с рибена опашка? Никога! Извикай я, Гералт.

Вещерът се наведе през борда. В сянката на платнохода водата беше зелена и изглеждаше гъста като желе. Нямаше нужда да я вика. Русалката се изви над вълните сред фонтан от пръски. Застана за миг на опашката си, а после се плъзна по вълната и се преобърна, демонстрирайки всичките си прелести. Гералт преглътна.

— Ей, вие! — пропя тя. — Още много ли има? Кожата ми се напуква от слънцето. Белокоско, питай го дали е съгласен.

— Не е съгласен — пропя в отговор вещерът. — Шееназ, разбери, той не може да живее под водата, дори и с опашка. Ти можеш да дишаш въздух, но той изобщо не може да диша вода!

— Така си и знаех — извика русалката. — Знаех си. Увъртания, глупави, наивни увъртания, и никаква саможертва. Който обича, се жертва! Аз се жертвах заради него, всеки ден излизах на скалата, протрих си всички люспи на задника, нараних си плавника, простудих се. А той не иска да пожертва заради мен тези два отвратителни израстъка? Да обичаш, означава не само да взимаш, но и да умееш да се отказваш от нещо, да правиш жертви! Предай му го!

— Шееназ! — възкликна Гералт. — Не разбираш ли? Той не може да живее под водата!

— Не приемам глупави увъртания! Аз също... аз също го обичам и искам да имам малки от него. Но как да стане, като не иска да ми оплоди хайвера? Къде да му го сложа този хайвер? В шапката?

— За какво говори тя? — извика князът. — Гералт, не те доведох да си бърбриш с нея...

— Държи на своето. Нервира се.

— Давайте онези мрежи! — изрева Агловал. — Ще я подържа месец в басейна и...

— А това? — извика капитанът и показа с ръка какво има предвид. — Под нас може да има кракен! Някога виждали ли сте кракен, господине? Ако искате, скачайте във водата, хващайте я — няма да ви преча. Аз живея в този платноход!

— Живееш заради моята милост, негоднико! Давай мрежата, да не заповядам да те обесят!

— Как не! На платнохода моята дума значи повече от вашата. Аз съм капитанът!

— Тихо и двамата! — извика ядосано Гералт. — Тя казва нещо, диалектът им е труден, не мога да се съсредоточа.

— Стига ми толкова! — пропя Шееназ. — Гладна съм. Е, Белокоско, нека да решава веднага! Кажу ми, че не искам да съм посмешище и няма да разговарям вече с него, ако продължи да прилича на четириръка морска звезда. Повтори му, че относно игричките, които ми предлага на скалите, имам приятелки, които вършат всичко много по-добре от него. Но аз смятам това за игри за деца, които още не са сменили люспите на опашката си! Аз съм нормална, здрава русалка...

— Шееназ...

— Не ме прекъсвай! Още не съм свършила! Аз съм здрава, нормална и съзряла за хвърляне на хайвера и ако наистина ме иска, трябва да се сдобие с опашка, плавник и всичко, което има един нормален тритон. Иначе не искам да го виждам!

Гералт превеждаше бързо, стараяйки се да избягва вулгарностите. Не се получаваше много добре. Князът се изчерви и изруга.

— Безочлива девойка! — изрева той. — Студена скумрия! Нека си намери някоя риба-треска!

— Какво каза той? — попита Шееназ, изплувайки.

— Че не иска да има опашка!

— Тогава му кажи... Да изсъхне дано!

— Какво каза тя?

— Каза да потънеш дано — преведе вещерът.

II

— Ех, жалко че не мога да поплувам с вас — каза Лютичето, — но имам ужасна морска болест. А знаеш ли, никога през живота си не съм говорил с русалка. Жалко, дявол да го вземе.

— Доколкото те познавам — каза Гералт, докато закрепваше дисагите, — ти и без това ще напишеш балада.

— Вярно е. Първите стихове вече са готови. В моята балада русалката ще се пожертва заради княза, ще смени рибята опашка с изящни крака, но ще плати за това със загубата на гласа си. Князът ще ѝ измени и ще я изостави, а тя ще умре от мъка и ще се превърне в морска пяна, когато първите слънчеви лъчи...

— Кой ще повярва в подобни глупости?

— Няма значение — изсумтя Лютичето. — Баладите не се пишат, за да се вярва в тях. Пишат се, за да вълнуват хората. Какво съм тръгнал да ти обяснявам, ти не разбираш от тези неща. Кажу по-добре колко ти плати Агловал?

— Нищо не ми плати. Каза, че не съм се справил със задачата. Че е очаквал друго и плаща за свършена работа, а не за добри намерения.

Лютичето поклати глава, свали шапката си и погледна вещера със съчувствие.

— Означава ли това, че все така нямаме пари?

— Така изглежда.

Лютичето направи още по-жална физиономия.

— Всичко е заради мен — изстена той. — Аз съм виновен. Гералт, нали не ми се сърдиш?

Не, вещерът не се сърдеше на Лютичето. Никак.

Макар че това, което му се беше случило, несъмнено бе станало по вина на Лютичето. Именно Лютичето настояваше да отидат да погуляят в Четирите клена. Той твърдеше, че гуляите задоволяват дълбоките и естествени потребности на хората. От време на време човек имал нужда да се среща със себеподобни там, където може да се посмее и да попее, да се натъпче до насита с шишчета и пирожки, да

пийне бира, да послуша музика и да потанцува с някоя разгорещена пищна девойка. Но ако всеки човек удовлетворявал тези си потребности, когато му падне и неорганизирано, щял да настане неописуем хаос. Затова били измислени празниците и гуляите. А след като съществували празниците и веселбите, на тях трябвало да се присъства.

Гералт не възрази, макар че в списъка на собствените му естествени и дълбоки потребности гуляите далече не заемаха първото място. Но се съгласи да придружи Лютичето, тъй като разчиташе, че в тълпата може да се добере до информация за възможни поръчения или работа — отдавна не го беше наемал никой и паричните му запаси застрашително намаляваха.

Вещерът не се сърдеше на Лютичето за това, че се заяде с Горските. Той самият също бе виновен — можеше да се намеси и да спре барда. Не го направи, защото не можеше да понесе ползващите се с лоша слава Стражи на пустошта, наричани от народа Горските — доброволна организация, занимаваща се с изстребване на нехора. Той самият едва се сдържаше, когато ги слушаше как се хвалят, че са прободили със стрелите си, заколили или обесили някой елф, горски дух или дивожена. Лютичето, който беше решил, че в компанията на вечерата е в пълна безопасност, надмина дори себе си. Отначало Стражите не отговаряха на неговите закачки, ехидни забележки и нагли намеци, които предизвикваха кикотене сред наблюдаващите развитието на събитията селяни. Обаче когато Лютичето изпя предварително подготвения неприличен и обиден куплет, завършващ с напълно неутралните думи: „Не познавам никого, който иска да е Горски“, избухна скандал, завършил с масово сбиване, а хамбарът, използван за танцова зала, изгоря до основи. Намеси се дружината на комеса^[1] Будибог, наричан Плешивеца, който владееше Четирите клена. Горските, Лютичето и Гералт бяха признати за съвместно виновни за всички щети и престъпления, включително и в развърщането на някакво нямо червенокосо малолетно момиче, което след това бе намерено в храстите — изчервено, усмихнато глупаво и с вдигната до подмишниците нощница. За щастие комес Плешивеца познаваше Лютичето, затова всичко приключи с глоба, която обаче погълна всичките им средства. Отгоре на всичко им се наложи да се спасяват с бягство от Четирите клена, защото изгонените

от селото Горски заплашваха да си отмъстят и отрядът им от над четирийсет души ги преследваше из околните гори. Гералт нямаше никакво желание да става мишена на стрелите на Горските, които бяха нащърбени като върхове на харпуни и осакатяваха страшно.

Наложи се да се откажат от първоначалния план да посетят близките села, в които вечерът се надяваше да намери работа. Вместо това тръгнаха към морето, към Бремерворд. За съжаление вечерът не намери друга работа освен малко обещаващата любовна интрига между княз Агловал и русалката Шееназ. Вече бяха изяли златния пръстен на Гералт и брошката с александрит, която трубадурът някога беше получил за спомен от една от многобройните си приятелки. Нещата не отиваха на добре. И все пак вечерът не се сърдеше на Лютичето.

— Не, Лютиче — каза той. — Не ти се сърдя.

Лютичето не повярва, ако можеше да се съди по мълчанието му. Вечерът потупа коня по гривата и за пореден път порови из дисагите. Знаеше, че там няма нищо, което да може да се продаде. Ароматът на храна, който бризът донасяше от съседната кръчма, започваше да става непоносим.

— Маестро! — извика някой. — Хей, маестро!

— Слушам — обърна се Гералт. От спрялата до тях двуколка, теглена от две магарета, се измъкна дебел, солиден мъж с филцови ботуши и тежка шуба от вълча кожа.

— Тъъ... Такова... — обърка се дебелият, приближавайки се. — Аз не вас, господине... А маестро Лютичето...

— Ето ме — изпъчи се гордо поетът, намествайки шапката си с перо от чапла. — Какво искате, добри човече?

— Моите почитания — каза дебелият. — Аз съм Телери Дроухард, търговец на подправки, старейшина на местната гилдия. Моят син, Гаспар, се сгодява за Далия, дъщеря на Мествин, капитан на платноход.

— Ха — каза Лютичето, запазвайки достойна за един трубадур сериозност. — Поздравявам ви и желая щастие на младите. С какво мога да ви помогна? Или става въпрос за правото на първата нощ? От това никога не се отказвам...

— А? Не... това. Значи, работата е такава: празникът и почерпката по случай годеща са тази вечер. Жена ми е узнала, че сте в

Бремерворд, и ми извади душата... Жените са си жени. Слушай, казва, Телери, да покажем на всички, че не сме простаци, че даваме мило и драго за изкуството. Щом ще имаме пиршество, трябва и нещо за душата, а не само ядене и пиене. Казвам ѝ аз на глупавата жена: нали вече наехме един бард, малко ли ти е? А тя отговаря: един е малко, маестро Лютичето е съвсем друго нещо — каква слава има само, ще натрием носовете на съседите... Маестро, окажи ни тази чест... Двайсет и пет талера в брой, символично, то се знае... Само и само да се подкрепи изкуството...

— Правилно ли чух? — попита Лютичето напевно. — Аз да съм втори бард? Допълнение към друг музикант? Аз? Още не съм паднал толкова ниско, че да пригласям на някого, уважаеми господине!

Дроухард почервеня.

— Моля за извинение, маестро — измънка той. — Не го измислих аз... Жена ми... Простете. Окажете ни честта...

— Лютиче — прошепна тихо Гералт. — Не вири нос. Тези няколко монети ни трябват.

— Не ме поучавай! — развика се поетът. — Аз ли вирия нос? Аз? Вижете го него! А какво да кажем за теб, дете постоянно отказваш изгодни предложения? Не убиваш хирики, защото са застрашени от изчезване, войсилки — защото са безвредни, нощаци — защото са сладки, дракони — защото кодексът забранява. Аз също уважавам себе си, представи си! Аз също имам свой кодекс!

— Лютиче, моля те, направи го заради мен. Малка саможертва, момче, нищо повече. Обещавам ти, че няма да капризнича при следващата задача, която ми възложат. Е?

Трубадурът заби поглед в земята, почеса се по брадичката, покрита със светъл пухкав мъх. Дроухард, отворил уста, се приближи още повече.

— Маестро... Окажете ни честта. Жена ми няма да ми прости, ако не ви уговоря. Нека да бъдат трийсет.

— Трийсет и пет — каза твърдо Лютичето. Гералт се усмихна, наслаждавайки се обнадеждено на аромата, прииждащ от кръчмата.

— Договорихме се, маестро, договорихме се — побърза да каже Телери Дроухард и стана ясно, че би дал и четирийсет, ако се наложи. — А сега... Ако искате да отдъхнете и да се пригответе, моят дом е и ваш. И вие, господине... Как се казвате?

— Гералт от Ривия.
— Разбира се, каня и вас. Да похапнете, да пийнете...
— С удоволствие — каза Лютичето. — Покажете ни пътя, уважаеми господин Дроухард. А между другото, кой е другият бард?
— Благородната госпожа Еси Давен.

[1] Комес (пол. *komes*) — в средновековна Полша: титла на командир, който е едновременно военен и административен ръководител на даден район. — Б.пр. ↑

III

Гералт още веднъж потърка с ръкав сребърните копчета на кафтана и катарамата на колана си, вчеса с пръсти завързаната с чиста лента коса и изчисти ботушите си, като ги потърка един в друг.

— Лютиче?

— А? — Бардът поглади забоденото в шапката му перо и изпъна кафтана си. И двамата отделиха половин ден на почистване на дрехите си и привеждането им в относителен ред. — Какво, Гералт?

— Постарай се да се държиш така, че да ни изхвърлят след вечерята, а не преди нея.

— Надявам се, че се шегуваш? По-добре гледай себе си. Е, влизаме ли?

— Влизаме. Чуваш ли? Някой пее. Жена.

— Сега ли я чу? Това е Еси Давен, наричана Оченцето. Никога ли не си срещал жени-бардове? А, забравих, че заобикаляш местата, където изкуството разцъфтява. Оченцето е талантлива поетеса и певица, но, за съжаление, не е лишена от недостатъци, като наглостта, както чувам, не е най-малкият сред тях. В момента пее моя балада. За което ще ѝ кажа някои неща, от които оченцето ѝ ще се просълзи.

— Лютиче, смили се! Ще ни изгонят.

— Не се бъркай. Това са професионални въпроси. Да влизаме.

— Лютиче?

— А?

— Защо Оченцето?

— Ще видиш.

Пиршеството протичаше в помещението на просторен склад, от който бяха изнесли бъчонките с херинга и рибено масло. Бяха се опитали — не особено успешно — да убият миризмата с окачени навсякъде връзки имел и пирен, украсени с цветни лентички. На места, както го изискваше обичаят, висяха връзки чесън — за да отблъскват вампирите. Табуретките и пейките, наредени край стената, бяха покрити с бяло платно, а в ъгъла имаше голямо огнище и шиш. Беше

тясно, но не много шумно. Бяха се събрали повече от петдесет души с най-различни професии и положение в обществото. Пъпчивият жених и неоткъсващата поглед от него невеста слушаха съсредоточено мелодичната балада. Тя бе изпълнявана от девойка със скромна синя рокля, седнала на висок стол и опряла лютнята на коленете си. Девойката не беше на повече от осемнайсет и бе много слаба. Косите ѝ, дълги и гъсти, имаха цвят на тъмно злато. Когато Гералт и Лютичето влязоха, тя тъкмо свършваше песента и благодари с кимване на аплодисментите.

— Приветствам ви, маестро, приветствам ви. — Дроухард, празнично облечен, скочи към тях и ги поведе към центъра на помещението. — Приветствам и вас, господин Гералт. Каква чест... Да... Позволете... Уважаеми господа, уважаеми господа! Това е нашият почетен гост, който ни удостои с честта... Маестро Лютичето, известен певец и стихопле... поет, ни оказа голяма чест. За нас е чест...

Раздадоха се възклицания и ръкопляскания. Дроухард наистина изглеждаше така, сякаш му оказват голяма чест. Изчервен от гордост, Лютичето направи високомерна физиономия и се поклони небрежно. После помахна на девойките, наредени на дългата маса като кокошки върху ограда и наглеждани строго от по-възрастните си съселянки. Девойките седяха непоклатимо, сякаш бяха залепени за пейките с дърводелско лепило или някое не по-малко ефективно залепващо средство. Всички без изключение бяха положили ръце върху коленете си и бяха отворили широко уста.

— А сега, гости — възкликна Дроухард, — да се заемаме с бирата и ястията! Моля, заповядайте на трапезата.

Девойката в синьо се промъкна през тълпата, която като морска вълна заля отрупаните с храна маси.

— Здравей, Лютиче.

Гералт считаше определението „очи като звезди“ за банално и изтъркано, особено откакто започна да пътешества с Лютичето, тъй като трубадурът беше свикнал да раздава този комплимент наляво и надясно, предимно незаслужено. Но по отношение на Еси Давен дори един толкова непосветен в поезията човек като вещера трябваше да признае точността на това определение. Върху хубавичкото, с нищо незабележително лице, гореше огромно, прекрасно, блестящо

тъмносиньо око, от което не беше възможно да откъснеш поглед. Второто око на Еси Давен през повечето време беше закрито от златна къдрица, падаща върху бузата ѝ. Когато понякога къдрицата се отместваше при движение на главата или когато момичето я подухнеше, ставаше ясно, че второто око на Оченцето не отстъпва по нищо на първото.

— Здравей, Оченце — каза Лютичето и се смръщи. — Хубаво изпя баладата. Значително си подобрила репертоара си. Винаги съм казвал, че ако не можеш да пишеш стихове както трябва, по-добре да използваш чуждите. И много от тях ли използваш?

— Малко — реагира мигновено Еси Давен и показа белите си зъби. — Два или три. Искрах повече, но не се получи. Абсолютни безсмислици, а мелодиите, макар и приятни и простишки, да не кажа примитивни, съвсем не са тези, които очакват слушателите ми. Може би си написал нещо ново, Лютиче? Нещо не съм слушала твои песни напоследък.

— Нищо чудно — пое си дъх бардът. — Пея баладите си на места, където канят изключително талантиливи и известни бардове, а ти не стъпваш там.

Еси се изчерви леко и отметна къдрицата си.

— Вярно е. Не пея в бордеи — действат ми потискащо. Жалко, че ти се налага да пееш на такива места. Но какво да се прави. Когато няма талант, публиката не се подбира...

Сега почервеня Лютичето. Оченцето се засмя радостно, неочаквано го прегърна през врата и го целуна по бузата. Вещерът се изненада, но не много. Приятелката по професия на Лютичето не можеше да е много по-непредсказуема от него.

— Лютиче, стар свирачо — каза Еси, без да отпусна прегръдката си. — Радвам се да те видя отново в добро здраве и с всичкия си.

— Ех, Кукличке! — Лютичето хвана девойката за талията, вдигна я и я завъртя така, че роклята ѝ се развя. — Беше прелестна, кълна се, отдавна не бях слушал такъв чудесен сарказъм. Караш се дори по-хубаво, отколкото пееш. А външният ти вид е направо изумителен!

— Колко пъти съм те молила да не ми викаш „Кукличке“! — Еси духна къдрицата си и хвърли поглед към Гералт. — Освен това мисля,

че е време да ме представиш на спътника си. Веднага се вижда, че не е от нашето братство.

— Пази Боже — разсмя се трубадурът. — Кукличке, той няма нито глас, нито слух и може да римува само „биене“ с „пиене“. Това е представителят на гилдията на вещерите, Гералт от Ривия. Ела, Гералт, целуни Оченцето по ръчичката.

Вещерът се приближи, без да е много наясно какво да прави. Беше прието да се целуват по ръката — по-точно по ръкавицата — дами от дукеса нагоре, като преди това прилежно се падне на коляно. По отношение на жените с по-ниско обществено положение подобен жест тук, на Юг, се смяташе за еротично двусмислен и поради това се използваше само от близки двойки.

Но Оченцето разсея съмненията му, като охотно му подложи ръката си, отпускаяки пръсти надолу. Той я хвана неловко и я целуна. Еси го гледаше с изумителното си око и се изчерви.

— Гералт от Ривия — каза тя. — Виж в каква компания само се движиш, Лютиче.

— За мен е чест — промърмори вещерът, осъзнавайки, че се е увлякъл по красноречието на Дроухард. — Госпожо...

— По дяволите — изсумтя Лютичето. — Не смущавай Оченцето с лозунги и титли. Тя се казва Еси, той се казва Гералт. Край на представянето. Да се захващаме за работа, Кукличке.

— Ако още веднъж ме наречеш „Кукличка“, ще те фрасна по ухото. И към каква работа трябва да преминем?

— Трябва да се договорим как ще пеем. Предлагам да се редуваме с по няколко балади. За ефект. Разбира се, всеки ще пее свои балади.

— Съгласна съм.

— Колко ти плаща Дроухард?

— Не е твоя работа. Кой ще започне?

— Ти.

— Съгласна. А, вижте кой идва! Негово Височество княз Агловал. Точно влиза.

— Ха-ха — зарадва се Лютичето. — Качеството на публиката се повишава. Макар че, от друга страна, на него не може да се разчита. Скъперник. Гералт може да потвърди. Тукашният княз изобщо не обича да плаща. Наема, обаче не плаща.

— Чух някои неща. — Еси погледна Гералт и издуха къдрицата от бузата си. — Говореха на пристанището. Известната Шееназ, нали?

Като отговаряше с кратки кимвания на ниските поклони на струпалите се около входа гости, Агловал почти веднага се приближи до Дроухард и го отведе в ъгъла, давайки му да разбере, че не очаква оказване на почести наред залата. Гералт ги наблюдаваше с крайчеца на окото си. Разговаряха тихо, но си личеше, че и двамата са развълнувани. Дроухард постоянно триеше чело с ръкава си, въртеше глава, почесваше се по шията и задаваше въпроси, а навъсеният княз отговаряше със свиване на раменете.

— Князът изглежда загрижен — каза Еси, приближавайки се към Гералт. — Нима отново любовни проблеми? Започнало от сутринта недоразумение с русалката? А, вещерю?

— Възможно е. — Гералт изгледа накриво поетесата, учуден и кой знае защо раздразнен от въпроса ѝ. — Всеки си има проблеми. Но не всички обичат да се пее за тях по панаирите.

Оченцето пребледня леко, духна къдрицата си и го погледна предизвикателно.

— С това искаш да ме обидиш, или просто да ме уязвиш?

— Нито едното, нито другото. Искан само да изпреваря следващите въпроси относно проблемите на Агловал и русалката. Въпроси, на които не съм упълномощен да отговоря.

— Разбирам. — Красивото око на Еси Давен леко се присви. — Няма да те изправям пред такава дилема. Няма да задам нито един от въпросите, които си бях намислила и които, честно казано, смятах просто за встъпление към приятен разговор. Е, разговор няма да има, така че няма защо да се притесняваш, че съдържанието му ще се изпее на някой панаир. Беше ми много приятно.

Тя се обърна бързо и се отдалечи към масите, където веднага я посрещнаха с почести. Лютичето пристъпи от крак на крак и се изкашля многозначително.

— Не мога да кажа, че беше изискано любезен с нея, Гералт.

— Глупаво се получи — съгласи се вещерът. — Наистина я обидих, и то без причина. Може би да отида да се извиня?

— Откажи се — каза бардът и добави дълбокомислено: — Никога не изпада втора възможност да направиш първо впечатление. По-добре да отидем да пийнем бира.

Но не успяха да пийнат бира. Дроухард се промъкна през тълпата и дойде при тях.

— Господин Гералт — каза той. — Извинявайте. Негово Височество иска да поговори с вас.

— Идвам — каза Гералт.

— Гералт — хвана го за ръкава Лютичето. — Не забравяй.

— Какво?

— Обеща да приемеш всяка задача, без да капризничиш. Как го нарече? Малка саможертва?

— Добре, Лютиче. Но защо реши, че Агловал...

— Надушвам го. Не забравяй, Гералт.

— Добре, Лютиче.

Двамата с Дроухард тръгнаха към един ъгъл, по-надалече от гостите. Агловал седеше на ниска маса. Правеше му компания облечен с шарени дрехи мъж със загар и с къса черна брада, каквато Гералт не беше виждал по тези места.

— Отново се срещнахме, вещерю — започна князът, — макар сутринта да се заклев, че никога повече няма да те видя. Но нямам друг вещер под ръка, налага се да се задоволя с теб. Запознай се: Зелест, мой съдия-изпълнител и ловец на бисери. Разказвай, Зелест.

— Тази сутрин — започна брадатият — реших да разширя лова отвъд границите на обичайната територия. Една от лодките отиде по на запад, зад носа, към Драконовите зъби.

— Драконовите зъби — вметна Агловал — са два големи вулканични рифа край носа. Виждат се от нашия бряг.

— Да — потвърди Зелест. — Обикновено не плуваме там — има водовъртежи и камъни, опасно е за гмуркане. Но край брега бисерите са все по-малко. И ето, че пратихме една лодка нататък. Седем души екипаж, двама матроси и петима гмуркачи, включително и една жена. Когато не се върнаха до вечерта, започнахме да се безпокоим, макар че морето беше спокойно — като залято с масло. Изпратих няколко бързи канута и те скоро намерили лодката дрейфуваша в морето. В нея нямало никого. Потънали са като камъни. Не е ясно какво е станало, но определено е имало битка, същинско клане. Има следи...

— Какви следи? — присви очи вещерът.

— Цялата лодка е в кръв.

Дроухард изсумтя и се огледа неспокойно. Зелест понижи глас.

— Всичко е, както ви го казвам — процеди той през зъби. — Цялата лодка е в кръв. Същинска касапница. Нещо е убило тази хора. Разправят, че е морско чудовище.

— Не са пирати? — попита тихо Гералт. — Или конкуренти ловци на бисери? Изключватے възможността за обикновена разправа с ножове?

— Изключваме я — каза князът. — Тук няма никакви пирати, нито конкуренти. А разправите с ножове не приключват с изчезването на всички. Не, Гералт. Зелест е прав. Става дума за морско чудовище. Слушай, никой не смее да излезе в морето, дори до близките и познати места. Хората са обхванати от див страх и пристанището е парализирано. Дори платноходите и галерите не помръдват. Разбираш ли, вещерю?

— Разбирам — кимна Гералт. — Кой ще ми покаже мястото?

— Ха! — Агловал сложи ръка на масата и забарабани с пръсти. — Това ми харесва. Ето това е по вещерски. Веднага се залавяш за работа, без празни приказки. Да, обичам така. Виждаш ли, Дроухард, казвах ти: добрият вещер е гладният вещер. А, Гералт? Ако не беше музикалният ти приятел, днес отново щеше да си легнеш с празен стомах. Добре съм информиран, нали?

Дроухард наведе глава. Зелест гледаше безизразно пред себе си.

— Кой ще ми покаже мястото? — повтори Гералт, като гледаше студено Агловал.

— Зелест — каза князът и престана да се усмихва. — Зелест ще ти покаже Драконовите зъби и пътя към тях. Кога смяташ да се захванеш с работата?

— На сутринта. Бъдете на пристана, господин Зелест.

— Добре, господин вещерю.

— Прекрасно — потри ръце князът и отново се усмихна подигравателно. — Гералт, разчитам, че с чудовището ще имаш по-голям успех, отколкото с Шееназ. Наистина разчитам на това. А, още нещо. Забранявам да се говори за това; не искам паниката да се разпространява. Разбра ли, Дроухард? Ще наредя да ти изтръгнат езика, ако проговориш.

— Разбрах, княже.

— Добре. — Агловал се изправи. — Сега върви, няма да преча на пиршеството, не искам да провокирам слухове. Всичко хубаво,

Дроухард, и пожелай на сгодените щастие от мое име.

— Благодаря, княже.

Еси Давен, седнала на табуретка в обкръжението на плътен венец от слушатели, пееше мелодична и тъжна балада за достойната за съжаление съдба на изоставена любовница. Лютичето, облегал се на един стълб, си мърмореше нещо под носа и отмерваше с пръсти тактовете и сричките.

— Е, какво? — попита той. — Получи ли работа, Гералт?

— Получих. — Вещерът не изпадна в подробности, които, впрочем, не засягаха барда.

— Казах ти, че надушвам парите. Добре, много добре. Аз ще заработя, ти ще заработиш, ще има с какво да гуляем. Ще отидем в Цидарис — ще успеем за празника на гроздобера. А сега ме извини за минутка. Там, на пейката, има нещо интересно.

Гералт проследи погледа на поета, но не видя нищо интересно, освен няколко девойки с полуотворени уста. Лютичето изпъна кафтана си, отмести шапката към дясното ухо и с бодра стъпка тръгна към пейката. Избегна с ловка флангова маневра матроните, пазещи девойките, и започна да се усмихва, показвайки зъбите си, в обичайния за него ритуал.

Еси Давен приключи баладата, получи аплодисменти, малка кесия и голям букет красиви, макар и малко поувехнали хризантеми.

Гералт кръжеше между гостите, чакайки изгоден случай да заеме място на отрупаната с ястия маса. Гледаше тъжно към изчезващите с ускорени темпове маринована херинга, зелени сарми, варени агнешки главички и котлети, към разкъсваните на парчета салами и печени пилета, към разрязваните с ножове пушена съомга и свинска шунка. Проблемът беше там, че на пейките около масите нямаше свободни места.

Девойките и матроните се поразмърдаха и заобиколиха Лютичето, настоявайки с пискливи гласчета да попее. Лютичето се усмихваше искрено и отказваше с престорена скромност. Гералт преодоля смущението си и почти насила си проправи път до една от масите.

Някакъв старец, който остро миришеше на оцет, се премести поразително учтиво и охотно, като едва не събори от пейката съседа си. Гералт незабавно се зае с храната и опустоши мълниеносно

единствената чиния, до която успя да се добере. Миришещият на оцет старец сложи пред него друга. От благодарност вещерът съсредоточено изслуша дългата тирада за сегашните времена и днешната младеж. Старецът упорито наричаше разпуснатите нрави „разврат“ и на Гералт не му беше лесно да запази сериозно изражение.

Еси стоеше самичка до стената под връзка имел и настройваше лютнята си. Вещерът видя, че един юноша с тесен брокатен кафтан отиде при нея и ѝ заговори нещо с усмивка. Еси погледна младежа, изкриви леко красивите си устни и бързо рече нещо. Юношата се сепна и побърза да се отдалечи, а ушите му, червени като рубини, още дълго светиха в полумрака.

— ... Низост, позор и срамота — продължаваше старецът. — Голям разврат, господине.

— Вярно е — потвърди Гералт неуверено, докато обираше остатъците в чинията със залък хляб.

— Моля за тишина, благородни дами и господа! — извика Дроухард и излезе наред залата. — Знаменитият маестро Лютичето, макар и малко болен и поуморен, ще ни изпее знаменитата балада за царица Мариен и Черния гарван! Ще направи това в отговор на горещата молба на дъщерята на мелничаря, госпожица Веверка, на която, както се изрази той, не може да се откаже.

Госпожица Веверка, една от най-грозноватите сред седналите на масата девойки, веднага се изчерви. Разнесоха се викове и ръкопляскания, които заглушиха поредната забележка за разврата от страна на вонящия на оцет старец. Лютичето изчака да настъпи пълна тишина, изсвири с лютнята ефектно встъпление и запя, без да откъсва поглед от госпожица Веверка, която от куплет на куплет ставаше все по-красива. „Наистина — помисли си Гералт, — този кучи син действа по-ефективно от магьосническите кремове и мазила, които продава Йенефер на сергията си във Венгерберг“.

Еси се промъкна зад гърбовете на наредилите се в полукръг около Лютичето слушатели и тихомълком се отправи към вратата на терасата. Воден от странно предчувствие, вещерът се измъкна ловко от масата и тръгна подире ѝ.

Тя стоеше, опряла лакти на перилата на терасата и свила глава между малките си повдигнати рамене. Гледаше към смръщеното, блестящо под лунната светлина море и към огньовете на

пристанището. Под краката на Гералт изпука някаква съчка и Еси се изправи.

— Извинявай, не исках да ти преча — каза той равнодушно, очаквайки да види на лицето ѝ странната гримаса, с която току-що беше удостоила брокатения юноша.

— Не ми пречиш — отговори тя и се усмихна, отмятайки къдрицата. — Нямах нужда от уединение, а от чист въздух. И на теб ли ти пречат димът и задухът?

— Малко. Но повече ме потиска мисълта, че те обидих. Дойдох да се извиня, Еси, и да опитам да намеря повод за приятен разговор.

— Аз трябва да се извиня — отвърна девойката. — Реагирах прекалено рязко. Винаги реагирам рязко, не умея да се сдържам. Прости ми и ми дай втори шанс. Да поговорим.

Той се приближи, облегна се на перилото и долови топлината на тялото ѝ и дъх на вербена. Харесваше му, макар и да не беше като аромата на люляк и касис.

— С какво свързваш морето, Гералт? — попита внезапно Еси.

— С безпокойство — отвърна той, без да се замисля.

— Интересно. А изглеждаш толкова спокоен и сдържан.

— Не казах, че чувствам безпокойство. Ти ме попита с какво свързвам морето.

— Асоциацията е огледало на душата. Знам нещичко за това, аз съм поет.

— А ти с какво свързваш морето, Еси? — попита бързо Гералт, за да приключат с обсъждането на безпокойството, което всъщност чувстваше.

— С вечно движение — отговори тя след кратка пауза. — С промени. И със загадка, тайна, с нещо, което не схващам, което бих могла да опиша по хиляди начина, с хиляди стихове, без да стигна до същността му. Да, може би е точно това.

— Виж ти — каза той. Като че вербената започваше да му действа все по-силно. — Това, което усещаш ти, е също безпокойство. А изглеждаш толкова спокойна и сдържана.

Тя се обърна към него, отметна златистата си къдрица и го погледна с прекрасните си очи.

— Не съм спокойна и сдържана, Гералт.

Случи се неочаквано, напълно неочаквано. Жестът, който направи той и който можеше да бъде само леко докосване на ръката ѝ, прерасна в силна прегръдка. Привлече я бързо, но не грубо, към себе си и телата им се докоснаха бурно, стремително. Еси застина, напрегна се, изви силно тяло назад и опря здраво ръце в неговите, сякаш искаше да ги свали от талията си, но вместо това ги хвана по-здраво, наведе глава и разтвори устни.

— Защо... защо? — прошепна тя. Окото ѝ беше широко отворено, златната къдрица се спускаше върху другото.

Той спокойно и бавно наведе глава и устните им се сляха в целувка. Еси и сега не пусна ръцете му, стискащи талията ѝ, и все така бе извила гръб, за да избегне докосването на телата. Застанали в тази поза, те се въртяха бавно, като в танц. Тя го целуваше охотно, смело. И продължително.

После ловко и без усилие се освободи от ръцете му, извърна се и отново се облегна на перилото и сведе глава. Изведнъж Гералт се почувства отвратително, неописуемо глупаво. Това усещане спря порива му да се приближи до нея и да прегърне свитите ѝ рамене.

— Защо? — попита тя студено, без да се обръща. — Защо го направи?

Погледна го с крайчеца на окото си и Гералт изведнъж разбра, че е сгрешил. Неочаквано осъзна, че фалшът, лъжите, лицемерието и безразсъдството са го завели право в тресавището, където между него и бездната има само пружиниращи, събрани в тънък слой треви и мъхове, готови всеки момент да се разкъсат и да се пръснат.

— Защо? — повтори тя.

Той не отговори.

— Търсиш си жена за през нощта?

Той не отговори.

Еси бавно се обърна и докосна рамото му.

— Да се върнем в залата — предложи тя спокойно, но той не се подлъга по това спокойствие и усети колко е напрегната. — Не прави такава физиономия. Нищо не се е случило. Нямах никаква вина, че аз не търся мъж за през нощта.

— Еси...

— Да се връщаме, Гералт. Лютичето вече изкара три биса. Сега е мой ред. Да вървим, ще пея...

Тя го погледна някак странно и духна кичура от окото си.
— Ще пея за теб.

IV

— Охо — направи се на учуден вещерът. — Появи се, все пак? Мислех, че няма да се върнеш през нощта.

Лютичето затвори вратата, окачи на стената лютнята си и шапката с перото, свали кафтана си, изтръска го и го захвърли върху един чувал в ъгъла на стаята. Освен чувалите, ведрото и огромния сламеник, на тавана нямаше никакви мебели — дори свещта беше на пода, във втвърдила се локвичка восък. Дроухард се възхищаваше на Лютичето, но, очевидно, не толкова, че да му предостави стая или поне нормално легло.

— А защо си мислеше — попита Лютичето, докато сваляше ботушите си, — че няма да се върна през нощта?

— Мислех — вещерът се надигна на лакът и сламата изхрущя, — че ще идеш да пееш серенади под прозореца на прекрасната Веверка, която цяла вечер гледаше с изплезен език като куче — самка.

— Ха-ха — засмя се бардът. — Ама че си глупав. Нищо не разбираш. Веверка? Изобщо не ми пука за Веверка. Просто исках да предизвикам ревността на госпожица Акерета, която ще забия утре. Отмести се.

Лютичето се строполи на сламеника и издърпа одеялото на Гералт. Вещерът почувства странно озлобление и се обърна към малкото прозорче, през което, ако не бяха паяжините, щеше да се вижда звездното небе.

— Какво си се начумерил? — попита поетът. — Пречи ли ти, че ухажвам момичетата? Откъде накъде? Да не си станал друид и да си дал обет за въздържание? А може...

— Престани да бърбориш. Уморен съм. Не забеляза ли, че за пръв път от две седмици имаме покрив над главата и сламеник? Не те ли радва мисълта, че на сутринта няма да ни текат носовете?

— За мен — размечта се Лютичето — сламеник без момиче не е сламеник. Той е непълно щастие, а какво е непълното щастие?

Гералт тихо изстена, както винаги, когато Лютичето го обземаше нощна бърливост.

— Непълното щастие — продължи Лютичето, упойвайки се от собствения си глас — е като... прекъсната целувка. Защо скърцаш със зъби, ако мога да попитам?

— Ужасно си скучен, Лютиче. Само сламеници, девойки, задници, цици, непълно щастие и целувки, прекъснати от кучетата, които родителите на момичетата насъскват срещу теб. Е, явно не можеш иначе. Очевидно само фриволността — за да не кажа безразборните връзки — ти позволява да измисляш балади, да пишеш стихове и да пееш. Очевидно това — запиши си го — е тъмната страна на таланта.

Каза прекалено много и не прозвуча достатъчно студено. Така че Лютичето го разгада с лекота.

— Аха — изрече той спокойно. — Еси Давен, наричана Оченцето. Прелестното оченце на Оченцето погледнало към вещера и предизвикало смут в душата му. Вещерът се почувствал пред нея като просяк пред принцеса. И вместо да обвини себе си за това, вини нея и търси тъмната ѝ страна.

— Глупости, Лютиче.

— Не, драги мой. Еси те е впечатлила, не отричай. Впрочем, не виждам нищо безнравствено в това. Но бъди внимателен, не допускай грешки. Тя не е такава, каквато си мислиш. Ако в нея има талант и тъмна страна, то със сигурност не са такива, каквито си си въобразил.

— Предполагам — каза вещерът, овладявайки гласа си, — че я познаваш доста добре.

— Достатъчно добре. Но не така, както си мислиш. Не така.

— Което е странно за теб, признай си.

— Глупав си ти. — Бардът се протегна и сложи ръце под главата си. — Познавам Кукличката почти от детството ѝ. За мен тя е... е... като по-малка сестра. Повтарям, не допускай грешки, не бъди глупав. Иначе ще ѝ причиниш огромна неприятност, защото и ти ѝ направи впечатление. Признай си, че я искаш!

— Дори и да е така, за разлика от теб аз не съм свикнал да обсъждам такива неща! — отрязва го Гералт. — И да съчинявам песнички за тях. Но благодаря за това, което ми каза за нея. Може би

наистина ме спаси от глупава грешка. А сега стига вече. Темата е изчерпана.

Лютичето лежа известно време неподвижно и мълча, но Гералт го познаваше прекалено добре.

— Знам — каза поетът. — Вече всичко знам.

— Нищо не знаеш, Лютиче.

— Знаеш ли къде ти е проблемът, Гералт? Струва ти се, че си различен. Парадираш със своята различност, с това, което смяташ за ненормалност. Натрапваш нагло своята ненормалност на всички, без да осъзнаваш, че за повечето трезвомислещи хора ти си най-нормалният човек на света и дай боже всички да са толкова нормални. Имаш побързи реакции и вертикални зеници? Виждаш в тъмното като котка? Разбираш от магии? Голяма работа. Аз, драги мой, навремето познавах един кръчмар, който беше в състояние десет минути непрекъснато да пърди, при това звучейки като псалма „Здравей, здравей, утринна заря“. И въпреки необичайния си талант този кръчмар беше най-нормалният от нормалните, с жена, деца и парализирана баба...

— Какво общо има това с Еси Давен? Можеш ли да обясниш?

— Разбира се. На теб без никакви основания ти се е сторило, че Оченцето се е заинтересувала от теб заради нездраво, направо перверзно любопитство; че те възприема като изрод, двуглаво теле или саламандър в зверилник. И веднага си се надул. При първия удобен случай й даде неучтив, незаслужен отговор, отвърщайки на удар, който не е нанесла. Аз бях свидетел на това. Не видях как са се развили събитията по-нататък, но забелязах бягството ви от залата и поруменелите й бузи, когато се върнахте. Да, Гералт. Опитах се да те предпазя от грешка, а ти вече си я извършил. Искал си да отмъстиш за онова, което ти се е сторило нездраво любопитство. Решил си да се възползваш от това любопитство.

— Пак ти казвам — глупости.

— Решил си да пробваш — продължи невъзмутимо Лютичето — дали ще успееш да я отведеш в сеното, да узнаеш дали ще й е интересно да се люби с изрод-вещер. За щастие, Еси се е оказала поумна и благородно се е смилила над твоята глупост, разбирайки причината за нея. Правя си този извод, защото когато се върна от терасата, лицето ти не беше подуто.

— Приключи ли?

— Приключих.

— Тогава лека нощ.

— Знам защо беснееш и скърцаш със зъби.

— Сигурно. Нали знаеш всичко.

— Знам кой те промени така, на кого дължиш това, че не можеш да приемеш една нормална жена. Да, Йенефер ти е влязла под кожата, макар и да не мога да разбера какво намираш в нея.

— Престани, Лютиче.

— Наистина ли не предпочиташ някое нормално момиче като Еси? Какво има магьосницата, което да го няма в Еси? Нима е възрастта? Оченцето може да не е от най-младите, но е на толкова, на колкото изглежда. А знаеш ли какво ми призна някога Йенефер след няколко халби? Ха-ха... Каза, че го е правила за пръв път с мъж в годината след изобретяването на двураменния плуг.

— Лъжеш. Йенефер не може да те понася и никога не би се разкрила пред теб.

— Добре де, послъгах, признавам си.

— Нямахте нужда. Познавам те.

— Само така ти се струва. Не забравяй, че съм сложна натура.

— Лютиче — въздъхна вещерът, чувстваше как очите му се затварят. — Ти си циник, злосторник, развратник и лъжец. И, повярвай ми, в теб няма нищо сложно. Лека нощ.

— Лека нощ, Гералт.

V

— Рано ставаш, Еси.

Поетесата се усмихна, придържаше косите си, развяващи се на вятъра. Качи се предпазливо на кея, като заобикаляше дупките и прогнилите дъски.

— Не можех да пропусна възможността да видя вещер в действие. Отново ли ще твърдиш, че съм прекалено любопитна? Е, не крия, наистина съм много любопитна. Как е работата?

— Каква работа?

— Ох, Гералт — възкликна тя. — Подценяваш моята любознателност, таланта ми да дочувам това-онова и да интерпретирам чутото. Вече знам за нещастieto с ловците на бисери, знам подробностите от договорката ти с Агловал, знам, че търсиш моряк, готов да плава до Драконовите зъби. Е, намери ли?

Гералт я наблюдава внимателно известно време, после изведнъж взе решение.

— Не, не намерих. Нито един.

— Страх ли ги е?

— Страх ги е.

— Как мислиш да разузнаеш ситуацията, без да излезеш в морето? Как ще пипнеш чудовището, убило ловците, без да можеш да доплуваш до него?

Той я хвана за ръка и двамата слязоха от кея. Вървяха бавно по брега на морето — по каменистия плаж, покрай нахвърляните на брега лодки, между редиците мрежи, овесени на колове, между полюляващите се на вятъра завеси от наредени за сушене риби. Гералт неочаквано откри, че компанията на поетесата изобщо не му пречи, че тя не е досадна или нахална. Освен това се надяваше, че спокойният и делови разговор ще заличи последствията от глупавата целувка на терасата. Фактът, че Еси дойде на кея, му позволяваше да се надява, че тя не му се сърди. А това го радваше.

— Как да пипна чудовището? — повтори той думите ѝ. — Де да знаех. Известно ми е много малко за морските страшилища.

— Интересно. Доколкото знам, в морето чудовищата са значително повече, отколкото на сушата. Както като количество, така и като разнообразие. Струва ми се, че морето би трябвало да е благодатен район на действие за един вещер.

— Но не е така.

— Защо?

— Настъплението на хората в морето — той се извърна, изкашля се и продължи — е започнало неотдавна. Вещерите са били необходими на сушата, при първия етап на колонизацията. Ние не сме пригодени за война със съществата, обитаващи морето, макар че там е пълно с всякакви агресивни гадости. Вещерските ни способности не са достатъчни в борбата с морските чудовища. За нас тези същества са прекалено едри, твърде добре защитени и страшно уверени, когато са в своята среда. Това е, общо взето.

— А чудовището, което е убило ловците? Не се ли досещаш какво може да е било?

— Може би кракен?

— Не. Един кракен би разбил лодката, а тя е останала цяла. И разправят, че е била пълна с кръв. — Оченцето преглътна и забележимо пребледня. — Не мисли, че се правя на умна. Израснала съм край морето, виждала съм някои неща.

— Тогава какво може да е било? Гигантски калмар? Може да е измъкнал хората от палубата...

— Тогава нямаше да има кръв. Не е калмар, не е косатка, не е драконокостенурка. Нали лодката не е разбита или преобърната? Твартата просто се е качила на борда и е устроила клането там. Може би грешиш, като търсиш в морето?

Вещерът се замисли.

— Започваш да ме изумяваш, Еси — каза той. Поетесата се изчерви. — Не е изключено: може да са ги нападнали от въздуха. Някакво драконоподобно, грифон, виверн, въздушен змей или видлогон. Може би дори рок...

— Извинявай — прекъсна го Еси. — Виж кой идва!

По брега се приближаваше Агловал, сам, с мокри дрехи. Беше явно вбесен, а когато ги видя, направо почервеня от ярост.

Еси направи лек реверанс, а Гералт наведе глава и сложи ръка на гърдите си.

— Стърча на камъка вече три часа, още от разсъмване — изплю се Агловал. — А тя дори не се показа. Три часа, като последния глупак, на камъка, заливан от водата.

— Съжалявам — промърмори вещерът.

— Съжаляваш? — избухна князът. — Съжаляваш? Ти си виновен! Провали всичко. Изпорти работата.

— Какво съм изпортил? Аз бях само преводач.

— По дяволите! — прекъсна го Агловал и се извърна. Профилът му беше наистина кралски, достоен да се изсече на монета. — Защо трябваше да те наемам? Звучи парадоксално, но докато нямахме преводач, с Шееназ се разбирахме по-добре. А сега... чу ли какво се говори из града? Шепнат си, че ловците са загинали, защото съм ядосал русалката. Че това е нейното отмъщение.

— Глупости — подхвърли студено вещерът.

— А ако не са глупости? — подхвърли князът. — Откъде да знам какви си й ги наговорил и на какво е способна. Откъде да знам с какви чудовища си бърби там, в дълбините. Докажи ми, че са глупости, и ми донеси главата на чудовището, което е убило ловците. Хващай се за работа, вместо да флиртуваш на плажа.

— Така значи — ядоса се Гералт. — И как? Да вляза в морето, яхнал бъчва? Твоят Зелест заплаши моряците с бой и изтезания и въпреки това никой не иска да дойде с мен. Самият Зелест също не иска. Тогава как...

— Какво ме интересува как? — прекъсна го Агловал. — Това е твоя грижа! За какво са вещерите, ако не за това порядъчните хора да не си бият главите, чудейки се как да се отърват от някое чудовище? Наех те и искам да си свършиш работата. А ако не искаш, ще наредя да те бият с камшици чак до границите на кралството!

— Успокойте се, благородни князе — обади се тихо Оченцето, но бледността й и треперенето на ръцете й издаваха колко е развълнувана. — И не бива да заплашвате Гералт, много ви моля. За щастие ние с Лютичето си имаме приятели. Например крал Етайн от Цидарис ни обича много, обича и баладите ни. Крал Етайн е просветен монарх и обича да казва, че баладите ни не са просто жива мелодия и рими, но и начин за предаване на сведения и знания — хроника на човечеството.

На вас много ли ви се иска, благородни князе, да попаднете в хрониката на човечеството? Мога да помогна.

Агловал я гледа няколко секунди студено и пренебрежително.

— Загиналите ловци имаха жени и деца — каза той най-накрая, значително по-тихо и по-спокойно. — Останалите скоро ще влязат пак в морето, защото гладът ще почука на портите им. Ловци на бисери, на змиорки и омари, рибарите — всички. Сега се боят, но гладът ще победи страха. Ще влязат в морето. Но ще се върнат ли? Как мислиш, Гералт? А вие, госпожице Давен? Ще ми бъде интересно да чуя баладата, която ще измислите по този повод. Баладата за вечерера, който бездейства на брега и гледа окървавените палуби на лодките и плачещите деца.

Еси пребледня още повече, но вдигна гордо глава, духна къдрицата и понечи да отговори, но Гералт бързо я стисна за ръката и секна вече пригответените думи.

— Достатъчно — каза той. — В целия този потоп от думи имаше само едно нещо, което наистина е от значение. Ти ме нае, Агловал. Аз се съгласих и ще изпълня задачата, ако изобщо е възможно да се изпълни.

— Разчитам на това — отвърна кротко князът. — Довиждане. Поклон, госпожице Давен.

Еси не направи реверанс, само кимна. Агловал придърпа нагоре мокрите си панталони и тръгна към пристанището, олюлявайки се върху камъните. Едва сега Гералт осъзна, че продължава да държи поетесата за ръката, а тя не се опитва да се измъкне. Той отпусна пръсти. Еси, поуспокоена и вече с нормален цвят на лицето, се обърна към него.

— Лесно се поддаваш на натиск. Достатъчно е да ти кажат няколко думи за жени и деца. А се говори, че вие, вечерите, сте безчувствени. Чуй ме, на Агловал не му пука за жените, децата и старците. Той иска да се възобнови ловът на бисери, защото сега търпи загуби. Баламосва те с гладни дечица и ти веднага си готов да си рискуваш живота...

— Еси — прекъсна я вечерът, — аз съм вечер. Професията ми е да си рискувам живота. Децата нямат нищо общо.

— Не можеш да ме излъжеш.

— Защо реши, че имам такова намерение?

— Защото, ако беше такъв студен професионалист, какъвто искаш да се изкараш, щеше да се попазариш за цената. А ти не обели и дума за заплащането. Е, добре, стига за това. Ще се връщаме ли?

— Да повървим още.

— С удоволствие. Гералт?

— Слушам.

— Нали ти казах, че съм израснала край морето. Умея да управлявам лодка и...

— Избий си го от главата.

— Защо?

— Избий си го от главата — повтори той рязко.

— Можеше да го кажеш по-учтиво — отвърна тя.

— Можех. Но щеше да решиш... дявол знае какво щеше да решиш. А аз съм безчувствен вещер и студен професионалист. Рискувам собствения си живот, но не и чуждия.

Еси замълча, стисна зъби и тръсна глава. Порив на вятъра отново разроши косите ѝ и плетеница от златни кичури закри за миг лицето ѝ.

— Просто исках да ти помогна — каза тя.

— Знам. Благодаря ти.

— Гералт?

— Слушам те.

— А ако в слуховете, за които спомена Агловал, има нещо вярно? Нали знаеш, русалките не винаги са доброжелателни. Известни са случаи...

— Не вярвам.

— Водорасляците — продължи замислено Оченцето, — нереидите, тритоните, морските нимфи. Кой знае на какво са способни. А Шееназ... си има причина...

— Не вярвам — прекъсна я той.

— Не вярваш или не искаш да повярваш?

Той не отговори.

— И искаш да те смятат за студен професионалист? — попита тя със странна усмивка. — Професионалист, който мисли не с главата си, а с острието на меча? Ако искаш, ще ти кажа какъв си всъщност.

— Знам какъв съм.

— Ти си чувствителен — каза тя тихо. — В дълбината на душата си си пълен с тревоги. Не можеш да ме излъжеш с каменната си

физиономия и студения си глас. Ти си чувствителен и именно чувствителността ти те кара да се страхуваш да не би това, против което смяташ да се изправиш с меч в ръка, да не се окаже право, да не получи морално предимство...

— Не, Еси — изрече бавно той. — Не търси в мен тема за трогателна балада за вещер, разкъсан от вътрешни противоречия. Възможно е и да ми се иска да е така, но не е. Моралните ми дилеми се разрешават от кодекса и от възпитанието ми.

— Не говори така! — възкликна тя. — Не разбирам защо се опитваш...

— Еси — отново я прекъсна той. — Опитай се да ме разбереш правилно. Аз не съм странстващ рицар.

— Но не си и студен, безумен убиец.

— Вярно е — съгласи се той спокойно. — Не съм студен и безумен, макар че повечето мислят обратното. Но ме извисяват не чувствителността и свойствата на характера ми, а надменната и груба гордост на професионалиста, убеден в своята значимост. Професионалист, на когото са набили в главата, че законите на професията му и студената рутина са по-важни от емоциите, че те го предпазват от грешките, които може да допусне, ако задълбае в дилемите на Доброто и Злото, Реда и Хаоса. Не, Еси. Не аз съм чувствителен, а ти. Впрочем, това го изисква професията ти, нали? Ти се обезпокои, когато ти хрумна, че симпатичната на пръв поглед отхвърлена русалка е нападнала ловците на бисери в пристъп на отчаяние и жажда за мъст. Ти веднага започваш да търсиш оправдания за русалката, смекчаващи вината обстоятелства, побиват те тръпки при мисълта, че един вещер, на когото князът е платил, ще убие една прелестна русалка само защото се е осмелила да се поддаде на емоциите. А вещерът, Еси, е лишен от такива дилеми. И от чувства. Дори и да се окаже, че е виновна, вещерът няма да убие русалката, защото кодексът му забранява. Кодексът решава дилемата вместо вещера.

Оченцето бързо вдигна глава и го погледна.

— Всяка дилема?

„Тя знае за Йенефер — помисли си той. — Знае. Ех, Лютиче, проклет клюкар...“

Гледаха се един друг.

„Какво се крие в сините ти очи, Еси? Любопитство? Увлечение по моята различност? Кои са тъмните страни на таланта ти, Оченце?“

— Извинявай — каза тя. — Глупав въпрос. И наивен. По него някой може да си направи извода, че съм повярвала в нещата, които ми наговори. Да се връщаме. Вятърът пронизва до костите. Виж как се вълнува морето.

— Виждам. Знаеш ли, Еси, това е интересно...

— Кое е интересно?

— Готов съм да си заложа главата, че камъкът, на който Агловал се среща с русалката, беше много голям и близо до брега. А сега не се вижда.

— Приливът — каза кратко Еси. — Водата скоро ще дойде дотук, под скалите.

— Чак дотук?

— Да. Водата тук се издига на цели десет лакти, защото в теснината и устието на реката възниква така нареченото „приливно ехо“, или както там го наричат моряците.

Гералт погледна към кея и към Драконовите зъби, издигащи се в бучащия, разпенен прибой.

— Еси, а кога ще започне отливът?

— Какво?

— Колко далече ще отстъпи морето?

— Какво? А, разбрах. Да, прав си. Ще отстъпи до линията на шелфа.

— Линията на какво?

— Плиткото дъно на морето, след което изведнъж започва пропаст, спускаща се към дълбините.

— А Драконовите зъби?

— Те са точно накрая.

— И до тях ще може да се достигне по сушата? С колко време ще разполагам?

— Не знам — намръщи се Оченцето. — Трябва да разпитаме местните. Но не мисля, че е добра идея, Гералт. Виж, брегът край Зъбите се състои от заливчета и фиорди. Когато започне отливът, там ще се образуват дерета, котли, пълни с вода. Не знам...

Откъм морето, откъм едва видимите скали, се разнесе плясък. И силен напевен вик.

— Белокоско! — викаше русалката, като скачаше грациозно по гребените на вълните и удряше изящно по водата с опашка.

— Шееназ! — отговори той и ѝ помаха.

Русалката доплува до камъните, изправи се в пенещата се вода, отметна с две ръце косата си назад и демонстрира всичките си прелести. Гералт хвърли поглед към Еси. Тя се беше изчервила леко и за миг погледна със съжаление и смущение своите малки гърди, които едва се очертаваха под роклята.

— Къде е онзи моят? — пропя Шееназ, приближавайки се. — Трябваше да ме чака.

— Чака те три часа и си тръгна.

— Тръгнал си е? — учуди се русалката с висока трела. — Не ме е дочакал? Не е издържал някакви си нещастни три часа? Така си и знаех. Никаква саможертва. Нито капка! Противен, противен, противен! А ти какво правиш тук, Белокоско? Разхождаш се с любимата? Прекрасна двойка сте, само краката ви загрозяват.

— Това не е любимата ми. Едва се познаваме.

— Наистина ли? — смая се Шееназ. — Жалко, подходате си, много добре изглеждате заедно. Коя е тя?

— Аз съм Еси Давен, поетеса — пропя Оченцето с акцент и мелодичност, в сравнение с които гласът на вещера звучеше като грачене на врана. — Приятно ми е да се запознаем, Шееназ.

Русалката плесна с длани по морето и се разсмя звучно.

— Колко хубаво! Ти знаеш нашата реч! Честна дума, вие ме изумявате, хора. Наистина не ни разделя чак толкова много, колкото твърдят някои.

Вещерът беше не по-малко смаян от русалката. Макар и да можеше да се предположи, че образованата и начетена Еси знае по-добре от него Старата реч, езика на елфите, чиято напевна версия използваша русалките, водорасляците и нерейдите. Трябваше да му е ясно също, че напевността и сложността на мелодиката на речта на сирените, които затрудняваха общуването му с русалката, само биха улеснили Еси.

— Шееназ! — извика той. — Нещо все пак ни разделя и понякога това е пролята кръв. Кой... кой е убил ловците на бисери там, при двете скали? Кажи!

Русалката се гмурна и разпени водата. След секунда отново изскочи на повърхността, а красивото ѝ лице се изкриви в противна гримаса.

— Не се осмелявайте! — извика тя пронизително. — Не се осмелявайте да доближавате Стъпалата! Това не е за вас! Не се закачайте с тях! Това не е за вас!

— Кое? Кое не е за нас?

— Не е за вас! — възкликна Шееназ и се гмурна с всичка сила под вълните.

Пръските скочиха нависоко. Още за миг се виждаше как опашката ѝ с раздвоения тесен плавник бяга по вълните. После и тя се скри в дълбините.

Оченцето пооправи косите си, разрошени от вятъра. Стоеше безмълвна, с наведена глава.

— Не знаех, че владееш толкова добре Старата реч, Еси.

— Няма откъде да знаеш — отговори тя с горчивина. — Та ние... ние едва се познаваме.

VI

— Гералт — каза Лютичето, оглеждайки се и душейки като хрътка. — Тук вони ужасно, не усещаш ли?

— Как да ти кажа... — вешерът подуши въздуха. — Бил съм на места, където вони още по-неприятно. Тук просто мирише на море.

Бардът се извърна и се изплю между камъните. Водата бълбукаше в дупките между скалите, пенеше се и шумеше, разкривайки измитите от вълните теснини.

— Виж как е изсъхнало всичко. Къде се дяна водата? Какво представляват тези приливи и отливи? Никога ли не си се питал?

— Имал съм си други грижи.

— Мисля — Лютичето потрепери леко, — че там, в дълбините, на самото дъно на проклетия океан, има огромно чудовище. Дебел, покрит с люспи изрод, жаба с рога на отвратителната си глава. От време на време поглъща вода, а заедно с водата и всичко живо и годно за храна: риби, тюлени, костенурки, всичко. А после, след като се засити, изхвърля водата и се получава прилив. Как мислиш, Гералт?

— Мисля, че си глупав. Йенефер веднъж ми каза, че приливите и отливите се предизвикват от Луната.

Лютичето се закикоти.

— Що за глупост? Какво общо има Луната с морето? Само кучетата вият към Луната. Твоята вещица се е измайтапила с теб, Гералт, посмяла се е за твоя сметка. Не за първи път, доколкото ми е известно.

Вешерът не отговори. Гледаше към блестящите от водата камъни в протоците, разкрили се при отлива. Водата в тях постоянно се пенеше, но, изглежда, щеше да успее да премине.

— Е, на работа — каза той, изправи се и намести меч на гърба си. — Не бива да чакам повече, може да не успея до началото на прилива. Още ли настояваш да дойдеш с мен?

— Да. Темите за балади не са шишарки и не се намират под всеки бор. Освен това Кукличката утре има рожден ден.

— Не виждам каква е връзката.

— Жалко. Сред нас, нормалните хора, е прието да се правят подаръци за рождените дни. Нямам достатъчно средства да ѝ купя, така че ще намеря нещо на морското дъно.

— Херинга? Сепия?

— Глупости! Кехлибар, може би морско конче или красива раковина. Важен е символът, доказателство за внимание и симпатия. Аз обичам Оченцето, искам да ѝ доставя радост. Не разбираш? Така и очаквах. Да вървим. Ти си пръв, защото там може да се крие някое чудовище.

— Добре. — Вещерът се спусна от скалата върху хлъзгавите, покрити с водорасли камъни. — Ще вървя пръв, за да те защита, ако се наложи. Като доказателство за внимание и симпатия. Само запомни: щом извикам, крий се някъде и внимавай да не ми попаднеш под меч. Не отиваме да събираме морски кончета, а да се разправим с чудовище, което убива хора.

Тръгнаха към пукнатините на откритото се при отстъплението на морето дъно. На места водата стигаше до коленете и все още бълбукаше. Газеха в кухни, запълнени с пясък и водорасли. Отгоре на всичко започна да вали и скоро двамата измръзнаха до кости. Лютичето постоянно се спираше и ровеше с пръсти в пясъка и в купчините водорасли.

— Виж, Гералт, рибка. Цялата е червена, по дяволите! А това? О, мъничка змиорка. А това? Какво е? Прилича на огромна прозрачна бълха. А това... О, майчице. Гераалт!

Вещерът се обърна рязко, сложил ръка върху меч.

Видя човешки череп — бял, полиран от камъните, заклещен в скална цепнатина и потънал в пясък. И не само пясък. Лютичето видя извиващ се в очната ябълка червей, разтрепери се и издаде много неприятен звук. Вещерът сви рамене и тръгна към разкрилата се след отлива каменна равнина, към назъбените рифове, наречени Драконовите зъби, които сега приличаха на планини. Вървеше предпазливо. Дъното беше осеяно с животинки, раковини, водорасли. В локвите и вдлъбнатините се поклащаха огромни медузи и се извиваха змийски опашки. Мъничките шарени рачета бягаха от тях, драпайки с крачета.

Още отдалече Гералт забеляза труп, заклещен между камъните. Гръдният кош на удавника помръдваше под водораслите, въпреки че не беше останало почти нищо от него. Вътре обаче гъмжеше от рачета. Трупът явно бе престоял във водата не повече от денонощие, но рачетата вече така го бяха оглозгали, че нямаше смисъл да го оглежда. Вещерът мълчаливо смени посоката, заобикаляйки трупа, и Лютичето не забеляза нищо.

— Ама че вони тук — изруга бардът, догонвайки Гералт. Изплю се и изтръска водата от шапката си. — И вали, и е студено. Ще се простудя и ще си загубя гласа, по дяволите...

— Не мрънкай. Ако искаш да се върнеш, знаеш пътя.

Веднага след основата на Драконовите зъби се ширеше равнина, а по-нататък беше дълбокото и спокойно море — границата на отлива.

— Ха, Гералт. — Лютичето се огледа. — Твоето чудовище явно е било достатъчно умно да се измъкне в открито море заедно с отдръпващата се вода. Ти да не мислеше, че лежи някъде по гръб и чака да го заколиш?

— Замълчи.

Вещерът се приближи към края на равнината, клекна и предпазливо докосна острите раковини, залепнали по скалата. Не се виждаше нищо, водата беше тъмна и мътна.

Лютичето проучи ъгълчетата на рифовете, като отхвърляше с ритници най-нахалните раци, оглеждаше и опипваше мокрите камъни с бради от висящи водорасли и украсени с колонии от ракообразни и охлюви.

— Ей, Гералт!

— Какво?

— Виж тези миди. Бисерни са, нали?

— Не.

— Разбираш ли от тези неща?

— Не.

— Тогава се въздържай да изказваш мнението си, докато не започнеш да разбираш. Аз съм сигурен, че това са бисерни миди. Сега ще си съберем малко бисерчета и ще спечелим от експедицията нещо повече от простуда. Да събирам ли, Гералт?

— Събирай. Чудовището напада ловците. Събирачите като теб влизат в тази категория.

— Значи аз съм примамката?!

— Събирай, събирай. Гледай да са по-едри — дори да няма бисери, ще си сварим супа.

— Няма начин. Ще взема само бисерите, притрябвали са ми черупките. Проклятие... как се отваря това? Имаш ли нож, Гералт?

— Ама ти и нож ли не си взел?

— Аз съм поет, не съм ножар. Добре, добре, ще ги слагам в торбата, а после ще извадим бисерите. Ах, ти! Изчезвай!

Ракът, ритнат от Лютичето, прелетя над главата на Гералт и се плюсна във водата. Вещерът вървеше бавно по края на равнината, вглеждаше се в черната, непроницаема вода и слушаше ритмичното почукване на камъните, с които Лютичето отлепваше мидите от скалата.

— Лютиче! Ела да видиш!

Плоската, потрепваща равнина свършваше внезапно с остър ръб, от който скалата се спускаше под прав ъгъл надолу. Под повърхността на водата ясно се виждаха огромни правоъгълни блокове от бял мрамор, обрасли с водорасли и мекотели, които шаваха във водата като разклащани от вятъра цветя.

— Какво е това? Прилича на... стъпала — прошепна смаяно Лютичето. — Ооо, стъпала към подземен град. Към легендарния Ис, погълнат от вълните. Знаеш ли легендата за града в бездната, за Ис под Водите? Ооо, ще напиша такава балада за това, че конкуренцията ще се отчае. Трябва да го огледам по-отблизо... Виж, там има някаква мозайка, нещо е изсечено. Май са надписи. Отмести се, Гералт.

— Лютиче, там е бездна! Ще се подхлъзнеш...

— Еее, стига... И без това съм мокър. Виж, тук, на първото стъпало, не е дълбоко, едва до кръста е. И е широко като бална зала. О, по дяволите...

Гералт веднага скочи във водата и задържа барда, потънал до шията.

— Спънах се от тази гадост... — Лютичето си пое въздух и вдигна с две ръце голяма плоска мида с тъмносиня черупка, обрасла с водорасли. — На стъпалата е пълно с тях. Красив цвят, нали? Дай да я сложа в твоята торба, моята вече е пълна.

— Излизай оттам — процеди ядосано вещерът. — Веднага се качвай на равнината. Това не е игра.

— Тихо! Чу ли? Какво беше това?

Разбира се, Гералт беше чул. Звукът долетя изпод водата. Приглушен и дълбок, тих, кратък и отсечен. Звън на камбана.

— Виж ти, камбана — прошепна Лютичето, докато се качваше пак на равнината. — Бях прав, Гералт. Това е камбана от потъналия Ис, камбана от гласа на призраците, приглушена от тежестта на дълбината. Това проклятие ни напомня...

— Ще млъкнеш ли най-накрая?

Звукът се повтори. Този път идваше по-отблизо.

— ... Напомня ни — продължи Лютичето, изстисквайки мокрия си кафтан — за страшната му съдба. Този звън е предупреждение...

Вещерът престана да обръща внимание на Лютичето и се прехвърли на други мисли. Усещаше някого.

— Това е предупреждение. — Лютичето изплезил леко език — винаги правеше така, когато се съсредоточаваше. — Предупреждение или... Хмм... Да не забравим... хмм... хмм... Готово!

*Глухо сърцето звъни, за смъртта нее песен.
За смъртта, която носи забрава...*

Водата край вещера забълбука. Лютичето извика. От пяната се появи чудовище с изпъкнали очи. То замахна към Гералт с широко, нащърбено, подобно на сърп острие. Гералт беше грабнал меч още в мига, в който водата закипя, така че сега просто се обърна и удари чудовището в увисналите, покрити с люспи гърди. Веднага се обърна на другата посока, защото се появи втори водовъртеж, от който се подаде нещо със странен шлем и с дреха, наподобяваща броня от позеленяла мед. Вещерът с широк замах отблъсна острието на насоченото към него късо копие, нанесе удар по рибешката зъбеста муцуна и отскочи към края на равнината, разплисквайки водата.

— Бягай, Лютиче!

— Дай ръка!

— Бягай, по дяволите!

Още едно същество изскочи от водата, разсичайки въздуха с кривата сабя, която държеше в зелената си грапава лапа. Вещерът отскочи от осеяния с раковини ръб на скалата и зае бойна поза, но

рибоокото същество не се приближаваше. То беше високо колкото Гералт — водата също стигаше до кръста му, — но внушителният гребен, стърчащ от гърба му и издутите хриле го правеха да изглежда по-едро. Гримасата, изкривяваща широката зъбата паст, поразително приличаше на зловеща усмивка.

Без да обръща внимание на двете потрепващи, плуващи в червената вода тела, съществото вдигна сабята, стиснало с две ръце безформената ѝ ръкохватка. Напрегна силно гребена и хрилете си и завъртя ловко острието, което изсвистя във въздуха.

Съществото пристъпи напред, изпращайки вълна към Гералт, който също завъртя меча и пристъпи, приел предизвикателството.

Рибоокият ловко премести пръсти по ръкохватката, отпусна бавно защитените си с медна броня ръце под водата и скри оръжието. Вещерът хвана меча с две ръце — дясната до самия предпазител, а лявата зад нея — и го вдигна нагоре и малко встрани, над лявото си рамо. Гледаше чудовището право в очите — опални рибешки, дъгоцветни очи, които имаха формата на капки и излъчваха металически блясък. Очи, които не изразяваха нищо и не издаваха нищо. Нищо, което би могло да предупреди за нападение. От дълбините, от долните стъпала, водещи към черната бездна, долетя камбанен звън. Идваше от все по-близо и ставаше все по-ясен.

Рибоокият се втурна напред, измъквайки острието изпод водата, и нападна мълниеносно с далечен страничен удар. На Гералт просто му провървя, защото интуитивно предположи, че ударът ще дойде отдясно. Отби насоченото надолу острие, като се извъртя рязко, и веднага нанесе удар, посрещнат от сабята на чудовището. Сега всичко зависеше от това кой по-бързо ще премести пръсти върху ръкохватката, кой пръв ще премине от плоското, статично съприкосновение на остриетата към удар, за силата на който вече се подготвяха и двамата, пренасяйки тежестта си върху нужния крак. Гералт вече се бе убедил, че и двамата са еднакво бързи.

Но пръстите на рибоокия бяха по-дълги.

Вещерът го удари по хълбока, разсече го, извъртя се, за да натисне острието, и без никакво усилие избегна широк, отчаян и лишен от изящество удар.

Чудовището раззина рибешката си паст и се скри под водата, в която пулсираха тъмночервени облаци.

— Дай ръка, бързо! — извика Лютичето. — Плуват насам. Цяла тълпа! Виждам ги!

Вещерът се хвана за дясната ръка на барда и се измъкна от водата върху каменистата равнина. Последва го вълна с широк фронт.

Приливът започваше.

Затичаха се бързо, преследвани от прииждащата вода. Гералт се обърна и видя, че от морето изскачат многобройни рибоиди и хукват да ги преследват, подскачайки ловко с мускулестите си крака. Той безмълвно ускори бяг.

Лютичето тичаше, като се задъхваше и с усилие пореше водата, която вече стигаше до коленете им. Изведнъж бардът се спъна, плъосна се напред водораслите и се подпря на дъното с треперещи ръце. Гералт го хвана за колана и го измъкна от кипящия кръг пяна.

— Бягай! Бягай! Аз ще ги задържа!

— Гералт...

— Бягай, Лютиче! Скоро водата ще запълни пролома и тогава няма да можем да се измъкнем! Бягай с всички сили!

Лютичето изохка и побягна. Вещерът тичаше подире му, разчитайки, че при преследването чудовищата ще се разпръснат във верига. Знаеше, че не може да победи, ако се бие с всички едновременно.

Настигнаха го до самия пролом, тъй като водата вече беше толкова дълбока, че те можеха да плуват, а той с усилие се придвижваше напред по хлъзгавите камъни, като постоянно потъваше в пяната. Но в пролома беше прекалено тясно, за да успеят да го нападнат от всички страни. Гералт спря при кухнята, в която Лютичето бе намерил черепа.

Огледа се и се успокои.

Удари със самия връх на меча си първия преследвач там, където трябваше да е слепоочието му. На другия, въоръжен с къса брадва, разпори корема. Третият избяга.

Вещерът хукна нагоре по пролома, но в този момент една издигаща се вълна забуча, разпени се, завъртя се в пролома, създавайки водовъртеж, откъсна го от камъните и го понесе надолу към кипящото море. Той се сблъска с мятан се във водовъртежа рибоид и го отхвърли с ритник. Но след миг някой го хвана за краката и го повлече към дъното. Гърбът му се удари в камъните и Гералт отвори очи тъкмо

навреме, за да види две тъмни фигури и блясъка на оръжията им. Парира първото с меча си и машинално се прикри с лявата си ръка от второто. Усети удара, после дойде болката. Отблъсна се с крака от дъното и се понесе към повърхността, събрал пръсти в Знак. Взривът беше приглушен и кратка болка го удари в ушите. „Ако се измъкна жив — помисли вечерът, пляскайки във водата, — ако се измъкна жив, ще отида при Йен във Венгерберг и ще опитам още веднъж... Ако се измъкна жив...“

Стори му се, че чува звук на тръба. Или рог.

Поредната вълна, нахлула в теснината, го вдигна и го захвърли по корем върху огромен камък. Сега чуваше ясно рога и виковете на Лютичето, които сякаш долитаха от всички посоки едновременно. Изкара студената вода от носа си и се отгледа, като отметна с ръце мокрите си коси.

Беше на брега, на мястото, откъдето бяха тръгнали. Лежеше по корем на камъните, а наоколо с бяла пяна кипеше прибоят.

В пролома, който сега вече беше тясно заливче, голям сив делфин танцуваше по вълните. На гърба му, отпуснала дългите си зелени коси, седеше русалката. Имаше изумителни гърди.

— Белокоско! — пропя тя провлечено и размаха конусообразна спирално завита раковина. — Жив ли си?

— Жив съм — изрече вечерът изумено. Пяната около него порозовя. Лявата му ръка отмаляваше и солта го щипеше. Ръкавът на кафтана му беше разрязан право и равномерно и от прореза капеше кръв. „Измъкнах се — помисли си той. — Отново успях. Не, никъде няма да ходя.“

Видя Лютичето, който тичаше към него, подхлъзвайки се по мокрите камъчета.

— Задържах ги — пропя сирената и отново размаха раковината. — Но не за дълго! Бягай и не се връщай, Белокоско. Морето... не е за вас!

— Знам! — извика той в отговор. — Знам! Благодаря ти, Шееназ!

VII

— Лютиче — обади се Оченцето, докато късаше със зъби бинта и го омотаваше на ръката на Гералт, — обясни ми откъде на стълбите се е взела купчина миди? Жената на Дроухард сега ги събира и при това не скрива какво мисли за вас.

— Миди? — учуди се Лютичето. — Какви миди? Нямам никаква представа. Може да са ги пуснали прелитащи патици?

Гералт се усмихна и извърна глава. Засмя се тихичко, защото си спомни как Лютичето изгуби цялата сутрин, за да отваря мидите и да се рови из слузестото им месо. Като при това поряза пръстите си и изцапа ризата си, но не намери нито един бисер. И нищо чудно, защото това не бяха бисерни, а най-обикновени миди. Идеята да си направят супа беше отхвърлена още след отварянето на първата мида — тя изглеждаше толкова неапетитна и така вонеше, че чак им потекоха сълзи.

Оченцето приключи с превръзката и седна върху едно обърнато ведро. Вещерът благодари, разглеждайки умело превързаната ръка. Раната беше дълбока и бая дълга. Беше засегнат лакътят, който доста го болеше при движение. Бинтоваха го набързо още на брега, но едва се беше добрал до стаята, когато отново започна да кърви. Точно преди идването на девойката, беше намазал раната с кръвосъсирващ еликсир, а после и с обезболяващ. Еси ги завари в момента, в който с Лютичето се опитваха да зашият раната с помощта на конец, вързан за рибарска кукичка. Оченцето ги наруга и се зае сама с превръзката, а през това време Лютичето ѝ заразказва поукрасено за битката, без да пропусне да ѝ напомни, че притежава изключителни права за баладата. Еси, естествено, засипа Гералт с лавина от въпроси, на които той не можеше да отговори. Тя се засегна, защото реши, че той премълчава нещо. Нацупи се и спря да пита.

— Агловал вече знае — каза тя. — Видели са ви, когато сте се връщали, а жената на Дроухард е зърнала кръвта по стълбите и е хукнала да клюкари. Хората са се изсипали на скалите с надеждата, че

вълните ще изхвърлят нещо. Още се гълпят там, но, доколкото знам, нищо не са намерили.

— Няма и да намерят — каза вещерът. — Ще отида при Агловал утре, но ако можеш, предупреди го да забрани на хората си да се мотаят около Драконовите зъби. И, моля те — нито дума за стъпалата или за фантазиите на Лютичето за град Ис. Веднага ще се намерят търсачи на съкровища и любители на сензации и ще се появят нови трупове.

— Аз не съм клюкарка — наду се Еси, отхвърляйки рязко къдрицата от челото си. — Ако питам за нещо, то не е за да хукна веднага към кладенеца и да започна да разказвам на перачките.

— Извинявай.

— Трябва да тръгвам — съобщи изведнъж Лютичето. — Уговорили сме се с Акерета. Гералт, взимам кафтана ти. Моят се е усмърдял и още не е изсъхнал.

— Тук всичко е мокро — отбеляза подигравателно Оченцето и побутна отвратено разхвърляните дрехи с връхчето на обувката си. — Бива ли така? Трябва да се прострат, да се изсушат, както си е редно... Ужасни сте.

— Сами ще си изсъхнат. — Лютичето облече влажния кафтан на Гералт и погледна със завист сребърните гвоздеи на ръкавите.

— Стига си плещил. А какво е това? Нима торбата още е пълна с тиня и водорасли? А това... Пфу!

Гералт и Лютичето мълчаливо погледнаха тъмносинята мида, която Еси държеше с два пръста. Съвсем бяха забравили за нея. Черупката беше полуотворена и силно вонеше.

— Това е подарък — каза Лютичето, прокрадвайки се към вратата. — Утре имаш рожден ден, Кукличке. Така че това е подарък за теб.

— Това?

— Красива е, нали? — Лютичето подуши и бързо добави: — От Гералт е. Той я избра за теб. А, вече е време. Закъснявам. Всичко хубаво...

След като той излезе, Оченцето мълча минута. Вещерът гледаше смърдящата мида и изгаряше от срам — заради Лютичето и заради самия себе си.

— Сетил се е за рождения ми ден? — попита бавно Еси, като държеше мидата по-надалече от себе си. — Наистина ли?

— Дай я тук — рече рязко Гералт и стана от сламеника, пазейки бинтованата си ръка. — Извинявам се заради този идиот...

— Недей — каза тя и извади малка кама от ножницата, която висеше на колана ѝ. — Мидата наистина е красива, ще я запазя за спомен. Само че преди това трябва да я измия и най-вече да изчистя... съдържанието ѝ. Ще го изхвърля през прозореца, на котките.

Нещо тупна и се завъртя на пода. Гералт разшири зениците си и го видя преди Еси.

Беше бисер. Блестящ бисер с преливащи се цветове и с размерите на грахово зърно.

— О, Богове! Гералт... това е бисер!

— Бисер — засмя се той. — Виж ти, все пак си получи подаръка, Еси. Радвам се.

— Гералт, не мога да го приема. Този бисер струва...

— Твой е — прекъсна я той. — Лютичето, макар и да се прави на глупав, наистина помнеше рождения ти ден. И искаше да те зарадва. Все за това говореше и ето че съдбата го е чула и изпълни желанието му.

— А ти, Гералт?

— Аз?

— Ти... също ли искаше да ме зарадваш? Бисерът е толкова красив... Сигурно има огромна стойност... Не съжаляваш ли?

— Радвам се, че ти харесва. И ако съжалявам за нещо, то е, че е само един. И че...

— Да?

— Че не те познавам от толкова дълго, колкото Лютичето. От толкова дълго, че да знам и да помня кога е рожденият ти ден. Да имам възможност да ти подарявам подаръци и да ти доставям радост. Да имам правото... да те наричам Кукличка.

Тя се приближи и неочаквано го прегърна през шията. Той предвиди движението ѝ и ловко и бързо избегна устните ѝ. Целуна я съдържано по бузата, като я прегърна нежно със здравата си ръка. Усети как Еси се напрегна и бавно се отдръпна, но само на ръка разстояние, без да маха ръце от раменете му. Той знаеше какво чака тя, но не го направи. Не я привлече към себе си.

Еси го пусна и се извърна към полуотворения мръсен прозорец.

— Разбира се — рече тя внезапно. — Ти едва ме познаваш. Бях забравила, че едва ме познаваш...

— Еси — каза той след кратко мълчание, — аз...

— Аз също едва те познавам! — избухна тя. — И какво от това? Обичам те! И не мога да се боря с това. Не мога.

— Еси!

— Да. Обичам те, Гералт. Все ми е едно какво ще си помислиш. Обикнах те още в мига, в който те видях, там, на празненството по случай годежа...

Тя млъкна и сведе поглед.

Стоеше пред него, а Гералт съжаляваше, че точно в тоя момент си няма работа с някой скрит под водата рибоок със сабя. Защото имаше някакви шансове да се оправи с него. С нея — не.

— Нищо не казваш — отбеляза тя. — Нито дума...

„Уморен съм — помисли си той. — И страшно слаб. Трябва да поседна, причернява ми, загубих много кръв и нищо не съм ял... Трябва да поседна. Проклетата стая, дано да я удари мълния при следващата буря. Да имаше поне два идиотски стола и маса, която разделя, през която е толкова лесно и безопасно да се разговаря. Бихме могли даже да се държим за ръцете. А сега съм принуден да седна на сламеника и да я моля да седне до мен. А натъпканият сламеник е опасен, на него е невъзможно да се отдръпнеш, не можеш да избягаш...“

— Седни до мен, Еси.

Тя седна. Без да бърза. Тактично. Далече. Много далече. Прекалено близо.

— Когато научих — прошепна тя и прекъсна проточилото се мълчание, — че Лютичето те е довел окървавен, избягах от къщата като полудяла и тичах, без да виждам нищо, без да обръщам внимание на нищо. И тогава... Знаеш ли какво си помислих? Че това е магия, че си ме омагьосал, скришом, тайно, предателски си ме омаял, омагьосал си ме със знак, с вълчия си медальон или с лош поглед. Това си помислих, но не се спрях, а продължих да бягам, защото разбрах, че искам... искам да остана под въздействието на твоята сила. Но реалността се оказа по-страшна. Не си ме омагьосал, не си използвал никакво вълшебство. Защо, Гералт? Защо не си го направил?

Той мълчеше.

— Ако беше магия — продължи тя, — всичко щеше да е толкова просто и лесно. Щях да се поддам на твоята сила и да бъда щастлива. А сега... Трябва... Не знам какво става с мен...

„По дяволите — помисли си той, — ако Йенефер, се е чувствала така с мен, както аз се чувствам сега с това момиче, не ѝ завиждам. И вече никога няма да се учудвам на постъпките ѝ. И никога няма да я мразя... Никога...

Защото Йенефер изпитва дълбока увереност, че аз съм длъжен да изпълня нещо, което е невъзможно да се изпълни, още по-невъзможно от връзката между Агловал и Шееназ. Изпитва увереност, че малка саможертва тук е недостатъчна, че трябва да се пожертва всичко и пак не се знае дали ще е достатъчно. Не, няма да мразя Йенефер за това, че не може да направи поне малка саможертва. Сега знам, че една малка саможертва вече е твърде много.“

— Гералт — простена Оченцето и сведе глава. — Толкова се срамувам. Срамувам се, че чувствам някакво проклето безсилие, студенина, като ледено дихание...

Той мълчеше.

— Винаги съм мислила, че това е прекрасно и възвишено състояние на душата, благородно и възхитително, дори и когато те лишава от щастие. Та колко балади съм написала на тази тема! А се оказва, че е просто химия на организма, Гералт, простичка и всеобхващаща. Така може да се чувства болен, изпил отрова. Защото човек, изпил отрова, е готов на всичко в замяна на противоотровата. На всичко, дори и да се подложи на унижение.

— Еси, моля те...

— Да, аз се чувствам унижена, унижена от това, че ти признах всичко, че забравих за достойнството си, което повелява да страдам мълчаливо... От това, че с признанието си те разтревожих и те поставих в неловка ситуация. Чувствам се унижена от това, че си смутен. Но не можех иначе. Безсилна съм. Оставила съм се на милостта на поразилата ме болест. Винаги съм се страхувала от болестите — от момента, в който ще се почувствам слаба, безсилна, безпомощна и сама. Винаги съм се бояла от болестите, винаги съм вярвала, че те са най-лошото, което може да ми се случи...

Той мълчеше.

— Знам — зашепна тя отново, — знам, че трябва да съм ти благодарна, че... че не се възползваш от ситуацията. Но аз не съм ти благодарна. И от това също се срамувам. Мразя мълчанието ти, изумения ти поглед. Мразя и теб. Задето мълчиш. Задето не ме лъжеш, не... И нея мразя, твоята магьосница. Охотно бих я наръгала с ножа, защото... я мразя. Нареди ми да си отида, Гералт. Нареди ми да се махна отгук. Не мога сама, по своя воля, а искам да си тръгна, да отида в града, в кръчмата... Искам да ти отмъстя за моя срам, за унижението си, искам да намеря първия, който ми попадне...

„По дяволите — помисли си той, докато слушаше как гласът ѝ става все по-стремителен, като хвърлена по стълбище парцалена топка. — Ще се разплаче, непременно ще се разплаче. Какво да правя, по дяволите, какво да правя?“

Прегърналите го ръце на Еси затрепериха. Девојката се извърна и избухна в тих, поразително спокоен, несдържан плач.

„Нищо не чувствам — отбеляза той с ужас. — Нищо, ни най-малко вълнение. Това, че сега ще я прегърна, ще бъде разсъдлив, добре преценен жест, но не и нещо спонтанно. Ще я прегърна, защото знам, че така трябва, а не защото го искам. Нищо не чувствам.“

Той я прегърна и тя веднага се успокои, изтри сълзите си, тръсна силно глава и се извърна, за да не вижда лицето ѝ. После се притисна към него и зарови глава в гърдите му.

„Малка саможертва — помисли той. — Само малка саможертва. Това ще я успокои — целувка, прегръдка, тихи ласки... Тя не иска повече. А дори да иска, какво от това? Малка саможертва, съвсем малка... та нали тя е красива и заслужава това... Ако искаше още... Това би я успокоило. Тих, спокоен, нежен любовен акт... А аз... Нали на мен ми е все едно, в мен няма да се появят емоции, защото Еси ухае на вербена, а не на люляк и касис, тя няма студена наелектризираща кожа, косите ѝ не са черно торнадо от блестящи къдрици. Очите ѝ са прекрасни, меки, топли и сини, но не горят със студена, равнодушна виолетова светлина. После тя ще заспи, ще извърне глава и ще отвори леко уста. Няма да се усмихне тържествуващо. Защото Еси...“

Еси не е Йенефер.

И затова не мога. Не мога да се реша на тази малка саможертва.“

— Моля те, Еси, не плачи.

— Няма. — Тя се отдръпна бавно от него. — Няма. Разбирам. Не можеше да бъде иначе.

Мълчаха един до друг на натъпкания сламеник. Свечеряваше се.

— Гералт — каза тя изведнъж и гласът ѝ потрепна. — А може би... Може да стане така... като с тази мида, с този удивителен подарък? Може все пак да намерим бисер? По-късно? След известно време?

— Виждам го — изрече той с усилие. — Облицован в сребро, поставен в сребърно цветче с изумителни листенца. Виждам го на шията ти, на сребърна верижка. Ще го носиш така, както аз нося медальона си. Това ще бъде твоят талисман, Еси, и ще те пази от всякакво зло.

— Моят талисман — каза тя и наведе глава. — Моят бисер, който ще обкова със сребро и с който никога няма да се разделя. Моята скъпоценност, която получих в замяна. Нима такъв талисман може да донесе щастие?

— Да, Еси. Бъди сигурна.

— Мога ли да поседя тук още малко? С теб?

— Можеш.

Смрачаваше се все повече, а те седяха върху натъпкания сламеник в таванската стаичка, в която нямаше мебели, а само ведро и незапалена свещ, закрепена в локвичка засъхнал восък на пода.

Седяха в пълно мълчание, в тишина, дълго, много дълго.

А после дойде Лютичето.

Чуха как идва, дрънка на лютнята и припява. Влезе, видя ги и не каза нищо, нито дума. Еси, също безмълвна, стана и излезе, без да ги погледне.

Лютичето не каза нищо, но вещерът видя в очите му думите, останали произнесени.

VIII

— Разумна раса — рече замислено Агловал, сложил лакти на страничните облегалки на креслото и обхванал с длани брадичката си. — Подводна цивилизация, а? Рибохора на дъното на морето? Стъпала, водещи към дълбините? Гералт, ти ме вземаш за дяволски лековерен княз.

Оченцето, застанала до Лютичето, изсумтя гневно. Лютичето поклати глава невярващо. Гералт остана невъзмутим.

— Все ми е едно дали ще ми повярваш — каза тихо вещерът. — Просто съм длъжен да те предупредя. Всяка лодка, която се приближи до Драконовите зъби, или хората, които отидат там, са изложени на опасност. Смъртоносна опасност. Ако искаш да рискуваш и да провериш дали е истина — твоя си работа. Аз просто те предупреждавам.

— Ха — обади се внезапно съдия-изпълнителят Зелест, седнал на перваза на прозореца зад гърба на Агловал. — Ако са такива чудовища като елфите или останалите таласъми, значи не са страшни за нас. Боях се да не се окаже нещо по-лошо или — да не дават Боговете — магия. А по думите на вещера излиза, че това са някакви морски зомбита-удавници. Против тях има средства. Чувал съм, че един магьосник се е справил сам, и то за миг, с всички зомбита-удавници в езерото Моква. Излял във водата бъчва с магическа отвара — и край с удавниците. Не останала и следа от тях.

— Вярно е — отбеляза мълчалият до момента Дроухард. — И следа не е останала. Не останала и следа от риби, раци и мекотели. Дори елшакът на брега изсъхнал.

— Разкошно! — рече подигравателно Агловал. — Благодаря за изумителното предложение, Зелест. Може би имаш и друго?

— Да, магът май наистина попрекалил — изчерви се съдия-изпълнителят. — Но ние ще се справим и без магьосници, княже. Вещерът казва, че е възможно да се борим с тези чудовища и да ги убиваме. Война, господарю. Като едно време. Не ни е за първи път,

нали? В гората живееха боболаци, а къде са сега? Из горите все още вандалстват диви елфи и дивожени, но и на тях ще им дойде редът. Ще ги избием до един. Както дедите ни...

— А бисерите ще ги видят чак внуците ми? — намръщи се князът. — Ще се наложи да чакаме прекалено дълго, Зелест.

— Няма да е чак толкова зле. Според мен... Да речем: с всяка лодка ловци — по две лодки стрелци. Бързо ще налеем ум в главите на чудовищата. Ще разберат какво е страх. Нали, господин вещер?

Гералт го погледна студено и не отговори.

Агловал обърна глава, демонстрирайки благородническия си профил, и прехапа устна. После, присвил очи и мръщейки чело, се обърна към вещера.

— Ти не изпълни задачата, Гералт. Пак изпорти работата. Не възразявам, че си имал добри намерения. Но аз не плащам за добри намерения. Плащам за резултатите. За ефекта. А ефектът, извини ме за определението, е лайнян. Така че си заработил лайна.

— Прекрасно, благородни князе — подигра се Лютичето. — Жалко, че не бяхте там, при Драконовите зъби. Ние с вещера щяхме да ви дадем възможност да се срещнете с един от онези, морските, с меч в ръка. Може би тогава щяхте да разберете за какво става въпрос и да престанете да се пазарите за плащането...

— Като продавачка на пазара — добави Оченцето.

— Не съм свикнал да се пазаря, да се препирам или да споря — каза спокойно Агловал. — Казах: няма да платя нито грош, Гералт. Уговорката беше такава: премахваш опасността, осигуряваш лов на бисери без заплаха за хората. А ти какво правиш? Идваш тука и започваш да ни разправяш за разумна раса от дъното на морето. Съветваш ме да се държа надалече от място, което ми носи доход. А какво направи? Поне уби ли... Колко уби?

— Няма значение — Гералт леко пребледня. — Поне за теб, Агловал.

— Именно. Още повече, че няма доказателства. Ако например беше донесъл десните ръце на тези рибожаби, кой знае, можеше и да заработиш обичайната надница, която взима горският ми за чифт вълчи уши.

— Е — изрече студено вещерът, — не ми остава нищо друго, освен да се сбогувам.

— Грещиш — каза князът. — Остава ти още нещо. Постоянна работа с напълно прилично заплащане и разумни задължения. Длъжността капитан на въоръжената ми охрана, която от днес нататък ще придружава ловците. Не непременно завинаги, но поне докато тази уж разумна раса не започне да проявява достатъчно разум и да бяга от нас като от огън. Какво ще кажеш?

— Благодаря, но няма да се възползвам — намръщи се вещерът. — Такава работа не е за мен. Считаю войните с други раси за идиотщина. Може и да е отлично занимание за отегчени и преситени князе, но не и за мен.

— О, колко гордо! — усмихна се Агловал. — Колко благородно. Отхвърляш предложението ми по начин, достоен за крал. Отказваш се от добри пари с маниера на богаташ, току-що наял се до насита. Гералт, яде ли днес? Не? А вчера? А онзи ден? Изглежда, имаш малки шансове да похапнеш, даже никакви. В наши дни и за здрав човек е трудно да си изкара прехраната, а ти с тая превързана ръка...

— Как смееш? — извика тънко Оченцето. — Как смееш да му говориш така, Агловал? Ръката му е разпорена, докато е изпълнявал възложената от теб задача! Как може да си толкова подъл...

— Престани — каза Гералт. — Престани, Еси. Няма смисъл.

— Не е вярно! — сопна се гневно тя. — Има смисъл. Най-накрая някой трябва да каже истината в очите на този княз, който сам се провъзгласи за такъв, защото никой не искаше да се конкурира с него за правото да владее тази скалиста част от крайбрежието. И който сега смята, че му е разрешено да унижава другите.

Агловал почервения, прехапа устна, но не помръдна и не каза нито дума.

— Да, Агловал — продължи Еси, стиснала в юмруци треперещите си пръсти, — ти се радваш на възможността да унижиш другите, да демонстрираш презрение към вещера, готов да си заложи главата за твоите пари. Но знай, вещерът се надсмива над твоето презрение и твоите обиди, те не му правят никакво впечатление, той дори не ги забелязва. Той не чувства дори това, което чувстват твоите слуги и поданици Зелест и Дроухард, а те чувстват срам, дълбок и изгарящ срам. Вещерът не чувства това, което чувстваме аз и Лютичето, а ние чувстваме отвращение. Знаеш ли защо, Агловал? Ще

ти кажа. Вещерът знае, че е по-добър от теб, че е нещо повече от теб. И това му дава сила.

Еси замълча и наведе глава, но Гералт успя да зърне сълзите, блеснали в крайчеца на прекрасното ѝ око. Девојката докосна висящото на шията ѝ цветче със сребърни листенца, в средата на което сияеше едър син бисер. Цветчето беше изяцно, майсторски изработено. Дроухард се беше оказал на висота. Препоръчаният от него майстор свърши работата чудесно. И не взе нито грош от тях. Дроухард плати всичко.

— Затова, уж благородни княже — продължи Оченцето, вдигайки глава, — не се поставяй в смешното положение да предлагаш на вечеря ролята на наемник в армията, която смяташ да изправиш срещу океана. Не ставай за смях, защото предложението ти може да предизвика само подигравки. Още ли не си разбрал? Можеш да платиш на вечеря за изпълнена задача, можеш да го наемеш, за да охранява хората от злото, да ги предупреждава за надвисналата опасност, но не можеш да го купиш, не можеш да го използваш за своите цели. Защото вещерът, дори ранен и гладен, е по-добър от теб. Струва много повече от теб. Затова предложението ти предизвиква у него само презрение. Разбра ли?

— Не, госпожице Давен — изрече студено Агловал. — Не разбрах. Даже напротив. Разбирам все по-малко и по-малко. Главното е, че изобщо не мога да разбера защо още не съм заповядал да ви обесят и тримата, като преди това ви бият с бичове и ви жигосат с нагорещено желязо? Вие, госпожице Давен, се правите, че знаете всичко. Тогава кажете: защо още не съм сторил това?

— Моля — веднага отговори поетесата. — Не правиш това, Агловал, защото някъде там, дълбоко вътре в теб, тлее искрица порядъчност, запазени са остатъци от чест, още незадушени от високомерието на новобогаташ и търгаш. Вътре в теб, Агловал. На дъното на сърцето ти. Сърце, което, каквото и да говориш, е способно да обича русалка.

Агловал пребледня като платно и стисна страничните облегалки на креслото. „Браво — помисли си вещерът. — Браво, Еси, прекрасно.“ Той се гордееше с нея. Но едновременно с това чувстваше тъга, чудовищна тъга.

— Идете си — каза тихо Агловал. — Идете си. Вървете, където искате. Оставете ме на мира.

— Сбогом, княже — каза Еси. — И на прощаване приеми един добър съвет от мен. Би трябвало да ти го даде вещерът, но аз не искам той да се унижава така. Затова ще го направя вместо него.

— Слушам те.

— Океанът е голям, Агловал! Още никой не знае какво лежи там, отвъд хоризонта, ако изобщо има нещо. Океанът е по-голям от всякакви пущинаци и дебри, в които сте прогонили елфите. Той е по-трудно достъпен от всякакви планини и дерета, в които сте изтребили боболаците. А там, на дъното на океана, живее раса, която използва оръжия и знае тайните на обработката на металите. Внимавай, Агловал. Ако с ловците в морето отидат и стрелци, ще започнеш война срещу непознатото. Може да разбуташ гнездо на оси. Съветвам ви да им оставите морето, защото морето не е за вас. Вие не знаете и никога няма да узнаете накъде водят стъпалата, които започват след Драконовите зъби.

— Грешите, госпожице Еси — отговори спокойно Агловал. — Ще узнаем накъде водят тези стъпала. Нещо повече — ще се спуснем по тях. Ще проверим какво има на другия край на океана, ако изобщо там има нещо. И ще прогоним от този океан всичко, което може да се прогони. Ако не ние, то внуците на нашите внуци. Въпрос на време е. Да, ще го направим, дори ако се наложи океанът да почервенеет от кръв. И ти знаеш това, мъдра Еси, която пишеш хрониката на човечеството с баладите си. Животът не е балада, малка клета прекрасна поетесо, загубила се сред красивите си думи. Животът е борба. А на борбата са ни научили точно такива, по-добри от нас, вещири. Те ни показаха пътя, те го отъпкаха за нас, те го осеяха с труповете на онези, които ни пречеха, които защитаваха този свят от нас. Ние, госпожице Еси, просто продължаваме борбата. Ние пишем историята на човечеството, а не твоите балади. И вече нямаме нужда от вещири, защото нас и без това нищо не може да ни спре. Нищо.

Еси пребледня, духна къдрицата си и поклати глава.

— Нищо ли, Агловал?

— Нищо, Еси.

Поетесата се усмихна.

От предната стая долетя някакъв шум — викове и тропот. В залата дотичаха пажове и стражи и още на прага се хвърлиха на колене или направиха поклони.

На прага стоеше Шееназ.

Светлозелените ѝ коси бяха изкусно накъдрени и прибрани с изумително красива диадема от корали и бисери. Беше с рокля с цвета на морски вълни и бяло като пяна жабо. Роклята беше с огромно деколте, така че прелестите ѝ, макар и частично прикрити, продължаваха да предизвикват възхищение, особено украсени с огърлица от нефрити и лазурити.

— Шееназ... — простена Агловал и се свлече на колене. — Моя... Шееназ...

Русалката се приближи меко, грациозно, движенията ѝ бяха плавни като прииждаща вълна.

Тя се спря пред княза, усмихна се и показа дребните си бели зъби. После хвана роклята и я вдигна толкова високо, че всеки да оцени работата на морската вълшебница-водорасляк. Гералт преглътна. Нямаше никакво съмнение: вълшебницата-водорасляк разбираше от хубави крака и умееше да ги прави.

— Ох! — възкликна Лютичето. — Баладата ми... Съвсем като в баладата ми... Тя е придобила крака заради него, но е загубила гласа си!

— Нищо не съм загубила — пропя Шееназ на всеобщия език, и то доста чисто. — Засега. След операцията съм като нова.

— Говориш езика ни?

— Защо, забранено ли е? Как си, Белокоско? О, и любимата ти е тук. Еси Давен, ако не се лъжа? Вече по-добре ли я познаваш, или още едва-едва?

— Шееназ... — прошепна Агловал и се затътри към нея на колене. — Мила моя! Любов моя... единствена... Значи все пак го направи, най-накрая, Шееназ. Направи го, Шееназ!

Русалката с грациозно движение му подаде ръка, за да я целуне.

— Да. Нали и аз те обичам, глупчо. Що за любов ще е това, ако влюбеният не направи понякога по някоя малка саможертва?

IX

Напуснаха Бремерворд в едно студено ранно утро, сред мъгла, попила сиянието на червеното слънце, надничашо над хоризонта. Тръгнаха тримата. Както бяха решили. Не разговаряха за това, не крояха планове, просто искаха да са заедно. Известно време.

Напуснаха каменистия кей, простиha се със стръмните скали над плажовете, със странните форми, изсечени от вълните и вятъра във варовиковите скали. Но когато се спуснаха в зелената, осеяна с цветя долина Дол Адалте, все още усещаха миризмата на морето и чуваха шума на прибоя и остриите, диви крясъци на чайките.

Лютичето не спираше да говори, прескачайки от тема на тема, без да приключва нито една. Разказваше за страната Барса, където имало глупав по неговото мнение обичай, повеляващ девойките да пазят невинност до самата си сватба; за железните птици от остров Инис Порхоет, за живата и мъртвата вода, за вкуса и удивителните свойства на сапфиреното вино, наричано „Чи“, за кралските четиризнаци от Еббинг, ужасните непоносими хлапета Пуци, Грици, Мици и Хуан Пабло Васермилер. Разказваше за популяризираните от конкуренцията нови течения в музиката и поезията, които според него бяха чудовища, възпроизвеждащи изпускани от организма звуци.

Гералт мълчеше. Еси също мълчеше или отговаряше едносрично. Вещерът усещаше погледа ѝ върху себе си, но избягваше да го среща.

Прекосяха река Адалте с лодка, като се наложи да гребат сами, тъй като лодкарят се намираше в състояние на патетично опиянение, блед като мъртвец, треперещ, вперил поглед в пространството и неспособен да се откъсне от стълба до навеса, в който беше вкопчил и двете си ръце. Отговаряше на всички въпроси с една-единствена дума, звучаща като „вург“.

Местността от другата страна на брега на Адалте хареса на вечерта — повечето села покрай реката бяха оградени с колове, което даваше известни шансове да се търси работа.

Когато на сутринта пояха конете, Оченцето се приближи до него, възползвайки се от факта, че Лютичето се беше усамотил. Вещерът не успя да се отдалечи — беше го заварила неподготвен.

— Гералт — каза тя тихичко. — Не мога повече. Това надхвърля силите ми.

Той се опита да не я поглежда в очите, но тя не му позволяваше да се измъкне. Стоеше пред него и ръката ѝ си играеше с висящия на шията ѝ син бисер, обгърнат от сребърно цветче. Гералт отново съжали, че пред него не стои рибооко чудовище със сабя, скрита под водата.

— Гералт... Нещо трябва да се направи, нали?

Тя чакаше отговора му. Думите му. Малка саможертва. Но вещерът нямаше нищо, което да може да пожертва, и тя го знаеше. Не искаше да я лъже. И, честно казано, не беше и способен, защото не можеше да се реши да ѝ причини болка.

Положението спаси Лютичето, който се появи неочаквано и възкликна с неизменната си тактичност:

— Но разбира се! — Замахна и хвърли във водата тоягата, с която беше разбутвал крайбрежните храсти и гигантската крайречна коприва. — Разбира се, че трябва да се направи нещо: точно сега е моментът. Нямам намерение да наблюдавам безкрайно и безучастно това, което става между вас! Какво очакваш от него, Кукличке? Невъзможното? А ти, Гералт, на какво разчиташ? На това, че Оченцето ще прочете мислите ти ли? Като онази? И така ти е много удобно, да си мълчиш и да смяташ, че не си длъжен нищо да обясняваш, нищо да заявяваш, нищо да отказваш? Не си длъжен да се разкриваш? Колко време трябва да мине, колко неща да се случат, за да разберете? И кога ще пожелаете да разберете? След колко години? В спомените си? Та утре може да се разделим, по дяволите! Не, стига ми толкова, Богове, и двамата сте ми много скъпи. Добре, чуйте, сега ще си отчупя тояга и ще отида за риба, а вие ще останете сами. Ще имате време да си кажете всичко. Така че си го кажете и се постарайте да се разберете. Не е толкова трудно, колкото изглежда. А после, о, Богове, вземете го направете. Чу ли, Кукличке? А ти, Гералт? Ей, и бъди мил с нея! А после, дяволите да ви вземат, или ще ви мине, или...

Лютичето се обърна рязко и се отдалечи, като чупеше тръстиката и ругаеше. Направи си въдица от един орехов клон и от конски косъм и

лови риба чак докато се стъмни.

Гералт и Еси стояха дълго, хванати за ръце и облежнати на върбата, свела клони над реката. После вечерът говори много тихо и много продължително, а очите на Оценцето бяха пълни със сълзи.

А после го направиха. Той и тя.

И беше прекрасно.

Х

На следващия ден си устроиха нещо като тържествена вечеря. От едно селце по пътя Еси и Гералт купиха заклано агне. Докато се пазаряха, Лютичето откъсна малко чесън, лук и моркови от зеленчуковите градини около къщите. Когато си тръгнаха, задигнаха и котел от двора на ковачницата. Котелът беше понадупчен, но вечерът запълни дупките с помощта на Знака на Игни.

Вечеряха на една поляна наскре гората. Огньот пращеше весело, а котелът бълбукаше. Гералт разбъркваше грижливо съдържанието му с издялкан елов клон. Лютичето чистеше лука и морковите. А Оченцето, която не разбираше изобщо от готвене, ги развличаше, като свиреше на лютнята и пееше неприлични стихове.

Това беше прощална вечеря, защото на сутринта им предстоеше да се разделят.

На сутринта всеки щеше да тръгне по пътя си в търсене на нещо, което, общо взето, и тримата вече имаха. Но не знаеха, че го имат, дори не се досещаха. Не се досещаха къде ще ги отведат пътищата, по които им предстоеше да тръгнат утре. Всеки поотделно.

След като се наядоха, изпиха подарената от Дроухард бутилка, поклоукарстваха и се посмяха, Лютичето и Еси организираха певческо съревнование. Гералт, сложил ръце под главата си, лежеше на постелка от борови клонки и си мислеше, че никога не е чувал такива прекрасни гласове и такива прекрасни балади. Мислеше си за Йенефер. Мислеше си и за Еси. И имаше предчувствие, че...

Като финал Оченцето и Лютичето изпълниха в дует известната песен на Цинтия и Ветверн, прелестна балада за любовта, която започваше с думите: „Много сълзи пролях...“ И на Гералт му се стори, че дори дърветата се наведоха, за да послушат.

После Оченцето, ухаеща на вербена, легна до него, мушна се под ръката му, сложи глава на гърдите му, въздъхна два пъти и спокойно заспа. Вечерът заспа доста по-късно.

Лютичето още дълго седя и се взира в угасващия огън, като подрънкваше тихо с лютнята.

Всичко започна с няколко такта, от които се роди красива, спокойна мелодия. Стиховете се родиха едновременно с нея. Думите се вплитаха в музиката и застиваха в нея като насекоми в прозрачно-златисти късчета кехлибар.

В баладата се разказваше за един вещер и една поетеса. За това как вещерът и поетесата се срещнали на брега на морето, под кръсъците на чайките, и се влюбили от пръв поглед. За това колко прекрасна и силна била любовта им. За това как нищо, дори смъртта, не е в състояние да унищожи тази любов и да ги раздели.

Лютичето знаеше, че едва ли някой ще повярва в историята, разказана от баладата, но не тъжеше за това. Знаеше, че баладите се пишат не за да им се вярва. Пишат се, за да вълнуват хората.

След няколко години Лютичето можеше да промени съдържанието на баладата, да напише как се е случило всичко в действителност. Но не го направи. Та истинската история не би развълнувала никого. Кой ще иска да слуша, че вещерът и Оченцето се разделили и никога вече не се срещнали? Че след четири години Оченцето починала от едра шарка по време на върлуващата във Визим епидемия? За това как той, Лютичето, я пренесъл на ръце между изгаряните на клади трупове и я погребал далече от града, в гората, самотна и спокойна, а заедно с нея, още две неща, както го била помолила — лютнята ѝ и синия ѝ бисер. Бисерът, с който тя никога не се раздели.

Не, Лютичето остави първоначалната версия на баладата. Но така и не я изпя. Никога. Никъде. На никого.

Към сутринта, още преди зазоряване, към бивака се промъкна гладен свиреп върколак, но когато видя, че това е Лютичето, поседя, послуша малко и си тръгна.

МЕЧЪТ НА ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИЕТО

I

Попадна на първия труп около пладне.

Вещерът рядко се вълнуваше при вида на убити, много по-често му се случваше да гледа човешки останки напълно равнодушно. Но този път не беше равнодушен.

Момчето беше на около петнайсет години. Лежеше по гръб, широко разперило крака, лицето му беше застинало в израз на учудване. Въпреки това Гералт знаеше, че момчето е загинало веднага, не е страдало и най-вероятно дори не е знаело, че умира. Стрелата беше попаднала в окото и бе заседнала дълбоко в тилвата кост. Към стрелата бяха прикрепени жълтеникави фазанови пера, които стърчаха над тревите.

Гералт се огледа и намери лесно каквото търсеше: втора стрела, двойник на първата, се беше забила в един бор само на шест крачки по-назад. Той знаеше какво е станало. Момчето не беше разбрало предупреждението; беше чуло свистенето и удара на стрелата в дървото, беше се объркало и бе побягнало не накъдето е сочела стрелата. А тя е повелявала да се обърне и незабавно да напусне гората. Съскащо, отровно и меко свистене, кратък трясък, когато върхът се връзва в дървото. Нито крачка повече, човеко, веднага се махай от Брокилон. Ти завоюва целия свят, човеко, навсякъде е пълно с такива като теб, навсякъде носиш със себе си това, което Наричаш съвременност — епоха на промени, които наричаш прогрес. Ние не се нуждаем от промените, които носиш. Свистене и удар. Махни се от Брокилон!

„Махни се от Брокилон, човеко! — помисли си Гералт. — Няма значение, че си само на петнайсет и се промъкваш през гората, вцепенен от страх, и не можеш да намериш пътя към дома. Няма значение, че вече си на седемдесет и трябва да събираш съчки, иначе ще те изгонят, защото си ненужен. Няма значение, че си само на шест годинки и са те примамили цветята, синеещи се на облятата от слънцето полянка. Махни се от Брокилон. Свистене и удар!

Едно време, преди да убият, предупреждаваха по два или три пъти.“

Той тръгна, като продължаваше да размишлява:

„Едно време. Е, прогрес.“

По нищо не личеше гората да заслужава лошата слава, която имаше в момента. Наистина, беше страшно дива и труднопроходима, но това беше обичайната плетеница на дебри, в които всяка светлинка, всяко слънчево петно, промъкнало се през короните на големите дървета, се поглъщаше незабавно от десетките млади брези, елхи и габъри, от къпините, хвойните и папратите, от покрития с прах храсталак, сухите клони и изгнилите стебла на най-старите дървета, загубили борбата. Но храсталакът не мълчеше с тежкото и злоещо безмълвие, което като че ли повече съответстваше на това място. Не, Брокилон живееше. Бръмчаха насекоми, под краката шумоляха гущери, разноцветни бръмбари сновяха насам-натам, хиляди паяци опъваха блестящи от капките роса паяжини, кълвачи разтърсваха стеблата на дърветата с резки поредици от удари, врецяха сойки.

Брокилон живееше.

Но вечерът не можеше да се излъже толкова лесно. Знаеше къде се намира. Не забравяше за момчето със стрелата в окото. Сред мъха и боровите иглички се виждаха бели кости, по които сновяха червени мравки.

Той продължи да върви, бързо, но предпазливо. Следите бяха скорошни. Надяваше се, че ще настигне хората, крачещи пред него, и ще успее да ги накара да се върнат. Залъгваше се с надеждата, че още не е късно.

Но вече беше късно.

Щеше да пропусне втория труп, ако не беше слънчевият отблясък върху острието на късия меч, който убитият стискаше в ръка. Беше възрастен човек. Обикновената му кафява дреха говореше, че е от простолюдието. Но не беше слуга, за което свидетелстваше чистотата на дрехата, като се изключат петната кръв около забитите в гърдите стрели.

Гералт се огледа и видя трупа на трети човек, облечен с кожен кафтан и късо зелено наметало. Земята около краката на убития беше разорана, мъхът и боровите иглички бяха разрити и се виждаше пясъкът отдолу. Явно човекът се беше мъчил дълго.

Чу стон.

Бързо разтвори храстите хвойна и видя замаскирана дълбока яма. Вътре, наред изровените борови корени, лежеше едър мъж с черни къдрави коси и брада със същия цвят, контрастиращи си с бледото лице. Светлият кафтан от еленова кожа беше червен от изтеклата кръв.

Вещерът скочи в ямата. Раненият отвори очи.

— Гералт... — простена той. — О, богове... Сигурно сънувам...

— Фрейксенет? — учуди се вещерът. — Ти, тук?

— Аз... Ооох...

— Не мърдай. — Гералт клекна до него. — Къде си ранен? Не виждам стрела...

— Прободе ме... — и се подаде отзад. Отчупих накрайника и я измъкнах... Слушай, Гералт...

— Мълчи, Фрейксенет, ще се задавиш от кръвта. Пробит ти е белият дроб. Проклятие, трябва да те измъкна. Какво правите в Брокилон, по дяволите? Това е владение на дриадите, тяхно светилище, никой не си тръгва жив оттук. Не знаеше ли?

— После... — Фрейксенет застана и изплю кръв. — После ще ти разкажа... А сега ме измъкни... Ох, проклятие! Внимавай... Ооох...

— Няма да се справя. — Гералт се изправи и се огледа. — Твърде тежък си.

— Остави ме — рече раненият. — Остави ме, нищо не може да се направи... Но спаси нея... Богове, спаси я...

— Кого?

— Принцесата... Ох... Намери я, Гералт...

— Лежи спокойно, по дяволите! Сега ще измисля нещо и ще те измъкна.

Фрейксенет се закашля тежко и отново се изплю; гъстата лепкава нишка кръв увисна на брадата му. Вещерът изруга, измъкна се от ямата и се огледа. Трябвах му две малки дръвчета. Тръгна бързо към края на поляната, където беше видял няколко елхи.

Свистене и удар.

Гералт застина на място. Стрелата, забила се в стеблото на нивото на главата му, беше украсена с ястребови пера. Вещерът погледна накъде сочи и определи откъде е изстреляна. На петдесетина метра имаше още една яма от изтръгнато от земята дърво — по плетеницата на корените му все още имаше огромно количество

песъчлива почва. Там, на границата на сенките, се чернееше трънак, преплетен със светлите ивици на брезови стебла. Не се виждаше никой, но Гералт знаеше, че няма и да види.

— Ceadmil! Va an Eithne meath e Duen Canell! Essea Gwynbleidd!

Този път чу тихото опъване на тетивата и видя стрелата, защото я пуснаха така, че да я види. Право нагоре. Вещерът наблюдаваше как тя се издига, как променя посоката на полета си и пада по крива. Не помръдна. Стрелата се заби почти вертикално в мъха на две крачки от него. Почти едновременно с нея се заби и втора, под същия ъгъл. Той се страхуваше, че може и да не види следващата.

— Meath Eithne! — извика той отново. — Essea Gwynbleidd!

— Glaeddyv vort! — Глас като повей на вятъра. Глас, а не стрела. Гералт още беше жив. Бавно откопча катарамата на колана си, измъкна меч а си и го хвърли надалече от себе си. Една дриада се появи безшумно иззад една обхваната от хвойнови храсти ела на десетина крачки от него. Макар дриадата да изглеждаше малка и много слаба, стеблото на елата беше още по-тънко. Вещерът изобщо не можеше да разбере как не я е забелязал. Може би заради маскировъчните ѝ дрехи — неразвалящата стройната ѝ фигура комбинация от странно защити едно за друго парчета плат в различни оттенъци на зеленото и кафявото, покрити с листа и парчета кора. Косите ѝ, прихванати на челото с черна лента, имаха маслинозелен цвят, а по лицето ѝ имаше ивици боя, нанесени с орехова кора.

Разбира се, тетивата на лъка беше опъната и дриадата се целеше в него.

— Eithne... — започна той.

— Thaess aep!

Той замълча послушно. Стоеше неподвижно, като държеше ръцете си далече от тялото. Дриадата не отпусна лъка.

— Dunca! — извика тя. — Braenn! Saemm vort!

Дриадата, която беше стреляла първа, изскочи от трънака ѝ претича през стеблото на поваленото дърво, като ловко прескочи изтръгнатите корени. Макар по пътя ѝ да имаше множество сухи клонки, Гералт не чу нито една от тях да изпука под краката ѝ. Долови тих звук зад себе си, нещо като шумолене на листа на вятъра, и разбра, че зад гърба му стои трета дриада.

Именно тя се наведе бързо и вдигна меча му. Косите ѝ бяха с цвят на мед, завързани на опашка. На гърба ѝ се поклащаше пълен със стрели колчан.

Тази, която се бе крила най-далече, в ямата от изтръгнатото дърво, тръгна бързо към него. Дрехата ѝ не се отличаваше с нищо от облеклото на приятелките ѝ. Върху меките ѝ червеникавокафяви коси лежеше венец от детелини и гарига. Тя държеше лък — неопънат, но със стрела на тетивата.

— Ten these in maeth aep Eithne llev? — попита тя. Гласът ѝ беше мелодичен, а очите — черни и огромни. — Ess' Gwynbleidd?

— Ae... aessea... — започна той, но брокилонският диалект, така напевен в устата на дриадите, засядаше в гърлото му и дразнеше устните. — Не говорите ли на всеобщ език? Не знам много добре...

— Añ' vaill. Vort llinge — прекъсна го тя.

— Аз съм Gwynbleidd, Белия вълк. Госпожа Еитне ме познава. Идвам при нея с послание. Вече съм бил в Брокилон. В Дуен Канел.

— Gwynbleidd — червенокосата присви очи. — Vatt'ghern?

— Да — потвърди той. — Вещер.

Зеленокосата изсумтя гневно, но наведе лъка. Червенокосата го гледаше с широко отворени очи, а лицето ѝ, намазано със зеленикави ивици, беше напълно неподвижно, мъртво като лице на статуя. Тази неподвижност не позволяваше да бъде определена нито като красива, нито като уродлива, вместо това се натрапваше впечатлението за безразличие и бездушие, ако не и за жестокост. Гералт се укори мислено за тази оценка, основана на неуместно придаване на човешки качества на дриадата. Длъжен беше да съобрази, че тя просто е най-старата от трите. Въпреки младоликата външност, тя беше значително по-стара от останалите.

Стояха безмълвно. Гералт чуваше как Фрейксенет стене, охка и кашля. Червенокосата със сигурност също го чуваше, но лицето ѝ дори не трепна. Вещерът отпусна ръце върху бедрата си.

— Там, в ямата — каза той спокойно — лежи ранен. Ако не му се окаже помощ, ще умре.

— Thaess aep! — зеленокосата опъна тетивата и насочи стрелата право към лицето на Фрейксенет.

— Ще го оставите да умре? — попита Гералт, без да повишава тон. — Ще допуснете просто да се задави бавно с кръвта си? Тогава

по-добре го довършете.

— Млъкни! — излая дриадата, преминавайки на всеобщия език, но отпусна тетивата и наведе лъка. Погледна въпросително червенокосата. Тя кимна към ямата. Зеленокосата побягна натам, бързо и безшумно.

— Искам да се видя с госпожа Еитне — повтори Гералт. — Имам послание...

— Тя ще те съпроводи до Дуен Канел — червенокосата посочи меднокосата. — Тръгвай...

— Фрей... А ранения?

Дриадата го погледна, присви очи и продължи да си играе със стрелата, легнала върху тетивата.

— Не се тревожи. Тръгвай. Тя ще те съпроводи.

— Но...

— Va'en vort! — отсече тя и стисна устни.

Вещерът сви рамене и се обърна към меднокосата. Тя изглеждаше най-млада от трите, но можеше и да бърка. Очите ѝ бяха сини.

— Е, да тръгваме.

— Да — каза тихо меднокосата и след кратко колебание му подаде меч. — Да вървим.

— Как се казваш? — попита той.

— Млъквай.

Тя вървеше през храсталака много бързо, без да се оглежда. На Гералт му се наложи да положи доста усилия, за да я следва. Той знаеше, че дриадата прави това умишлено, че иска вървящият след нея човек да се заплете в гъстите храсти, да се строполи със стон на земята, безсилен, неспособен да продължи напред. Разбира се, тя не знаеше, че си има работа с вещер, а не с човек. Беше прекалено млада, за да знае какво е това вещер.

Девойката — Гералт вече виждаше, че не е чистокръвна дриада — спря рязко и се обърна. От начина, по който гърдите ѝ се повдигаха под пъстрата дреха, личеше, че диша учестено и едва се сдържа да не започне да си поема дъх през устата.

— Да намалим темпото? — предложи той и се усмихна.

— Yeа — погледна го тя с неприязън. — Aeen esseath Sidth?

— Не, не съм елф. Как се казваш?

— Браен — отвърна тя и тръгна отново, но вече по-бавно, без да се опитва да му избяга. Вървяха близо един до друг и той надушваше миризмата на потта ѝ — обикновена пот на млада девойка. Потта на дриадите съдържаше аромата на разтрети в ръка листа на вербена.

— А как те наричаха преди?

Тя го погледна, устните ѝ неочаквано се изкривиха и той си помисли, че или ще извика, или ще му нареди да млъкне. Но тя не направи нито едното, нито другото, а след кратка пауза отвърна:

— Не помня.

Гералт не ѝ повярва.

Можеха да ѝ се дадат най-много шестнайсет години и едва ли беше прекарала в Брокилон повече от шест-седем от тях. Ако беше попаднала тук по-рано, като малко дете или още като бебе, вече щеше да е невъзможно да се разпознае човекът в нея. Случваше се дриади да имат сини очи или естествено светли коси. Децата на дриади, заченати в законен брак с елфи или хора, приемаха свойствата на организма си изключеше знак на вещера да притихне и изчакваше напрегнато шумоленето в храстите да се отдалечи.

Колкото и бързо да вървяха, все пак се наложи да спрат да пренощуват. Браен избра подходящо място — на хълмче, където температурната разлика донасяше пориви топъл въздух. Спаха върху изсъхнала папрат, по обичая на дриадите — много близо един до друг. Посред нощ Браен го прегърна и го притисна здраво към себе си. И нищо повече. Той също я прегърна. И нищо повече. Тя беше дриада. Важна беше само топлината.

На разсъмване, още по тъмно, продължиха нататък.

II

Пресичаха ивици с гористи хълмове, преминаваха през низини, изпълнени с мъгла, вървяха през просторни тревисти поля, през ветроломи.

Най-накрая Браен се спря за последен път и се огледа. Изглеждаше, сякаш е изгубила пътя, но Гералт знаеше, че това е невъзможно. Обаче се възползва от ситуацията и приседна на едно повалено дърво.

И в този момент чу вик. Тънък. Висок. Отчаян.

Браен моментално падна на колене и измъкна от колчана две стрели едновременно. Стисна едната със зъби, сложи другата на лъка и опъна тетивата, целейки се напосоки през храстите, към гласа.

— Не стреляй! — извика вещерът, прескочи дънера и се промуши през храсталака.

На малка поляна под каменист склон, притиснало гръб към изсъхнал габър, стоеше момиченце със сиво кафтанче. Пред него, само на някакви си пет крачки, нещо се движеше, разбутвайки бавно тревата. Това нещо беше тъмнокафяво и дълго около два сажена. В първия момент Гералт помисли, че е змия. Но видя жълтите, подвижни, подобни на куки крайници и плоските сегменти на издълженото туловище и разбра, че не е змия. А нещо много по-лошо.

Притиснало се към стеблото, момиченцето изписка тънко. Огромната стоножка вдигна дългите си трепкащи антени над тревата, улавяйки миризмата и топлината.

— Не мърдай! — изрева вещерът и подскочи, за да привлече вниманието на сколопендроморфа. Но стоножката не реагира, вече беше доловила миризмата на близката жертва. Премести крайниците си, зае позата на кобра и се понесе напред. Яркожълтите ѝ лапи се мяркаха в тревата, движейки се равномерно като греблата на галера.

— Игерн! — извика Браен.

С два скока Гералт излетя на поляната, извади в движение меча от ножницата на гърба си и избута с крак вцепенелото се до дървото

момиче, което полетя към къпиновите храсти. Сколопендроморфът зашумя в тревата, разпери крайници и се хвърли върху вещера, издигайки предните си сегменти и щракайки с блестящи от покрилата ги отрова челюсти. Гералт затанцува, прескочи плоското туловище, завъртя се и удари с меча точно към незащитеното място между плочките, покриващи тялото. Но чудовището се оказа много пъргаво и мечът се удари в хитиновата роговица, без да я раздроби — дебелата покривка мъх амортизира удара. Гералт отскочи, но не достатъчно бързо. С чудовищна сила сколопендроморфът удари със задната част на тялото си краката му и се уви около тях. Вещерът падна, превъртя се и се опита да се измъкне.

Безуспешно.

Стоножката се изви и се обърна така, че да го достигне с челюстите си, като при това рязко заби нокти в дървото и запълзя по него. В този момент над главата на Гералт изсвистя стрела, заби се с трясък в бронята на чудовището и го прикова към дървото. Стоножката се сви, счупи стрелата и се освободи, но в същия миг в нея се забиха още две стрели. Вещерът изрита от себе си чудовището и отскочи встрани.

Браен, застанала на колене, стреляше с невероятно темпо и забиваше в сколопендроморфа стрела след стрела. Стоножката чупеше стрелите и се освобождаваше, но в следващия миг нова стрела я приковаваше към стеблото. Плоската, блестяща тъмночервена глава се мяташе насам-натам, щракаше с челюсти към стрелите и обезумяла се опитваше да се добере до атакуващия враг.

Гералт отскочи отново встрани, замахна широко с меча и с един удар сложи край на битката. Дървото изигра ролята на дръвник.

Браен се приближи бавно, без да отпуска лъка, ритна гърчещото се в тревата туловище и се изплю върху него.

— Благодаря — каза вещерът, докато сплескваше отсечената глава с тока на обувката си.

— За какво?

— Спаси ми живота.

Дриадата го погледна, но в погледа ѝ нямаше нито разбиране, нито емоции.

— Игерн — каза тя и ритна отново застиващото тяло. — Изпочупи ми стрелите.

— Ти спаси и мен, и тази малка дриада — повтори Гералт. — По дяволите, къде е тя?

Браен ловко разтвори къпиновите храсти и мушна ръка между бодливите клонки.

— Така и очаквах — каза тя, докато измъкваше от храстите момичето със сивото кафтанче. — Погледни сам, Гвинблейд.

Това не беше дриада. Не беше елф, силфида, пук или полуръст. Беше съвсем обикновено момиченце. Човешко. Насред гората Брокилон — най-необикновеното място за едно обикновено човешко дете.

Имаше светли, сивкави коси и огромни отровназелени очи. Беше на не повече от десет години.

— Коя си ти? — попита я Гералт. — Откъде се взе тук?

Тя не отговори. „Вече съм я виждал някъде — помисли си той. — Виждал съм я. Или нея, или някого, който страшно прилича на нея.“

— Не се страхувай — каза той неуверено.

— Не се страхувам — отговори тя неразбираемо. Явно беше настинала.

— Да се махаме оттук — рече неочаквано Браен, оглеждайки се. — Там, където има един игерн, очаквай друг. А ми останаха малко стрели.

Момичето я погледна, отвори уста и изтри муцунка с опакото на дланта си, размазвайки прахта.

— Коя си ти, по дяволите? — повтори Гералт, навеждайки се. — Какво правиш в... В тази гора? Как попадна тук?

Момичето наведе глава и подсмръкна.

— Оглуша ли? Питам коя си. Как се казваш?

— Цири — измърмори тя.

Гералт се обърна. Браен разглеждаше лъка си и хвърляше по някой поглед към вещера.

— Слушай, Браен...

— Какво?

— Възможно ли е... възможно ли е да е избягала от вас, от Дуен Канел?

— Какво?

— Не се прави на идиотка — ядоса се той. — Знам, че отвличате момиченца. И ти самата да не си паднала от небето в Брокилон? Питам

възможно ли е...

— Не — отсече дриадата. — Никога не съм я виждала.

Гералт огледа внимателно момичето. Пепеляворусите ѝ коси бяха разрошени, пълни с иглици и листа, но миришеха на чисто, не на дим, обор или мазнина. Ръцете ѝ, макар и много мръсни, бяха малки и нежни, без синини и белези. Момчешката дрешка — кафтанче с качулка, не подсказваше нищо, но високите ботушки бяха направени от мека скъпа телешка кожа. Не, това със сигурност не беше селско дете. „Фрейксенет — помисли си изведнъж Гералт. — Фрейксенет търсеше нея. Заради нея е дошъл в Брокилон.“

— Откъде си, сополанке, питам?

— Как говориш с мен! — Момичето вдигна гордо глава и тропна с краче. Мекият мъх притъпи ефекта от това движение.

— Ха — каза вещерът и се усмихна. — Наистина си принцеса. Във всеки случай, ако се съди по начина, по който говориш, защото видът ти не е нищо особено. От Верден си, нали? Знаеш ли, че те търсят? Не се тревожи, ще те отведе вкъщи. Слушай, Браен...

Достатъчно му беше да се обърне и момичето веднага хукна да бяга през гората, по полегатия склон на хълма.

— Bloede turd! — извика дриадата и посегна към колчана си. — Саетт 'еге!

Момичето тичаше и се препъваше през гората, а сухите клони хрущяха под краката му.

— Стой! — извика Гералт. — Къде тръгна, по дяволите!

Браен моментално опъна лъка. Стрелата изсвистя отровно, описа плоска парабола и върхът ѝ с пукот се вряза в кората на едно дърво, като едва не закачи косите на бегълката. Момичето се приведе и се строполи на земята.

— Ти, проклета идиотка! — извика Гералт и тръгна към дриадата.

Браен измъкна ловко втора стрела от колчана.

— Можеше да я убиеш!

— Това тук е Брокилон! — отвърна гордо тя.

— А това там е дете!

— И какво?

Той погледна стрелата. На нея имаше пера от фазан, боядисани в жълто с орехови кори. Гералт не каза нито дума. Обърна се и навлезе в

гората.

Момичето лежеше под дървото, свито на кълбо. Беше вдигнало предпазливо глава и гледаше стрелата, стърчаща от стеблото. Когато чу крачките на Гералт, малката скочи на крака, но вещерът се хвърли към нея и я хвана за червената качулка на кафтанчето. Тя обърна глава, изгледа него, а после и ръката му, стиснала качулката. Той я пусна.

— Защо избяга?

— А теб какво те интересува? — подсмъркна тя. — Остави ме на мира, ти... ти...

— Глупаво момиче — прошепна той ядосано. — Това е Брокилон. Не ти ли стигаше стеножката? Сама в тая гора няма да оцелееш и до сутринта. Още ли не си го разбрала?

— Не ме докосвай! — извика тя. — Ти, слуга такъв! Аз съм принцеса, разбра ли?

— Ти си глупава сополанка.

— Аз съм принцеса!

— Принцесите не се разхождат сами из гората. Принцесите имат издухани носове.

— Ще заповядам да ти отсекаат главата! И нейната също! — момичето избърса носа си с длан и враждебно изгледа приближаващата се дриада. Браен се разсмя.

— Е, добре, стига си викала — каза вещерът. — Защо избяга, принцесо? И откъде? От какво се боиш?

Тя мълчеше и подсмърчаше.

— Е, добре, твоя си работа. — Той намигна на дриадата. — Ние тръгваме. Ако искаш да останеш сама в гората — твоя воля. Но следващия път, когато те нападне игерн, не викай. Това не подобава на една принцеса. Принцесите умират без дори да гъкнат, като преди това са си издухали носовете. Да вървим, Браен. Довиждане, Ваше Височество.

— По... почакай.

— А?

— Ще дойда с вас.

— Ще ни окажеш голяма чест. Нали, Браен?

— Но нали няма да ме отведеш обратно при Кистрин? Заклевах ли се?

— Кой е... — започна той. — А, по дяволите. Кистрин. Кистрин? Принц Кистрин? Синът на крал Ервил от Верден?

Момичето нацупи устни, подсмръкна и се извърна.

— Стига игрички — подхвърли навъсено Браен. — Да вървим.

— Сега, сега. — Вещерът се изправи и погледна дриадата отгоре надолу. — Плановете малко се променят, прекрасна моя стрелкиньо.

— Какво? — вдигна вежди Браен.

— Госпожа Еитне ще почака. Трябва да отведе момичето вкъщи. Във Верден.

Дриадата присви очи и посегна към колчана си.

— Никъде няма да ходите. Нито ти, нито тя.

— Внимавай, Браен — каза вещерът и се усмихна зловещо. — Аз не съм момчето, на което вчера си вкарала от засада една стрела в окото. Умея да се защитавам.

— Bloede arss! — изсъска тя и вдигна лъка. — Ти идваш в Дуен Канел, тя също! Не във Верден.

— Не! Не във Верден! — момичето отиде при дриадата и се притисна към слабото ѝ бедро. — Аз съм с теб! А той нека ходи във Верден при глупавия Кистрин, ако иска!

Браен дори не я погледна. Тя не сваляше поглед от Гералт, но все пак отпусна лъка.

— Ss turd — изплю се тя в краката му. — Да! Ходи където щеш! Да видим дали ще успееш! Ще умреш, преди да се измъкнеш от Брокилон.

„Права е — помисли си Гералт. — Нямам никакви шансове. Без нея нито мога да изляза от Брокилон, нито мога да стигна до Дуен Канел. Какво да правя? Да видим, може пък да успея да убедя Еитне.“

— Е, Браен — обади се той примирително и се усмихна, — не се ядосвай, красавице. Добре, да бъде, както искаш. Да отидем заедно в Дуен Канел. При госпожа Еитне.

Дриадата промърмори нещо под нос и свали стрелата от тетивата.

— Тогава да вървим — каза тя и оправи лентата в косите си. — Изгубихме много време.

— Ооох... — простена момичето, след като пристъпи.

— Какво има?

— Нещо стана... с крака ми.

— Почакай, Браен! Хайде, сополанке, ще те взема на рамене.

Беше топла и миришеше на мокро врабче.

— Как се казваш, принцесо? Забравих.

— Цири.

— А къде са владенията ти, ако мога да попитам?

— Няма да ти кажа — промърмори тя. — Няма да ти кажа — и туйто!

— Ще го преживея. Не се върти и не ми кихай в ухото. Какво правиш в Брокилон? Изгуби ли се? Заблуди ли се?

— Как не! Никога не се губя.

— Не се върти. От Кистрин ли избяга? От замъка Настрог? Преди сватбата или след нея?

— Откъде знаеш? — Тя кихна отново.

— Много съм умен. Защо избяга точно в Брокилон? Нямах ли някое по-безопасно място?

— Глупавият кон ме понесе насам.

— Лъжеш, принцесо. При твоята фигура можеш да се качиш най-много на котка. И то кротичка.

— Яздеше Марек. Оръженосецът на рицаря Воймир. Но в гората конят падна и си счупи крака. И се изгубихме.

— Нали каза, че никога не се губиш?

— Той се изгуби, не аз. Имаше мъгла. И се изгубихме.

„Изгубили са се — помисли си Гералт. — Горкият оръженосец на рицаря Воймир, който е имал лошия късмет да се натъкне на Браен и спътниците ѝ. Сополанко, който сигурно още не знае какво е това жена, помага на една зеленоока сополанка да избяга, защото се е наслушал на рицарски разкази за девизи, принудени да се омъжат. Помага ѝ да избяга, за да падне повален от нащърбената стрела на дриада, която вероятно не знае какво е това мъж. Но вече умее да убива.“

— Попитах дали избяга от замъка Настрог преди сватбата, или след нея.

— Избягах и това е, какво ти влиза в работата другото? — сопна му се Цири. — Баба каза, че трябва да дойда тук и да се запозная с този Кистрин. Само да се запозная. А баща му, онзи дебел крал...

— Ервил.

— ... Веднага: сватба, та сватба. А аз не го искам. Този Кистрин. Баба каза...

— Значи този принц Кистрин ти е противен?

— Не го искам! — съобщи гордо Цири, подсмръквайки. — Той е дебел, глупав и има лош дъх. Преди да дойда тук, ми показаха портрет. И на портрета не беше дебел. Не искам такъв мъж. И изобщо — не искам никакъв мъж.

— Цири — рече неуверено вещерът, — Кистрин още е дете, както и ти. След няколко години той може да се превърне в интересен юноша.

— Тогава да ми изпратят друг портрет след няколко години — изсумтя тя. — И на него също. Защото той каза, че на портрета, който му показали, аз съм била много по-красива. И си призна, че е влюбен в Алвина, дамата на кралския двор, и иска да бъде неин рицар. Виждаш ли? Той не ме иска и аз не го искам. Тогава защо да се женим?

— Цири — промърмори вещерът, — той е принц, а ти — принцеса. Принцовете и принцесите се женят така, а не по друг начин. Такъв е обичаят.

— Говориш като тях. Мислиш ли, че само защото съм малка, е лесно да ме излъжеш?

— Не те лъжа.

— Лъжеш.

Гералт млъкна. Браен, която крачеше пред тях, внезапно се огледа, вероятно учудена от тишината. Сви рамене и продължи нататък.

— Къде отиваме? — попита навъсено Цири. — Искам да знам!

Гералт мълчеше.

— Отговаряй, когато те питат! — повтори тя страховито, потвърждавайки заповедта с шумно подсмръкване. — Ти знаеш ли кой... кой седи върху теб?

Той не реагира.

— Отговаряй, или ще те ухапя по ухото! — извика тя.

На вещера всичко това му омръзна. Той свали момичето от раменете си и го остави на земята.

— Слушай, сополанке — каза той рязко и разкопча катарамата на колана си. — Сега ще те сложа на коляното си, ще ти сваля гащичките и ще те напляскам с колана. Нищо не може да ме спре, защото тук не е

кралският двор, а аз не съм ти нито придворен, нито слуга. Веднага ще съжалиш, че не си останала в Настрог. Ще разбереш, че е по-добре да си принцеса, отколкото изгубила се в гората сополанка. Защото принцесата, разбира се, може да се държи лошо. И никой не смее да я напляска с колана, освен принца — лично.

Цири се намръщи и няколко пъти подсмръкна. Браен, облегнала се на едно дърво, ги гледаше равнодушно.

— Е, какво? — попита вещерът, увивайки колана около ръката си. — Ще се държиш ли прилично и достойно? Ако не, да пристъпим към напляскването на Нейно Височество. Е?

Момичето захлипа, засмърка и побърза да кимне няколко пъти.

— Ще се държиш ли прилично, принцесо?

— Да — промърмори тя.

— Скоро ще се стъмни — обади се дриадата. — Да вървим, Гвинблейд.

Дърветата оредяха. Вървяха през песъчливи млади гори, покрай пиренови храсти и потънали в мъгла поляни, на които пасяха стада елени. Ставаше все по-студено.

— Благородни господине... — обади се Цири след много дълго мълчание.

— Казвам се Гералт. Какво има?

— Страшно съм гладна.

— Сега ще спрем. Скоро ще се стъмни.

— Няма да издържа — захлипа тя. — Не съм яла от...

— Не мрънкай. — Той бръкна в торбата си, извади парче сланина, малко сирене и две ябълки. — Вземи.

— Какво е това, жълтото?

— Сланина.

— Няма да го ям — промърмори тя.

— Чудесно — изрече той и пхна сланината в устата си. — Ще изядеш сиренето. И ябълката. Едната.

— Защо едната?

— Не се върти. Добре, ще изядеш и двете.

— Гералт?

— Ммм?

— Благодаря.

— Няма за какво. Да ти е сладко.

— Аз не... Не за това. И за това също, но... ти ме спаси от тази стоножка... Бррр... За малко да умра от страх...

— За малко да умреш — потвърди той сериозно. И си помисли: „За малко да умреш по изключително болезнен и отвратителен начин“.

— И трябва да благодариш на Браен.

— Коя е тя?

— Дриадата.

— Дивожена?

— Да.

— Тя ни... Те похищават деца! Тя ни е похитила! Ааа, ти не си дете. А защо говори толкова странно?

— Говори, както говори, това не е важно. Важно е как стреля. Не забравяй да й благодариш, когато спрем.

— Няма да забравя — изсмърка тя.

— Не се върти, принцесо, бъдеща принцесо на Верден.

— Няма да съм никаква принцеса — промърмори тя.

— Добре, добре. Няма да си принцеса. Ще станеш лалугер и ще живееш в дупка.

— Не е вярно! Ти нищо не знаеш!

— Не ми пищи в ухото! И не забравяй за колана!

— Няма да съм принцеса. Ще бъда...

— Е? Каква?

— Това е тайна.

— А, така значи. Тайна. Чудесно. — Той вдигна глава. — Какво стана, Браен?

Дриадата се спря и сви рамене, поглеждайки към небето.

— Уморих се — каза тя меко. — А сигурно и ти си се уморил да я носиш, Гвинблейд. Ще спрем тук. След малко ще се стъмни.

III

— Цири?

— Ммм? — Тя подсмръкна, клонките, върху които лежеше, изшумоляха.

— Не ти ли е студено?

— Не — въздъхна тя. — Днес е топло. Виж, вчера... Вчера ужасно измръзнах, ох.

— Чудна работа — отбеляза Браен, докато разхлабваше ремъците на дългите си меки ботуши. — Толкова малка, а навлязла толкова навътре в гората. И през часовете е преминала, и през горите, и през гъсталака. Силна, здрава и смела. Направо е подходяща... Подходяща е за нас.

Гералт погледна бързо дриадата, блестящите ѝ в полумрака очи. Браен облегна гръб на едно дърво, свали превръзката си и разпусна косите си с тръсване на главата.

— Тя е влязла в Брокилон — каза дриадата тихо, изпреварвайки коментара на Гералт. — Тя е наша, Гвинблейд. Отиваме в Дуен Канел.

— Госпожа Еитне ще реши — усмихна се кисело вещерът, като същевременно осъзнаваше, че Браен е права.

„Колко жалко — помисли си той, като гледаше въртящото се върху зелената постеля момиченце. — Такова смело дете. Къде ли съм я виждал? Не е важно. Но е жалко. Светът е толкова огромен и толкова прекрасен. А нейният свят ще бъде само Брокилон, до края на дните ѝ. И тези дни може би няма да са много. Може би само докато падне в папратите под свистенето на стрелите и виковете, и загине в безсмислена война за гората, биейки се на страната на обречените да загубят. Обречени. Рано или късно.“

— Цири?

— Тъхъ?

— Къде живеят родителите ти?

— Нямам родители — подсмръкна тя. — Те са потънали в морето, когато съм била малка.

„Да — помисли си той, — това обяснява много неща. Принцеса, дете на покойна княжеска двойка. Кой знае дали не е трета дъщеря след четирима синове. Титла, на практика значеща по-малко, отколкото титлата на камериера или коняря. Мотаещо се в кралския двор пепелявокосо и зеленооко нещо, което трябва колкото се може по-бързо да бъде разкарано, да бъде омъжено. Колкото се може по-бързо, докато не е съзряло и не се е превърнало в малка жена, заплашваща да стане причина за скандал, неравностоен брак или кръвосмешение, което не е толкова трудно в един кралски двор.“

Вещерът не беше учуден от бягството ѝ. Неведнъж се беше сблъсквал с принцеси и дори с кралици, влачещи се с трупи пътуващи артисти и доволни, че са успели да се измъкнат от грохналите, но все още жадуващи да се сдобият с потомство крале. Беше срещал принцове, предпочитащи несигурната съдба на наемници пред намерената от бащите им куца или сипаничава принцеса, чиято съмнителна или прекалено дълго съхранила се девственост трябваше да се превърне в цена на съюза и сродяването между династиите.

Той легна до момиченцето и го зави с кафтана му.

— Спи. Спи, малко сираче.

— Как пък не! — изсумтя тя. — Аз съм принцеса, а не сираче. Имам си баба. Баба ми е кралица, разбра ли? Като ѝ кажа, че си искал да ме напляскаш с колана, ще заповяда да ти отсекаат главата. Ще видиш тогава!

— Ужасно! Цири, смили се!

— Как пък не!

— Но ти нали си добро момиче. Когато ти отсичат главата, боли ужасно. Нали няма да кажеш нищо на баба си?

— Ще кажа!

— Цири!

— Ще кажа, ще кажа, ще кажа! Уплаши се, а?

— Много. Знаеш ли, Цири, когато на човек му отсекаат главата, може да умре от това.

— Подиграваш ли ми се?

— Че как бих посмял?

— Веднага престани да ми се подиграваш! С баба ми шега не бива, щом тропне с крак, най-смелите воители и рицари веднага падат на

колене пред нея, виждала съм. А ако някой е непослушен — прас, и остава без глава.

— Страшна работа. Цири?

— Ъхъ?

— Може пък на теб да ти отсекаат главата.

— На мен?

— Разбира се. Та нали твоята баба, кралицата, се е договорила да се омъжиш за Кистрин и те е пратила във Верден, в Настрог. Била си непослушна. Веднага, щом се върнеш... Прас! И оставаш без глава.

Момичето замълча, дори престана да се върти. Гералт я чуваше как мляска и подсмърча, докато хапеше горната си устна.

— Не е вярно — рече тя накрая. — Баба няма да позволи да ми отсекаат главата, защото... Защото ми е баба, нали така? Е, най-много да ме плесне...

— Аха — засмя се Гералт. — С баба ти шега не бива, а? Пръчката вече е влизала в действие?

Цири изсумтя гневно.

— Знаеш ли какво? — предложи той. — Може пък да кажем на баба ти, че вече съм те напляскал, а не може два пъти за едно и също нещо. Договорихме ли се?

— Мислиш се за много умен, така ли? — Цири се надигна на лакът и клонките изшумоляха. — Ако баба научи, че си ме набил, със сигурност ще ти отсекаат главата!

— Значи все пак ти е жал за главата ми?

Момичето замълча и отново подсмъркна.

— Гералт...

— Какво, Цири?

— Баба знае, че трябва да се върна. Не мога да съм никаква принцеса или жена на този глупав Кистрин. Трябва да се върна и това е.

„Трябва — помисли си той. — Уви, това не зависи нито от теб, нито от баба ти. А само от настроението на старата Еитне. И от моята способност да убеждавам.“

— Баба знае това — продължи Цири. — Защото аз... Гералт, закълни се, че няма да кажеш на никого. Това е страшна тайна. Ужасна, казвам ти. Закълни се.

— Заклевам се.

— Тогава ще ти кажа. Баба ми е магьосница, знаеш ли? И татко също е бил омагьосан. Всичко това ми го разказа една от бавачките, а когато баба разбра, стана страшен скандал. Защото аз имам предопределение, разбираш ли?

— Какво предопределение?

— Не знам — отговори Цири възбудено. — Но имам предопределение. Така каза бавачката. А баба рече, че няма да позволи, че по-скоро този прок... проклет замък ще се срути. Разбра ли? А бавачката отговори, че не може да се направи нищо против предопределението, нищо не може да помогне. Ха! А после бавачката плака, а баба крещя. Виждаш ли? Имам предопределение. И няма да съм жена на глупавия Кистрин. Гералт?

— Спи. — Той се прозина така, че челюстта му изпращя. — Спи, Цири.

— Разкажи ми приказка.

— Какво?

— Разкажи ми приказка — изфуча тя. — Как ще заспя без приказка? Хайде!

— Не знам никакви приказки, по дяволите. Спи.

— Не лъжи. Знаеш. Когато си бил малък, не са ли ти разказвали приказки? Защо се смееш?

— Просто си спомних нещо.

— Аха. Ето, виждаш ли? Хайде, разкажи.

— Какво?

— Приказка.

Той се засмя отново, сложи ръце под тила си и се загледа в звездите, които блещукаха иззад клоните над главите им.

— Имало едно време... един котарак — започна той. — Такъв, обикновен, на ивици, ловец на мишки. И веднъж този котарак тръгнал сам-самичък на далечно пътешествие в най-страшната и тъмна гора. Вървял... Вървял... Вървял...

— Не си мисли — каза Цири, притискайки се до него, — че ще заспя, преди да стигне дотам.

— Тихо, сополанке. Да... Вървял, вървял и накрая срещнал лисица. Червеникава лисица.

Браен въздъхна и легна до вещера, от другата му страна, като също се притисна леко към него.

— Е? — подсмръкна Цири. — Разказвай какво станало по-нататък.

— Погледнала лисицата котарака. Попитала: Кой си ти? Котаракът отвърнал: Котарак. Ха, каза лисицата, и не те ли е страх да бродиш сам из гората, котарако? А ако изведнъж кралят тръгне на лов, тогава какво? С кучета, с ловци, на коне? Казвам ти, котарако, обяснява му лисицата, ловът е страшна беда за такива като теб и мен. Ти имаш кожа, аз също, ловците никога не пропускат такива като нас, защото си имат жени и любовници, на които им мръзнат ръцете и шиите, и ето че правят от нас шалове и маншони за тези жени.

— Какво е това маншони? — попита Цири.

— Не ме прекъсвай. И лисицата добавила: котарако, знам как да ги надхитрим, имам хиляда двеста осемдесет и шест способа против такива ловци, толкова съм хитра. А ти, котарако, колко способа против ловци имаш?

— Ах, каква хубава приказка — каза Цири и се притисна още повече към вещера. — Продължавай, какво казал котаракът?

— Аха — прошепна от другата страна Браен. — Какво казал?

Вещерът обърна глава. Очите на дриадата блестяха, устата ѝ беше полуотворена и тя облизваше устни с език. „Ясно — помисли си той. — Малките дриади тъгуват по приказките. Както и малките вещици. Защото и на едните, и на другите рядко някой им разказва приказки преди лягане. Малките дриади заспиват, вслушвайки се в шума на дърветата. Малките вещици заспиват, вслушвайки се в болката в мускулите си. Нашите сълзи също пареха, като на Браен, когато слушахме приказките на Весемир там, в Каер Морхен... Но това беше толкова отдавна... Толкова отдавна...“

— Е? — не издържа Цири. — Какво става по-нататък?

— А котаракът отговаря: аз нямам никакви способности. Умея само едно — скок на дървото. Това достатъчно ли е, как мислиш? Лисицата избухнала в смях. Ама че си глупав, каза лисицата. Взимай си опашката на ивици и по-бързо се махай оттук, че ще загинеш, ако те обкръжат ловците. И изведнъж се чуват ловджийски рогове! От храстите изскачат ловци. Видели котарака и лисицата — и се нахвърлили върху тях.

— Олеле! — изсмърка Цири, а дриадата помръдна рязко.

— Тихо. И ловците крещят: дайте да им съдерем кожата! На маншони, на маншони! И започнали да насъскват кучетата против лисицата и котарака. Котаракът веднага скочил на едно дърво, по котешки. На самия връх. А кучетата докопали лисицата. Не успяла червенушката да се възползва от нито един от хитрите си способности — докато се усети, вече се била превърнала в шал. А котаракът от върха мяучел и съскал на ловците и те не могли да му направят нищо, защото дървото било високо, чак до небето. Постояли те долу, попсували и си тръгнали с празни ръце. И тогава котаракът слязъл от дървото и спокойно се прибрал вкъщи.

— А после какво станало?

— Нищо. Това е краят.

— А поуката? — попита Цири. — В приказките винаги има поука, нали?

— Какво? — попита Браен, притискайки се още по-силно към Гералт. — Какво е това поука?

— В хубавите приказки винаги има поука, а в лошите — не — отговори Цири убедено и смръкна за пореден път.

— Тази беше хубава приказка — прозина се дриадата. — Значи в нея е имало каквото е трябвало да има. Като си видяла игерна, е трябвало да скочиш на дървото като този мъдър котарак. Без да умуваш, направо на дървото. Ето я цялата поука. Да оцелееш! Да не се дадеш!

Гералт се засмя тихо.

— В парка на двореца нямаше ли дървета, Цири? В Настрог? Вместо да идваш в Брокилон, си можела да скочиш на някое дърво и да си седиш там, на самия връх, докато на Кистрин не му мине меракът да се жени за теб.

— Подиграваш ли ми се?

— Аха.

— Тогава знаеш ли какво? Не мога да те понасям!

— Това е ужасно. Порази ме право в сърцето.

— Знам — каза тя сериозно и изсмърка, а после се притисна към него.

— Спи спокойно, Цири — промърмори той, вдъхвайки миризмата ѝ на врабче. — Спи спокойно, момиче. Лека нощ, Браен.

— Dearte, Гвинблейд.

Брокилон шумеше над главите им с милиарди клони и стотици милиарди листа.

IV

На следващия ден стигнаха до Дърветата. Браен се отпусна на колене и наведе глава. Гералт почувства, че трябва да направи същото. Цири въздъхна удивено.

Дърветата — главно дъбове, тисове и хикори — бяха с обиколки от по няколко сажена. Беше невъзможно да се определи височината им — толкова далече в небето отиваха короните им. Даже местата, където мощните, изкривени корени преминаваха в равно стебло, се извисяваха високо над главите им. Тук можеше да се върви по-бързо — гигантите растяха по-нарядко, а в сенките им не оцеляваше нито едно растение, почвата беше покрита само с килим от гниещи листа.

Можеше да се върви по-бързо, но те вървяха бавно. Тихо. Навели глави. Тук, сред Дърветата, бяха мънички, нищо незначещи, несъществени. Дори Цири мълчеше — за половин час не произнесе нито дума.

След час преминаха през ивицата на дърветата и отново се потопиха в долини, във влажни букови гори.

Настинката измъчваше Цири все повече и повече. Гералт нямаше носна кърпичка, но му омръзна безкрайното ѝ подсмърчане и я научи да си духа носа с пръсти. Това страшно се хареса на момичето. Докато гледаше усмивката ѝ и блестящите ѝ очи, вещерът беше сигурен, че я радва мисълта за това колко скоро ще може да се похвали с новия фокус по време на тържествен пир в кралския дворец или на аудиенция на задморски посланик.

Браен изведнъж спря и се обърна.

— Гвинблейд — каза тя, сваляйки бялата лента, омотана на ръката ѝ. — Ела тук. Ще ти завържа очите. Така трябва.

— Знам.

— Ще те превода. Ще те държа за ръката.

— Не — запротестира Цири. — Аз ще го превода. Браен?

— Добре, малката.

— Гералт?

— Да?

— Какво означава Гвин... блейд?

— Белия вълк. Така ме наричат дриадите.

— Внимавай, корен. Да не се спънеш! Викат ти така, защото имаш бели коси?

— Да... По дяволите!

— Нали ти казах, корен.

Вървяха. Бавно. Земята беше хлъзгава от нападалите листа. Той почувства върху лицето си топлина, слънчевата светлина се промъкваше през превръзката на очите му.

— Ох, Гералт — чу той гласа на Цири. — Колко е красиво тук... Жалко, че не можеш да видиш. Колко цветя! И птици! Чуваш ли как пеят? Ох, колко много! Страшно много. О, и катерички! Внимавай, сега ще минем през река по каменен мост. Да не паднеш във водата. Колко риби има тук! Пълно е! А колко зверчета има, олеле! Сигурно никъде другаде няма толкова.

— Никъде — промърмори той. — Тук е Брокилон.

— Какво?

— Брокилон. Последното място.

— Не разбирам.

— Никой не разбира. Никой не иска да разбере.

V

— Свали превръзката, Гвинблейд. Вече може. Пристигнахме.
Браен стоеше, потънала до коленете в гъста мъгла.

— Дуен Канел — посочи тя.

Дуен Канел, Мястото на Дъба. Сърцето на Брокилон.

Гералт беше идвал вече два пъти тук. Но не беше разказвал на никого за това. Никой не би повярвал.

Котловина, затворена от короните на огромни зелени дървета. Къпеща се в мъгла и изпарения, надигащи се от земята, от скалите, от горещите извори. Котловината...

Медальонът на шията му леко потрепна.

Котловината, къпеща се в мъгла. Дуен Канел. Сърцето на Брокилон.

Браен вдигна глава и намести колчана на гърба си.

— Да вървим. Дай ръка, малката.

Отначало котловината изглеждаше мъртва. Изоставена.

Не за дълго. Скоро се разнесе гръмко модулирано свистене, и по едва забележимата стълбичка от папрат, обхващаща спираловидно близкото стебло, ловко се спусна стройна тъмнокоса дриада, облечена като всички останали — с петниста маскировъчна дреха.

— Cead. Braenn.

— Cead, Sirssa. Va'n vort meath Eithne a?

— Neen, aefder — отговори тъмнокосата, като огледа бързо вещера. — Ess' ae'n Sidh?

Тя се усмихна и белите ѝ зъби блеснаха. Беше необикновено красива. Дори по човешките мерки. Гералт се почувства неуверено и глупаво, защото съзнаваше, че дриадата го оценява без никакво притеснение.

— Neen — поклати глава Браен. — Ess' vatt'ghern, Gwynbleidd, a vaen meagh Eithne va, a'ss.

— Гвинблейд? — Красивата дриада изкриви устни. — Bloede caerme! Aen'ne caen n'wedd vort! Tess foile! Braenn zachichotała.

Браен се изкикоти.

— Какво има? — попита вещерът, който вече беше започнал да се ядосва.

— Нищо — изкикоти се отново Браен. — Нищо. Да вървим.

— Ох! — възкликна Цири. — Виж, Гералт, какви смешни къщички!

В дълбината на котловината започваше истинската Дуен Канел — „смешните къщички“, чиято форма наподобяваше огромни кълба имел, които на различна височина се прилепваха до стеблата и клоните на дърветата — както над самата земя, така и много високо, под короните. Гералт забеляза и няколко по-големи наземни съоръжения — колиби от преплетени, все още покрити с листа клони. Забеляза някакво движение в тях, но дриадите почти не се показваха навън. Бяха значително по-малко, отколкото при първото му посещение.

— Гералт — прошепна Цири. — Тези къщички са живи. Имат листа!

— Те са от живо дърво — кимна вещерът. — Именно така живеят дриадите, така строят домовете си. Една дриада никога няма да причини болка на дърво с брадва или трион. Те обичат дърветата. Но умеят да карат клоните да израстват така, че да оформят къщи.

— Чудесно! Искам да имам такава къщичка в нашия парк.

Браен се спря при една от по-големите колиби.

— Влизай, Гвинблейд. Ще изчакаш госпожа Еитне тук. *Va fail!*, малката.

— Какво?

— Това беше прощаване, Цири. Тя каза: довиждане.

— А! Довиждане, Браен.

Влязоха. В къщата всичко примигваше като в калейдоскоп от слънчевите лъчи, промъкващи се през процеците в покрива.

— Гералт!

— Фрейксенет!

— Жив си, дявол да го вземе! — Раненият стисна зъби и се надигна от леглото, направено от хвойнови клони. В този момент видя вкопчилата се в бедрото на Гералт Цири и очите му се разшириха, а лицето му почервения.

— Ти, малко дяволче! — извика той. — Заради теб едва не загубих живота си! Имаш късмет, че не мога да стана. Щях да ти

съдѣра кожата от бой.

Цири се нацупи.

— Този е вторият — каза тя, смешно смръщвайки нос, — който иска да ме бие. Аз съм момиче, а момичетата не бива да се бият!

— Ще ти кажа аз на теб какво бива и какво не бива! — закашля се Фрейксенет. — Ти, проклетнице! Ервил е полудял... Изпраща кралски грамоти, целият трепери при мисълта, че баба ти ще изпрати срещу него армията си. Кой ще му повярва, че сама си избягала? Всички знаят какъв е Ервил и какво обича. Всички мислят, че той... се е напил и е направил нещо с теб, а после е заповядал да те удавят в езерото! Всеки момент ще започне война с Нилфгард, а договорът за съюз с баба ти отива по дяволите заради теб! Виждаш ли какви си ги забъркала!

— Не се ядосвай — предупреди го вещерът. — Ще започне кръвоизлив. Как се озова тук толкова бързо?

— Не мога да знам, през повечето време бях в безсъзнание. Слагаха ми нещо противно в гърлото. Насила. Стискаха ми носа и... Такъв позор, мамицата му!

— Оцелял си само благодарение на това, което са ти сипвали в гърлото. Носиха ли те дотук?

— Караха ме с шейна. Питях за теб — мълчат. Бях сигурен, че си получил някоя стрела. Толкова неочаквано изчезна тогава... А ти си цял и невредим, дори не си окован, и отгоре на всичко даже си спасил принцеса Цирила... Да пукна, ако не успяваш да се справиш винаги с всичко, Гералт, винаги падаш на лапи, като котка.

Вещерът се усмихна, но не отговори. Фрейксенет се закашля тежко, извърна се и изплю розова слюнка.

— Да. И това, че не ме доубиха, сигурно също го дължа на теб. Те те познават, проклетите дивожени. За втори път ми спасяваш живота.

— Стига, бароне.

Фрейксенет застана, опита се да седне, но не успя.

— Никакъв барон не съм — въздъхна той. — Бях барон в Хам. А сега съм нещо като воевода на Ервил, във Верден. Тоест бях. Защото дори и да се измъкна някак оттук, във Верден няма да има място за мен, освен на ешафода. Точно от моята охрана избяга тази малка невестулка. Мислиш ли, че по свое желание се набутах в Брокилон?

Не, Гералт, аз също избягах — можех да разчитам на милостта на Ервил само ако я върна. Но се натъкнахме на проклетите дивожени... Ако не беше ти, щях да си умра в онази яма. Ти отново ме спаси. Това си е предопределение, ясно е като бял ден.

— Преувеличаваш.

Фрейксенет поклати глава.

— Това е предопределение — повтори той. — Сигурно ми е било писано отново да те срещна, вечерю, и именно ти пак да ми спасиш кожата. Спомням си, че говореше за това в Хам, когато свали от мен онази птича магия.

— Случайност — каза студено Гералт. — Случайност, Фрейксенет.

— Каква ти случайност! По дяволите, ако не беше ти, сигурно още щях да съм корморан.

— Ти си бил корморан? — извика възбудено Цири. — Истински корморан? Птица?

— Бях — озъби се баронът. — Омагьоса ме една... девойка... Мамицата й... За отмъщение.

— Сигурно защото не си й подарил кожа — отбеляза Цири и се смръщи. — Такава... за маншон.

— Имаше друга причина — леко се изчерви Фрейксенет и погледна застрашително момичето. — А на теб какво ти влиза в работата, малката?

Цири се нацупи обидено и се извърна.

— Тъй — изкашля се Фрейксенет. — Докъде бях... А, да, дотам как свали магията от мен в Хам. Ако не беше ти, Гералт, щях да си остана корморан до края на дните си, да летя около езерото и да бруля клоните, с надеждата, че ще ме спаси ризата от коприва, която сестра ми плетеше с упоритост, достойна за някоя по-добра цел. По дяволите, като си спомня за тази риза, ми се дощява да изритам някого. Тази идиотка...

— Не говори така — усмихна се вечерът. — Тя имаше най-добри намерения. Просто не беше правилно информирана. Има много заблуди около свалянето на заклинания. На теб ти провървя, Фрейксенет. Тя можеше да поиска да влезеш в кипящо мляко. Чувал съм и за такъв случай. Ризата, изплетена от коприва, не помага много, но, от друга страна, и не вреди много на здравето.

— Може и тъй да е. Може да искам прекалено много от нея. Елиза винаги, още от дете, е била глупава и красива — идеален материал за жена на някой крал.

— Какво е това идеален материал? — попита Цири. — И защо за жена?

— Не се меси, хлапе, казах ти! Да, Гералт, провървя ми, че тогава ти мина през Хам. И че зет ми, кралят, се съгласи да похарчи няколкото дуката, които ти поиска за разваляне на магията.

— Знаеш ли, Фрейксенет — каза Гералт, като се усмихна още по-широко, — че вестта за това доста се е разпространила?

— Истинската версия?

— Не съвсем. Например, добавили са ти десетина братя.

— Виж ти! — Баронът се надигна на лакти и се закашля. — Значи вместо нас двамата с Елиза — дванайсет души? Ама че идиотщина! Майка ни не беше зайка!

— Това не е всичко. Решили са, че корморанът не е достатъчно романтичен.

— Така си е! В него няма нищо романтично! — Баронът се намръщи, опипвайки гърдите си, превързани с лико и парчета брезова кора. — И в какво съм бил превърнат, според слуховете?

— В лебед. Тоест в лебеди. Не забравяй, че сте били единайсет.

— И какво му е по-романтичното на лебеда от корморана, по дяволите?

— Не знам.

— И аз не знам. Но мога да се обзаложа, че в слуховете точно Елиза е премахнала магията с помощта на ризата си от коприва.

— Печелиш. А как е Елиза?

— Има туберкулоза, горкичката. Няма да изкара още дълго.

— Тъжно.

— Тъжно — потвърди равнодушно Фрейксенет, гледайки встрани.

— Да се върнем на магията. — Гералт се облегна на пружиниращата стена от сплетени клони. — Има ли рецидиви? Случва ли се да ти растат пера?

— Слава на боговете, не — въздъхна баронът. — Всичко е наред. Единственото, което ми е останало от онези времена, е привързаността ми към рибата. За мен няма по-хубаво ядене от рибата, Гералт.

Понякога на разсъмване отивам при рибарите на пристана и докато ми намерят нещо по-благородно, хапвам една-две шепи дребни рибки направо от мрежата, или по две-три змиорчета, кленове или главуши... Не храна, а наслада.

— Той е бил корморан — изрече бавно Цири, гледайки Гералт, — а ти си развалил магията. Умееш ли да правиш магии?

— Разбира се, че умее — отвърна Фрейксенет. — Кой вещер не умее?

— Вещ... вещер?

— Ти не знаеше ли, че е вещер? Великият Гералт Рив? Макар че, наистина, откъде дребосъче като теб да знае какво е вещер. Сега не е като едно време. Сега вещерите са малко, почти не са останали. Сигурно през живота си не си виждала вещер?

Цири бавно поклати глава, без да изпуска Гералт от поглед.

— Вещерът, малката, е... — Фрейксенет се сепна и пребледня при вида на влизащата в колибата Браен. — Не, не искам! Не искам да ми наливат вече нищо в гърлото! Гералт! Кажй й!

— Успокой се.

Браен не удостои Фрейксенет дори с бегъл поглед, отиде при Цири, която беше застанала на колене до вещера.

— Да вървим — каза тя. — Да вървим, малката.

— Къде? — намръщи се Цири. — Никъде няма да ходя. Искам с Гералт.

— Върви — усмихна се вещерът насила. — Ще поиграеш с Браен и младите дриади. Ще ти покажат Браен Канел...

— Тя не ми завърза очите — изрече много бавно Цири. — Когато идвахме насам, тя не ми завърза очите. А твоите завърза. За да не можеш да намериш обратния път, когато си отидеш. Това означава...

Гералт погледна Браен. Дриадата сви рамене, прегърна момичето и го придърпа към себе си.

— Това означава... — Гласът на Цири изведнъж се пречупи. — Това означава, че няма да си тръгна оттук. Нали?

— Никой не може да избяга от предопределението си.

Всички обърнаха глави, когато чуха този глас. Тих, но звучен, твърд и решителен. Глас, изискващ послушание, нетърпящ възражения. Браен се поклонил. Гералт падна на коляно.

— Госпожо Еитне...

Повелителката на Брокилон беше облечена с широка лека светлозелена рокля. Както повечето дриади, тя също беше ниска и слаба, но гордо вдигнатата глава, сериозните, остри черти на лицето и решителната уста я караха да изглежда по-висока и могъща. Косите и очите ѝ бяха с цвят на разтопено сребро.

Тя влезе в колибата, придружена от две млади дриади, въоръжени с лъкове. Кимна безмълвно на Браен и тя веднага хвана Цири за ръката и я поведе към изхода, навела ниско глава. Цири крачеше напрегнато и непохватно, бледа, онемяла. Когато преминаваше покрай Еитне, среброкосата дриада я хвана бързо за брадичката, вдигна главата ѝ и дълго я гледа в очите. Гералт видя, че Цири трепери.

— Иди — каза най-накрая Еитне. — Иди, дете. Не се бой. Вече не можеш да промениш своето предопределение. Ти си в Брокилон.

Цири тръгна послушно след Браен. На изхода се обърна. Вещерът видя, че устните ѝ треперят, а в зелените ѝ очи блестят сълзи. Но не каза нито дума, остана на колене, със сведена глава.

— Стани, Гвинблейд. Приветствам те.

— Приветствам те, Еитне, владетелко на Брокилон.

— Отново имам удоволствието да те приема в своята Гора. Макар и да се появяваш тук без моето съгласие и знание. Рисковано е да се влиза в Брокилон без моето съгласие, Бели вълко. Дори и за теб.

— Дойдох с послание.

— Ах... — леко се усмихна дриадата. — Ето откъде идва смелостта ти, която не бих искала да нарека с друга, не толкова приятна дума. Гералт, неприкосновеността на посланиците е обичай, приет сред хората. Аз не го признавам. Не признавам нищо човешко. Всичко човешко ми е чуждо. Тук е Брокилон.

— Еитне...

— Мълчи — прекъсна го тя, без да повишава глас. — Наредих да те пуснат. Ще излезеш от Брокилон жив. Не защото си посланик. По други причини.

— Не те ли интересува чий посланик съм? Откъде идвам, от чие име?

— Честно казано, не. Тук е Брокилон. Ти идваш отвън, от света, с който нямам нищо общо. Защо да губя време за изслушване на посланици? Какво ме интересуват каквито и да било предложения или

ултиматуми, измислени от онези, които чувстват и разсъждават различно от мен? Какво ме интересува какво мисли крал Вензлав?

Гералт поклати глава изумено.

— Откъде знаеш, че ме изпраща Вензлав?

— Това е ясно — усмихна се дриадата. — Екехард е прекалено глупав. Ервил и Вираксас прекалено силно ме мразят. Брокилон не граничи с други владения.

— Знаеш много за онова, което се случва извън Брокилон, Еитне.

— Аз по принцип знам много, Бели вълко. Това е привилегия на моята възраст. Сега, ако разрешиш, бих искала да приключа една работа. Този мъж с вид на мечок — тя престана да се усмихва и премести поглед върху Фрейксенет — приятел ли ти е?

— Познати сме. Някога развалих направената му магия.

— Проблемът е там — каза студено Еитне, — че не знам какво да правя с него. Не мога да заповядам да го убият ей така. Позволих му да оздравее, но той представлява заплаха. Не прилича на фанатик. Значи е ловец на скалпове. Знам, че Ервил плаща за всеки скалп на дриада. Не помня колко. Впрочем цената нараства с обезценяването на парите.

— Грещиш. Той не е ловец на скалпове.

— Защо тогава е влязъл в Брокилон?

— За да търси момиченцето, което са му заповядали да наглежда. Рискувал е живота си, за да я намери.

— Много глупаво от негова страна — подхвърли студено Еитне. — Даже е трудно да се нарече риск. Отишъл е на сигурна смърт и е жив само благодарение на конското си здраве и издръжливост. Що се отнася до детето, то е оцеляло по случайност. Моите момичета не са стреляли по нея, защото са решили, че е пук или леприкон.

Тя погледна пак към Фрейксенет и на Гералт му се стори, че устните ѝ се поотпуснаха.

— Е, добре. Да отбележим по някакъв начин този ден.

Тя се приближи до леглото от клони заедно със съпровождащите я дриади. Фрейксенет пребледня и се сви, макар и да не започна да изглежда по-дребен.

Еитне дълго го гледа, леко присвила очи.

— Имаш ли деца? — попита тя най-накрая. — На теб говоря, дръвнико!

— Ъ?

— Мисля, че се изразих ясно.

— Аз не съм... — Фрейксенет се запъна и се изкашля. — Не съм женен.

— Не ме интересува семейният ти живот. Искам да знам способни ли са на нещо тлъстите ти хълбоци. О, Велика дево! Забременил ли си поне една жена?

— Ъъ... Да... Да, госпожо, но...

Еитне махна небрежно с ръка и се обърна към Гералт.

— Той ще остане в Брокилон. До пълното му оздравяване и още известно време след това. После... Нека ходи, където иска.

— Благодаря ти, Еитне — поклони се вещерът. — А... момичето? Какво ще стане с нея?

— Защо питаш? — Дриадата го погледна със студените си сребристи очи. — Много добре знаеш.

— Тя не е обикновено селско момиче. Тя е принцеса.

— Това изобщо не ме впечатлява. Какво значение има?

— Чуй ме...

— Нито дума повече, Гвинблейд.

Той замълча и прехапа устна.

— А моето послание?

— Ще те изслушам — въздъхна дриадата. — Не, не от любопитство. Просто, за да можеш да се върнеш при Вензлав и да си получиш заплащането, което ти е обещал, за да се добереш до мен. Но не сега, сега имам работа. Ще дойдеш довечера в моето Дърво.

Когато тя излезе, Фрейксенет се надигна на лакът, застана, закашля се и се изплю на дланта си.

— За какво говореше тя, Гералт? Защо трябва да оставам тук? И какво имаше предвид, когато говореше за децата? В какво ме забърка, а?

Вещерът седна.

— Ще запазиш главата на раменете си, Фрейксенет — каза той уморено. — Ще станеш един от малцината, измъкнали се живи оттук, поне в последно време. И ще станеш баща на малка дриада. Може би няколко.

— Какво? Ще стана... осеменител?

— Наричай го както искаш. Нямах много голям избор.

— Разбирам — промърмори баронът и се усмихна сладострастно. — Е, виждал съм пленници, работещи в рудници и прекопаващи канали. От двете злини предпочитам... Само да имам сили. Не са ми останали много...

— Престани да се усмихваш глупаво — намръщи се Гералт. — Много се размечта. Нека да не ти се присънват почести, музика, вино, ветрила и рояк влюбени дриади. Ще бъде една, може би две. И никакво обожание. Ще се отнесат към това изключително делово. Към теб самия — още повече.

— Това не им доставя никакво удоволствие? Но, надявам се, не им е и неприятно?

— Не бъди дете. В този смисъл те по нищо не се отличават от обикновените жени. Поне не и физически.

— Какво имаш предвид?

— От теб зависи дали на дриадата ще ѝ бъде приятно. Но тя ще се интересува предимно от резултата. Твоята особа е от второстепенно значение. Не очаквай благодарности. Между другото, не се опитвай да правиш каквото и да било по своя собствена инициатива.

— Собствена какво?

— Ако след случилото се я срещнеш на другия ден — обясни търпеливо вещерът, — се поклони, но, по дяволите, без усмивки или намигания. Дриадите приемат това изключително сериозно. Ако тя се усмихне или се приближи сама, можеш да поговориш с нея. Най-добре за Дърветата. Или ако не разбираш от дървета — за времето. Но ако тя се направи, че не те вижда — стой по-надалече от нея. А също и от останалите дриади. И не давай воля на ръцете си. Дриадите, които не са готови, не възприемат тези игри. Докоснеш ли ги — ще получиш наръгване с нож. Няма да разберат намеренията ти.

— Ти явно си в течение на брачните им обичаи — усмихна се Фрейксенет. — Случвало ли ти се е?

Вещерът премълча. Пред очите му стоеше красивата, стройна дриада, безсрамната ѝ усмивка. *Vatt'ghern, bloede saerme*. Вещер, лош късмет. Кого си довела, Браен? За какво ни е той? Никаква полза от един вещер...

— Гералт?

— Какво?

— А принцеса Цирила?

— Забрави за принцесата. Тя ще стане дриада. След две-три години ще забие стрела в окото на собствения си брат, ако той се опита да влезе в Брокилон.

— По дяволите! — изруга Фрейксенет и се смръщи. — Ервил ще побеснее. Слушай, Гералт, а не може ли...

— Не! — прекъсна го Гералт. — Дори не се и опитвай. Няма да излезеш жив от Дуен Канел.

— Значи момичето е загубено.

— За вас — да.

VI

Дървото на Еитне беше, разбира се, дъб, по-точно — три сраснали се дъба, все още зелени, без никакви следи от изсъхване, макар че Гералт определи възрастта им на не по-малко от триста години. Вътре дъбовете бяха кухи и хралупата беше с размерите на голяма стая, чийто таван се издигаше конусовидно нагоре. Дупката се осветяваше отвътре от недимящи светилници и беше превърната в скромно и удобно, съвсем не примитивно жилище.

Еитне стоеше на колене наред с стаята върху някакъв влакнест килим. Пред нея като вкаменена стоеше Цири, измита и излекувана от настинката, широко отворила огромните си зелени очи. Вещерът забеляза, че сега, когато ги нямаше мръсотията и дяволитата гримаса, лицето ѝ се бе оказало доста приятно.

Еитне бавно и грижливо вчесваше дългите коси на момичето.

— Влизай, Гвинблейд. Сядай.

Той седна, като преди това церемониално падна на коляно.

— Отпочина ли си? — попита дриадата, без да го поглежда, като продължаваше да вчесва момичето. — Кога смяташ да тръгнеш обратно? Какво ще кажеш за утре сутрин?

— Както заповядаш, Владетелко на Брокилон — отговори той студено. — Достатъчна е една твоя дума и аз ще престана да те дразня с присъствието си в Дуен Канел.

— Гералт — Еитне обърна глава към него, — не ме разбирай погрешно. Аз те познавам и те уважавам. Знам, че нито веднъж не си навредил нито на дриадите, нито на русалките, силфидите или нимфите, даже напротив, случвало се е да ги защитаваш и да спасяваш живота им. Но това не променя нищо. Разделя ни прекалено много. Принадлежим на различни светове. Не искам и не мога да правя изключения. За никого. Няма да питам дали разбираш, защото знам, че разбираш. Питам одобряваш ли това положение.

— Какво ще промени това?

— Нищо. Просто искам да знам.

— Одобрявам. А Цири? Тя също принадлежи на друг свят.

Цири го погледна изплашено, после премести поглед към дриадата. Еитне се усмихна.

— Не за дълго — каза тя.

— Моля те, Еитне. Размисли.

— Върху какво?

— Дай ми я. Нека да се върне. В света, на който принадлежи.

— Не, Бели вълко. — Дриадата отново мушна гребена в оплетените коси на момичето. — Няма да ти я дам. Ако някой е длъжен да го разбере, това си ти.

— Аз?

— Ти. И до Брокилон пристигат вести от външния свят. Вести за някакъв вешер, който срещу извършени услуги понякога иска да му се отблагодарят със странни клетви. „Ще ми дадеш това, което не очакваш да завариш вкъщи“. „Ще ми дадеш това, което вече имаш, но за което не знаеш“. Да ти звучи познато? Нали от известно време точно по такъв начин се опитвате да направлявате предопределението, търсите момчета, определени от съдбата да ви станат наследници, искате да спасите вида си от изчезване и забрава. От небитието. Защо тогава се учудваш на мен? Аз съм загрижена за съдбата на дриадите. Не е ли справедливо? За всяка убита дриада — по едно ваше момиче.

— Със задържането ѝ ще предизвикаш враждебност и желание за мъст, Еитне. Ще събудиш старата омраза.

— Човешката омраза не е нищо ново за мен. Няма да ти я дам, Гералт. Още повече, че тя е здраво дете. В последно време това не се случва често.

— Не се случва често?

Дриадата го погледна с огромните си сребристи очи.

— Подхвърлят ни болни момиченца. Дифтерит, скарлатина, круп, а в последно време даже шарка. Мислят, че ако нямаме имунитет, епидемията ще ни унищожи или поне ще намали броя ни. Разочаровай ги, Гералт. Ние имаме нещо повече от имунитет. Брокилон се грижи за децата си.

Тя млъкна, наведе се и внимателно среса къдрица от сплетените коси на Цири, като си помогна с другата ръка.

— Мога ли — изкашля се вешерът — да изпълня поръчението, с което ме изпрати крал Вензлав?

— А ще си струва ли изгубеното време? — вдигна глава Еитне. — Защо да се затрудняваш? Аз и без това прекрасно знам какво иска крал Вензлав. За целта не е необходимо да съм пророк. Той иска да му предам Брокилон, вероятно чак до река Вда, която, както е известно, той смята, или му се иска да смята, за естествена граница между Бруге и Верден. В замяна на това той ще пожертва за мен анклав, малко диво ъгълче от гората. И вероятно гарантира с кралската си дума и кралската си опека, че това малко диво ъгълче, това късче от пущинака, ще ми принадлежи навеки, и там никой няма да се осмели да безпокои дриадите. Обещава, че дриадите ще могат да живеят в мир. Така ли е, Гералт? Вензлав иска да сложи край на продължаващата вече два века война за Брокилон. И за да се сложи край ѝ, дриадите трябва да предадат това, за което се борят и гинат цели двеста години, така ли? Да предадат Брокилон?

Гералт мълчеше. Нямахше какво да добави. Дриадата се усмихна.

— Точно това ли гласи кралското послание, Гвинблейд? А може би то просто казва направо: „Не вири нос, горско чудовище, звяр от пустошта, реликт от миналото, а чуѝ какво имаме да ти кажем ние, крал Вензлав. А ние искаме кедрите, дъбовете и хикорите, махагоните и златните брези, тисовете за лъкове и боровете за мачти, защото Брокилон ни е под носа, а ние сме принудени да мъкнем дървета от планината. Искаме желязото и медта, които лежат под земята. Искаме златото, което лежи на Краг Ан. Искаме да сечем и режем, да ровим в земята, без да се опасяваме от свистенето на стрели. И, най-важното, искаме накрая да станем крал, на когото му принадлежи всичко в кралството му. Не желаем да търпим в пределите на държавата си нещо като Брокилон — гора, в която не може да се влезе. Такава гора ни дразни и ни докарва безсъние, защото ние сме хора и владеем този свят. Ако пожелаем, можем да допуснем в нашия свят неколцина елфи, дриади или русалки. Стига да не са прекалено нахални. Подчини се на волята ни, Вещице от Брокилон. Или умри!“

— Еитне, ти сама призна, че Вензлав не е глупак или фанатик. Със сигурност знаеш, че е справедлив крал и се стреми към мир. Той се ужасява от проливащата се тук кръв...

— Нека да се държи далече от Брокилон и няма да се пролее нито капка кръв...

— Добре знаеш... — Гералт вдигна глава. — Добре знаеш, че не е така. Убивали са хора при Запалек, на Осма миля, на Совините възвишения. Извън пределите на Брокилон.

— Изброените от теб места — отговори спокойно дриадата — са в Брокилон. Аз не признавам вашите карти и граници.

— Но там гората е изсечена преди сто години!

— Какво означават за Брокилон сто години? Или сто зими?

Гералт замълча.

Дриадата остави гребена и погали Цири по пепелявите коси.

— Съгласи се на предложението на Вензлав, Еитне.

Дриадата го погледна студено.

— Какво ще даде това на нас, децата на Брокилон?

— Възможност да оцелеете. Не, Еитне, не ме прекъсвай. Знам какво искаш да кажеш. Разбирам колко се гордееш с независимостта на Брокилон. Но светът се променя. Нещо приключва. Независимо дали искаш това, или не, човекът завладява света. Оцеляват онези, които хората асимилират. Останалите загиват. Еитне, има гори, където дриадите, русалките и елфите живеят спокойно, в мир с хората. Та ние сме толкова близки. Та хората могат да стават бащи на децата ви. Какво ти дава твоята война? Потенциалните бащи на децата ви гинат от вашите стрели. А резултатът? Колко дриади от Брокилон имат чиста кръв? Колко от тях са отвлечени, приспособени човешки деца? Принудена си да използваш дори Фрейксенет, защото нямаш избор. Нещо не виждам много малки дриади тук, Еитне. Виждам само нея — човешкото дете, уплашено и вцепенено от наркотиците, парализирано от страх...

— Изобщо не ме е страх! — извика изведнъж Цири, превръщайки се за миг отново в малко дяволче. — И не съм вцепенена ни най-малко! Не си го и помисляй! Тук не може да се случи нищо с мен! Нищичко! Не ме е страх! Баба ми казва, че дриадите не са лоши, а баба ми е най-умната баба на света! Баба ми... Баба ми казва, че трябва да има повече гори като тази...

Тя млъкна и наведе глава. Еитне се засмя.

— Дете на Старата кръв — каза тя. — Да, Гералт. Все още се раждат Деца на Старата кръв, за които говорят пророчествата. А ти твърдиш, че нещо приключва... Съмняваш се, че ще оцелеем...

— Момичето е трябвало да се ожени за Кистрин от Верден — прекъсна я Гералт. — Жалко, че няма да се получи. Кистрин някой ден ще наследи трона след Ервил и под влиянието на жена с такива възгледи вероятно би прекратил нападенията над Брокилон?

— Не го ща твоя Кистрин! — тихо извика момичето и в зелените му очи проблесна нещо. — Нека твоят Кистрин си намери красив и глупав материал! Аз не съм никакъв материал! И няма да бъда никаква принцеса!

— Тихо, Дете на Старата кръв. — Дриадата притисна Цири към себе си. — Не викай. Разбира се, че няма да станеш принцеса...

— Разбира се — вметна кисело вещерът. — Ние с теб, Еитне, отлично знаем каква ще бъде тя. Виждам, че вече е решено. Какъв отговор да предам на Вензлав, Владетелко на Брокилон?

— Никакъв.

— Какво означава „никакъв“?

— Никакъв. Той ще разбере. Отдавна, много отдавна, когато Вензлав още не го е имало на света, към Брокилон са се приближавали херолди, свирели са рокове и тръби, проблясвали са доспехи, веели са се знамена. „Предай се, Брокилон — викали херолдите. — Крал Козизъб, владетел на Плешивата планина и Мократа ливада, иска да се предадеш, Брокилон!“ А отговорът на Брокилон винаги е бил един и същ. Когато напускаш гората ми, Гвинблейд, обърни се и послушай. В шума на листата ще чуеш отговора на Брокилон. Предай го на Вензлав и добави, че няма да има друг, докато стоят дъбовете в Дуен Канел. Докато тук расте поне едно дърво и живее поне една дриада.

Гералт мълчеше.

— Казваш, че нещо приключва — продължи бавно Еитне. — Не е вярно. Има неща, които никога не приключват. Говориш за оцеляване? Аз се боря за оцеляване. Брокилон е жив благодарение на моята борба, защото дърветата живеят повече от хората, само трябва да бъдат защитавани от вашите брадви. Ти ми говориш за крале и принцове. Кой са те? Тези, които аз познавам, са бели скелети в некрополите на Краг Ан, там, в дълбините на гората. В мраморни ковчези, върху късове златен метал и блестящи скъпоценни камъни. А Брокилон е жив, дърветата шумят над руините на дворците, корените разкъсват мрамора. Брокилон е жив. Помни ли твоят Вензлав кой са били тези крале? Помниш ли ги ти, Гвинблейд? Ако не, как можеш да

твърдиш, че нещо приключва? Откъде знаеш кому е предопределена гибел и кому — вечност? Какво ти дава право да говориш за предопределението? Знаеш ли какво е това предопределение?

— Не — съгласи се той. — Не знам. Но...

— Щом не знаеш — прекъсна го тя, — никакво „но“ вече не може да помогне. Не знаеш. Просто не знаеш.

Тя замълча, докосна с пръсти челото си и се извърна.

— Когато преди много години дойде тук за първи път — отново заговори Еитне, — също не знаеше. А Морен... Дъщеря ми... Гералт, Морен е мъртва. Загина над Лентата, бранейки Брокилон. Не я познах, когато я донесоха. Лицето ѝ беше размазано от копитата на конете ви. Предопределение? А сега ти, вещерю, който не можа да дариш Морен с дете, водиш при мен това Дете на Старата кръв. Момиче, което знае какво е това предопределение. Не, това не е познание, което би ти харесало, което би могъл да приемеш. Тя просто вярва. Повтори Цири, повтори това, което ми каза, преди да влезе този вещер, Гералт от Ривия, Белия вълк. Вещерът, който не знае. Повтори, Дете на Старата кръв.

— Уважаема... Благородна госпожо — изрече Цири с треперещ глас, — не ме задържай тук. Аз не мога... Искам... вкъщи. Искам да се върна вкъщи с Гералт. Аз трябва... С него...

— Защо с него?

— Защото той е моето предопределение.

Еитне се извърна. Беше много бледа.

— Е, какво ще кажеш, Гералт?

Той не отговори. Еитне плесна с длани. В дупката на дъба, като дух от царящата навън нощ, влезе Браен, понесла с две ръце огромна сребърна чаша. Медальонът на шията на вещера затрептя бързо и ритмично.

— Какво ще кажеш, Гералт? — повтори среброкосата дриада и се изправи. — Тя не иска да остава в Брокилон! Тя не иска да е дриада! Тя не иска да замени Морен, иска да си тръгне, да тръгне подир своето предопределение! Така ли е, Дете на Старата кръв? Точно това ли искаш?

Цири кимна, без да вдига глава. Раменете ѝ затрепериха. Гералт не издържа.

— Защо измъчваш детето, Еитне? Нали след минута ще й дадеш да отпие от Водите на Брокилон и желанията й ще изгубят всякакво значение. Защо правиш това, и то в мое присъствие?

— Искам да ти покажа какво е предопределение. Да ти покажа, че нищо не приключва, а едва сега започва.

— Не, Еитне — каза Гералт и се изправи. — Прости ми, но нямам намерение да гледам. Ти отиде по-далече, отколкото трябваше, в стремежа си да демонстрираш пропастта, която ни разделя, Владетелко на Брокилон. Вие, Старият народ, обичате да повтаряте, че омразата ви е чужда, че това чувство е присъщо изключително на хората. Не е вярно. Вие знаете какво е омраза и умеете да мразите, само че проявявате омразата си малко по-различно, по-мъдро и не толкова бурно. Но може би точно заради това и по-жестоко. Приемам омразата ти от името на всички хора, Еитне. Заслужил съм я. Болно ми е заради съдбата на Морен.

Дриадата не отговори.

— И това е отговорът на Брокилон, който трябва да предам на Вензлав от Бруге, нали? Предупреждение и предизвикателство? Нагледен пример за дремещите между вашите Дървета Омраза и Сила, по волята на които след минута човешкото дете ще изпие изтриващата паметта отрова, поемайки я от ръцете на друго човешко дете, чиято психика и памет вече сте променили? И този отговор трябва да отнесе на Вензлав вещерът, който познава и обича и двете деца? Вещерът, виновен за смъртта на дъщеря ти? Добре, Еитне, да бъде както искаш. Вензлав ще чуе отговора ти, ще чуе гласа ми, ще види очите ми и ще прочете всичко в тях. Но аз не съм длъжен да гледам това, което ще стане сега. И не искам да го правя.

Еитне продължаваше да мълчи.

— Сбогом, Цири. — Гералт се свлече на колене и прегърна момиченцето. Раменете на Цири затрепериха още по-силно. — Не плачи. Нали знаеш, че тук не може да ти се случи нищо лошо.

Цири подсмръкна. Вещерът се изправи и се обърна към младата дриада:

— Сбогом, Браен. Бъди здрава и се пази. Оцелей, Браен, живеј толкова дълго, колкото и дървото ти. Колкото и Брокилон. И още нещо...

— Да, Гвинблейд? — Браен вдигна поглед и очите ѝ проблеснаха влажно.

— Лесно е да се убива с лък, момиче. Толкова лесно е да дръпнеш тетивата и да си помислиш: това не съм аз, а стрелата. Кръвта на това момче не е по ръцете ми. Стрелата го уби, не аз. Но стрелата не сънува нищо нощем. Дано и ти да не сънуваш. Сбогом, Браен.

— Мона... — произнесе неразбираемо Браен. Чашата в ръцете ѝ трепереше, а прозрачната течност се плискаше в нея.

— Какво?

— Мона — простена тя. — Аз съм Мона. Госпожо Еитне! Аз...

— Достатъчно! — рече рязко Еитне. — Достатъчно! Овладей се, Браен!

Гералт сухо се засмя.

— Ето го твоето предопределение, Горска господарке. Уважавам твоето упорство и твоята борба. Но знам, че скоро ще се бориш сама. Последната дриада на Брокилон, която изпраща на смърт девойки, още помнеци истинските си имена. И все пак ти желая щастие, Еитне. Сбогом.

— Гералт — прошепна Цири. Седеше все така неподвижно, с наведена глава. — Не ме оставяй... Сама...

— Бели вълко — каза Еитне и прегърна прегърбените рамене на момичето. — Непременно ли трябваше да чакаш тя да те помоли? Да те помоли да останеш с нея до края? Защо я изоставяш в такъв момент? Оставяш я сама? Къде смяташ да избягаш, Гвинблейд? И от какво?

Цири наведе главата си още повече. Но не се разплака.

— До края? — кимна Гералт. — Добре, Цири. Няма да бъдеш сама. Аз ще бъда с теб. Не се страхувай от нищо.

Еитне взе чашата от треперещите ръце на Браен и я вдигна.

— Умееш ли да четеш Старите руни, Бели вълко?

— Умея.

— Прочети какво е гравирано на чашата. Това е чаша от Краг Ан. От нея са пили крале, които вече никой не помни.

— Duettaeann aef cirran Caerme Gleaddyu. Yn a esse-ath.

— Знаеш ли какво означава?

— „Мечът на предопределението има две остриета... Едното от тях си ти.“

— Стани, дете на Старата кръв! — В гласа на дриадата прозвуча заповед, която не можеше да не се изпълни, на която не можеше да не се подчиниш. — Пий. Това е Водата на Брокилон.

Гералт прехапа устни, гледайки в сребристите очи на Еитне. Не поглеждаше към Цири, която бавно поднасяше устните си към ръба на чашата. Вече беше виждал това, много отдавна. Конвулсии, гърчове, невероятен, ужасяващ, бавно угасващ вик. И пустота и апатия в бавно отварящите се очи. Вече беше виждал това.

Цири пиеше. По неподвижното лице на Браен течаха сълзи.

— Достатъчно. — Еитне взе чашата и я сложи на пода, погали с две ръце косите на момичето, падащи на пепеляви вълни по раменете му.

— Дете на Старата кръв — каза тя, — избирай. Искаш ли да останеш в Брокилон, или да последваш своето предопределение?

Вещерът недоверчиво поклати глава. Цири дишаше малко учестено, върху бузите ѝ се появи руменина. И нищо повече. Нищо.

— Искам да последвам предопределението си — каза тя звучно, гледайки дриадата в очите.

— Така да бъде — рече Еитне и се извърна. — Вървете си.

Браен хвана Цири и докосна меча на Гералт, но вещерът се отдръпна.

— Благодаря ти, Еитне — каза той.

Дриадата мигновено се обърна.

— За какво?

— За предопределението — усмихна се той. — За твоето решение. Това не беше Водата на Брокилон, нали? Цири трябваше да се върне къщи. И ти, Еитне, изигра ролята на предопределението. За това ти благодаря.

— Колко малко знаеш за предопределението — рече дриадата с горчивина. — Колко малко знаещ, вещерю. Колко малко виждаш. Колко малко разбираш. Благодарих на мен? Благодарих за ролята, която съм изиграла? За панаирното изпълнение? За фокуса, за измамата, за мистификацията? За това, че мечът на предопределението е бил изработен, както ти мислиш, от дърво, покрито със злато? Продължавай. Не ми благодари, а ме изобличи. Заложих на своето. Докажи, че ти си прав. Хвърли ми в лицето твоята истина, покажи как тържествува трезвата човешка истина, здравият разум, който според

вас ви помага да завоювате света. Ето я Водата на Брокилон, остана още малко. Ще се осмелиш ли, завоевателю на света?

Гералт, макар и да беше възбуден от думите ѝ, се поколеба само за миг. Водата на Брокилон, дори и да беше съвсем истинска, не би могла да му повлияе, той беше напълно имунизиран против съдържащите се в нея токсини — халюциногенни танини. Но нали това не можеше да бъде Водата на Брокилон — Цири беше пила от нея и нищо не ѝ се беше случило. Той взе чашата с две ръце и погледна в сребристите очи на дриадата.

Земята моментално се измъкна изпод краката му и се стовари върху гърба му. Гигантският дъб се завъртя и затрепери. Той започна с усилие да опипва пода с изтръпващите си ръце. Отвори очи — сякаш повдигаше мраморната плоча на ковчег. Видя пред себе си малкото личице на Браен, а зад него — блестящите като живак очи на Еитне. И още едни очи, зелени като изумруди. Не, по-светли. Като пролетна трева. Медальонът на шията му вибрираше.

— Гвинблейд — чу той, — гледай внимателно, не затваряй очи, това няма да ти помогне. Гледай, гледай твоето предопределение.

— Помниш ли?

Неочаквано, разкъсващо димната завеса избухване на светлина, огромни, тежки от свещите канделабри, облени от фонтани восък. Каменни стени, стръмни стъпала. Слизаща по стъпалата зеленоока пепелявокоса девойка с диадема с изкусно шлифована камея, със сребристоксиня рокля, придържана от паж с лилав кафтан.

— Помниш ли?

Гласът му казва... Казва...

— Ще се върна след шест години...

Беседка, топлина, аромат на цветя, тежко и монотонно жужене на пчели. Той е сам, на колене, подава роза на жена с пепеляворуси коси, подаващи се на къдрици изпод тънка златиста мрежа. На пръстите на ръцете, които поемат розата от него, има пръстени с изумруди и огромни, зелени кабошони.

— Върни се — казва жената. — Върни се, ако промениш решението си. Твоето предопределение ще те чака.

„Аз така и не се върнах — помисли си той. — Никога не се върнах там. Никога не се върнах в...“

Къде?

Пепеляворуси коси. Зелени очи.

Отново гласът ѝ в тъмнината, в мрака, в който загива всичко. Има само огънове, огънове до самия хоризонт. Искрящ облак прах в пурпурен дим. Белетейн! Майска нощ! От кълбата дим го гледат тъмни виолетови очи, горящи върху бледото триъгълно лице, скрито под черна буря от къдрици.

Йенефер!

— Твърде малко е. — Тесните устни на видението неочаквано се изкривяват, а по бледата буза се спуска сълза, бързо, все по-бързо, като капка восък върху свещ. — Твърде малко. Нужно е нещо по-голямо.

— Йенефер!

— Небитие — говореше видението с гласа на Еитне. — Небитие и пустота има в теб, завоевателя на света, който не е в състояние дори да завоюва жената, която обича. Който бяга, когато предопределението му е на ръка разстояние. Мечът на предопределението има две остриета. Едното си ти. А второто, Бели вълко?

— Няма предопределение. — Собственият му глас. — Няма. То не съществува. Единственото, предопределено за всички, е смъртта.

— Вярно е — казва жената с пепеляворусите коси и загадъчната усмивка. — Вярно е, Гералт.

Жената има сребриста броня, окървавена, смачкана, надупчена от остриетата на пики и алебарди. От загадъчните ѝ, некрасиво усмихващи се устни тече тънка струйка кръв.

— Надсмиваш се над предопределението — казва тя, без да спира да се усмихва. — Надсмиваш му се, играеш си с него. Мечът на предопределението има две остриета. Едното от тях си ти. Другото... смъртта ли е? Но ние сме тези, които умираме, умираме заради теб. До теб смъртта не може да се добере, затова се задоволява с нас. Смъртта те следва по петите, Бели вълко. Но умират други. Заради теб. Помниш ли ме?

— Ка... Каланте!

— Ти, Дете на Старата кръв, можеш да го спасиш. — Гласът на Еитне иззад завеса от дим. — Можеш да го спасиш. Преди да се потопи в толкова любимото му небитие. В черната безкрайна гора.

Очите са зелени като пролетна трева. Докосване. Гласове, крещящи в неразбираем хор. Лица.

Той вече не виждаше нищо, летеше в пропаст, в пустота, в мрак.
Последното, което чу, беше гласът на Еитне:
— Така да бъде.

VII

— Гералт! Събуди се! Събуди се, моля те!

Той отвори очи, видя слънцето, златен дукат с ясно очертан ръб над върховете на дърветата, зад мътната завеса на утринната мъгла. Лежеше върху мокър мъх и някакъв твърд корен убиваше гърба му.

Цири, клекнала до него, го дърпаше за кафтана.

— Проклятие... — Той се изкашля и се огледа. — Къде съм? Как попаднах тук?

— Не знам — каза момичето. — Току-що се събудих до теб и съм ужасно измръзнала. Не помня как... Знаеш ли какво? Това е магия!

— Сигурно си права. — Той седна и изгреба боровите иглички от яката си. — Сигурно си права, Цири. Водата на Брокилон, по дяволите... Изглежда, дриадите добре са се позабавлявали на наш гръб.

Той стана, вдигна лежащия до него меч и праметна ремъка през рамо.

— Цири?

— Аха?

— И ти ли се позабавлява на мой гръб?

— Аз?

— Ти си дъщерята на Павеа, внучката на Каланте от Цинтра. Знаела си от самото начало кой съм, нали?

— Не — изчерви се тя. — Не от началото. Ти си развалил магията на моя татко, нали?

— Не — поклати глава той. — Майка ти я развали. И баба ти. Аз само им помогнах.

— Но бавачката каза... Каза че имам предопределение. Че съм Изненада. Дете на Изненадата. Гералт?

— Цири. — Той я погледна и завъртя глава усмихнат. — Повярвай ми, ти си най-голямата изненада, която би могла да ми се случи.

— Ха! — Лицето на момичето се проясни. — Значи е вярно! Имам предопределение. Дойката ми говореше, че ще дойде вещер с бели коси и ще ме вземе. А баба се развика... Е, кажи? Къде ще ме заведеш? Кажи?

— Вкъщи. В Цинтра.

— А... А аз си мислех, че...

— Ще мислиш по пътя. Да вървим, Цири, трябва да излезем от Брокилон. Тук е опасно.

— Не ме е страх!

— Но мен ме е страх.

— Баба ми е казвала, че вещерите не се боят от нищо.

— Баба ти много преувеличава. Да тръгваме, Цири. Само ако знаех къде сме...

Той погледна към слънцето.

— Е, ще рискуваме... Ще тръгнем нататък.

— Не. — Цири смръщи нос и посочи срещуположната страна. — Нататък.

— А ти откъде знаеш?

— Знам — сви рамене тя и го погледна със своите беззащитни, учудени, смарагдови очи. — Някак... Не знам как.

„Дъщеря на Павеата — помисли си той. — Дете... Дете със Старата кръв? Може да е наследила нещо от майка си.“

— Цири. — Той разкопча ризата си и измъкна медальона. — Докосни това.

— Ох! — отвори уста тя. — Какъв страшен вълк! Какви зъби...

— Докосни го.

— Олеле!

Вещерът се усмихна. Той също почувства треперенето на медальона, рязката вълна, пробягала по сребърната верижка.

— Той се помръдна! — ахна Цири. — Помръдна се!

— Знам. Да вървим, Цири. Води ме.

— Това е магия, нали?

— Разбира се.

Всичко беше, както очакваше. Момичето усещаше посоката. Не беше ясно по какъв начин, но го правеше бързо. По-бързо, отколкото той очакваше, излязоха на пътя, на трилъчево разклонение. Тук беше

границата на Брокилон — или поне така смятаха хората. Еитне, доколкото Гералт си спомняше, не признаваше тази граница.

Цири прехапа устни, смръщи нос, поколеба се и огледа разклоненията — песъчливи пътища, разровени от копита и колела на каруци. Но Гералт вече знаеше къде се намира, не му трябваше, пък и не искаше да се доверява на съмнителните ѝ способности. И се насочи по пътя, водещ на изток, към Бруге. Все още мръщейки се, Цири погледна към западния път.

— Той води към замъка Настрог — пошегува се вещерът. — Да не ти е станало мъчно за Кистрин?

Момичето промърмори нещо в отговор и тръгна послушно след него. Но се огледа още няколко пъти.

— Какво има, Цири?

— Не знам — прошепна тя. — Но този път е лош, Гералт.

— Защо? Отиваме в Бруге, при крал Вензлав, който живее в хубав замък. Ще се изкъпем в баня, ще спим в легла с пухени юргани...

— Този път е лош — повтори тя. — Лош.

— Така е, виждал съм и по-хубави. Престани да бърчиш нос, Цири. Да вървим, по-бързо.

Завиха зад храсталака. И се оказа, че Цири е била права.

Обкръжиха ги бързо, от всички страни. Хора с островърхи шлемове, ризници, тъмносини наметала и със златисто-черните квадратчета на Верден на гърдите. Обкръжиха ги, но никой не се приближи и не посегна към оръжието си.

— Откъде идвате и накъде отивате? — попита нисък и набит тип с протрита зелена дреха. Беше застанал пред Гералт с широко разкрачени криви крака. Лицето му беше тъмно и сбръчкано като изсушена слива. Лъкът и стрелите с бели пера стърчаха иззад гърба му, високо над главата му.

— От Запалек — излъга с лекота вещерът и стисна ръката на Цири. — Връщаме се в Бруге. Защо?

— Кралска служба — каза учтиво тъмноликият, сякаш едва сега забелязал меч на гърба на Гералт. — Ние...

— Докарай го тук, Юнгханс! — извика един от другите, които стояха по-назад. Войниците се раздвижиха.

— Не гледай, Цири — каза Гералт бързо. — Обърни се. Не гледай.

Пътят беше препречен от отсечено дърво с преплетени клони. Пънят му се белееше в храстите от страни. Пред дървото стоеше каруца, покрита с платнище, така че товарът не се виждаше. Малки кафяви кончета лежах на земята, оплетени в юздите си, озъбени и надупчени от стрели. Едно от тях още беше живо и хриптеше, потрепвайки конвулсивно.

Имаше и хора, проснати в тъмни локви просмукваща се в пясъка кръв, увиснали от ръба на каруците, сгърчени до колелата.

Изад скупчените около каруцата въоръжени мъже излязоха двамина, а после към тях се присъедини и трети. Останалите — бяха около десетина — стояха неподвижно, хванали юздите на конете си.

— Какво е станало тук? — попита Гералт и застана така, че да прикрие полесражението от Цири.

Мъж с дръпнати очи, облечен с къса ризница и високи ботуши, го огледа изпитателно, потривайки небръсната си брадичка. На левия си бицепс имаше протрит лъскав кожен маншет, какъвто използваша стрелците.

— Нападение — каза той кратко. — Горските дивожени са убили няколко търговци. Провеждаме разследване.

— Дивожени? Нападнали са търговци?

— Сам виждаш — посочи мъжът с дръпнатите очи. — Набучени са със стрели като таралежи. На пътя! Тези горски вещици стават все по-нагли. Вече не само в гората не може да се влезе, но и по пътя край гората не може да се мине!

— А вие какви сте? — присви очи вещерът.

— Ервилова дружина. От настрогските отряди. Служихме при барон Фрейксенет. Но баронът загина в Брокилон.

Цири отвори уста, но Гералт стисна силно ръката ѝ.

— Аз казвам кръв за кръв! — развика се гръмогласно спътникът на мъжа с дръпнатите очи — гигант с украсен с месинг кафтан. — Кръв за кръв! Това не може да остане безнаказано! Първо Фрейксенет и отвличената принцеса от Цинтра, а сега и тези търговци! О, богове, отмъщение, отмъщение, казвам ви! Защото ако не си отмъстим, след някой друг ден ще започнат да убиват хората на прага на собствените им къщи!

— Право казва Брик — рече мъжът с дръпнатите очи. — Нали? А ти, братко, откъде си?

— От Бруге — излъга вещерът.

— А малката? Дъщеря ли ти е?

— Дъщеря ми е. — Гералт отново стисна ръката на Цири.

— От Бруге — намръщи се Брик. — Честно да ти кажа, братко, твоят крал Вензлав покровителства чудовищата. Не иска да се съюзи с нашия Ервил и с Вираксас от Керак. А ако нападнем Брокилон от три страни, най-после ще избием тези гадини...

— Защо е станало това клане? — попита бавно Гералт. — Някой знае ли? Оцелял ли е някой от търговците?

— Няма свидетели — каза мъжът с дръпнатите очи. — Но ние знаем какво се е случило. Юнгханс, горският, разчита следите като по книга. Кажи му, Юнгханс.

— Аха — каза онзи със сбръчканото лице. — Ето как е станало: вървели си търговците по пътя. Попадали на засада. Виждате ли, господине, през пътя е повален отсечен наскоро бор. В храстите има следи, искате ли да погледнете? А когато търговците спрели, за да отместят дървото, за миг са ги обсипали със стрели. Откъм храстите, от онази крива бреза. И там има следи. А стрелите, братко, са горска изработка, на дивожените: перата са залепени със смола, върховете са завързани с лико...

— Виждам — прекъсна го вещерът, като оглеждаше убитите. — Някои, явно, са оцелели, защото гърлата им са прерязани. С ножове.

Изад застаналите пред него войници излезе още един — нисък и слаб, с кафтан от лосова кожа. Имаше черни, много късо подстригани коси и синкави, гладко избръснати бузи. На вечерта му беше достатъчен само един поглед към малките тесни длани в къси черни ръкавици, към бледите рибешки очи, към меча и ръкохватките на камите, стърчащи от колана и левия ботуш. Гералт беше виждал достатъчно убийци, за да не разпознае още един.

— Бързо око имаш — каза бавно черният. — Много неща забелязваш.

— И това е добре — рече мъжът с дръпнатите очи. — Нека предаде на краля си какво е видял. Вензлав все се кълне, че не бива да се убиват дивожени, понеже са мили и добри. Сигурно ги навестява

през май и спи с някои от тях. В това може и да са добри. Сами ще проверим, ако хванем някоя жива.

— А може и полужива — ухили се Брик. — По дяволите, къде е онзи друид? Наближава пладне, а от него ни следа. Време е да потегляме.

— Какво смятате да правите? — попита Гералт, без да пуска ръката на Цири.

— А теб какво те интересува? — изсъска черният.

— Е, недей толкова остро, Левек — усмихна се неприятно мъжът с дръпнатите очи. — Ние сме порядъчни хора, нямаме тайни. Ервил ни изпраща друид, прочут маг, който даже умее да разговаря с дърветата. Той ще ни отведе в гората да отмъстим за Фрейксенет и да се опитаме да освободим принцесата. Това не е шега работа, братко, а наказателна екс... екс...

— Експедиция — подсказа черният, Левек.

— Да. Взе ми го от устата. А ти, братко, продължавай нататък, накъдето си тръгнал, защото тук може да стане горещо.

— Дааа — проточи Левек, гледайки Цири. — Опасно е тук, особено с момичета. Дивожените само това и чакат — да им падне някоя такава. Какво, малката? Чака ли те мама вкъщи?

Цири потрепна и кимна.

— Лошо ще е — продължи черният, без да мести поглед от нея, — ако не те дочака. Сигурно ще отиде при крал Вензлав и ще му каже: „Ти покровителстваш дриадите, кралю, и ето — животът на дъщеря ми и мъжа ми ще тежат на съвестта ти“. Кой знае, може пък тогава Вензлав отново да обмисли предложението за съюз с Ервил?

— Стига, господин Левек — промърмори Юнгханс и физиономията му се сбърчи още повече. — Нека си вървят.

— Всичко хубаво, малката. — Левек протегна ръка и погали Цири по главата. Цири потрепна и отстъпи.

— Какво има? Страх ли те е?

— Имаш кръв по ръката — каза тихо вещерът.

— Така ли? — Левек вдигна ръката си. — Вярно. Това е тяхната кръв. На търговците. Изцапал съм се, когато проверявах дали някой не е останал жив. За съжаление дивожените стрелят точно.

— Дивожените? — обади се с треперещ глас Цири, без да обръща внимание на знаците, които ѝ прави Гералт. — О, благородни

рицарю, грешите. Това не може да са дриадите!

— Какви ги говориш, малката? — присви очи черният.

Гералт хвърли по един поглед наляво и надясно, оценявайки разстоянието.

— Това не са били дриадите, господа рицари — повтори Цири.
— Очевидно е.

— Така ли?

— Това дърво... е отсечено! С брадва! А дриадите никога не биха отсекли дърво, нали?

— Вярно е — каза Левек и погледна мъжа с дръпнатите очи. — Я, колко умно момиченце. Прекалено умно.

Вещерът вече беше забелязал как тънката ръка в ръкавицата пълзи като черен паяк към дръжката на камата. Макар че Левек гледаше към Цири, Гералт знаеше, че ударът ще бъде насочен към него. Изчака Левек да докосне оръжието и човекът с дръпнатите очи да затаи дъх.

Три движения. Само три. Покритият със сребърни шипове налакътник удари черния в слепоочието. Преди той да падне, вещерът вече се беше озовал между Юнгханс и човека с дръпнатите очи, а мечът му, излязъл със съскане от ножницата, се завъртя във въздуха и удари в слепоочието Брик, гиганта с украсен с месинг кафтан.

— Бягай, Цири!

Мъжът с дръпнатите очи извади меча си и скочи, но закъсня. Вещерът го съсече през гърдите, по диагонал, отгоре надолу, и веднага, използвайки инерцията на удара, падна на колене и нанесе удар отдолу нагоре, изписвайки върху войника кърваво Х.

— Момчета! — извика Юнгханс на останалите вцепенени от ужас войници. — При мен!

Цири се затича към един крив бук, хукна като катерица нагоре по клоните и изчезна сред листата. Горският изпрати една стрела подире ѝ, но не уцели. Останалите се пръснаха и тичешком вадеха лъковете и стрелите си. Гералт, все още на колене, направи с пръсти Знака на Аард и удари не стрелците — те бяха далече, — а песъчливия път пред тях и ги засипа с прах.

Юнгханс отскочи, вадейки ловко втора стрела от колчана.

— Не! — извика Левек, скачайки от земята с меч в лявата ръка и кама в дясната. — Остави го, Юнгханс!

Вещерът бавно се обърна.

— Той е мой — каза Левек, тръсна глава и изтри с опакото на дланта си бузите и челото си. — Само мой.

Гералт се приведе и започна да го заобикаля, но Левек не тръгна да го дебне, а веднага се озова пред него, с два скока.

„Добър е“ — помисли си вещерът, отбивайки с усилие меча на убиеца с късо завъртане на своя меч, като същевременно се завъртя встрани, отбягвайки удара на камата. Нарочно не отвърна, а отскочи, разчитайки, че Левек ще се опита да го достигне с дълъг удар и ще изгуби равновесие. Но убиецът не беше новак. Той се приведе и също тръгна да заобикаля вещера с меки, котешки стъпки. Неочаквано скочи, вдигна меча и се завъртя, скъсявайки дистанцията. Вещерът не тръгна насреща му, а се ограничи с бърз финт, който принуди убиеца да отскочи. Левек се приведе и скри ръката с камата зад гърба си. Вещерът и този път не го нападна, не съкрати дистанцията, а отново тръгна да го заобикаля в полукръг.

— Аха — процеди Левек, изправяйки се. — Ще продължим игрите си? Защо не? Хубавата игра никога не омръзва.

Той скочи напред, замахна, а после отново и отново в бързо темпо — удар отгоре с меча и веднага след това плосък къс удар отляво с камата. Вещерът не излизаше от ритъма си — отбиваше, отскачайки, и отново заобикаляше, като принуждаваше убиеца да се върти. Неочаквано Левек отстъпи назад и също започна да обикаля, но в противоположната посока.

— Всяка игра — процеди той през зъби — трябва да има край. Какво ще кажеш за един удар, бързако? Един удар, а после ще свалим от дървото твоето изродче. Как ти се струва това?

Гералт видя, че Левек наблюдава сянката си и чака момента, в който тя ще докосне противника му, показвайки, че слънцето свети точно в очите му. Престана да се върти, за да облекчи задачата на убиеца.

И превърна зениците си във вертикални процепи, две тънки чертички. При това се намръщи леко, преструвайки се на заслепен.

Левек скочи, завъртя се, вдигна камата встрани, за да запази равновесие, и нанесе удар отдолу нагоре, извивайки китката си по невероятен начин.

Гералт се хвърли напред, завъртя се, отби удара, извивайки китката си не по-малко невероятно, блъсна с тяло убиеца и го отхвърли назад, след което разряза с върха на меча лявата му буза. Левек се сви, падна на колене, рухна напред и заби лице в пясъка.

Гералт бавно се обърна към Юнгханс. Онзи изкриви лице в отвратителна гримаса и се прицели с лъка. Вещерът се наведе напред и хвана меча си с две ръце. Войниците също бяха вдигнали мечове. Настана мъртва тишина.

— Какво чакате? — изрева горският. — Стреляйте! Стреляйте в не...

Сепна се, олюля се, направи няколко крачки напред и падна по лице. От врата му стърчеше стрела. На нея имаше фазанови пера, боядисани в жълто с орехова кора.

Стрелите долитаха със свистене откъм черната стена на гората и описваха дълги плоски параболи. Летяха сякаш бавно и спокойно, перата им шумоляха и изглеждаше, че набират скорост и сила едва преди да се ударят в целта. А удряха безпогрешно, покосяваха настрогските наемници и те падаха върху песъчливия път, безсилни и сразени, като слънчогледи с прекършени стебла.

Оцелелите хукнаха към конете си, като се блъскаха един в друг. Стрелите продължаваха да свистят и ги догонваха и на седлата на конете. Само трима успяха да препуснат в галоп и да побегнат, крещейки, забили шпорите до кръв. Но и те не стигнаха далече.

Гората се затвори и блокира пътя. Вече никъде не се виждаше къпещият се в слънчевите лъчи песъчлив път. Имаше само плътна, непроницаема стена от тъмни стебла.

Наемниците, смаяни и зашеметени, спряха конете си и се опитаха да препуснат в обратна посока, но стрелите не спираха да ваят. Догонваха ги и ги събаряха от седлата в съпровода на тропота и цвиленето на конете, на всеобщото крещене и врява.

А после настана тишина.

Препречилата пътя стена от дървета примигна, разпадна се на дъгоцветна мъгла и изчезна. Пътят отново се появи. На него стоеше сив кон, язден от едър човек с подобна на метла брада и с кафтан от тюленова кожа, обхванат от раирана вълнена лента, която минаваше по диагонал през гърдите.

Сивият кон дръпна глава, захапа юздата и пристъпи напред. Вдигна се на задните си крака и изцвили, гледайки труповете. Явно усещаше миризмата на кръв. Ездачът се изпъна на седлото, вдигна ръка и рязък порив на вятъра удари клоните на дърветата.

От гъсталака в далечния край на гората се показаха малки фигурки с прилепнали към телата дрехи, оцветени в зелено и кафяво. Лицата им бяха покрити с ивици, нанесени от орехови кори.

— Caedmil, Wedd Brokiloene! — извика ездачът. — F'sil, Ana Woedwedd!

— Faill! — долетя от гората глас, подобен на полъх на вятъра.

Кафяво-зелените фигурки започнаха да изчезват — разтваряйки се една след друга в гъсталака. Остана само една — с развяващи се коси с цвят на мед. Тя направи няколко крачки към вещера и извика:

— Va faill, Gwynbleidd!

— Сбогом, Мона! — отвърна вещерът. — Няма да те забравя!

— Забрави ме! — отговори твърдо тя, оправяйки колчана на гърба си. — Няма Мона. Мона беше сън. Аз съм Браен. Браен от Брокилон.

Тя махна още веднъж с ръка и изчезна.

Вещерът се обърна.

— Мишовур — каза той на ездача на сивия кон.

— Гералт — кимна ездачът, измервайки го със студен поглед. — Интересна среща. Но да започнем с най-важното. Къде е Цири?

— Тук! — отвърна момичето, скрито сред листата. — Може ли да слизам вече?

— Може — каза вещерът.

— Но аз не знам как!

— Както се качи, само че наобратно.

— Страх ме е! На самия връх съм!

— Слизай, ти казвам! Трябва да си поговорим, госпожичке.

— За какво?

— Например за това, че вместо да се катериш там, трябваше да избягаш в гората! Щях да те последвам и нямаше да се налага... О, по дяволите! Слизай!

— Направих като котката в приказката! Каквото и да направя, все се оказва лошо! Защо, искам да знам?

— Аз също искам да знам това — каза друидът и слезе от коня.
— И баба ти, кралица Каланте, също би искала да знае. Хайде слизай, принцесо.

— Чичо Мишовур!

— Самият той — каза друидът и прегърна момичето.

— Баба ли те прати? Много ли се е притеснила?

— Не много — усмихна се Мишовур. — Прекалено заета е с избирането на по-здрава пръчка. Пътят до Цинтра ще отнеме известно време, Цири. Посвети го на това да измислиш обяснение на постъпките си. Ако благоволиш да се вслушаш в съвета ми, обяснението трябва да е много кратко и делово. Че да може да се изговори много бързо. И все пак, струва ми се, че последните думи ще се наложи да ги крещиш, принцесо. Много, много високо.

Цири се намръщи болезнено и тихо изсумтя, обхващайки неволно с ръце застрашените части на тялото си.

— Да се махаме оттук — каза Гералт, оглеждайки се. — Да се махаме оттук, Мишовур.

VIII

— Не — каза друидът. — Каланте промени плановете си и вече не желае Цири да се омъжва за Кистрин. Има си причини за това. Освен всичко останало, мисля, че няма нужда да ти обяснявам, че след тази долна афера с лъжливото нападение над търговците крал Ервил доста ми падна в очите, а в кралството се съобразяват с мнението ми. Не, кракът ни няма да стъпи в Настрог. Ще отведе малката право в Цинтра. Ела с нас, Гералт.

— Защо? — Вещерът погледна завитата с кафтана на Мишовур Цири, която дремеше под едно дърво.

— Много добре знаеш защо. Това дете, Гералт, е твоето предопределение. Пътищата ви се пресичат за трети път. В преносен смисъл, разбира се, ако говорим за първите два пъти. Сигурно няма да наречеш това случайност?

— Какво значение има как ще го нарека? — усмихна се накриво вещерът. — Не е работата в наименованието, Мишовур. Защо да ходя в Цинтра? Вече съм бил там, пресичал ми се е пътят с нея, както се изрази ти. И какво от това?

— Тогава ти поиска Каланте, Павеа и мъжът ѝ да се закълнат. Те спазиха клетвата си. Цири е Изненада. Предопределението изисква...

— Да взема детето и да го направя вещер? Момиче? Погледни ме, Мишовур. Представяш ли си ме да отглеждам момиче?

— По дяволите вещерството ти! — нервира се друидът. — За какво изобщо говориш? Какво общо има това? Не, Гералт, виждам, че нищо не разбираш, ще се наложи да ти го обяснявам с прости думи. Слушай, всеки глупак, включително и ти, може да поиска да му се закълнат, може да получи обещание и от това няма да стане необикновен. Необикновено е детето. Необикновена е и връзката, която възниква, когато се ражда такова дете. Още по-ясно ли искаш да ти го кажа? Моля, Гералт. От момента на раждането на Цири вече няма значение какво искаш ти и от какво се отказваш. Ти, по дяволите, не влизаш в сметките. Ясно ли е?

— Не викай. Ще я събудиш. Нашата Изненада спи. А когато се събуди... Мишовур, дори от най-необикновеното нещо можеш... Трябва понякога да се откажеш.

— Нали знаеш — погледна го студено друидът, — че никога няма да имаш собствено дете?

— Знам.

— И се отказваш?

— Отказвам се. Сигурно имам право?

— Имаш — каза Мишовур. — Разбира се. Но това е доста рисковано. Има едно старо пророчество, което гласи, че Мечът на предопределението...

— ... Има две остриета — довърши Гералт. — Чувал съм го.

— А, прави каквото искаш. — Друидът се извърна и се изплю. — Само като си помисля, че бях готов да си заложа главата за теб!

— Ти?

— Да. За разлика от теб, аз вярвам в Предопределението. И знам колко е опасно да си играе човек с меч с две остриета. Не си играй, Гералт. Възползвай се от предоставилата ти се възможност. Превърни това, което те свързва с Цири, в нормални, здрави отношения между дете и опекун. Защото ако не го направиш... Тогава тази връзка ще се прояви по друг начин. По-страшен. Негативен и разрушителен начин. Искам да предпазя и теб, и нея от това. Ако искаш да я вземеш, няма да възразя. Бих поел риска да обясня на Каланте защо...

— Откъде знаеш, че Цири ще пожелае да дойде с мен? От древните пророчества?

— Не — отвърна сериозно Мишовур. — От това, че заспа чак когато ти я погали. От това, че шепне насън името ти и търси с ръчичката си твоята ръка.

— Стига, че ще взема да се трогна. — Гералт се изправи. — Всичко хубаво, брадатко. Предай поклоните ми на Каланте. А що се отнася до Цири... измисли нещо.

— Не можеш да избягаш, Гералт.

— От предопределението? — Вещерът хвана самара на трофейния кон.

— Не — каза друидът, гледайки спящото момиче. — От нея.

Вещерът поклати глава и скочи на седлото. Мишовур остана на мястото си и зарови с тоягата си в угасналия огън.

Гералт се отдалечи тихо, покрай пирена, висок до стремената, по склона към долината, към черната гора.

— Герааалт!

Обърна се. Цири стоеше на върха на хълма — малка, тъмна фигурка с развяващи се пепеляворуси коси.

— Не си отивай!

Той ѝ помахаша с ръка.

— Не си отивай! — изхлипа тя. — Не си отииивай!

„Трябва — помисли си той. — Трябва, Цири. Защото... аз винаги си отивам.“

— Така или иначе няма да се получи! — извика тя. — Не си го и помисляй! Няма да избягаш! Аз съм твоето предопределение, чуваш ли!

„Предопределението не съществува — помисли си той. — Не съществува. Единственото, предопределено за всички, е смъртта. Именно смъртта е второто острие на меча. Едното съм аз. А другото е смъртта, която ме следва по петите. Не мога и не бива да те подлагам на опасност, Цири.“

— Аз съм твоето предопределение! — долетя до него от върха на хълма. Тихо, отчаяно.

Той пришпори коня с пета и пое напред. Потъна като в бездна в черната, студена и влажна гора, в познатите, дружелюбни сенки, в мрака, който сякаш нямаше край.

НЕЩО ПОВЕЧЕ

I

Когато по дъските на моста изведнъж затропаха копита, Юрга дори не вдигна глава, само изрева тихо, пусна колелото, с което се мъчеше, и се мушна под каруцата възможно най-бързо. Влачеше се по корем, обираше с гърба си грапавата кора засъхнала тор и мръсотия, полепнали по дъното на каруцата, скимтеше и трепереше от страх.

Конят се приближи бавно до каруцата. Юрга видя колко леко и предпазливо стъпват копитата по изгнилите, обрасли с мъх дъски.

— Излизай — каза невидимият ездач.

Юрга изтрака със зъби и сви глава между раменете си.

Конят изпръхтя и удари с копито.

— Спокойно, Плотка — рече ездачът. Юрга чу как потупват коня по шията. — Излез оттам, човече. Няма да ти сторя нищо лошо.

Търговецът изобщо не повярва в уверенията на непознатия. Обаче в гласа му имаше нещо, което успокояваше и същевременно интригуваше, макар че едва ли този глас можеше да се определи като приятен. Юрга зашепна молитва на няколко богове едновременно и предпазливо подаде глава изпод каруцата.

Ездачът имаше бели като мляко коси, прибрани с кожена лента през челото, носеше черно кожено наметало, което се спускаше по задницата на кафявата кобила. Ездачът не гледаше Юрга. Наведен в седлото си, той разглеждаше колелото на каруцата, заседнало между разбитите дъски на моста. Изведнъж вдигна глава, плъзна поглед по търговеца и с безизразно лице се зае да оглежда гъсталака над скалите на дерето.

Юрга се измъкна изпод каруцата, запримигва и изтри носа си с длан, размазвайки по лицето си смолата от главината на колелото. Ездачът го погледна с присвитите си черни, проникателни и остри като рибени кости очи. Юрга мълчеше.

— Двамата няма да можем да го измъкнем — каза най-накрая непознатият, посочвайки заседналото колело. — Сам ли пътуваше?

— Със слугите — промърмори Юрга. — Но избягаха, гадовете.

— Нищо чудно — каза ездачът, гледайки под моста, на дъното на дерето. — Съвсем разбираемо. Мисля, че и ти трябва да постъпиш по същия начин. Точно сега е моментът.

Юрга не проследи погледа на непознатия. Не искаше да гледа към купчината черепи, ребра и кости, разхвърляни между камъните и надничачи иззад репеите и копривата, покрили руслото на изсъхналата река. Страхуваше се, че ако види още веднъж черните бездни на очните кухни, озъбените усмивки на черепите и натрошените кости, нещо в него ще се пречупи, жалките остатъци от смелост ще отлетят като въздуха от надут мехур и той ще побегне назад по пътя, към гората, задавяйки се със собствените си викове, както беше станало преди по-малко от час с каруцаря и слугите.

— Какво чакаш? — попита тихо ездачът, обръщайки коня. — Да мръкне? Тогава ще е късно. Ще дойдат за теб веднага щом се стъмни. А може би и по-рано. Хайде, скачай на коня зад мен. Да се махаме оттук колкото се може по-скоро.

— А каруцата, господине? — извика жално Юрга, неясно дали със страх, отчаяние или яд в гласа. — А стоката? Цяла година труд. По-добре да умра! Няма да я остааавяя!

— Струва ми се, че още не ти е ясно къде точно си попаднал, приятелю — рече спокойно непознатият и посочи чудовищното гробище под моста. — Казваш, че няма да оставиш каруцата? Разбери, че когато се стъмни, няма да те спаси дори съкровището на крал Дезмод, да не говорим за смотаната ти каруца. По дяволите, откъде ти хрумна да съкратиш пътя през този пуцинак? Не знаеше ли какво става тук още от времето на войната?

Юрга поклати глава в знак на отрицание.

— Не си знаел — кимна непознатият. — Но поне не видя ли това, което лежи на дъното? Трудно е да не се забележи. Това са тези, които също като теб са решили да скъсят пътя. А ти казваш, че няма да изоставиш каруцата. Между другото, какво караш в нея?

Юрга не отговори, гледаше непознатия изпод вежди и се опитваше да реши коя версия е по-добра: кълчища или стари парцали.

Ездачът, изглежда, не се интересуваше особено от отговора. Той успокои кобилата си, която тръскаше глава и гризеше юздата.

— Господине... — промърмори търговецът най-накрая. — Помогнете ми. Спасете ме. Ще го запомня до края на живота си... Не

ме изоставяйте... Ще ви дам каквото поискате... Спасете ме, господине.

Непознатият обърна рязко глава и се облегна с две ръце на седлото.

— Какво каза?

Юрга мълчеше, отворил уста.

— Ще ми дадеш каквото поискам? Повтори го.

Юрга изсмърка, затвори очи и съжали, че няма брада, в която да плюне. Главата му кипеше от фантастични предположения относно наградата, която би могъл да поиска странникът. Но всичко, включително и правото ежедневно да се наслаждава на младата му жена Златолитка, не изглеждаше толкова страшно, колкото възможността да загуби каруцата, и определено беше по-приемливо от това да се озове на дъното на дерето в качеството си на още един побелял скелет. Навикът му на търговец го накара веднага да направи съответните изчисления. Конникът, макар и да не изглеждаше като обикновен скитник или мародер, каквито се бяха навъдили в големи количества по пътищата след войната, не можеше в никакъв случай да е велможа, комес или някой от онези високомерни рицари, които прекалено ценяха себе си и намираха удоволствие в това да съдират кожата от гърбовете на ближните си. Юрга реши, че непознатият няма да поиска повече от дванайсет кюлчета злато. Обаче природата му на търговец го накара да се въздържа и да не каже цената сам, затова се ограничи с бърборене как щял да е благодарен до края на живота си.

— Попитях — напомни спокойно непознатият, след като го изчака да млъкне — дали ще ми дадеш каквото поискам.

Нямаше изход. Юрга преглътна, наведе глава и кимна няколко пъти утвърдително. Въпреки очакванията му непознатият не се разсмя зловещо, а даже напротив, изобщо не изглеждаше зарадван от победата в преговорите. Той се наведе напред в седлото, изплю се и промърмори навъсено:

— Какво правя? За какво е всичко това... Е, добре. Ще се опитам да ти помогна, макар че кой знае, може тази работа да завърши зле и за двама ни. А ако успея, в замяна...

Юрга настръхна, готов да се разреве.

— ... ще ми дадеш това — изговори неочаквано бързо ездачът с черното наметало, — което ще завариш вкъщи, но което не си очаквал.

Обещавах ли?

Юрга изстена и бързо кимна.

— Добре — каза непознатият. — А сега се дръпни. Или, най-добре, отново се мушни под каруцата. Слънцето ще залезе всеки момент.

Той скочи от седлото, свали наметалото си и Юрга видя, че на гърба му е препасан меч. Имаше смътен спомен, че е чувал за хора, които носят оръжието си точно по този начин. Черният кожен кафтан с дълги маншети, който стигаше до бедрата, можеше да означава, че непознатият живее в Новиград или околностите му, ако модата да се носят такива дрехи не се беше разпространила широко напоследък, особено сред младите хора. Но непознатият със сигурност не беше млад.

Ездачът свали дисагите от коня си и се извърна. На гърдите му се поклащаше медальон на сребърна верижка. Стискаше под мишница малко обковано сандъче и продълговат пакет, омотан с кожи и завързан с ремък.

— Още ли не си се мушнал отдолу? — попита той и тръгна към Юрга. Търговецът видя, че на медальона е изобразена озъбена вълча муцуна.

— Вие сте... вещер? — спомни си той в този момент.

— Позна — сви рамене непознатият. — Вещер. А сега се дръпни. Отиди от другата страна на каруцата. Не се подавай оттам и седи мирно. Трябва да остана за малко сам.

Юрга го послуша. Приседна до колелото и си сложи качулката. Не искаше да знае какво прави непознатият от другата страна на каруцата, още по-малко пък му се гледаха костите на дъното на пресъхналото русло. Затова разглеждаше обувките си и зелените звездички мъх, които покриваха дъските на моста.

Вещер.

Слънцето залязваше.

Той чу стъпки.

Непознатият бавно, много бавно излезе иззад каруцата и застана напред моста. Стоеше с гръб към Юрга и на гърба му вече не беше мечът, който Юрга бе видял. Там сега имаше красиво оръжие — дръжката, ефесът и ножницата блестяха като звезди, дори и в настъпващия здрач, въпреки че вече почти нямаше светлина —

угаснало беше дори пурпурнозлатистото сияние, което доскоро висеше над гората...

— Господине...

Непознатият се обърна. Юрга с усилие сдържа вика си.

Лицето на странника беше бяло — бяло и шупливо, като току-що изцедена и извадена от парцала извара. А очите... Богове, изви нещо вътре в Юрга. Очите...

— Зад каруцата, бързо — изхриптя непознатият. Това не беше гласът, който Юрга беше чул по-рано. Търговецът изведнъж почувства колко ужасно го притиска пълният му пикочен мехур. Непознатият се извърна и тръгна нататък по моста.

Вещер.

Конят, завързан за каруцата, изпръхтя, зацвили и затропа с копита по дъските.

Над ухото на Юрга зажува комар, но той дори не помръдна ръка, за да го прогони. Зажува още един. Цели облаци комари жужаха в гъсталака от другата страна на дерето. Бръмчаха.

И виеха.

Юрга, стиснал зъби до болка, съобрази, че това изобщо не са комари.

От мрака, съгъстващ се на покрития с храсти склон, се появиха дребни уродливи фигурки — не по-високи от четири лакти, слаби като скелети. Те излязоха на моста със странна походка, като чапли — вдигайки рязко и високо колената си, покрити с буци. Очите под плоските ниски чела светеха в жълто, в широките жабешки уста блестяха бели конски зъби. Изродите приближаваха със съскане.

Непознатият, застанал неподвижно като статуя на сред моста, изведнъж вдигна дясната си ръка със странно извити пръсти. Отвратителните твари отстъпиха назад, засъскаха още по-силно и веднага тръгнаха още по-бързо напред, протегнали дългите си и тънки като клечки ноктести лапи.

По дъските отляво заскърцаха нокти и изведнъж на моста изскочи поредната твар, а останалите, странно подскачайки, се хвърлиха напред. Непознатият се завъртя на място и проблесна мечът, изваден неизвестно кога. Главата на изскочилото на моста същество излетя на сажени нагоре, последвана от кървава струя. Белокосият със скок налетя на останалите същества, завъртя се и започна да сече бързо

наляво-надясно. Чудовищата, виейки и размахвайки лапи, се нахвърлиха върху него от всички страни, без да обръщат внимание на проблясващия и остър като бръснач меч. Юрга се сви и се притисна към каруцата.

Нещо падна в краката му и го опръска с кръв. Беше дълга, костелива, люспеста като кокоши крак лапа с четири пръста и остри нокти.

Търговецът изпищя. И веднага усети, че нещо притичва покрай него. Сви се още повече, понечи да се мушне под каруцата и в този момент нещо се хвърли върху шията му и остри нокти се забиха в бузите и слепоочията му. Той прикри очи, запищя, затръска глава и притича със залитане до средата на моста, като се спъваше в проснатите по дъските трупове. На моста кипеше бой — Юрга не виждаше нищо, освен яростна битка и скупчените тела, сред които проблясваше сребърното острие.

— Помооооц! — закрещя той, защото усети как острите нокти пробиват филцовата шапка и се забиват в тила му.

— Наведи глава!

Той долепи брадичка до гърдите си и зърна блясъка на меч. Острието изсвистя във въздуха и се плъзна по шапката му. Чу се отвратително хрущене и върху гърба на Юрга като от ведро бликна гореща течност. Той падна на колене, увлечен от тежестта на мъртвата твар, увиснала на шията му.

Пред очите му още три чудовища изскочиха изпод моста. Подскачайки като странни скакалци, те се впиха в бедрата на непознатия. Едното получи къс удар по жабешката муцуна и падна на дъските. Второто, засегнато от самия връх на меч, падна и започна да се гърчи. Останалите налазиха белокосия като мравки, изтласквайки го към края на моста. Едно от тях излетя назад, пръскайки кръв, треперецо и пищящо. И в този момент целият куп преплетени тела се прехвърли през ръба на моста и се строполи в пропастта. Юрга падна и прикри главата си с ръце.

Изпод моста се чуха тържествуващите викове на чудовищата, които веднага преминаха в писъци на болка и вопли, прекъсвани от свистенето на острието. От мрака се чу грохот на камъни и хрущене на кости, после отново свистенето на меч, което сложи край на отчаян, смразяващ кръвта писък.

След това настана тишина, прекъсвана от резките крясъци на изплашени птици в дълбината на гората, в гъсталака на огромните дървета. Но скоро и те замлъкнаха.

Юрга преглътна, вдигна глава и се изправи с усилие. Беше все така тихо, дори листата не шумоляха, сякаш цялата гора беше онемяла от ужас. Разкъсани облаци затулваха небето.

— Хей...

Юрга се обърна, машинално прикривайки се с ръце. Вещерът стоеше пред него, неподвижен, черен, с блестящия меч в отпуснатата си ръка. На Юрга му направи впечатление, че стойката му е някак изкривена, приведена встрани.

— Какво ви е, господине?

Вещерът не отговори. Пристъпи тромаво и тежко, премествайки с усилие левия си крак. Протегна ръка и се хвана за каруцата. Юрга видя, че по дъските се стича блестяща черна кръв.

— Вие сте ранен, господине!

Вещерът не отговори. И като гледаше търговеца право в очите, изведнъж увисна на каруцата и бавно се свлече на дъските на моста.

II

— Внимателно, по-бавно... Под главата... Нека някой да му подхване главата!

— Тук, тук, на каруцата!

— Богове, кръвта му изтича... Господин Юрга, кръвта се просмуква през превръзката...

— Стига приказки! Напред, Поквит, по-живо! Завий го с кожуха, Вел, не виждаш ли, че трепери?

— Може би да му дам малко вино?

— Както е в безсъзнание? Ти ме смайваш, Вел. По-добре дай виното насам, трябва да пийна... Вие, кучета такива, мерзавци, подли страхливци! Да избягате, да ме оставите сам!

— Господин Юрга! Той говори нещо!

— Какво? Какво казва?

— Тъъ, нещо неразбираемо... Като че ли някакво име.

— Какво име?

— Йенефер...

III

— Къде... съм?

— Лежете, господине, не мърдайте, защото всичко ще се размести и ще се пръсне. Изгризали са ви бедрото до кост, гадините, колко кръв изтече... Не ме ли познахте? Аз съм Юрга! Мен спасихте на моста, помните ли?

— Аха...

— Жаден ли сте?

— Адски...

— Пийте, господине, пийте. Имате треска.

— Юрга... Къде сме?

— Пътуваме с каруцата. Не говорете, господине, и не мърдайте. Трябва да се измъкнем от горите и да стигнем до човешките селища. Да намерим някой, който разбира от лечителство. Това, че ви превързахме, не е достатъчно. Кръвта продължава да тече...

— Юрга?

— Да, господине?

— В моето сандъче... Шишенце... Със зелен печат. Скъсай печата и ми сипи... В някаква чаша. Измий хубаво чашата и никой да не пипа шишенцето... Ако му е мил животът... По-бързо, Юрга. По дяволите, как друсам тази каруца... Шишенцето, Юрга...

— Готово... Пийте...

— Благодаря... Сега слушай. След малко ще заспя. Ще се мятам и ще бълнувам, после ще стана неподвижен като мъртвец. Това не е страшно, не се бой...

— Лежете, господине, защото раната ще се отвори и кръвта ви ще изтече.

Вещерът падна върху кожата и започна да върти глава. Усети как търговецът го покрива с кожух и чул, който силно миришеше на конска пот. Каруцата се друсаше леко и всеки тласък предизвикаше дива болка в бедрото му. Гералт стисна зъби. Над себе си виждаше милиарди звезди. Толкова близко, сякаш бе достатъчно да протегне

ръка, за да ги докосне. Точно над главата му, над върховете на дърветата.

Избираше пътя си така, че да се държи встрани от светлината, от лагерните огньове, и през цялото време да е в укритието на танцуващите сенки. Това не беше лесно, защото покрай него постоянно пламтяха огньове от елови клони, червените езици на пламъците се извиваха към небето, клоните пукаха, сипеха се искри, осветяващи насядалите около огньовете хора.

Гералт се забави, за да пропусне препречилия пътя див хоровод. Някой го дръпна за ръкава и се опита да пъхне в ръката му дървено канче, от което излизаше пяна. Той отстрани меко, но решително клатушкащия се мъж, който разливаше наоколо бира от бъчонката, която държеше под мишница. Не му се пиеше.

Не и в такава нощ.

Недалече, на скеле от брезови стебла, издигащо се до огромен огън, светлокосият Майски крал с венец и панталони от груб плат целуваше червенокосата Майска кралица, опипвайки гърдите ѝ, напираси през тънката, пропита с пот риза. Монархът беше повече от леко пиян, олюляваше се, стараейки се да запази равновесие, прегърнал през рамо Кралицата, и притискаше към нея юмрука си, стиснал халба бира. Кралицата, също не съвсем трезва, с венец, постоянно падащ върху очите ѝ, беше прегърнала Краля през шията и пристъпваше от крак на крак. Тълпата ръкопляскаше под скелето, пееше, крещеше и размахваше пръчки, украсени с гирлянди от зеленина и цветя.

— Белетейн! — извика право в ухото на Гералт млада дребна девойка. Хвана го за ръкава и го придърпа напред обграждащия ги хоровод. Затанцува до него, размахвайки полата си и окичените си с цветя коси. Той ѝ позволи да го увлече в танца и двамата се завъртяха, ловко избягвайки другите двойки.

— Белетейн! Майската нощ!

Наоколо цареше оживление, чуваха се писъци, нервен смях, някакъв момък носеше към края на кръга от светлина девойка, която се преструваше, че се съпротивлява. Хороводът се виеше с диви крясъци между огньовете. Някой се спъна и падна, разкъса веригата от ръце и раздели хората на малки групички.

Девојката, гледајќи Гералт изпод украсяващите челото ѝ листа, се притисна в него и го прегърна, дишайќи тежко. Той ја хвана грубо — по-грубо, отколкото беше възнамерявал. Ръцете му, притиснати към гърба ѝ, усетиха горещата влага на тялото ѝ, проникваща през тънкият лен. Тя вдигна глава. Очите ѝ бяха затворени, зъбите ѝ блестяха зад леко повдигнатата горна устна. Миришеше на пот и акорус, на дим и похот.

„Защо не?“ — помисли си той, като продължаваше да притиска гърба ѝ, наслаждавайќи се на влажната, пареща топлина. Девојката не беше негов тип — прекалено дребна, твърде закръглена, — чувстваше под дланта си мястото, където прекалено стегнатиот корсаж се бе впил в плътта ѝ, разделяјќи гърба ѝ на две рязко разграничени половини, каквито не би трябвало да има. „Защо не — запита се отново, — нали в такава ноц... Това няма значение.“

Белетейн... Огньовете до хоризонта. Белетейн, Майската ноц.

Най-блискиот огън с трясък погълна хвърления към него наръч сухи клони, лумна и заля всичко наоколо със златиста светлина. Девојката вдигна глава, отвори очи и го погледна в лицето. Той чу как тя шумно си пое въздух, усети как се напруга, как рязко опира ръце в гърдите му. Веднага ја пусна. Тя се олюля и леко се отдръпна от него, но бедрата ѝ си останаха прилепени до неговите. После наведе глава, свали ръцете си и отстъпи, извърнала поглед.

Няколко мига не помръдваха, но ето че върналият се хоровод отново врхлети върху тях, подхвана ги и ги завъртя. Девојката бързо се извърна и избяга, опитвайќи се непохватно да се присъедини към танцуващите. Погледна към него. Само веднъж.

Белетейн...

„Какво правя тук?“

В мрака заискри звезда, примигна и привлече погледа му. Медальонът на шията на вещера потрепна. Гералт неволно разшири зеници и с усилие проби мрака с поглед.

Жената не беше селянка. Селянките не носят черни кадифени наметала. Селянките, които мъжете носеха или дърпаха към храстите, които викаха, кикотеха се, дърпаха се и се съпротивляваха като пъстърви, когато ги вадят от водата. И нито една от тях не водеше в мрака високи светлокоси младежи с развяващи се ризи.

Селянките не носят на шията си невен и отрупани с диаманти обсидианови звезди.

— Йенефер.

Неочаквано разширили се виолетови очи, горящи върху бледо триъгълно лице.

— Гералт...

Тя пусна дланта на светлокосия херувим с блестящи от пот гърди като медни плочи. Младежът се олюля, падна на колене, тръсна глава и се огледа, примигвайки. Стана бавно, хвърли им объркан поглед и после тръгна с несигурна крачка към огньовете. Магьосницата дори не погледна подире му. Гледаше към вещера, а ръката ѝ силно стискаше ръба на наметалото.

— Радвам се, че се срещаме отново — каза той с лекота. И веднага усети как спада появилото се между тях напрежение.

— И аз — усмихна се тя. Стори му се, че в тази усмивка има нещо измъчено, но не беше сигурен. — Много приятна изненада, не отричам. Какво правиш тук, Гералт? Ах... Извинявай за нетактичността. Естествено, същото, което и аз. Та това е Белетейн. Просто ти ме хвана, така да се каже, на местопрестъплението.

— Попречих ти.

— Ще го преживея — засмя се тя. — Нощта не е свършила. Ако поискам, ще привлека друг.

— Жалко, че аз не умея така — каза той, като с усилие се правеше на равнодушен. — Току-що една видя на светлината очите ми и избяга.

— На зазоряване — каза Йенефер и се усмихна още по-изкуствено, — когато съвсем се разлудуват, това ще им стане безразлично. Все ще намериш някоя, ще видиш...

— Йен... — думите заседнаха в гърлото му. Гледаха се дълго, много дълго, а червеният отблясък на огньовете играеше върху лицата им. Йенефер изведнъж въздъхна и прикри очи с ресниците си.

— Не, Гералт. Не бива да започваме...

— Това е Белетейн — прекъсна я той. — Забрави ли?

Тя се приближи бавно, сложи длани на раменете му и докосна с чело гърдите му. Той галеше враните ѝ коси с виещи се като змии къдрици.

— Повярвай ми — прошепна тя и вдигна глава. — Не бих се поколебала дори за миг, ако ставаше въпрос само за... Но няма смисъл. Всичко ще започне отново и ще свърши както преди. Няма смисъл да...

— Нима всичко трябва да има смисъл? Това е Белетейн.

— Белетейн. — Тя се извърна. — И какво? Нали нещо ни е довело при тези весели хора, при огньовете им? Искали сме да потанцуваме, да подивеем, да се понапием и да се възползваме от ежегодното царящата тук свобода, неразривно свързана с празника на повтарящия се цикъл на природата. И моля ти се, срещаме се след... Колко време мина? Година?

— Година, два месеца и осемнайсет дни.

— Колко трогателно. Умишлено ли ги броиш?

— Да. Йен...

— Гералт — прекъсна го тя, отстъпи рязко и вдигна глава. — Ще го кажа ясно. Не искам.

Той кимна, за да ѝ покаже, че се е изразила достатъчно ясно.

Йенефер отметна наметалото и под него се видяха много тънка бяла блуза и черна пола, стегната с колан от сребърни брънки.

— Не искам — повтори тя — да започваме отначало. А да направя с теб това... което смятах да направя с онзи русичкия... По същите правила... Това, Гералт, не ми изглежда красиво. Обидно е и за теб, и за мен. Разбираш ли?

Той отново кимна. Тя го погледна изпод спуснатите си ресници.

— Няма да си тръгнеш, нали?

— Не.

Тя помълча известно време, неспокойно помръдвайки пръсти.

— Сърдиш ли се?

— Не.

— Тогава ела да поседнем някъде по-надалече от глъчката и да си поговорим. Защото, виждаш ли, аз се радвам на срещата ни. Наистина. Да поседим малко заедно. Искаш ли?

— Добре, Йен.

Отдалечиха се в мрака, към пиреновите храсталаци, към черната стена на гората, като заобиколиха прегърнатите двойки. Наложиха им се да вървят доста, за да намерят място, което си е само тяхно. Сухо хълмче, обрасло с хвойнови храсти, стройни като кипариси.

Магьосницата свали наметалото си и го разстла на земята. Той седна до нея. Много му се искаше да я прегърне, но от инат не го направи. Йенефер оправи блузата си с дълбоко деколте, погледна го проникателно, въздъхна и го прегърна. Това можеше да се очаква. За да чете мисли, ѝ се налягаше да напруга волята си, но намеренията улавяше неволно.

Мълчаха.

— О, по дяволите — каза тя и се отдръпна. Вдигна ръка, изрече заклинание и над главите им се издигнаха червени и зелени кълба, които се пръснаха високо в небето и се разпаднаха на разноцветни късчета. Откъм огньовете долетя смях и радостни възклицания.

— Белетейн — каза тя тъжно. — Майската нощ... Цикълът се повтаря. Нека се радват... щом могат.

В околността имаше и други магьосници. В далечината в небето се врязаха три оранжеви мълнии, а от другата страна, отвъд гората, се издигна истински гейзер от разноцветни кръжащи метеори. Хората около огньовете възкликваха гръмогласно и крещяха смаяно. Гералт погали сдържано къдриците на Йенефер, вдъхвайки аромата на люляк и касис. „Ако я пожелае прекалено силно — помисли си той, — тя ще го усети и ще се обиди. Ще настръхне, ще се вбеси и ще ме отблъсне. Ще я попитам спокойно какво става с нея...“

— Нищо не става с мен — каза тя и гласът ѝ потрепна. — Нищо, за което да си струва да се говори.

— Недей, Йенефер. Не ми чети мислите. Това ме смущава.

— Извинявай. Неволно. А при теб какво ново, Гералт?

— Нищо. Нищо, за което да си струва да се говори...

Помълчаха.

— Белетейн! — рече тя внезапно и той я усети как се напруга, как се напруга и ръката ѝ, докосваща гърдите му. — Хората се веселят. Празнуват вечния цикъл на обновяване на природата. А ние? Какво правим тук ние? Ние, отживелиците, обречени на измиране, гибел и забрава? Природата тържествува, цикълът се повтаря. Но не и ние, Гералт. Ние не можем да се повторим. Нас са ни лишили от такава възможност. На нас ни е дадена възможността да правим с природата невероятни неща, понякога дори противоречащи на самата нея. И същевременно са ни лишили от най-простото и естествено нещо, присъщо на природата. Каква полза имаме от това, че живеем повече

от всички тях? След нашата зима няма да дойде пролет, ние няма да се възродим, всичко приключва заедно с нас. Но и ти, и аз сме привлечени от тези огньовете, макар че присъствието ни тук е жестока и кощунствена подигравка с празника им.

Той мълчеше. Не обичаше тя да изпада в такова настроение, източникът на което му беше добре известен. „Отново — помисли си той, — това отново е започнало да я измъчва“. Имаше време, когато му се струваше, че е забравила, че се е примирила, като останалите. Прегърна я, притисна я към себе си и започна да я люлее леко, като дете. Тя не се възпротиви. Той не се учуди. Знаеше какво ѝ е необходимо.

— Знаеш ли, Гералт — каза тя вече спокойно. — Най-много ми липсваше твоето мълчание.

Той докосна с устни косата ѝ и ухото ѝ. „Искам те, Йен — помисли си. — Желая те и ти го знаеш. Знаеш го Йен.“

— Знаем го — прошепна тя.

— Йен...

Тя отново въздъхна.

— Само днес. — Погледна го с широко отворени очи. — Само тази нощ, която скоро ще свърши. Нека това бъде нашият Белетейн. На сутринта ще се разделим. Моля те, не разчитай на повече, не мога, не бих могла... Прости ми. Ако това те наранява, целуни ме и си тръгни.

— Ако те целуна — няма да си отида.

— Надявах се на това.

Тя наведе глава. Той докосна с устни отворената ѝ уста. Съвсем внимателно. Първо горната, после и долната устна. Зарови пръсти в едрите ѝ къдрици, докосна ухото ѝ, диамантените обеци, шията ѝ. Йенефер отговори на целувката му и се притисна към него, а ловките ѝ пръсти бързо и уверено се справиха с копчетата на кафтана му.

Тя легна по гръб върху наметалото, разстлано върху мекия мъх. Той притисна устни към гърдите ѝ и усети как се втвърдяват зърната ѝ под тънката блуза. Тя дишаше учестено.

— Йен...

— Не говори... Моля те...

Докосването на гладката ѝ студена кожа, наелектризираща пръстите и дланта му. Тръпките по гърба му, в който са се впили пръстите ѝ. Виковете и пеенето откъм огньовете, далечните искри в

пурпурния дим. Докосване и галене. Треперене. И нетърпение. Плавното докосване на бедрата ѝ, обхващащи го, притискащи го.

Белетейн!

Дишане, разкъсано на отделни въздишки. Избухване под клепачите, аромат на люляк и касис. Майската кралица и Майският крал? Подигравка и кощунство? Забрава?

Белетейн! Майската нощ!

Стон. Негов? Неин? Черни къдрици върху очите, върху устните. Сплетени пръсти на трепереци ръце. Вик. Неин? Черни ресници. Мокри. Стон. Негов?

Тишина. Цяла вечност в тишина.

Белетейн... Огньовете до хоризонта...

— Йен?

— Ох, Гералт...

— Йен... Ти плачеш?

— Не!

— Йен...

— Обещах си... Обещах...

— Не говори. Не бива. Не ти ли е студено?

— Студено ми е.

— А сега?

— По-топло е.

Небето се проясняваше с плашещи темпове, черната стена на гората придобиваше очертания, от безформения мрак се показваше ясната назъбена линия на върховете на дърветата. Надигацият се иззад тях син предвестник на зората се разливаше по хоризонта и гасеше светлинките на звездите. Стана по-студено. Гералт я прегърна по-силно и я покри с наметалото.

— Гералт?

— Ммм?

— Сега ще се съмне.

— Знам.

— Сърдиш ли се?

— Малко.

— Всичко започва отначало?

— Никога не е свършвало.

— Моля те... Започвам да се чувствам...

— Не говори. Всичко е прекрасно.

Миризма на дим, плуващ сред хвойната. Миризма на люляк и касис.

— Гералт?

— Да?

— Спомняш ли си срещата ни в Пустилските планини? И онзи златен дракон... как се казваше?

— Трите гарги. Спомням си.

— Той ни каза...

— Спомням си, Йен.

Тя го целуна на мястото, където шията преминава в ключицата, после сложи главата си там, галейки го с косите си.

— Ние сме създадени един за друг — прошепна тя. — Може би предопределени? Но нали от това няма да се получи нищо? Жалко, но когато се съмне, ще се разделим. Не може да бъде иначе. Трябва да се разделим, за да не се нараним взаимно. Ние, предопределените един за друг. Създадените един за друг. Жалко. Този или тези, които са ни създавали, е трябвало да се погрижат за нещо повече. Само предопределението не е достатъчно, прекалено малко е. Нужно е нещо повече. Прости ми. Трябваше да ти го кажа.

— Знам.

— Знаех си, че нямаше смисъл да се обичаме.

— Грешеш. Имаше. Въпреки всичко.

— Отиди в Цинтра, Гералт.

— Какво?

— Отиди в Цинтра. Отиди там и този път не се отказвай. Не прави това, което направи тогава... Когато беше там.

— Откъде знаеш?

— Знам всичко за теб. Запомни ли? Отиди в Цинтра, отиди колкото се може по-бързо. Настъпват тежки времена, Гералт. Много тежки. Длъжен си да успееш...

— Йен...

— Не казвай нищо, моля те.

Студено. Все по-студено. И по-светло.

— Не си тръгвай. Ще дочакаме утрото...

— Ще го дочакаме.

IV

— Не мърдайте, господине. Трябва да сменим превръзката, защото раната кърви, а кракът е страшно подут. О, богове, колко зле изглежда... Трябва по-скоро да намерим лекар...

— По дяволите лекаря — изстена вещерът. — Дай тук сандъчето ми, Юрга. Ето това шишенце... Излей го направо в раната. О, проклятие! Нищо, нищо, сипи още... Ооох! Добре. Затвори го хубаво и ме завий.

— Подуло се е, господине, цялото бедро. И имате треска.

— По дяволите треската. Юрга?

— Да?

— Забравих да ти благодаря.

— Не вие трябва да ми благодарите, господине, а аз. Вие ми спасихте живота, защитихте ме, пострадахте заради това. А аз какво? Какво съм направил? Качил съм ранен човек в безсъзнание на каруцата, не съм го оставил да умре? Съвсем нормално нещо, господин вещерю.

— Не е чак толкова нормално, Юрга. Изоставяли са ме в подобни ситуации... като куче...

Търговецът наведе глава и премълча.

— Така е, лош свят ни заобикаля — рече най-накрая. — Но това не е причина всички да сме лоши. Нуждаем се от добро. На това ме е учил баща ми, на това уча и аз синовете си.

— Вещерът мълчеше и се взираше в клоните на дърветата, увиснали над пътя и отмествани от каруцата при преминаването ѝ. Бедрото му пулсираше, но той не усещаше болка.

— Къде сме?

— Прекосихме брода през река Трава, сега минаваме през Мехунските гори. Това вече не е Темерия, а Соден. Проспахте границата, когато митничарите ровиха из каруцата. Много се слисаха, като ви видяха. Но най-старият от тях ви познаваше, заповяда да не задържат повече каруцата и ни пуснаха.

— Познавал ме е?

— Да, несъмнено. Наричаше ви Гералт. Така каза — Гералт от Ривия. Това ли ви е името?

— Да...

— Този митничар обеща, че ще изпрати някого с вестта, че ни трябва лекар. А аз му платих нещичко, за да не забрави случайно.

— Благодаря ти, Юрга.

— Не, господин вещерю. Казах ви, че аз ви благодаря. И не само това. Дължа ви още нещо. Уговорихме се... Какво ви е? Лошо ли ви е?

— Юрга... Шишенцето със зеления печат...

— Господине... Пак ли? Толкова страшно крещяхте в съня си...

— Трябва, Юрга.

— Вие си решавате. Чакайте, сега ще сипя в чашата... Лекар трябва, колкото се може по-скоро, не това...

Вещерът извърна глава.

Чуваше викове на деца, играещи в пресъхналия вътрешен ров, обграден от стените на двореца. Бяха около десетина и вдигаха голям шум, подвиквайки си с тънки, възбудени, преминаващи във фалцет гласове. Носеха се насам-натам из рова, подобно на рояк бързи риби — променящи изненадващо и мълниеносно посоката си, но винаги заедно. Както обикновено, след шумните, слаби като плашила поголеми момчета тичаше задъхващ се дребосък, опитваше се да ги догони.

— Много са — отбеляза вещерът.

Мишовур подръпна брадата си и се усмихна кисело.

— Вярно. Много са.

— А кой от тях... Кое от хлапетата е тази прословута Изненада?

Друидът извърна поглед.

— Нямам право, Гералт...

— Каланте?

— Разбира се. Едва ли си мислел, че ще даде толкова лесно детето. Познаваш я. Желязна жена. Ще ти кажа нещо, което не би трябвало да ти казвам, надявам се да ме разбереш. Разчитам, че няма да ме издадеш.

— Говори.

— Когато детето се роди, а това беше преди шест години, тя ме извика и ми заповяда да те намеря и да те убия.

— И ти отказа.

— На Каланте не се отказва — отвърна сериозно Мишовур, гледайки го в очите. — Бях готов да тръгна веднага, но тя ме извика отново. И отмени заповедта, без да обяснява защо. Бъди предпазлив, когато говориш с нея.

— Ще бъда. Кажете, Мишовур, какво се случи с Дани и Павега?

— Пътували по море от Скелиге за Цинтра. Попаднали в буря. Не намерили дори отломки от кораба... Гералт... Това, че детето тогава не е било с тях, е адски странно. Необяснимо. Искали са да го вземат със себе си на кораба, но в последния момент се отказали. Никой не знае причините, Павега не се разделяла с...

— Как го понесе Каланте?

— А ти как мислиш?

— Разбирам.

Топуркайки като банда таласъми, децата се качиха горе и профучаха край тях. Гералт забеляза, че близо до водача на тайфата бяга момиче с развяващи се светли коси — също така слаба и креслива като момчетата. С див вой тайфата отново се понесе надолу, по стръмния склон на рова, като поне половината от тях, включително и момичето, паднаха на задниците си и се запързалиха надолу. Най-малкият, все още не успял да ги догони, се спъна, изтърколи се долу и гръмогласно се разплака, стиснал удареното си коляно. Другите момчета го наобиколиха и започнаха да го дразнят и да му се подиграват, след което се понесоха нататък. Момичето клекна при момченцето, прегърна го и изтри сълзите му, размазвайки по муцунката му кръвта и мръсотията.

— Да вървим, Гералт, кралицата чака.

— Да вървим, Мишовур.

Каланте седеше на голяма пейка с облегалка, закачена с вериги за клоните на огромна липа. Изглеждаше, че дреме, но лекото полюляване на краката ѝ показваше, че не е така. С нея имаше три млади жени. Едната седеше на земята, край люлката, и разпростряната ѝ рокля се белееше върху зеленината като пряспа сняг. Другите две, недалече, си шепнеха нещо и внимателно оглеждаха малиновите храсти.

— Господарке — поклони се Мишовур.

Кралицата вдигна глава. Гералт падна на коляно.

— Вещерю — изрече сухо тя.

Както и преди, носеше изумруди, хармониращи със зелената рокля. И с цвета на очите ѝ. Както и преди, имаше златна диадема на пепелявосивите си коси. Но ръцете ѝ, които си спомняше като бели и тънки, вече не бяха толкова тънки. Кралицата беше напълняла.

— Приветствам те, Каланте от Цинтра.

— Приветствам те, Гералт от Ривия. Очаквах те. Мишовур, приятелю, ще съпроводиш ли девойките до замъка?

— Както заповядаш, кралице.

Останаха сами.

— Шест години — рече Каланте, без да се усмихва. — Ти си изумително точен, вещерю.

Той не отговори.

— Имаше минути, какви ги говоря, имаше години, когато се утешавах с надеждата, че ще забравиш. Че едно или друго ще ти попречи да дойдеш. Не, по принцип не съм ти пожелавала нещастия, но все пак бях длъжна да отчитам не съвсем безопасния характер на професията ти. Разправят, че смъртта върви подире ти, Гералт от Ривия, но ти никога не поглеждаш назад. А после... Когато Павеа... Ти вече знаеш?

— Знам — наведе глава Гералт — и ти съчувствам от цялото си сърце...

— Не — прекъсна го тя. — Това беше отдавна. Както виждаш, вече не нося траур. Носих достатъчно дълго. Павеа и Дани... Предопределени един за друг... До края. Е, как да не повярваш в силата на предопределението?

Замълчаха. Каланте разклати крака и отново разлюля пейката.

— И ето че след шестте уречени години вещерът се завръща — рече тя, а върху устните ѝ заигра странна усмивка. — Завръща се и иска клетвата да бъде изпълнена. Как мислиш, Гералт, дали след сто години бардовете ще пеят песни за тази среща? Аз мисля, че ще пеят. Да, те умеят това. Мога да си представя. Чуй само. И казал злият вещер: „Изпълнявай клетвата, кралице, или ще се стовари върху теб проклятие“. Паднала кралицата на колене пред вещера, обляна в сълзи, и замолила: „Смили се! Детето ми не взимай! Едничко е останало!“

— Каланте...

— Не ме прекъсвай — сопна се тя. — Разказвам приказка, не виждаш ли? Слушай по-нататък. Злият бездушен вещер затропал с крака, размахал ръце и извикал: „Клетвопрестъпнице, пази се от възмездието на съдбата! Ако не спазиш клетвата, нещастие ще те застигне!“ И отвърнала кралицата: „Така да бъде, вещерю! Да бъде, както съдбата е решила. Виж, десетина деца играят навън. Ако познаеш предопределеното за теб, вземи го и със сърце разбито остави ме!“

Вещерът мълчеше.

— В приказката — усмивката на Каланте ставаше все по-неприятна, — кралицата, както си я представям, би позволила на вещера три опита. Но ние не сме в приказка, Гералт. Ние сме в реалността — ти, аз и нашият проблем. И нашето предопределение. Това не е приказка, а самият живот. Отвратителен, лош, тежък, непрощаващ грешките и обидите, незнаещ милост, разочароващ и нещастен, нещадящ никого — нито вещерите, нито кралиците. И затова, Гералт от Ривия, ще отгатваш само веднъж.

Вещерът продължаваше да мълчи.

— Само един-единствен път — повтори Каланте. — Но, както казах, това не е приказка, а животът, който ние самите сме длъжни да запълваме с моменти на щастие, защото, както знаеш, не можем да разчитаме на благосклонността на съдбата. Затова, какъвто и успех да имаш в отгатването, няма да си тръгнеш оттук с празни ръце. Ще вземеш едно дете. Това, което избереш. Детето, от което ще направиш вещер. Ако то, разбира се, издържи Изпитанието с тревите.

Гералт вдигна рязко глава. Кралицата се усмихна. Той познаваше тази усмивка — отвратителна, злобна, презрителна, но и напрегната.

— Учуден си — отбеляза тя. — Е, понаучих някои неща. Тъй като имаше шанс детето на Павеа да стане вещер, положих тези усилия. Но моите източници, Гералт, мълчат относно това колко деца от всеки десет оцеляват при Изпитанието с тревите. Би ли могъл да задоволиш любопитството ми?

— Кралице — изкашля се Гералт, — вероятно си хвърлила доста труд в изучаване на проблема и трябва да знаеш, че кодексът и клетвата ми забраняват дори да изричам това название, да не говорим — да го обсъждам.

Каланте спря рязко люлката, опирайки крака в земята.

— Три, най-много четири от десет — каза тя и поклати глава, правейки се на замислена. — Жестока селекция, бих казала, много жестока, и то на всеки от етапите. Отначало — подборът, после — изпитанията. А след това — измененията. И колко юноши накрая получават медальони и сребърни мечове? Един от десет? Един от двайсет?

Вещерът мълчеше.

— Дълго мислих — продължи Каланте, вече без да се усмихва. — И стигнах до извода, че селекцията на децата на етап избор има нищожно значение. Каква разлика има, Гералт, кое точно дете ще умре или ще полудее, натъпкано с наркотици? Какво значение има чий мозък ще се разкъса от кошмарните видения, чии очи ще се пръснат и ще изтекат, вместо да се превърнат в котешки очи? Какво значение има дали умрялото дете ще бъде посоченото от предопределението, или ще е някое напълно случайно срещнато? Отговори.

Вещерът скръсти ръце на гърдите си, за да успокои треперенето им.

— Защо? — попита той. — Очакваш ли отговор?

— Вярно, не очаквам. — Кралицата отново се усмихна. — Както винаги, си безпогрешен в изводите си. Кой знае, може би, въпреки че не очаквам отговор, бих се съгласила да обърна внимание на твоите доброволни и искрени думи? Думи, които може би ще пожелаеш да изречеш и по този начин да се освободиш от това, което те потиска? Хайде, да се заемаме за работа, нали трябва да дадем материал на бардовете. Да отидем да избереш дете.

— Каланте — каза той, като я гледаше право в очите. — Няма защо да се притесняваш за бардовете — ако не им достига материал, сами ще си измислят нещо. А ако разполагат с истински материал, ще го изкривят. Както ти правилно отбеляза, това не е приказка, а самият живот. Отвратителен и лош. Затова, по дяволите, нека да го изживеем по възможност добре и достойно. Да ограничим несправедливостите до възможния минимум. В приказката, естествено, кралицата може да се моли на вещица, а той да настоява на своето и да тропва с крак. В живота кралицата може просто да каже: „Не взимай детето, моля те“. А вещицата да отговори: „Щом ме молиш, няма да го взема“. И да си отиде подир залязващото слънце. Но за такъв завършек бардът няма да

спечели от слушателя нито грош, най-много да получи ритник в задника. Защото ще стане скучна история.

Каланте престана да се усмихва. В очите ѝ се мярна нещо познато.

— Накъде биеш? — попита тя.

— Нека да не заобикаляме същността на въпроса, Каланте. Знаеш какво имам предвид. Както съм дошъл, така и ще си отида. Да избирам дете? А защо? Мислиш ли, че чак толкова ми трябва? Мислиш, че съм дошъл тук, в Цинтра, воден от копнежа да ти отнема внучето? Не, Каланте. Може би просто съм искал да видя това дете, да погледна предопределението в очите... Самият аз не знам. Но не се бой. Няма да ти го взема. Достатъчно е да ме помолиш...

Каланте скочи от пейката, а в очите ѝ изригна зелен пламък.

— Да те моля? — изсъска яростно тя. — Теб? Да се боя от теб? Аз ли да се боя от теб, проклет магьоснико? Осмеляваш се да хвърлиш в лицето ми презряната си милост? Да ме обиждаш със съчувствието си? Да ме обвиняваш в страхливост, да се съмняваш в силата на волята ми? Ти си се самозабравил заради благосклонното ми отношение към теб! Внимавай!

Вещерът реши, че може би ще е по-безопасно, ако, вместо да свива рамене, падне на колене и сведе глава. И не сгрещи.

— Е — изсъска Каланте, застанала пред него. Ръцете ѝ бяха отпуснати, а отрупаните ѝ с пръстени ръце — свити в юмруци. — Най-накрая. Това е подобаваща поза. Точно така се отговаря на кралица, която ти е задала въпрос. А ако не е въпрос, а заповед, главата се навежда още по-ниско, а после се изпълнява заповедта. Незабавно. Разбра ли?

— Да, кралице.

— Прекрасно. Стани.

Той се изправи. Тя го погледна и прехапа устни.

— Много ли те обиди избухването ми? Говоря за формата, не за съдържанието.

— Не много.

— Добре. Ще се постарая да не избухвам повече. И така, казах вече: там, в рова, играят десет деца. Ще избереш едно, което ти се стори най-подходящо, ще го вземеш, и, в името на боговете, ще

направиш от него вещер, защото такава е предопределението му. А ако не предопределението, то моята воля е такава.

Той я погледна в очите и се поклони ниско.

— Кралице, преди шест години ти доказах, че има нещо помогъщо от кралската воля. В името на боговете, ако такава нещо съществува, ще ти го докажа още веднъж. Няма да ме принудиш да правя избор, който не желая. Извинявай за формата, но не и за съдържанието.

— Под двореца ми има дълбоки тъмници. Предупреждавам те: още малко, една дума само, и ще завършиш живота си в тези тъмници.

— Нито едно момче от тези долу не става за вещер — рече бавно той. — И сред тях няма син на Павега.

Каланте присви очи. Той дори не трепна.

— Да вървим — каза тя накрая и се завъртя.

Той я последва между редиците цъфтящи храсти, между лехите и живите плетове. Кралицата влезе в ажурна беседка. Там, около маса от малахит, имаше четири големи плетени кресла, а на масата бяха оставени кана и две сребърни чаши.

— Седни и си налей.

Тя вдигна чашата си към него и отпи — рязко, солидно, по мъжки. Без да сяда, той отговори по същия начин.

— Седни — повтори тя. — Искам да поговорим.

— Слушам те.

— Откъде знаеш, че сред децата в рова няма син на Павега?

— Не знаех — реши да бъде откровен Гералт. — Стрелях напосоки.

— Аха. Можех да предположа. А това, че нито един от тях не става за вещер? Вярно ли е? И как го определи? С помощта на магия?

— Каланте — каза той тихо. — Нямахте нужда нито да определям, нито да проверявам. Това, което ти каза по-рано, си беше чистата истина. Всяко дете е подходящо. Цялата работа е в селекцията. По-късната селекция.

— О, богове на морето, както казва вечно отсъстващият ми мъж! — засмя се тя. — Тогава всичко това не е истина? Цялото това Право на Изненадата? Легендите за децата, които не са очаквани, и за това кого ще срещнеш първи при завръщането си? Така и предполагах!

Всичко е игра! Игра със случая, игра със съдбата! Но това е дяволски опасна игра, Гералт!

— Знам.

— Игра с нечие нещастие. Кажете ми, защо трябва да се заставят родителите или опекуните да дават такива трудни и тежки клетви? Защо им взимат децата? Нали е пълно с ниции деца? По пътищата скитат бездомни сирачета. Във всяко село може да се купи дете, и то евтино, в гладни времена всеки селянин охотно би продал детето си — какво толкова, ще си направи друго. Така че за какво е всичко това? Защо ти застави мен, Дани и Павега да се закълнем? Защо дойде точно шест години след раждането на детето? И защо, по дяволите, не искаш да го вземеш, защо казваш, че не ти трябва?

Гералт мълчеше. Каланте поклати глава.

— Мълчиш — отбеляза тя и се облегна в креслото. — Да поразсъждаваме над причините за мълчанието ти. Логиката е майка на знанието. И какво ни подсказва тя? С какво разполагаме? Вещер, търсещ предопределението, скрито в странното и съмнително Право на изненадата. Вещерът намира това предопределение. И изведнъж се отказва от него. Твърди, че Детето на изненадата не му трябва. Лицето му е каменно, в гласа му се долавят лед и метал. Смята, че кралицата — която все пак е жена — ще се подлъже по демонстрираната от него мъжка твърдост. Не, Гералт, не си прави труда. Знам защо се отказваш да избереш дете. Защото не вярваш в предопределението. Защото не си сигурен. А когато не си сигурен... те хваща страх. Да, Гералт. Това, което те движи, е страхът. Ти се боиш. Кажете ми, че не съм права.

Той остави бавно чашата на масата. Бавно, за да не би звънът при допира на среброто и малахита да издаде треперенето на ръката му, което не можеше да овладее.

— Права ли съм?

— Да.

Тя се наведе бързо напред и стисна силно ръката му.

— Издигна ми се в очите — каза тя и се усмихна. Усмивката ѝ беше хубава. Въпреки волята си, със сигурност въпреки волята си, той ѝ се усмихна в отговор.

— Как се досети, Каланте?

— Не съм се досетила. — Тя не пусна ръката му. — Стрелях напосоки.

Засмяха се едновременно. После дълго седяха безмълвно сред зеленината, сред аромата на песекиня, сред топлината и бръмченето на пчелите.

— Гералт?

— Да, Каланте?

— Не вярваш ли в предопределението?

— Не знам дали изобщо вярвам в нещо. А що се отнася до предопределението... Страхувам се, че само то не е достатъчно. Нужно е нещо повече.

— Искам да те попитам нещо. Какво става с теб? Нали самият ти си бил Дете на изненадата? Мишовур твърди...

— Не, Каланте. Мишовур е имал предвид нещо съвсем различно. Мишовур... Той навярно знае. Но използва удобната легенда, когато му е изгодно... Не е вярно, че съм този, когото са заварили вкъщи, но не са очаквали. Не е вярно, че именно затова съм станал вещер. Аз съм най-обикновен сирак, Каланте. Нежелан, незаконороден син на жена, която не помня. Не знам коя е.

Кралицата го погледна проникателно, но вещерът не продължи.

— Нима всички разкази за Правото на изненадата са легенди?

— Всички. Случайността трудно може да се нарече предопределение.

— Но вие, вещерите, не преставате да търсите?

— Не преставаме. Но това няма смисъл. Нищо няма смисъл.

— Вярвате, че Детето на предопределението ще мине през Изпитанието без никакъв риск?

— Вярваме, че такова дете не се нуждае от никакво Изпитание.

— Един въпрос, Гералт. Доста личен. Може ли?

Той кимна.

— Както е известно, най-добрият начин да се предадат наследствените качества е естественият. Ти си преминал през Изпитанието и си оцелял. Ако толкова много ти трябва дете с особени качества и издръжливост... Защо не си намериш жена, която... Нетактична съм, нали? Но, изглежда, отгатнах?

— Както винаги — усмихна се тъжно Гералт, — правиш безпогрешни изводи, Каланте. Отгатна, естествено. Това, за което говориш, е недостижимо за мен.

— Извинявай — каза тя и усмивката изчезна от лицето ѝ. — Е, това е човешко.

— Не е човешко.

— А! Значи нито един вещер...

— Нито един. Изпитанието с тревите е ужасно, Каланте. А това, което се случва с момчетата по време на Промяната, е още по-ужасно. И необратимо.

— Само не се разкисвай — промърмори тя. — Не ти отива. Не е важно какво са правили с теб. Виждам какъв е резултатът. Според мен е напълно задоволителен. Ако можех да съм сигурна, че детето на Павеа някой ден ще стане като теб, не бих се поколебала дори за минута.

— Рискът е прекалено голям — рече той бързо. — Точно както предполагаш. Оцеляват най-много четири от десет.

— По дяволите, нима само Изпитанието с тревите е рисковано? Нима само бъдещите вещици рискуват? Животът е пълен с рискове, в живота също се осъществява селекция, Гералт. Най-често всичко се решава от случайността, болестите, войните. Да се съпротивляваш на съдбата, може би е не по-малко рисковано, отколкото да се оставиш в ръцете ѝ. Гералт... Бих ти дала това дете... Но... Мен също ме е страх.

— Не бих го взел. Не мога да поема такава отговорност. Не бих се съгласил да обременя и теб така. Не бих искал детето някой ден да те запомни така... както аз...

— Мразиш ли тази жена, Гералт?

— Майка ми ли? Не, Каланте. Досещам се, че е била изправена пред избор... А може и да не е имала избор? Не, имала е, нали знаеш, че е достатъчно просто заклинание или еликсир... Избор. Избор, който трябва да се уважава, защото е свещено и неоспоримо право на всяка жена. Емоциите нямат нищо общо тук. Тя е имала неоспоримото право да решава и е решила. Но мисля, че срещата с нея, изражението на лицето ми... Това би ми доставило някакво извратено удоволствие, ако разбираш какво имам предвид...

— Прекрасно разбирам какво имаш предвид — усмихна се тя. — Но имаш малко шансове да изпиташ такова удоволствие. Не мога да определя възрастта ти, вещицю, но предполагам, че си много по-стар, отколкото подсказва външността ти. Което означава, че тази жена...

— Тази жена — прекъсна я той — със сигурност сега изглежда много по-млада от мен.

— Магьосница?

— Да.

— Интересно. Мислех, че магьосниците не могат...

— Вероятно и тя е мислила така.

— Вероятно. Но ти си прав, няма да обсъждаме правото на жената да взема решения, това не подлежи на обсъждане. Да се върнем на нашия проблем. Значи се отказваш от детето? Доброволно?

— Доброволно.

— А ако... Ако предопределението не е само мит? Ако съществува, няма ли то да си отмъсти?

— Ако отмъщава, ще отмъсти на мен — отговори спокойно той. — Нали аз се изправям срещу него. Ти си изпълнила своята част от уговорката. Нали ако предопределението не е легенда, би трябвало да избира точното дете от тези, които ми посочваш. Но нали детето на Павеа не е сред тях?

— Сред тях е. — Каланте бавно вдигна глава. — Искаш ли да го видиш? Искаш ли да погледнеш в очите предопределението?

— Не. Не искам. Отказвам се. Отричам се от това момче. Не искам да поглеждам в очите предопределението, защото не вярвам в него. Защото знам: за да се свържат двама души, не е достатъчно само предопределението. Трябва да има нещо повече от него. Надсмивам се над такова предопределение, няма да го последвам като слепец, когото водят за ръката, неразбиращ и наивен. Това е непреклонното ми решение, Каланте от Цинтра.

Кралицата се изправи. Усмихна се. Той не можеше да отгатне какво се крие зад усмивката ѝ.

— Така да бъде, Гералт от Ривия. Може пък да ти е предопределено именно да се откажеш. Мисля, че е точно така. Защото знай, че ако беше избирал дете и беше направил правилния избор, щеше да видиш как предопределението, над което се насмиваш, ще се надсмее над теб.

Той погледна в отровназелените ѝ очи. Тя се усмихваше. Той не умееше да разгадава усмивки.

До беседката растяха рози. Цял храст. Гералт наведе храста, откъсна едно цвете, падна на коляно и ѝ подаде розата с двете си ръце,

като наведе глава.

— Колко жалко, че не те опознах по-рано, белокоси — каза тя и пое розата от ръцете му. — Стани.

Той се изправи.

— Ако промениш решението си... — Тя поднесе розата към лицето си. — Ако решиш... Върни се в Цинтра. Ще те чакам. Твоето предопределение също ще те чака. Може би не завинаги, но още известно време със сигурност.

— Сбогом, Каланте.

— Сбогом, вещицю. Пази се. Имах... Преди минута имах предчувствие... Странно предчувствие... Че те виждам за последен път.

— Сбогом, кралице.

V

Той се събуди и с учудване забеляза, че мъчителната болка е изчезнала, като че беше престанал да пулсира и изопналият кожата оток. Искаше да измъкне ръката си, да се почеше, но не можеше да се помръдне. Докато осъзнае, че му пречи само тежестта на натрупаните върху него кожи, студен, отвратителен ужас се спусна върху корема му и се впи във вътрешностите му като с ястребови нокти. Той свиваше и изпъваше пръсти и си повтаряше: не, не съм...

Парализиран.

— Събудил си се.

Не въпрос, а твърдение. Тих, но изразителен мек глас. Жена. Вероятно млада. Той обърна глава и изстена, опитвайки се да се изправи.

— Не мърдай. Или поне не толкова рязко.

— Нннн... — Слепените му устни най-сетне се разделиха. — Нне. Не раната... Гърбът ми...

— Схванал се е от дългото лежане. — Спокойна, студена констатация, несъответстваща на мекия алт. — Ще ти помогна. Ето, пийни. Бавно, на малки глътки.

Течността имаше миризма и вкус предимно на хвойна. „Стар способ — помисли си той. — Хвойната или джоджена са само добавки, нямат никакво значение, слагат се само за да замаскират истинския състав“. Въпреки това той разпозна шитначец, а може би и шенжигрон. Да, със сигурност шенжигрон — шенжигронът неутрализира токсините и пречиства кръвта, както при заразяване, така и при гангрена.

— Пий. До дъно. По-бавно, че ще се задавиш.

Медальонът на шията му започна леко да вибрира. Значи в напитката имаше и магия. Той с усилие разшири зениците си. Сега, когато тя беше вдигнала главата му, можеше да я разгледа по-добре. Дребна. С мъжки дрехи. Малко лице, бледнеещо в тъмнината.

— Къде сме?

— На поляна на катранджии.

Наистина, във въздуха се носеше миризма на смола. Той чуваше гласове, долитащи откъм огъня. В този момент някой подхвърли съчки и пламъкът лумна с пукот. Той отново погледна към нея, възползвайки се от светлината. Косите ѝ бяха обхванати с лента от змийска кожа. Косите...

Косите бяха червени, яркочервени, и ефектът се засилваше от светлината на огъня.

— Боли ли? — опита се тя да отгатне усещанията му, но не улучи. — Сега... Минутка само...

Той почувства как от ръцете ѝ заструи топлина, която се разля по гърба му и надолу към краката.

— Сега ще те обърнем — каза жената. — Не се опитвай сам, много си слаб. Хей, някой ще ми помогне ли?

Стъпки откъм огъня, сенки, силуети. Някой се наведе над него. Юрга.

— Как се чувствате, господине? По-добре ли сте?

— Помогнете ми да го обърна по корем — каза жената. — Внимателно, по-бавно. Ето така... Добре. Благодаря.

Вече не беше необходимо да я гледа в очите. Сега, когато лежеше по корем, вече не се налагаше да рискува да я поглежда в очите. Успокои се, овладя треперенето на ръцете си. Тя можеше да усети. Чуваше как скърцат закопчалките на чантата, как тя търси шишенцата и порцелановите бурканчета. Чуваше дишането ѝ, усещаше топлината на бедрото ѝ. Тя седеше до него, на колене.

— Раната ми затрудни ли те? — попита той, неспособен повече да издържа тишината.

— Да, малко. — Гласът ѝ беше студен. — Както обикновено при разкъсни рани. Най-неприятният вид рани. Но за теб, вещерю, това май не е нещо ново?

„Знае. Рови се в мислите ми. Дали ги четете? Едва ли. И знам защо. Страхува се.“

— Да, май не е ново — повтори тя. Една от стъклениците иззвънтя. — Преброих по тялото ти няколко белега... Разбираш ли, аз съм магьосница. И същевременно лечителка. Специализация.

„Съвпада“ — помисли си той, но не изрече нито дума.

— А що се отнася до раните — продължи спокойно тя, — трябва да знаеш, че те е спасил ритъмът на сърцебиенето, четирикратно побавен в сравнение с този при обикновените хора. Иначе нямаше да се измъкнеш, мога да ти го кажа съвсем отговорно. Видях с какво ти бяха омотали крака. Не беше никаква превръзка.

Той мълчеше.

— По-късно — продължи тя, като вдигна ризата му до самата шия, — се е прибавила и заразата, обичайна при ухапвания. Ти си я спрял. Разбира се, вещерски еликсир. Добра работа е свършил. Само не разбрах защо е трябвало да взимаш и халюциноген. Наслушах се на бълнуванията ти, Гералт от Ривия.

„Чете — помисли си той. — Все пак чете. А може би Юрга й е казал как се казвам? Или самият аз съм се разприказвал насън под влиянието на «черната чайка»? Дявол знае... Само че това как се казвам не й дава нищо. Нищичко. Тя не знае кой съм аз. Няма си никаква представа кой съм.“

Той усети как втрива в гърба му студен успокояващ мехлем с острата миризма на камфор. Ръцете й бяха малки и много меки.

— Извинявай, че правя това по класическия начин — каза тя. — Бих могла да премахна последствията от обездвижването с магия, но малко се поуморих, докато се занимавах с раната на крака ти, и не се чувствам в най-добрата си форма. Направих всичко възможно за крака ти и вече няма опасност. Но през следващите два дни не ставай. Магически зарасналите съдове често се пръсват, ще имаш неприятни кръвоизливи. Естествено, ще ти остане белег. Още един за колекцията.

— Благодаря. — Той притисна буза към кожата, за да промени гласа си, да замаскира неестественото му звучене. — Може ли да узная... на кого благодаря?

„Няма да каже — помисли си той. — Или ще излъже.“

— Казвам се Висена.

„Знам“ — помисли си вещерът.

— Радвам се — каза той бавно, без да откъсва буза от кожата. — Радвам се, че пътищата ни се пресякоха, Висена.

— Случайност, нищо повече — каза тя студено, докато смъкваше ризата на гърба му и го завиваше с кожата. — Митничарите от границата ми съобщиха, че има нужда от мен. Чуй, ще оставя мехлема

на търговеца, помоли го да те маже сутрин и вечер. Твърди, че си му спасил живота, така че нека ти се отблагодари.

— А аз? Мога ли да се отблагодаря на теб, Висена?

— Да не говорим за това. Не приемам заплащане от вещици. Наречи го солидарност, ако щеш. Професионална солидарност. И симпатия. И заради тази симпатия — един приятелски съвет, или, ако предпочиташ, лекарско предписание. Престани да вземаш халюциногени, Гералт. Халюциногените не лекуват.

— Благодаря ти, Висена. За помощта и съвета. Благодаря ти... за всичко.

Той измъкна ръка изпод кожата и докосна коляното ѝ. Тя потрепна, после сложи ръката си върху неговата и леко я стисна. Той внимателно освободи пръстите си и ги прекара по дланта ѝ и по китката.

Разбира се. Гладка девическа кожа. Тя потрепери още по-силно, но той не дръпна ръката си. Върна пръстите си към дланта ѝ и я стисна.

Медальонът на шията му завибрира и потрепери.

— Благодаря ти, Висена — повтори той, овладявайки треперенето на гласа си. — Радвам се, че пътищата ни се пресякоха.

— Случайност — повтори тя, но този път студенината в гласа ѝ я нямаше.

— А може би предопределение? — попита той и се смая, че възбудата и нервността му са изчезнали без следа. — Вярваш ли в предопределението, Висена?

— Да — отговори тя след кратко мълчание. — Вярвам.

— В това — продължи той, — че хората, свързани чрез предопределението, винаги се срещат?

— И в това също... Какво правиш? Не се върти...

— Искам да видя лицето ти... Висена. Искам да погледна в очите ти. А ти... Ти трябва да погледнеш в моите.

Тя направи движение, сякаш искаше да се изправи. Но остана на колене. Той бавно се обърна и изкриви устни от болка. Стана по-светло — някой отново беше хвърлил съчки в огъня.

Тя не помръдна. Само извърна глава и той ясно видя, че устните ѝ треперят. Тя стисна пръстите на ръката му, силно.

Той гледаше.

Между тях нямаше нищо общо. Съвсем друг профил. Малък нос. Тясна брадичка.

Тя мълчеше. После изведнъж се наведе и го погледна право в очите. Отблизо. Безмълвно.

— Как ти се струват променените ми очи? — попита той спокойно. — Какви... необичайни? А знаеш ли, Висена, какво правят с очите на вещерите, за да ги променят? Знаеш ли, че това не винаги се удава?

— Престани — каза тя меко. — Престани, Гералт.

— Гералт... — Той изведнъж почувства как нещо вътре в него се къса. — Това име ми го даде Весемир. Гералт от Ривия! Дори се научих да подражавам на ривийския акцент. Вероятно заради вътрешната ми потребност да имам родна страна. Пък макар и измислена. Весемир... ми даде име. Весемир ми даде и твоето име. Доста неохотно.

— Тихо, Гералт, тихо.

— Сега казваш, че вярваш в предопределението. А тогава... тогава вярваше ли? Разбира се, трябва да си вярвала. Трябва да си вярвала, че предопределението непременно ще ни срещне. Сигурно само на това се дължи фактът, че ти самата изобщо не си се стремяла към тази среща.

Тя мълчеше.

— Винаги съм искал... Размишлявал съм над това какво ще ти кажа, когато най-накрая се срещнем. Мислил съм за въпросите, които ще ти задам. Смятах, че това ще ми достави извратено удоволствие...

Това, което проблесна на бузата ѝ, беше сълза. Несъмнено. Той почувства как гърлото му се свива до болка. Почувства умора. Сънливост. Слабост.

— На дневна светлина... — Той изстена. — Утре на дневна светлина ще погледна в очите ти, Висена... И ще ти задам своя въпрос. А може и да не ти го задам, прекалено късно е вече. Предопределението? О, да, Йен беше права. Не е достатъчно двама души да са предопределени един за друг. Необходимо е нещо повече... Но аз ще погледна утре в очите ти... На дневна светлина...

— Не — изрече тя меко и тихо, с кадифен, треперещ, разместващ пластовете на спомените глас — спомените, които вече ги нямаше. Които никога не ги е имало. Но нали все пак нея я е имало?

— Да! — възрази той. — Искам да го направя...

— Не. А сега ще заспиш. И когато се събудиш, вече няма да искаш. Защо ни е да се гледаме в очите на слънчева светлина? Какво ще промени това? Та нали нищо не може да се върне, да се промени? Какъв смисъл има да ми задаваш въпросите си, Гералт? Нима това, че наистина няма да успея да отговоря на тях, ще ти достави, както се изрази ти, извратено удоволствие? Какво ще ни даде взаимната обида? Не, няма да се гледаме в очите на дневна светлина. Заспи, Гералт. И, между нас казано, не е Весемир този, който ти е дал името. Макар че това също няма да промени нищо и нищо няма да върне. Искан да го знаеш. Оздравявай и се пази. И не се опитвай да ме намериш...

— Висена...

— Не, Гералт. А сега ще заспиш... А аз... бях твой сън. Оздравявай.

— Не! Висена!

— Заспи! — В кадифения глас имаше тиха заповед, пречупваща волята, разкъсваща я като плат. Топлина, неочаквано изтичаща от ръцете й... — Заспи.

И той заспа.

VI

— В Заречие ли сме, Юрга?

— От вчера, господин Гералт. Скоро ще стигнем река Яруга, а после започва моята страна. Вижте, дори конете вървят по-бодро, какви са наперени. Усещат, че домът е близо.

— Дом... В градче ли живееш?

— В покрайнините му.

— Интересно. — Вещерът се огледа. — Почти не се виждат следи от войната. Говори се, че страната ви е страшно разрушена.

— Така е — каза Юрга. — Което си е вярно, вярно си е, тук беше пълно с руини. Вгледайте се внимателно, почти всяка къща, всяка ограда белеят заради новия дървен материал. А отвъд реката, ще видите, беше още по-зле, всичко беше изгоряло до основи... Е, войната си е война, но животът продължава. Най-тежко беше, когато Черните минаваха през земите ни. Изглеждаше, че ще сринат и подпалят всичко. Много от онези, които избягаха тогава, така и не се върнаха. А на тяхно място се заселиха нови. Животът продължава...

— Така е — промърмори Гералт. — Животът продължава. Няма значение какво е било. Животът продължава.

— Самата истина. Ето, заповядайте дрехите ви. Заших панталоните ви, оправих ги. Като нови са. И със земята ни е така, господин Гералт. Съсипаха я през войната, направо я разораха, но сега е като нова. И даже ще ражда още по-добре. Дори онези, които загинаха по полетата, носят полза — обогатяват почвата. Засега е трудно да се оре, заради костите и желязото по полетата, но земята ще се справи и с желязото.

— Не ви ли е страх, че нилфгардците... че Черните ще се върнат? Щом веднъж са намерили пътя през планините...

— А, страх ни е. Но какво от това? Да седнем и да режем ли? Животът продължава. А това, което има да става, ще стане. От предопределеното не може да се избяга.

— Вярваш ли в предопределението?

— А как да не вярвам? След като се срещнахме на моста и ме спасихте от сигурна смърт? Ох, господин Гералт, моята Златолитка ще ви се хвърли в краката...

— Стига де. Честно казано, аз съм ти много по-задължен. Там, на моста... Та нали това ми е работата, Юрга, професията ми. Защиствам хората срещу заплащане. Не заради доброто си сърце. Признай си, Юрга, че си слушал какво говорят хората за вещерите? Че не се знае кои са по-лоши — те или чудовищата, които убиват...

— Не е вярно това, господине, не знам защо говорите така. Какво, аз не виждам ли? Вие сте направени от същата глина, както и онази лекарка...

— Висена...

— На нас не ни каза името си. Но беше яздила на галоп подире ни, защото е знаела, че има нужда от нея. Догони ни вечерта, веднага се зае с вас, едва беше скочила от седлото. О, господине, измъчи се тя с крака ви, от нейната магия въздухът бучеше, от страх отидохме в гората. После ѝ потече кръв от носа. Явно не е проста работа това, магията. И толкова грижливо ви превърза, направо като...

— Като майка? — стисна зъби Гералт.

— Аха. Точно го казахте. А когато заспахте...

— Какво, Юрга?

— Тя едва се държеше на краката си, беше бледа като платно. Но дойде и попита нуждае ли се някой от нас от помощ. Излекува ръката на един катранджия, смазана от стеблото на едно дърво. Не взе нито грош, а остави лекарства. Не, господин Гералт, знам, че по света се говори какво ли не за вещерите, че и за магьосниците. Но не и при нас. Ние, от Горен Соден и хората от Заречие знаем най-добре. Прекалено много дължим на магьосниците, за да не знаем какви са. Спомените ни за тях не са в хорските приказки, а са изсечени в камъка. Ще видите веднага щом излезем от гората. А и вие самият, предполагам, го знаете много добре. Тук имаше битка, за която се разчу из целия свят, едва година е минала оттогава. И вие трябва да сте чули.

— Не бях тук — промърмори вещерът. — Цяла година. Бях на север. Но чух... Втората битка за Соден...

— Точно така. Сега ще видите хълма и камъните. Преди наричахме този хълм просто Канянин хълм. А сега му викаме Хълма на магьосниците или Хълма на четиринайсетте. Защото на този хълм

бяха двайсет и двама магьосници, двайсет и двама участваха в битката, а четиринайсет от тях загинаха. Страшна битка беше, господин Гералт. Земята се преобърна, от небето валеше огън, удряха мълнии... Навсякъде лежаха трупове. Но магьосниците устояха на Черните, сломиха Силата, която ги водеше. Но все пак четиринайсет от тях загинаха. Какво, господине? Какво ви е?

— Нищо. Продължавай, Юрга.

— Страшна битка беше, ох, ако не бяха тези магьосници от Хълма, може би нямаше да си говорим сега с вас, нямаше да се връщам у дома, защото нямаше да имам дом, нямаше да ме има и мен, а може би и вас... Да, трябва да сме благодарни на магьосниците. Четиринайсет загинаха, защитавайки нас, хората от Соден и Заречие. Естествено и други се биха там, воини и рицари, а и селяни, кой с каквото има — вили, мотики или просто с тояги. Всички се биеха на живот и смърт и мнозина загинаха. Но магьосниците... Не е кой знае какво, ако умират воини — на тях това им е работата, а животът и без това е кратък. Но магьосниците могат да живеят колкото си искат. А не се поколебаха...

— Не са се поколебали... — повтори вещерът, потривайки чело с ръка. — Не са се поколебали. А аз бях на север...

— Какво ви е, господине?

— Нищо.

— Да... Всички от околността носим цветя на този хълм, а през май, на Белетейн, там гори огън. И винаги ще гори. И те ще живеят вечно в спомените на хората, тези четиринайсет. А да живееш в спомените на хората... Това е... нещо повече! Нещо повече, господин Гералт!

— Прав си, Юрга.

— Всяко от децата ни знае имената на четиринайсетте, изсечени на камъка, който е на върха на Хълма. Не вярвате ли? Слушайте: Алекс, наричан Роба, Трис Мериголд, Атлан Керк, Ванеле от Бруге, Дагоберт от Воле...

— Спри, Юрга.

— Какво ви е, господине? Блед сте като мъртвец!

— Нищо.

VII

Той се изкачваше по Хълма бавно, внимателно, като се вслушваше в работата на мускулите и сухожилията на магически излекувания крак. Макар че раната се беше затворила напълно, той продължаваше да пази крака си и се стараяше да не се отпуска на него с цялата си тежест. Беше горещо и ароматът на треви го удряше в главата и го опияняваше приятно.

Обелискът беше не в центъра на плоско отсечения връх, а по-встрани, извън кръга от ъгловати камъни. Ако човек дойдеше тук точно преди залез, сянката на менхира, падаща върху кръга, би прекосила диаметъра му, указвайки посоката, в която са били обърнати магьосниците по време на битката. Гералт погледна нататък, към безкрайните хълмисти поля. Дори и костите на загиналите още да лежах там — а сигурно беше така, — явно бяха скрити от буйната трева. Един ястреб се рееше и описваше кръгове с широко разперени криле — единствената движеща се точка сред застиналия в жегата пейзаж.

Обелискът беше широк в основата си и за да се обхване с ръце, биха били нужни най-малко петима или шестима души. Ясно беше, че не е възможно да са го качили горе без помощта на магия. Обърнатата към каменния кръг страна на менхира беше гладка и на нея бяха изсечени рунически букви.

Имената на четиринайсетте загинали.

Той се приближи бавно. Юрга беше прав. В основата на обелиска лежах цветя, най-обикновени полски цветя: макове, лупини, слези, незабравки.

Имената на четиринайсетте.

Четеше бавно, отгоре надолу, а пред очите му се появяваха имената на тези, които беше познавал.

Червенокосата Трис Мериголд — весела, кикотеца се при всеки повод, на вид като девойка. Той я обичаше. Тя него — също.

Лавдбор от Муривел, с когото за малко да се сбие навремето във Визим, когато го хвана да използва фина телекинеза по време на игра с хвърляне на кости.

Лита Нейд, наричана Корала. Бяха ѝ дали прякора заради цвета на червилото, което използваше. Някога беше настроила срещу него краля на Белогун, който го хвърли за цяла седмица в тъмница. Когато го пуснаха, отиде при нея, за да узнае причините. Не забеляза как се озова в леглото ѝ и изкара и там една седмица.

Старият Горазд, който искаше да му плати сто марки срещу правото да изследва очите му и му предложи хиляда за възможността да му направи аутопсия, „не непременно веднага“, както се беше изразил.

Оставаха три имена, но тогава чу зад гърба си шумолене и се обърна.

Беше боса, с обикновена ленена рокля. Върху дългите ѝ светли, свободно разпуснати коси имаше венец от маргаритки.

— Здравей — каза той.

Тя го погледна със студените си очи, но не отговори.

Той забеляза, че тя няма почти никакъв загар. А това беше странно в края на лятото, когато селските девойки направо почерняваха. Лицето ѝ и откритите ѝ ръце бяха само леко златисти.

— Донесла си цвете?

Тя се усмихна и притвори ресници. Той почувства студ. Тя мина покрай него, без да каже нито дума, коленичи в основата на менхира и докосна с длан камъка.

— Аз не нося цветя — леко вдигна глава тя. — А тези, които са тук, са за мен.

Той я погледна. Бе коленичила така, че закриваше последното име в списъка. Беше светла, неестествено светла, почти светеше на тъмния фон на менхира.

— Коя си ти? — попита бавно той.

Тя се усмихна и към него отново повя хлад.

— Не знаеш ли?

„Знам — помисли си той, вгледан в студените дълбини на очите ѝ. — Да, мисля, че знам.“

Беше спокоен. Не умееше иначе. Вече не.

— Винаги ми е било интересно как изглеждаш, госпожо.

— Няма нужда да ме титулуваш така — отговори тихо тя. — Та ние се познаваме от много години.

— Вярно е — потвърди той. — Казват, че постоянно вървиш подире ми. Без да изоставаш нито крачка.

— Вървя. Но ти никога не поглеждаш назад. Досега. Сега погледна за първи път.

Той мълчеше. Нямаше какво да каже. Беше уморен.

— Как... как ще се случи? — попита той накрая, студено и без емоции.

— Ще те хвана за ръката — каза тя, като го гледаше в очите. — Ще те хвана за ръката и ще те поведе през ливадите. В мъгла, студена и мокра.

— А по-нататък? Какво има там, отвъд мъглата?

— Нищо — усмихна се тя. — По-нататък няма нищо.

— Ти си вървяла подире ми — каза той. — А си догонила останалите, тези, с които се срещаш на пътя. Защо? Важно е било да остана сам, нали? За да мога най-накрая да изпитам страх. Признавам си. Винаги ме е било страх от теб, винаги. Не съм поглеждал назад от страх. От страх да не те видя подире си. Винаги съм се страхувал, целият ми живот премина в страх. Страхувах се... до днес.

— До днес?

— Да. До днес. Ето, че стоим лице в лице и не изпитвам страх. Ти ми отне всичко. Дори страха.

— Защо тогава очите ти са пълни с ужас, Гералт от Ривия? Ръцете ти треперят, блед си. Защо? Нима толкова много се страхуваш да видиш последното, четиринайсетото име, изсечено наobelиска? Искаш ли да ти кажа как звучи?

— Не бива. Аз го знам. Кръгът се затваря, змията забива зъби в собствената си опашка. Така и трябва да бъде. Ти и това име. И цветята. За нея и за теб. Четиринайсетото име, изсечено в камъка, името, което съм произнасял посред нощ и при изгрев-слънце, в студ, жега и дъжд. Не, не се страхувам да го кажа и сега.

— Кажи го тогава.

— Йенефер... Йенефер от Венгерберг.

— А цветята са за мен.

— Хайде да свършваме — рече той с усилие. — Хвани ме за ръката.

Тя се изправи, приближи се и той усети прииждащия откъм нея студ — рязък, пронизващ студ.

— Не днес — каза тя. — Някой ден — да. Но не и днес.

— Ти ми взе всичко...

— Не — прекъсна го тя. — Не взимам нищо. Само хващам за ръката. За да не е никой сам в такава минута. Сам в мъглата... Довиждане, Гералт от Ривия. До следващата ни среща. Някой ден.

Той не отговори. Тя бавно се извърна и си тръгна. В мъглата, която изведнъж обгърна върха на Хълма, в мъглата, в която изчезна всичко, в бялата мокра мъгла, в която се разтвори обелискът с лежащите в основата му цветя и четиринайсетте изсечени в него имена. Нямахше нищо — само мъгла и мократа, блестяща от росата трева под краката му, трева, която миришеше омайно, тежко, сладко, до болка в слепоочията, до забрава, до изтощение...

— Господин Гералт! Какво ви е? Заспахте ли? Нали ви казах, още сте слаб. Защо трябваше да се катерите дотук?

— Заспал съм. — Вещерът избърса лицето си с ръка. — Заспал съм, дявол да го вземе... Е, нормално, Юрга, в тази жега...

— Да, дяволски пече... Трябва да тръгваме, господине. Да вървим, ще ви помогна да се спуснете по склона.

— Нищо ми няма...

— Нищо, нищо. А защо ви трябваше да се катерите в тази жега? Искахте да прочетете имената им? И аз мога да ви ги кажа. Как сте?

— Добре, Юрга... Наистина ли помниш всички имена?

— Разбира се.

— Да проверим тогава как си с паметта. Последното, четиринайсетото... Какво е?

— Ама че сте недоверчив. На нищо не вярвате. Искате да проверите дали не лъжа? Казах ви, че тук всяко дете знае имената. Последното, казвате? Добре, последното е на Йоел Гретхен от Карерас. Може би сте го познавали?

Гералт потри слепоочия с китките си. И погледна към менхира. Към всички имена.

— Не. Не го познавах.

VIII

— Господин Гералт?

— Да, Юрга?

Търговецът наведе глава, помълча известно време, навивайки на пръста си остатъка от тънкия ремък, с който оправяше седлото на Гералт. После леко побутна с юмрук в гърба стягащия каруцата младеж.

— Седни на резервната, Поквит. Аз ще карам тази. Елате при мен на капрата, господин Гералт. Какво още се въртиш около каруцата, Поквит? Хайде, отивай отпред. Трябва да поговорим насаме.

Плотка, следваща каруцата, изцвили и опъна ремъка, явно завидяла на кобилата на Поквит, която се понесе в галоп по пътя.

Юрга цъкна с език и удари леко конете с поводитите.

— Значи — започна той след кратко забавяне, — работата е такава, господине... Обещах ви... Тогава, на моста... Заклех ви се...

— Не трябва — прекъсна го бързо вещерът. — Не трябва, Юрга.

— Трябва — рече рязко търговецът. — Няма да си престъпя думата. Това, което заваря вкъщи, и не съм очаквал, ще бъде ваше.

— Стига. Нищо не искам от теб. Квит сме.

— Не, господине. Ако заваря такова нещо вкъщи, значи това е предопределението. А ако човек се надсмее над предопределението или се опита да го излъже, то ще го накаже жестоко.

„Знам — помисли си вещерът. — Знам.“

— Обаче... господин Гералт...

— Какво, Юрга?

— Няма да заваря вкъщи нищо неочаквано. Или поне не такова, на каквото разчитате. Чуйте, господин вещерю: откакто роди последното ни дете, Златолитка, жена ми, не може вече да ражда, така че няма да има дете вкъщи. Струва ми се, че не сте уцелили.

Гералт не отговори.

Юрга също замълча. Плотка отново изцвили и се дръпна встрани.

— Но аз имам двама сина — припряно добави Юрга, втренчил поглед в пътя. — Здрави, силни и никак не са глупави. Вече приближава времето да им търся занаят. За единия си мислех, че може да ми помага в търговските дела. А другият...

Гералт мълчеше.

— Какво ще кажете? — Юрга се обърна и го погледна. — Поискахте на моста да се закълна. Трябва ви момче за вещерските ви дела, не за нещо друго. А защо това момче непременно трябва да е Дете на изненадата? Не може ли да бъде съвсем очаквано? Имам двама, нека единият да се учи за вещер. Работа като работа. Нито лоша, нито по-хубава...

— Сигурен ли си — попита тихо Гералт, — че не е по-лоша?

Юрга присви очи.

— Да се защитават хората, да се спасява животът им — според вас това хубаво ли е, или лошо? Тези четиринайсетте на Хълма? Вие на онзи мост? Какво правехте — добро или зло?

— Не знам — изрече Гералт с усилие. — Не знам, Юрга. Понякога ми се струва, че знам. А друг път се съмнявам. Ти би ли искал сина ти да го измъчват такива съмнения?

— Нека го измъчват — каза търговецът сериозно. — Нека го измъчват. Защото именно в това се състои човешката доброта.

— В кое?

— В съмненията. Само злото, господин Гералт, никога няма съмнения. А от предопределението си никой не може да избяга.

Вещерът не отговори.

Пътят завиваше към висок склон с бели брези, които незначайно как се задържаха по почти отвесните скали. Листата им бяха пожълтели. „Есен — помисли си Гералт. — Отново е есен.“ Някъде долу проблясваше реката, белееше се новата дървена ограда на близката стражева кула. Скърцаше чекрък.

Корабът се приближаваше към брега — гонеше вълната пред себе си и пореше водата с тъпия си нос, разгонвайки застиналите по тинестата повърхност сламки и листа. Скърцаха въжетата, дърпани от превозвачите. Събралата се на брега тълпа шумеше и в този шум имаше всичко: викове на жени, ругатни на мъже, плач на деца, рев на добитък, цвилене на коне, блеене на овце. Еднообразната басова музика на страха.

— Дръпнете се! Дръпнете се назад, кучи синове! — викаше един конник с омотана с окървавен парцал глава. Конят му, потънал до корема, крачеше с усилие през водата, като вдигаше високо предните си крака. На пристана цареше суматоха, чуваха се викове — войници с щитове разбутваха тълпата и удряха, където сварят, с върховете на копията си.

— Махайте се от кораба! — викаше ездачът и размахваше меча си. — Само войската! Отстъпете, че ще хвърчат глави!

Гералт дръпна юздата и спря кобилата си, която затанцува на самия край на клисурата.

По клисурата, дрънчейки с оръжията си и с броните си, вървяха тежковъоръжени воители, които вдигаха облак прах, поглъщащ бягащите в тила щитоносци.

— Герааалт!

Той погледна надолу. В изоставена на пътя пълна с дървени клетки каруца подскачаше и размахваше ръце слаб мъж с вишневочервен кафтан и шапка с перо от чапла. В клетките крякаха и пърхаха с криле гъски и кокошки.

— Герааалт! Аз съм!

— Лютиче! Ела тук!

— Дръпнете се! Дръпнете се от кораба! — викаше на пристана конникът с превързаната глава. — Корабът е само за войската! Ако искате на другия бряг, кучи синове, хващайте брадвите и вървете в гората, правете салове! Корабът е само за войската!

— О, богове, Гералт! — задъхваше се поетът, докато се изкачваше по склона на клисурата. Вишневочервеният му кафтан беше обсипан с пера като със сняг. — Виждаш ли какво става? Тези са от Соден, сигурно са загубили битката и са започнали отстъпление. Какви ги говоря, какво ти отстъпление! Бягство, просто паническо бягство! И ние трябва да бягаме, Гералт! На другия бряг на Яруга...

— Какво правиш тук, Лютиче? Откъде се взе?

— Какво правя ли? — промърмори бардът. — И питаш? Бягам, като всички останали, цял ден се друсам на тази каруца! Някакъв кучи син ми открадна коня през нощта. Гералт, умолявам те, измъкни ме от този ад! Казвам ти, нилфгардците могат да се появят всеки момент. Който не прекоси Яруга, ще мине под ножа. Под ножа, разбираш ли?

— Не изпадай в паника, Лютиче.

Долу, на пристана, насила качваните на кораба коне цвилеха и удряха с копита по дъските. Издигаха се вопли. Цареше суматоха. Чу се плясък — някаква каруца потъваше във водата. Теглещите я волове подаваха муцуни над повърхността и ревяха. Гералт гледаше как чувалите и сандъците от каруцата се въртят в потока, удрят се в кораба и се понасят по течението. Викове, проклетия, ругатни. В клисурата се кълбеше прах и се носеше тропот на копита.

— Поред! — викаше превързаният, напирайки с коня си към тълпата. — Спазвайте ред, мамицата ви! Поред!

— Гералт — простена Лютичето и се хвана за стремето. — Виждаш ли какво става? Няма да успеем да се доберем до кораба. Ще прекарат отгатак колкото войници успеят, а после ще го изгорят, за да не могат нилфгардците да го използват. Винаги правят така, нали?

— Да — съгласи се вещерът. — Обикновено така правят. Но не мога да разбера защо е тази паника. Какво, това да не е първата война, не е ли имало други преди тях? Както обикновено — изстребва се половината войска на всеки от кралете, а после кралете се договарят, подписват мир и се напиват по случая. За тези, които сега се блъскат на пристана, по принцип нищо няма да се промени. За какво е цялата тази паника?

Лютичето го погледна внимателно, без да пуска стремето.

— Изглежда, си зле информиран, Гералт — каза той. — Или не си в състояние да разбереш значението на случващото се. Това не е обикновена война за наследяване на трона или за шепа земя. Това не е спречкване между двама феодали, което селяните наблюдават, без да прекъсват прибирането на сеното.

— Тогава какво е? Обясни ми, защото всъщност не знам какво става. Честно казано, не ме интересува особено, но ми обясни все пак.

— Досега не е имало подобна война — каза сериозно бардът. — Армията на Нилфгард оставя подире си изпепелена земя и трупове. Цели полета трупове. Това е война на унищожение, пълно унищожение. Нилфгард против всички. Жестокостта...

— Няма и никога не е имало война без жестокости — прекъсна го вещерът. — Преувеличаваш, Лютиче. Тук всичко е като с този кораб: обикновено така се постъпва. Така да се каже, военна традиция. Откакто свят светува, войските убиват, грабят, палят и насилват, не непременно в този ред. Откакто свят светува, по време на война

селяните се крият в горите с жените си и най-ценното от имуществото си, а когато всичко свърши, се връщат по домовете си...

— Не и в тази война, Гералт. След тази война никой няма да има къде да се връща. Нилфгард оставя след себе си пожари, войската се движи като лавина и помита всичко по пътя си. Бесилките и коловете се простират на цели версти по пътищата, димът от пожарите застила небето по целия хоризонт. Казваш, че откакто свят светува, не е имало такова нещо? Вярно е. Откакто свят светува. Нашият свят. Но, изглежда, нилфгардците са дошли отвъд планините, за да унищожат света ни.

— Това няма смисъл. На кого му е притрябвало да унищожават света ни? Войните не се водят, за да се унищожават. Войните се водят по две причини — власт и пари.

— Не философствай, Гералт. Това, което става, не може да се промени с философия! Защо не ме слушаш? Защо не виждаш? Защо не искаш да разбереш? Повярвай ми, Яруга не може да спре нилфгардците. През зимата, когато реката замръзне, те ще продължат нататък. Казвам ти, трябва да се бяга, трябва да се бяга на север, може би няма да стигнат дотам. Но дори и да не стигнат, светът ни вече никога няма да бъде същият. Гералт, не ме изоставяй тук. Няма да се справя сам. Не ме изоставяй!

— Ти си се побъркал, Лютиче. — Вещерът се наведе напред в седлото. — Ти явно съвсем си откачил, щом си мислиш, че мога да те изоставя. Дай ръка, скачай на коня. Няма какво да правиш тук, така или иначе няма да се добереш до кораба. Ще те отведе нагоре по реката, ще потърсим лодка или сал.

— Нилфгардците ще ни хванат. Вече са близо. Видя ли конниците? Изглежда, идват направо от сражение. Да тръгнем надолу по реката, към устието на Ина.

— Престани да се вайкаш. Ще се промъкнем, ще видиш. Надолу по реката също са се скупчили тълпи от хора, при всеки кораб ще е като тук, сигурно вече всички лодки са отмъкнати. Да тръгнем нагоре, срещу течението; не се бой, ще те прехвърля, дори и да се наложи да е на някой дънер.

— Другият бряг едва се вижда!

— Стига си опявал! Казах ти — ще те прехвърля.

— А ти?

— Качвай се на коня. Ще поговорим по пътя. Ей, какво правиш, не с тоя чувал! Какво, да не искаш да строшиш гръбнака на Плотка?

— Това Плотка ли е? Но Плотка беше червеникавокафява, а тази е кестенява.

— Всичките ми кобили се казват Плотка. Много добре го знаеш и престани да дрънкаш. Нали ти казах — хвърли чувала. Какво имаш там, по дяволите, злато ли?

— Ръкописи! Стихове! И малко ядене...

— Хвърли го в реката. Ще напишеш нови. А храната ще си поделим.

Лютичето направи жалостива физиономия, но не спори повече, а със замах хвърли чувала в реката. Скочи на коня, настани се върху дисагите и хвана вещера за кръста.

— Напред, напред — говореше той припряно. — Да не губим време, Гералт, да тръгнем към гората, преди да...

— Престани, Лютиче, започваш да предаваш паниката си на Плотка.

— Не ми се присмивай. Ако беше видял каквото видях аз...

— Млъкни, по дяволите! Да вървим, искам да уредя прехвърлянето ти, преди да мръкне.

— На мен? А ти?

— Аз имам работа от тази страна на реката.

— Сигурно си полудял, Гералт. Какво, не ти ли е мил животът? Каква работа?

— Това не те засяга. Отивам в Цинтра.

— В Цинтра? Вече няма Цинтра.

— Какви ги говориш?

— Вече няма Цинтра. Само пепел и купчина камъни. Нилфгардците...

— Слизай, Лютиче.

— Какво?

— Слизай! — Вещерът рязко се обърна. Трубадурът погледна в лицето му и моментално скочи на земята, отстъпи назад и се спъна.

Гералт слезе бавно. Прехвърли повода през главата на кобилата, постоя нерешително и после изтри лицето си, без да сваля ръкавицата. Седна край една яма, под разперил листа дрян с кървавочервени плодчета.

— Ела тук, Лютиче — каза той. — Седни и разкажи какво става с Цинтра. Всичко.

Поетът седна.

— Нилфгардците нахлули там през едно дефиле — започна той след кратко мълчание. — Обкръжили армията на Цинтра в долината Марнадал. Разразила се битка, която продължила през целия ден, от сутринта до вечерта. Хората от Цинтра се съпротивлявали яростно, но половината били избити. Кралят загинал и тогава кралицата...

— Каланте.

— Да. Не допуснала паника, не позволила на останалите да се разбягат, събрала около себе си и около знамето когото могла, пробили обръча на врага и се промъкнали през реката към града. Тези, които успели.

— А Каланте?

— С шепа рицари останала при реката, за да прикрият отстъплението на останалите. Разправят, че се е била като мъж, хвърляла се е като обезумяла в самия вихър на сражението. Наболи я с пики, когато налетяла върху нилфгардската пехота. Отнесли я в града, тежко ранена. Какво има в манерката, Гералт?

— Вино. Искаш ли?

— Може.

— Разказвай. Разказвай по-нататък, Лютиче. Всичко.

— Градът по принцип бил без защита, нямало кой да стои на стените. Оцелелите рицари, семействата им, велможите и кралицата... се барикадирали в двореца. Нилфгардците го превзели за нула време и магьосниците им разбили на пух и прах портата и част от стените. Не поддала само вратата на кулата, явно е била подсилена от могъщи магьосници, защото устояла на нилфгардската магия. И все пак след четири дни нилфгардците нахлули в покоите. Но не заварили никой жив. Нито един човек. Жените убили децата си, мъжете убили жените си и се самоубили с мечовете или... Какво ти е, Гералт?

— Разказвай, Лютиче.

— Или... Като Каланте... С главата надолу от балкона, от самия връх. Разправят, че е молила да я убият, но никой не искал. Тогава допъзляла до балкона и... с главата надолу. Разправят, че правили с тялото ѝ ужасни неща... Не ми се говори за това. Какво ти е?

— Нищо. Лютиче... В Цинтра имаше... едно момиче. Внучка на Каланте, на около десет-единайсет години. Казваше се Цири. Чу ли нещо за нея?

— Не. Но в града и двореца имало страшно клане и почти никой не оцелял. А от защитниците на кулата не оживял абсолютно никой, казах ти. Повечето жени и деца от най-знатните родове били именно там.

Вещерът мълчеше.

— Тази Каланте — попита Лютичето. — Познаваше ли я?

— Познавах я.

— А момичето, за което питаш? Цири?

— И нея я познавах.

Откъм реката полъхна ветрец, развълнува водата, разлюля клоните и от тях заваляха листа. „Есен — помисли си вещерът. — Отново е есен.“

Изправи се.

— Вярваш ли в предопределението, Лютиче?

Трубадурът вдигна глава, погледна го с широко отворени очи.

— Защо питаш?

— Отговори ми.

— Ами... вярвам.

— А знаеш ли, че само предопределението не е достатъчно? Нужно е нещо повече?

— Не разбирам, Гералт.

— Не си само ти. Но е вярно. Нужно е нещо повече. Бедата е там, че аз... Аз вече никога няма да узная какво е то.

— Какво ти е, Гералт?

— Нищо, Лютиче. Сядай. Да вървим, денят си минава. Откъде да знам колко време ще ни трябва, за да намерим лодка, и то голяма. Няма да оставяме Плотка я.

— Ще се прехвърлим заедно? — зарадва се поетът.

— Да. На този бряг на реката вече няма какво да търся.

IX

— Юрга!

— Златолитке!

Тя се затича от портата, развявайки подаващите се изпод забрадката коси, спъваше се и викаше. Юрга подаде юздите на един от слугите, скочи от каруцата, понесе се срещу нея, хвана я през кръста, уверено я вдигна и я завъртя.

— Ето ме, Златолитке! Върнах се!

— Юрга!

— Върнах се! Хей, отваряйте портите! Господарят се върна! Ех, Златолитке!

Тя беше мокра и миришеше на сапун. Явно беше прала. Той я остави на земята, но тя не го пускаше — трепереща, топла.

— Води ме къщи, Златолитке.

— О, Богове, ти се върна... Не можех да спя нощем... Юрга... Не можех да спя нощем...

— Върнах се. Ех, върнах се! И се върнах богат! Виждаш ли каруцата? Хей, вкарай я през портата. Виждаш ли каруцата, Златолитке? Карам много стока, за да...

— Юрга, остави я каруцата, остави я стоката... Ти се върна... Здрав... Читав...

— Богат се върнах, казвам ти. Сега ще видиш...

— Юрга? А кой е този? Този там, облеченият в черно? Богове, той е с меч...

Търговецът се обърна. Вещерът беше слязъл от коня и се бе извърнал, уж че оправя юздите и дисагите. Не поглеждаше към тях, не се приближаваше.

— После ще ти разкажа. Ох, Златолитке, ако не беше той... А къде са децата? Здрави ли са?

— Здрави са, Юрга, здрави са. Отидоха в полето да се целят по гаргите, но съседите ще им кажат, че си си дошъл. Ей сега ще дойдат, и трите...

— Трите? Как така, Златолитке? Да не би...

— Не... Но трябва да ти кажа нещо... Нали няма да се сърдиш?

— Аз? На теб?

— Приютих едно момиченце, Юрга. Взех я от друидите, знаеш, от тези, които след войната спасяваха деца... Събираха из горите бездомни и загубили се дечица... Полуживи... Юрга? Сърдиш ли се?

Юрга, притиснал длан към челото си, се оглеждаше. Вещерът вървеше бавно след каруцата, като водеше коня си за юздите. Не гледаше към тях и постоянно извъръщаше поглед.

— Юрга?

— О, богове — простена търговецът. — О, богове! Златолитке... Това, което не съм очаквал! Вкъщи!

— Не се ядосвай, Юрга... Ще видиш, че ще я обикнеш. Момичето е умно, мило, работливо... Малко е странна... не иска да казва откъде е, веднага се разплаква. Но аз и не я питам. Юрга, нали знаеш, че винаги съм искала да имам момиче... Какво ти е?

— Нищо — рече той тихо. — Нищо. Предопределението. През целия път говореше насън, бълнуваше: предопределението, та предопределението... О, богове... Не е за нашия разум това, Златолитке. Не можем да разберем какво си мислят тези като него. Какво виждат насън... Не е за нашия разум това...

— Татко!

— Надбор! Сулик! Колко сте пораснали, като бичета! Бързо при мен! По-живо...

Той се сепна, когато видя малкото слабичко момиче с пепеляворуса коса, което вървеше бавно след момчетата. То го погледна с огромни очи, зелени като пролетна трева, блеснали като две звездички. Момичето изведнъж подскочи и хукна към... Извика — тънко и пронизително...

— Гералт!

Вещерът се извърна от коня с мигновено ловко движение. И се затича към нея. Юрга го погледна изумено. Не беше предполагал, че е възможно човек да се движи толкова бързо.

Срещнаха се насред двора. Момичето с пепеляворуси коси и сива рокличка и белокосият вещер с меч на гърба, целият в черна кожа, горяща от сребро. Вещерът летеше с меки скокове, а момичето тичаше към него. Той падна на колене и тънките ръчички на детето го

прегърнаха през шията, а пепеляворусите ѝ коси се разпиляха на раменете му. Златолитка извика приглушено. Юрга я прегърна и я притисна безмълвно към себе си, а с другата ръка придърпа и прегърна момчетата.

— Гералт! — повтаряше момичето, притиснало се към гърдите на вещера. — Ти ме намери! Знаех си! Винаги съм знаела! Знаех, че ще ме намериш!

— Цири!

Юрга не виждаше лицето на вещера, скрито в пепеляворусите коси. Виждаше само ръцете в черни ръкавици, които стискаха раменете и ръцете на момичето.

— Ти ме намери! Ох, Гералт! През цялото време те чаках! Толкова ужасно дълго... Ще бъдем заедно, нали? Сега ще бъдем заедно, нали? Кажи, Гералт! Завинаги! Кажи!

— Завинаги, Цири!

— Така, както казваха, Гералт! Както казваха... Аз съм твоето предопределение? Нали? Твоето предопределение ли съм?

Юрга видя очите на вещера. И много се учуди. Чуваше тихия плач на Златолитка, усещаше как треперят ръцете ѝ. Знаеше, че няма да разбере отговора, но го чакаше. И го дочака.

— Ти си нещо повече, Цири. Нещо повече.

Издание:

Анджей Сапковский. Вещерът: Меч на съдбата. Сборник разкази

Превод: Васил Велчев

Редактор: Боряна Даракчиева

Коректор: Георги Пенчев

Дизайн на корицата: Бисер Тодоров

Предпечатна подготовка: Таня Петрова

ИК „ИнфоДар“, София, 2008

ISBN 978-954-761-332-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.